

การศึกษากาใช้ภาษาไทยและข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการ
โทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว

A STUDY OF THAI LANGUAGE USAGE AND ERRORS MADE
BY THE KOREAN MASTER CEREMONIES IN TRAVELOGUE PROGRAMS

ชัยเชษฐ จิตต์ประสงค์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2563

การศึกษาการใช้ภาษาไทยและข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยของพื้กรชาวเกาหลีในรายการ
โทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว

ปริญญานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ปีการศึกษา 2563
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

A STUDY OF THAI LANGUAGE USAGE AND ERRORS MADE
BY THE KOREAN MASTER CEREMONIES IN TRAVELOGUE PROGRAMS

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of MASTER OF ARTS
(Thai)

Faculty of Humanities, Srinakharinwirot University

2020

Copyright of Srinakharinwirot University

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

การศึกษาการใช้ภาษาไทยและข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยของพืชรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว

ของ

ชัยเชษฐ จิตต์ประสงค์

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

คณะกรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์

ที่ปรึกษาหลัก

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รัชนิยา กลิ่นน้ำหอม)

ประธาน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิทธิธรรม อ่องวุฒิวัฒน์)

กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภาณุพงศ์ อุดมศิลป์)

ชื่อเรื่อง	การศึกษาการใช้ภาษาไทยและข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว
ผู้วิจัย	ชัยเชษฐ จิตต์ประสงค์
ปริญญา	ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
ปีการศึกษา	2563
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. รัชเนียญา กลิ่นน้ำหอม

ปริญญานิพนธ์นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้ภาษาไทยและข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว ตามแนวคิดการวิเคราะห์ข้อบกพร่อง (Error Analysis) โดยเก็บข้อมูลจากรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยวที่ออกอากาศในปี พ.ศ. 2559 และนำเสนอผลการวิจัยในรูปแบบพรรณนาวิเคราะห์ ผลการวิจัยด้านการใช้ภาษาไทยพบลักษณะการใช้ภาษาไทย 2 ลักษณะ ได้แก่ 1) การออกเสียง ประกอบด้วย 2 ลักษณะย่อย ได้แก่ การออกเสียงที่ชัดเจนและการออกเสียงที่ไม่ชัดเจนตามระบบเสียงภาษาไทย และจังหวะในการพูดภาษาไทย ซึ่งมีทั้งลักษณะที่สอดคล้องและไม่สอดคล้องกับคนไทย และ 2) การใช้ภาษา มี 2 ลักษณะย่อย ได้แก่ การใช้คำ ประกอบด้วย การใช้ดัชนีบริเฉต การใช้คำภาษาต่างประเทศ การใช้คำสแลง และการใช้คำภาษาถิ่น และการใช้ประโยค ประกอบด้วย การใช้ประโยคตามเจตนา และการสลับภาษา ส่วนผลการวิเคราะห์ข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยพบว่ามี 3 ลักษณะ ได้แก่ 1) ข้อบกพร่องด้านการออกเสียง ซึ่งเรียงตามความถี่ที่ปรากฏจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ข้อบกพร่องด้านการออกเสียงพยัญชนะ การออกเสียงวรรณยุกต์ และการออกเสียงสระ 2) ข้อบกพร่องด้านไวยากรณ์ ได้แก่ การใช้คำไม่ถูกต้องตามหน้าที่และความหมาย การเพิ่มคำที่ไม่จำเป็น การขาดคำที่จำเป็น และการเรียงลำดับคำ ตามลำดับ และ 3) ข้อบกพร่องด้านการเล่นคำ ได้แก่ การเล่นคำด้านความหมายซึ่งส่งผลให้การสื่อเจตนาและการตีความเจตนาไม่สัมฤทธิ์ผล จากการวิเคราะห์ข้อบกพร่องทั้ง 3 ประการพบว่าปัจจัยสำคัญที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทย คือ การแทรกแซงจากภาษาแม่ (L1 interference) และความไม่สมบูรณ์ด้านพัฒนาการทางภาษา (Developmental errors)

คำสำคัญ : การใช้ภาษาไทย, ข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทย, ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ, พิธีกรชาวเกาหลี

Title	A STUDY OF THAI LANGUAGE USAGE AND ERRORS MADE BY THE KOREAN MASTER CEREMONIES IN TRAVELOGUE PROGRAMS
Author	CHAIYACHET CHITPRASONG
Degree	MASTER OF ARTS
Academic Year	2020
Thesis Advisor	Assistant Professor Dr. Ratchaneeya Klinnamhom

This thesis aimed to study Thai language usage and errors of Thai language usage made by the Korean master ceremonies in travelogue programs applying error analysis approach. The data used for analysis were collected from travelog programs broadcast in A.D.2016, and then they were analyzed through error analysis. The outcomes of the study were then descriptively presented. Results of the study showed there were three levels of Thai language usage: 1) Thai language usage at the sound level consisting of clear pronunciation and unclear pronunciation according to Thai language sound system ; proper and improper pauses used in correspondence to when speaking Thai in certain situation. 2) Thai language usage at the level of words and utterances consisting of word usage: loan words, slangs, and dialects; Thai language usage at the level of utterance consisting of discourse markers, speech acts and code switching. Results in regard to errors made by Korean master ceremonies in travelog programs were errors found at pronunciation level, from high to low frequency respectively, pronunciation in consonants, tones, and vowels. Errors at word and utterance level, from high to low frequency respectively, were use of words with wrong functions and wrong meanings, adding unnecessary words and deleting necessary words and utterance, using wrong order of words and utterances, using similar words and similar sounds in certain contexts which imply different meanings incorrectly. Results from error analysis of all errors made showed that the major factors of errors arose from L1 interference and incomplete developmental language acquisition.

Keyword : Thai language usage, Thai language usage errors, Thai as a Foreign Language, Korean master ceremonies

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาปริญญาโทของผู้วิจัย ณ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสบความสำเร็จได้ด้วยดี เพราะความเมตตาและความกรุณาช่วยเหลือจากผู้มีพระคุณหลายท่าน ผู้วิจัยจึงขอกราบขอบพระคุณ ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รัชนีญญา กลิ่นน้ำหอม อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท ผู้เปิดโลกทัศน์แห่งการเรียนรู้ ชี้แนะแนวทางเพื่อพัฒนาศักยภาพ ประหนึ่งแสงสว่างแห่งการจัดความมืดและความกลัว ผลักดันให้ผู้วิจัยกล้าที่จะก้าวออกจากกรอบเล็ก ๆ เดิม ๆ เพื่อการมองเห็นโลกวิชาการที่กว้างใหญ่ และตามทันความคิดความอ่านทางวิชาการใหม่ ๆ อีกทั้งเป็นแบบอย่างหนึ่งของการใช้ชีวิตและการทำงานในอนาคต ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความเมตตาและระลึกพระคุณของอาจารย์เป็นอย่างยิ่ง

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิทธิธรรม อ่องวุฒิวัฒน์ ประธานกรรมการสอบปากเปล่าปริญญาโท และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภาณุพงศ์ อุดมศิลป์ กรรมการสอบปากเปล่าปริญญาโท อาจารย์ทั้งสองท่านสละเวลาอันมีค่าเพื่ออ่านตรวจทานปริญญาโทเล่มนี้ ให้คำแนะนำและแนวทางปรับแก้ไขให้ปริญญาโทสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ คณาจารย์ประจำหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒทุกท่านที่ให้องค์ความรู้ คำแนะนำสำหรับการจัดทำปริญญาโท และอบรมจริยาสำหรับการใช้ชีวิตและการทำงานในอนาคต

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ บริษัท สานฟ้า จำกัด ที่อนุญาตให้ผู้วิจัยใช้ข้อมูลของรายการลอง Stay เพื่อการศึกษาและจัดทำปริญญาโทเล่มนี้ และขอบคุณคุณคุณฝน เจ้าหน้าที่ฝ่ายประสานงานรายการลอง Stay ที่ช่วยติดต่อประสานงานกับผู้ผลิตรายการ (Producer) จนผู้วิจัยได้รับอนุญาตให้ใช้ข้อมูล

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ “ครอบครัว” ผู้อยู่เบื้องหลังแห่งความสำเร็จของการเรียนรู้ในครั้งนี้ รวมทั้งพี่ ๆ เพื่อน ๆ น้อง ๆ กัลยาณมิตรทุกท่านที่ให้ความรัก ความห่วงใย ความช่วยเหลือ และเป็นกำลังใจให้กันเสมอมา

ชัยเชษฐ จิตต์ประสงค์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ	ช
สารบัญตาราง.....	ฅ
สารบัญรูปภาพ	ฐ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของงานวิจัย.....	6
ความสำคัญของการวิจัย	6
ขอบเขตของการวิจัย	6
ข้อตกลงเบื้องต้น.....	9
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	10
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	10
บทที่ 2 การศึกษาการใช้ภาษาไทยและข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทย	12
1. การใช้ภาษาไทย	12
1.1 ความหมายและความสำคัญของการใช้ภาษา	12
1.2 ลักษณะเฉพาะของภาษาไทย.....	13
2. การศึกษาข้อบกพร่อง.....	30
2.1 ความหมายและความสำคัญของข้อบกพร่อง.....	30
2.2 ประเภทข้อบกพร่อง.....	32

2.3 แนวทางการศึกษาข้อบกพร่อง	35
2.4 ปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่อง	39
บทที่ 3 การใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ ประเภทสารคดีท่องเที่ยว	48
1. การใช้ภาษาไทยระดับเสียง	49
1.1 การออกเสียงที่ชัดเจน และการออกเสียงที่ไม่ชัดเจน	49
1.1.1 การออกเสียงที่ชัดเจน	50
1.1.2 การออกเสียงที่ไม่ชัดเจน.....	54
1.2 จังหวะในการพูดภาษาไทย	75
1.2.1 จังหวะในการพูดภาษาไทยที่สอดคล้องกับภาษาไทย	76
1.2.2 จังหวะในการพูดภาษาไทยที่ไม่สอดคล้องกับภาษาไทย.....	82
2. การใช้ภาษาไทยระดับคำและถ้อยคำ	93
2.1 การใช้ภาษาระดับคำ.....	93
2.1.1 การใช้คำภาษาต่างประเทศ	93
2.1.2 การใช้คำสแลง.....	96
2.1.3 การใช้คำภาษาถิ่น	98
2.2 การใช้ภาษาระดับถ้อยคำ	99
2.2.1 การใช้ดัชนีปริจเฉท	99
2.2.2 การใช้วัจนกรรม.....	120
2.2.3 การสลับภาษา.....	129
บทที่ 4 ข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ ประเภทสารคดีท่องเที่ยว	132
1. ข้อบกพร่องระดับเสียง.....	132
1.1 สระ	133

1.1.1 ความบกพร่องด้านเสียงสระ	135
1.1.2 ความบกพร่องด้านเสียงสระร่วมกับเสียงอื่น.....	139
1.2 พยัญชนะ	143
1.2.1 พยัญชนะต้นเดี่ยว.....	144
1.2.2 พยัญชนะต้นควบ.....	149
1.2.3 พยัญชนะท้าย	155
1.3 วรรณยุกต์.....	160
1.3.1 กลุ่มวรรณยุกต์ระดับ (level tone)	161
1.3.2 กลุ่มวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ (contour tone).....	162
2. ข้อบกพร่องระดับคำและถ้อยคำ.....	164
2.1 การใช้คำหรือถ้อยคำผิดหน้าที่	164
2.2 การใช้คำหรือถ้อยคำผิดความหมาย	168
2.3 การเพิ่มคำหรือถ้อยคำที่ไม่จำเป็น	170
2.4 การขาดคำหรือถ้อยคำที่จำเป็น	172
2.5 การเรียงลำดับคำหรือถ้อยคำไม่ถูกต้องตามตำแหน่ง	174
2.6 การใช้คำหรือถ้อยคำพ้องรูปพ้องเสียงที่ก่อให้เกิดความคลาดเคลื่อนทางความหมาย	176
3. ปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่อง	177
3.1 ปัจจัยภายในภาษา.....	178
3.1.1 ข้อบกพร่องระหว่างภาษา (interlingual error)	179
3.1.2 ข้อบกพร่องภายในภาษา (intralingual error)	179
3.2 ปัจจัยภายนอกภาษา.....	181
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	184

สรุปผลการวิจัย.....	184
อภิปรายผลการวิจัย	190
ข้อเสนอแนะ	195
บรรณานุกรม	197
ประวัติผู้เขียน.....	203

สารบัญตาราง

	หน้า
ตาราง 1 สถิตินักศึกษาต่างชาติที่เข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาไทย.....	1
ตาราง 2 สถิตินักท่องเที่ยวชาวเกาหลีที่มาเที่ยวประเทศไทย.....	3
ตาราง 3 แผนผังรายการลอง Stay.....	6
ตาราง 4 แสดงประเภทของปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่องของแต่ละงานวิจัย	44
ตาราง 5 แสดงลักษณะและจำนวนในแต่ละลักษณะการใช้ภาษาระดับคำของพิธีกรชาวเกาหลี .99	
ตาราง 6 แสดงการใช้ดัชนีปริศนาคำว่า “แบบ” ในหน้าที่ต่าง ๆ.....	119
ตาราง 7 แสดงลักษณะการใช้วัจนกรรมของพิธีกรชาวเกาหลี	128
ตาราง 8 แสดงจำนวนและคำร้อยละการออกเสียงของพิธีกรชาวเกาหลีที่ต่างจากระบบเสียงภาษาไทย	133
ตาราง 9 แสดงจำนวนและคำร้อยละการออกเสียงหน่วยเสียงสระของพิธีกรชาวเกาหลีที่ต่างจากระบบเสียงภาษาไทย	134
ตาราง 10 แสดงจำนวนและคำร้อยละการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะของพิธีกรชาวเกาหลีที่ต่างจากระบบเสียงภาษาไทย	143
ตาราง 11 แสดงจำนวนและคำร้อยละการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวของพิธีกรชาวเกาหลีที่ต่างจากระบบเสียงภาษาไทย.....	144
ตาราง 12 แสดงจำนวนและคำร้อยละการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบของพิธีกรชาวเกาหลีที่ต่างจากระบบเสียงภาษาไทย.....	150
ตาราง 13 แสดงจำนวนและคำร้อยละการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายของพิธีกร ชาวเกาหลีที่ต่างจากระบบเสียงภาษาไทย.....	155
ตาราง 14 แสดงจำนวนและคำร้อยละการออกเสียงหน่วยเสียงวรรณยุกต์ของพิธีกร ชาวเกาหลีที่ต่างจากระบบเสียงภาษาไทย	160

ตาราง 15 ปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการ โทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว	178
---	-----

สารบัญรูปภาพ

หน้า

ภาพประกอบ 1 แสดงค่าร้อยละข้อบกพร่องด้านการออกเสียงหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ของพิธีกรชาว
เกาหลีที่ต่างจากระบบเสียงภาษาไทยตามอักษรไตรยางศ์ 163

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ปัจจุบันเป็นยุคโลกาภิวัตน์ (globalization) ประชาคมโลกสามารถติดต่อสื่อสารกันได้อย่างรวดเร็วและกว้างขวาง ส่งผลให้ผู้คนสนใจเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเพิ่มมากขึ้นเพื่อใช้ติดต่อสื่อสารกับชาวต่างชาติได้อย่างคล่องตัวและมีประสิทธิภาพ ภาษาไทยก็เป็นภาษาหนึ่งที่ชาวต่างชาติให้ความสนใจศึกษาเรียนรู้ในฐานะภาษาต่างประเทศ ดังจะเห็นได้จากการเปิดหลักสูตรสอนภาษาไทยให้นักศึกษาชาวต่างชาติของสถาบันอุดมศึกษาในต่างประเทศ เช่น มหาวิทยาลัยปักกิ่ง สาธารณรัฐประชาชนจีน, มหาวิทยาลัยแห่งชาติออสเตรเลีย ประเทศออสเตรเลีย, มหาวิทยาลัยฮันกูก ภาษาและกิจการต่างประเทศ สาธารณรัฐเกาหลีใต้ ฯลฯ หรือสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทยเองก็เปิดหลักสูตรสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองสำหรับนักศึกษาชาวต่างชาติ เช่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยขอนแก่น, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ฯลฯ สอดคล้องกับรายงานสถิติของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) ที่แสดงให้เห็นถึงจำนวนของนักศึกษาชาวต่างชาติที่เข้ามาศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาไทยซึ่งมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นทุกปี (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2562) ดังนี้

ตาราง 1 สถิตินักศึกษาต่างชาติที่เข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาไทย

ปีการศึกษา	2558	2559	2560	2561
จำนวนรวม	16,654 คน	18,729 คน	20,991 คน	22,914 คน

การศึกษาวิจัยทางด้านการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองนั้น มีผู้สนใจศึกษาด้านต่าง ๆ อย่างหลากหลาย เช่น การสร้างสื่อการเรียนรู้ทั้ง 4 ทักษะ การศึกษาวิเคราะห์เนื้อหาในหนังสือเรียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติ แบบฝึกทักษะด้านต่าง ๆ การศึกษาข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทย ฯลฯ ในระหว่างปี พ.ศ. 2528 - 2562 มีงานวิจัยที่ศึกษาข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยของผู้เรียนชาวต่างชาติจำนวนกว่า 20 เรื่อง ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการวางแผนการจัดการเรียนการสอน การปรับปรุงและการจัดเตรียมการเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติให้มีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผล และรวมไปถึงเป็นแนวทางในการ

แก้ไขข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยเพื่อลดความบกพร่องในการสื่อสารระหว่างผู้ที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศกับชาวไทยได้ (จินดารัตน์ ธรรมรงวุทย์, 2553; ธิดา โมสิกรัตน์; และคนอื่นๆ, 2561; สุริยรัตน์ บำรุงสุข, 2553; สุริยวรรณ เสถียรสุคนธ์, 2553)

จากการศึกษางานวิจัยในอดีตพบว่าโดยส่วนใหญ่เป็นการศึกษาการใช้ภาษาและข้อบกพร่องการใช้ภาษาด้านการเขียนมากกว่าการพูดหรือการออกเสียง ดังนั้นจึงน่าจะมีการศึกษาข้อบกพร่องในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยทักษะการพูด เพราะทักษะการพูดเป็นทักษะการสื่อสารพื้นฐานที่สำคัญและจำเป็นในการดำเนินชีวิตประจำวัน การพูดเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ในการแสดงออกซึ่งบุคลิกภาพที่ดีและความรู้ความสามารถของผู้ใช้ภาษาอีกด้วย โดยเฉพาะชาวต่างชาติที่พูดภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ หากพวกเขาพูดออกเสียงผิดเพี้ยน เลือกใช้ถ้อยคำผิดหน้าที่และความหมาย เรียบเรียงถ้อยคำในประโยคไม่ถูกต้อง รวมไปถึงการสื่อเจตนาหรือการตีความเจตนาจากถ้อยคำของคู่สนทนาอย่างไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ก็อาจจะส่งผลให้การสื่อสารนั้นไม่สัมฤทธิ์ผลเท่าที่ควร หากได้ศึกษาการใช้ภาษาและข้อบกพร่องการใช้ภาษาด้านการพูดของผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศก็จะช่วยให้เข้าใจลักษณะการใช้ภาษาไทยและลักษณะข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยที่เกิดขึ้นกับผู้เรียน และอาจทำให้ทราบปัจจัยที่มีผลต่อข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทย รวมถึงเป็นการขยายขอบเขตการศึกษาข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยให้กว้างขึ้น

การศึกษาคำการใช้ภาษาไทยและข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่ผ่านมามุ่งเน้นศึกษาคำการใช้ภาษาของนักศึกษาชาวต่างชาติ อย่างไรก็ตาม ยังมีกลุ่มผู้ใช้ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศอีกกลุ่มหนึ่งที่น่าสนใจคือ “พิธีกรรายการโทรทัศน์ชาวต่างชาติ” เพราะด้วยบทบาทหน้าที่ของพิธีกรคือนักสื่อสารมวลชน (mass communications) ที่ต้องสื่อสารกับคนจำนวนมาก กล่าวคือเมื่อพิธีกรพูด ผู้ชมจำนวนมากจะสามารถรับฟังพร้อมกันได้ภายในเวลาเดียวกัน ข้อมูลข่าวสารจากพิธีกรก็จะถูกถ่ายทอดไปสู่ผู้ชมเป็นวงกว้าง ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารจึงเป็นปัจจัยสำคัญของการเป็นพิธีกร การใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวต่างชาติจึงมีความน่าสนใจทำการศึกษา

รายการโทรทัศน์ประเภทหนึ่งที่มีพิธีกรเป็นชาวต่างชาติที่ได้รับความนิยมและได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐของไทยคือ “รายการลอง Stay” ซึ่งเป็นรายการสารคดีท่องเที่ยวมีรูปแบบรายการที่ให้ทั้งสาระความรู้และความบันเทิง สามารถรับชมได้ทุกเพศทุกวัย มีเทคนิคการนำเสนอโดยใช้พิธีกรหลากหลายเชื้อชาติเป็นผู้ดำเนินรายการ อีกทั้งไม่เน้นการบรรยายเหมือนรายการสารคดีทั่วไปที่นำเสนอเนื้อหาในแง่สาระความรู้เพียงอย่างเดียว แต่พิธีกรชาวต่างชาติในรายการนี้

ได้ไปท่องเที่ยว ร่วมกิจกรรม สัมผัสชีวิตความเป็นอยู่ของชาวบ้านในชุมชน และมีการปฏิสัมพันธ์ โดยการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารระหว่างพิธีกรชาวต่างชาติกับแขกรับเชิญคนไทย ดังนั้น รายการสารคดีท่องเที่ยวที่มีพิธีกรเป็นชาวต่างชาติจึงอาจช่วยส่งเสริมให้รายการมีเอกลักษณ์ที่น่าสนใจและน่าติดตามชมมากยิ่งขึ้น และอาจถือได้ว่าเป็นการสร้างมิติใหม่ให้กับรายการประเภทนี้อีกด้วย

รายการลอง Stay มีพิธีกรชาวเกาหลีมีจำนวนมากที่สุด ทั้งนี้เพื่อเป็นการกระตุ้นนักท่องเที่ยวชาวเกาหลีให้เดินทางมาเที่ยวประเทศไทย ซึ่งสอดคล้องกับรายงานสถิตินักท่องเที่ยวต่างชาติของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาแสดงให้เห็นถึงจำนวนนักท่องเที่ยวชาวเกาหลีที่เดินทางมาเที่ยวประเทศไทย (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2562) ดังนี้

ตาราง 2 สถิตินักท่องเที่ยวชาวเกาหลีที่มาเที่ยวประเทศไทย

ปี พ.ศ.	2556	2557	2558	2559	2560
จำนวนนักท่องเที่ยวชาวเกาหลี (คน)	1,292,335	1,109,429	1,359,211	1,464,200	1,709,265

จากตารางสถิตินักท่องเที่ยวชาวเกาหลีที่เดินทางมาเที่ยวประเทศไทยแสดงให้เห็นว่าในแต่ละปีมีจำนวนนักท่องเที่ยวชาวเกาหลีเพิ่มขึ้นไม่มากนัก โดยเฉพาะปี พ.ศ. 2557 จำนวนนักท่องเที่ยวชาวเกาหลีลดลงจากปี พ.ศ. 2556 อย่างเห็นได้ชัด ด้วยตัวเลขที่น่าเป็นห่วงเหล่านี้ สอดรับกับอยู่ในช่วงที่กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาประกาศใช้ยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวไทย พ.ศ. 2558 - 2560 โดยเน้นแนวคิด “ท่องเที่ยววิถีไทย” เพื่อให้ประเทศไทยเป็นแหล่งท่องเที่ยวคุณภาพ ส่วนองค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน) หรือ อพท. ก็เน้นการประชาสัมพันธ์เมืองรองเพื่อให้เมืองเล็ก ๆ ได้เป็นที่รู้จักในวงกว้างและได้รับความสนใจเพิ่มมากขึ้น (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2558) โดยในปี พ.ศ. 2559 อพท. ได้ให้การสนับสนุนรายการลอง Stay ออกอากาศเพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์และกระตุ้นนักท่องเที่ยวรุ่นใหม่ทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวไทยวัยรุ่นถึงวัยหนุ่มสาวที่ชื่นชอบหรือหลงใหลกระแสนิยมวัฒนธรรมเกาหลี รวมทั้งนักท่องเที่ยวชาวเกาหลีให้รู้จักสถานที่ท่องเที่ยวใหม่ ๆ ในประเทศไทยที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวทั้งทางด้านวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ ซึ่งสำหรับ

นักท่องเที่ยวชาวเกาหลีก็สามารถเห็นผลได้ชัดในปี พ.ศ. 2560 ที่แสดงให้เห็นถึงจำนวนนักท่องเที่ยวชาวเกาหลีเดินทางมาเที่ยวประเทศไทยแบบก้าวกระโดดจากปีก่อน ๆ

ผู้วิจัยเห็นว่านอกจากพิธีกรชาวเกาหลีจะเป็นภาพลักษณ์หนึ่งของรายการลอง Stay แล้ว การใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในการดำเนินรายการก็นับว่ามีความสำคัญเพราะเป็นเครื่องมือสื่อสารระหว่างผู้ร่วมรายการและผู้รับชม จึงน่าสนใจว่าการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีนั้นมีลักษณะอย่างไรและมีข้อบกพร่องลักษณะใดบ้าง เนื่องจากภาษาไทยเป็นภาษาคนละครึ่งคู่กับภาษาเกาหลี มีระบบโครงสร้างประโยคที่แตกต่างกัน เช่น ภาษาไทยมีลักษณะเป็นภาษาคำโดด แต่ภาษาเกาหลีมีลักษณะเป็นภาษารูปคำติดต่อ ระบบโครงสร้างประโยคภาษาไทย คือ ประธาน + กริยา + กรรม (SVO) ส่วนระบบโครงสร้างประโยคภาษาเกาหลี คือ ประธาน + กรรม + กริยา (SOV) หรือโครงสร้างประโยคในภาษาไทยบางโครงสร้างไม่มีใช้ในภาษาเกาหลี ได้แก่ ประโยคไร้ประธาน และประโยคไร้กริยา ในขณะที่โครงสร้างประโยคในภาษาเกาหลีบางโครงสร้างไม่มีใช้ในภาษาไทย ได้แก่ ประโยคที่มี 2 ประธาน และประโยคที่มี 2 กรรมตรง (ฌองส์ ฮวัน ชึง, 2536) อีกทั้งระบบหน่วยเสียงภาษาไทยกับภาษาเกาหลีก็มีความแตกต่างกัน เช่น ภาษาเกาหลีไม่มีหน่วยเสียงสระ /ร/, ไม่มีหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย /w/ และไม่มีหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบเหมือนภาษาไทย (ชูเคียง แบ, 2538)

จากการศึกษาข้อมูลเบื้องต้นพบว่าพิธีกรชาวเกาหลีในรายการลอง Stay มีการใช้คำปนภาษาต่างประเทศ ส่วนข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยที่พบเป็นข้อบกพร่องด้านการออกเสียง และการเรียงลำดับคำ ตัวอย่างเช่น

บริบท: พิธีกรชาวเกาหลีสนทนากับแขกรับเชิญคนไทยในขณะที่กำลังจะยกเท้าขึ้นควบนั่งบนจักรยานโบราณ

พิธีกรชาวเกาหลี: พี่ออยคับผมตอนนี้กลัวว่า, กางเกงนี้ยะจะขาด. พิ ๗ จะไม่=
=ดูใช่ไหม?

แขกรับเชิญคนไทย: ((หัวเราะ)) พี่รับรองว่าจะไม่แอบดู.

พิธีกรชาวเกาหลี: หึ! ได้แล้วนะคับ.

แขกรับเชิญคนไทย: ไปเลย.

พิธีกรชาวเกาหลี: ฮานาทุเซด. เย้!

(ตอนความสุข...ที่ไม่ต้องพิสูจน์ -
ชุมชนบ้านโคกและชุมชนบ้านดงเย็น)

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีใช้คำศัพท์ภาษาเกาหลีเข้ามาปนในขณะที่กำลังสนทนากันด้วยภาษาไทย คือคำว่า “ฮานาพูเซด” (하나둘셋) โดยมีความหมายเป็นการนับ “หนึ่งสองสาม” ก่อนที่พิธีกรชาวเกาหลีจะเริ่มบันทึกขานออกไป ซึ่งลักษณะการใช้ภาษาด้วยการปนคำศัพท์ภาษาเกาหลีอาจส่งผลให้แขกรับเชิญคนไทยหรือผู้ชมไม่เข้าใจความหมายของคำศัพท์

ส่วนข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยเป็นข้อบกพร่องด้านการออกเสียงในลักษณะที่พิธีกรชาวเกาหลีไม่สามารถพูดออกเสียงได้ถูกต้องตามหลักภาษาไทย พบข้อบกพร่องด้านการออกเสียงสระและวรรณยุกต์ในคำว่า “ฟี [phiⁱⁱ2]” ออกเสียงเป็น “ฟี [phiⁱ3]” กล่าวคือพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงสระ [ii] เสียงยาวเป็นสระ [i] เสียงสั้น ซึ่งส่งผลให้เสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนจากเสียงโท [2] เป็นเสียงตรี [3] ข้อบกพร่องด้านการออกเสียงอีกลักษณะหนึ่งคือการออกเสียงพยัญชนะต้นควบคือคำว่า “ครับ [khrap³]” ที่พิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงว่า “คับ [khap³]” เป็นการออกเสียงที่ไม่ถูกต้องตามหลักภาษา โดยข้อบกพร่องทั้งสองลักษณะมีสาเหตุมาจากภาษาแม่เพราะภาษาเกาหลีไม่มีหน่วยเสียงสระ /ii/ และหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบเหมือนภาษาไทย (ชูเคียง แบ, 2538) หรือการออกเสียงพยัญชนะต้นควบอาจเกิดจากการเลียนแบบการพูดออกเสียงของคนไทยที่มักจะออกเสียงพยัญชนะต้นควบเป็นพยัญชนะต้นเดี่ยวในบริบทการสนทนาที่ไม่เป็นทางการหรือกึ่งทางการ

นอกจากนี้ยังพบข้อบกพร่องด้านการเรียงลำดับคำเป็นข้อบกพร่องที่พิธีกรชาวเกาหลีเรียบเรียงถ้อยคำผิดหลักวากยสัมพันธ์ในประโยคภาษาไทย จากตัวอย่างข้างต้นคือ “ผมตอนนี้กลัวว่ากางเกงนี้จะขาด” โดยพิธีกรชาวเกาหลีนำคำวิเศษณ์บอกเวลาคำว่า “ตอนนี้” มาวางคั่นระหว่างประธานคือคำว่า “ผม” กับกริยาคือคำว่า “กลัว” ซึ่งตามหลักการใช้ภาษานั้น คำวิเศษณ์บอกเวลาใช้เพื่อบ่งบอกเวลาที่เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น โดยสามารถวางไว้ต้นประโยคหรือท้ายประโยคก็ได้ขึ้นอยู่กับผู้พูดว่าต้องการเน้นสิ่งใด (วิจิตร ภาณุพงศ์, 2552, น.45) และเมื่อพิจารณาบริบทการสนทนาข้างต้นพบว่าพิธีกรชาวเกาหลีต้องการเน้นเวลาคือ “ตอนนี้” ดังนั้น อาจแก้ไขประโยคดังกล่าวให้ถูกต้องได้ว่า “ตอนนี้ผมกลัวว่ากางเกงนี้จะขาด”

จากความน่าสนใจของกลุ่มข้อมูลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาการใช้ภาษาไทยและข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยวตามแนวคิดการวิเคราะห์ข้อบกพร่อง เพื่อจะได้ทราบลักษณะการใช้ภาษาไทยและลักษณะข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทย และปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้ภาษาและข้อบกพร่องที่พบได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อชาวต่างชาติที่ใช้ภาษาไทยและการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศต่อไป

ความมุ่งหมายของงานวิจัย

1. เพื่อศึกษาการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว
2. เพื่อศึกษาข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว

ความสำคัญของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ทำให้ทราบลักษณะการใช้ภาษาไทยและข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว ซึ่งผลการวิจัยจะมีประโยชน์ต่อชาวต่างชาติที่ใช้ภาษาไทย และเป็นแนวทางในการวางแผนการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติ

ขอบเขตของการวิจัย

1. รายการสารคดีท่องเที่ยว “ลอง Stay” เป็นรายการที่ได้รับการสนับสนุนจากองค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน) หรือ อพท. ซึ่งเป็นหน่วยงานหนึ่งในสังกัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา รายการ “ลอง Stay” เป็นรายการที่ให้ทั้งสาระความรู้และความบันเทิง สามารถรับชมได้ทุกเพศทุกวัย โดยรายการลอง Stay ออกอากาศตั้งแต่วันที่ 3 เดือน เมษายน พ.ศ. 2559 ถึง วันที่ 2 เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2559 รวมทั้งหมด 25 ตอน แต่ละตอนใช้เวลาออกอากาศประมาณ 24 นาที โดยมีพิธีกรชาวต่างชาติจากหลากหลายเชื้อชาติสลับกันทำหน้าที่เป็นผู้ดำเนินรายการในแต่ละตอน โดยมีแผนผังการออกอากาศ (सानฟ้า, 2559) ดังนี้

ตาราง 3 แผนผังรายการลอง Stay

ตอนที่	วันเดือนปี	ชื่อตอน	พิธีกร	ระยะเวลา
1	3 เม.ย. 2559	ฟิงพาอาศัย - ชุมชนบ้านน้ำเขียว	แดเนียล เฟรเซอร์	23:59
2	10 เม.ย. 2559	ความสุข...ที่ไม่ต้องพิสูจน์ - ชุมชนบ้านโคกและชุมชนบ้านดงเย็น	คิม ชึงบอม	23:59
3	17 เม.ย. 2559	เมืองโบราณที่มีชีวิต	คิม ชึงบอม	24:00
4	24 เม.ย. 2559	สุขพอดี้ - ชุมชนประมงบางละมุง	ชอ จียอน	24:00

5	1 พ.ค. 2559	ร้อยเสา เล่าเรื่อง - ชุมชนตะเคียนเตี้ย	ชอ จียอน	24:00
6	8 พ.ค. 2559	พิภัดใหม่่นาคันหา - ต.แหลมกลัด จ.ตราด	คิม ชึงบอม และอง จินกิ	24:10
7	22 พ.ค. 2559	รุ่งอรุณแห่งความสุข - จ.สุโขทัย	อิงกฤต วิทธานี	24:00
8	29 พ.ค. 2559	บ้านสุข - จ.สุโขทัย	อิงกฤต วิทธานี	24:00
9	5 มิ.ย. 2559	คนไม่เอาถ่าน	คิม ชึงบอม และอง จินกิ	24:00
10	12 มิ.ย. 2559	เกาะที่ไม่ถูกตามใจ	คิม ชึงบอม และอง จินกิ	24:10
11	19 มิ.ย. 2559	หอมลมหายใจ	เจได	24:00
12	26 มิ.ย. 2559	เผ่ากลางเมือง	เจได	24:00
13	3 ก.ค. 2559	อ้อมอกอ้อมใจ - จ.สุโขทัย	อิงกฤต วิทธานี	24:20
14	17 ก.ค. 2559	วิถีชีวิตและศิลปะอันเรียบง่าย - จ.สุโขทัย	อิงกฤต วิทธานี	24:20
15	24 ก.ค. 2559	หนังเมืองคาน - เชียงคาน จ.เลย	แจ๊ค บราวน์	24:20
16	31 ก.ค. 2559	เที่ยวเลยแบบโล - จ.เลย	เจได	24:20
17	7 ส.ค. 2559	หัวเดียวแห่งบูรพา - จ.ชลบุรี	คิม ชึงบอม	24:20
18	14 ส.ค. 2559	ข้าแต่ข้า - จ.น่าน	แดเนียล เฟรเซอร์	24:20
19	21 ส.ค. 2559	ขบวนต้นดอกไม้ - จ.เลย	แจ๊ค บราวน์	24:00
20	28 ส.ค. 2559	ซ้ายสุดสนุกที่เลย - จ.เลย	เจได	24:20
21	4 ก.ย. 2559	รวมไว้เลย - จ.เลย	เจได	24:20
22	11 ก.ย. 2559	ทรัพย์บ่อสวก - จ.น่าน	แดเนียล เฟรเซอร์	22:20
23	18 ก.ย. 2559	เพื่อนกันตลอดไป	คิม ชึงบอม	24:10
24	25 ก.ย. 2559	วัฒนธรรมเข้าจังหวะ	เจได	24:20
25	2 ต.ค. 2559	เพียงกระซิบ	แดเนียล เฟรเซอร์	24:20

2. จากตารางรายการลอง Stay มีพิธีกรชาวเกาหลีมีมากที่สุด ในการวิจัยนี้ผู้วิจัยจึงเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง โดยมีเกณฑ์ที่สอดคล้องกับความมุ่งหมายของงานวิจัย ได้แก่

2.1 เป็นพิธีกรชาวเกาหลีที่มีภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่

2.2 เป็นพิธีกรเดี่ยว ซึ่งการเป็นพิธีกรเดี่ยวจะทำให้ได้ข้อมูลการใช้ภาษาในบริบทการสนทนาเพื่อการสื่อสารระหว่างพิธีกรชาวเกาหลีกับคนไทย ซึ่งหากเป็นพิธีกรคู่จะพบการสนทนา ระหว่างพิธีกรด้วยกันเอง ซึ่งข้อมูลดังกล่าวไม่ได้อยู่ในขอบเขตการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารกับเจ้าของภาษา

2.3 พิธีกรชาวเกาหลีแต่ละคนมีภูมิหลัง (background) ต่างกัน ได้แก่ เพศ ประกอบด้วย เพศชาย 2 คน เพศหญิง 1 คน ระยะเวลาที่อยู่ในประเทศไทย ได้แก่ ผู้ใช้ภาษาไทย คนที่ 1 ประมาณ 4 ปี ผู้ใช้ภาษาไทยคนที่ 2 ประมาณ 10 ปี และผู้ใช้ภาษาไทยคนที่ 3 ประมาณ 20 ปี ซึ่งอาจสัมพันธ์กับระดับความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาไทย ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่างานวิจัยนี้มีการกระจายตัวของกลุ่มตัวอย่าง

3. จากแผนผังรายการลอง Stay พบว่าพิธีกรชาวเกาหลีที่เป็นพิธีกรเดียวนั้นมีจำนวนตอนออกอากาศไม่เท่ากัน น้อยที่สุดคือจำนวน 2 ตอน ดังนั้นเพื่อให้การเลือกกลุ่มตัวอย่างเป็นระบบจึงเลือกกลุ่มตัวอย่างของพิธีกรจำนวน 3 คน คนละ 2 ตอน รวม 6 ตอน แต่ละตอนมีระยะเวลาที่ใช้ออกอากาศใกล้เคียงกันคือประมาณ 24 นาที และแต่ละตอนก็ออกอากาศอยู่ในช่วงเวลาใกล้เคียงกัน ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 6 ตอน ได้แก่

3.1 ตอน “ความสุข...ที่ไม่ต้องพิสูจน์ - ชุมชนบ้านโคกและชุมชนบ้านดงเย็น” ออกอากาศวันที่ 10 เดือนเมษายน พ.ศ. 2559

3.2 ตอน “เมืองโบราณที่มีชีวิต” ออกอากาศวันที่ 17 เดือนเมษายน พ.ศ. 2559

3.3 ตอน “สุขพอดี - ชุมชนประมงบางละมุง” ออกอากาศวันที่ 24 เดือนเมษายน พ.ศ. 2559

3.4 ตอน “ร้อยเสา เล่าเรื่อง - ชุมชนตะเคียนเตี้ย” ออกอากาศวันที่ 1 เดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2559

3.5 ตอน “หอมลมหายใจ” ออกอากาศวันที่ 19 เดือนมิถุนายน พ.ศ. 2559

3.6 ตอน “เผ่ากลางเมือง” ออกอากาศวันที่ 26 เดือนมิถุนายน พ.ศ. 2559

4. งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาเฉพาะภาษา (วัจนภาษา) เท่านั้น ดังนั้นการศึกษากการใช้ภาษาไทยและข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีจึงศึกษาเฉพาะคำพูดที่เป็นคำและมีความหมายตามหลักภาษาไทยเท่านั้น โดยไม่นำการออกเสียงที่ไม่เป็นคำและไม่มีความหมาย

มาศึกษา ได้แก่ เสียงหัวเราะ และเสียงอุทาน ส่วนการพิจารณาลักษณะข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยนั้น หากเป็นข้อบกพร่องด้านการออกเสียงและข้อบกพร่องด้านไวยากรณ์ก็จะสามารถใช้หลักภาษาเป็นเกณฑ์พิจารณาลักษณะข้อบกพร่องนั้น ๆ ได้ตามข้อมูลที่ปรากฏ แต่หากเป็นข้อบกพร่องด้านการสื่อเจตนาในฐานะผู้พูด และการตีความเจตนาในฐานะผู้ฟังจำเป็นต้องพิจารณาบริบทในการสนทนาประกอบด้วย เพื่อช่วยให้เข้าใจความหมายของถ้อยคำหรือประโยคได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

ข้อตกลงเบื้องต้น

งานวิจัยนี้เป็นการถ่ายทอดการพูดภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยวกับแซกรับเชิญที่ร่วมรายการด้วยตัวอักษรภาษาไทย ดังนั้น เพื่อให้การถ่ายทอดรายละเอียดของการสนทนาใกล้เคียงกับลักษณะการใช้ภาษาและสถานการณ์จริงมากที่สุด ผู้วิจัยจึงประยุกต์ใช้ชุดเครื่องหมายแสดงองค์ประกอบของการสนทนาตามแนวคิดของชิฟฟริน (Schiffrin, 1987) และประไพพรรณ พิงฉิม (2542) โดยมีการปรับเปลี่ยนการใช้งานบางเครื่องหมายให้เหมาะสมกับลักษณะการใช้ภาษาไทย ซึ่งจำแนกชุดเครื่องหมายออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ เครื่องหมายแสดงลักษณะเสียง และเครื่องหมายแสดงผลัดในการพูด ดังต่อไปนี้

1. ชุดเครื่องหมายแสดงลักษณะเสียง

- ก. มหัพภาค (.) แสดงการหยุดแบบจบความ
- ข. จุลภาค (,) แสดงการหยุดแบบไม่จบความ
- ค. ประจัญหน้า (?) แสดงการจบความด้วยการถามคำถามที่ต้องการคำตอบ
- ง. อัศเจรีย์ (!) แสดงการจบความด้วยทำนองเสียงพิเศษ โดยจะปรากฏเมื่อผู้พูดต้องการแสดงทัศนคติ อารมณ์ หรือความรู้สึกอย่างใดอย่างหนึ่งออกมา

จ. สัญลักษณ์คู่ (_) แสดงถ้อยคำหรือข้อความที่ผู้พูดเน้นเสียงหนัก หรือให้ความสำคัญเป็นพิเศษ

2. ชุดเครื่องหมายแสดงผลัดในการพูด

ก. เสมอภาค (=) แสดงถ้อยคำที่ต่อเนื่องกันในผลัดหนึ่ง ๆ ของผู้พูดคนเดียว เมื่อต้องแบ่งบรรทัด เนื่องจากความจำกัดของหน้ากระดาษทำให้ไม่สามารถเขียนต่อเนื่องกันได้ ในบรรทัดเดียวกัน

ข. วงเล็บซ้อน (()) แสดงอากัปกริยา ท่าทาง หรือการกระทำต่าง ๆ ของผู้ร่วมสถานการณ์การสนทนาในระหว่างการสนทนา

ค. เส้นโยง แสดงการพูดต่อทันทีโดยไม่ทิ้งช่วงของคู่สนทนา

ง. วรรคห่างพิเศษ เป็นการเว้นวรรคให้ห่างกว่าปกติ เพื่อให้เห็นถ้อยคำที่คู่สนทนาพูดแทรกขึ้นมาในขณะที่ผู้พูดกำลังหยุดพูดชั่วคราว ความกว้างของวรรคจะไม่แน่นอนขึ้นอยู่กับถ้อยคำที่แทรกเข้ามา

นิยามศัพท์เฉพาะ

ข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทย หมายถึง การใช้ภาษาไทยของผู้พูดชาวเกาหลีที่เป็นพิธีกรรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยวรายการลอง Stay ซึ่งมีลักษณะที่ไม่ถูกต้องตามหลักการใช้ภาษา

พิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ หมายถึง ผู้พูดชาวเกาหลีที่ทำหน้าที่ดำเนินรายการโทรทัศน์ ตั้งแต่เปิดรายการจนกระทั่งปิดรายการ ซึ่งในงานวิจัยนี้ใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นพิธีกรเดี่ยวจำนวน 3 คน

ถ้อยคำ หมายถึง หน่วยทางภาษาที่ใหญ่กว่าระดับคำ ในงานวิจัยนี้ใช้หมายถึงระดับวลีและประโยค หากเป็นการพูดจะค้นด้วยจังหวะการหยุดพูด

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาการใช้ภาษาไทยและข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว ผู้วิจัยดำเนินการศึกษาตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหลักภาษา การใช้ภาษาไทย และแนวคิดในการศึกษาข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทย เพื่อใช้เป็นแนวทางในการศึกษาวิเคราะห์การใช้ภาษาไทยและข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว

2. เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการบันทึกเสียงการออกอากาศของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการลอง Stay เป็นภาษาไทยควบคู่กับสัทอักษร (phonetic alphabet)

3. ศึกษาวิเคราะห์การใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว โดยยึดตามหลักภาษาไทย ดังนี้

3.1 การใช้ภาษาไทยระดับเสียง

3.1.1 การออกเสียงที่ชัดเจน และการออกเสียงที่ไม่ชัดเจน โดยวิเคราะห์ตามระบบเสียงในภาษาไทย ได้แก่ หน่วยเสียงสระ 21 หน่วย, หน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว 21 หน่วย,

หน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบ 11 หน่วย, หน่วยเสียงพยัญชนะท้าย 9 หน่วย และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 5 หน่วย

3.1.2 จังหวะในการพูดภาษาไทย ซึ่งพิจารณาจากความสั้นยาวของพยางค์, การลงเสียงหนักเบา และการหยุด

3.2 การใช้ภาษาไทยระดับคำและถ้อยคำ

3.2.1 การใช้ภาษาระดับคำ

3.2.2 การใช้ภาษาระดับถ้อยคำ

4. ศึกษาวิเคราะห์ข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว ตามแนวคิดการวิเคราะห์ข้อบกพร่อง (error analysis) ดังนี้

4.1 ศึกษาวิเคราะห์ข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว โดยจัดแบ่งเป็นประเภท ดังนี้

4.1.1 ข้อบกพร่องระดับเสียง ได้แก่ สระ, พยัญชนะ และวรรณยุกต์

4.1.2 ข้อบกพร่องระดับคำและถ้อยคำ ได้แก่ การใช้คำหรือถ้อยคำผิดหน้าที่, การใช้คำหรือถ้อยคำผิดความหมาย, การเพิ่มคำหรือถ้อยคำที่ไม่จำเป็น, การขาดคำหรือถ้อยคำที่จำเป็น, การเรียงลำดับคำหรือถ้อยคำไม่ถูกต้องตามตำแหน่ง และการใช้คำหรือถ้อยคำพ้องรูปพ้องเสียงที่ก่อให้เกิดความคลาดเคลื่อนทางความหมาย

4.2 บันทึกจำนวนข้อบกพร่องลงในตารางตามประเภทที่จัดไว้ นำมาหาค่าคำนวณทางสถิติโดยคิดเป็นร้อยละ เพื่อให้เห็นความถี่ของข้อมูลข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยวชัดเจนยิ่งขึ้น

4.3 วิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว โดยแบ่งได้เป็นปัจจัยภายในภาษา และปัจจัยภายนอกภาษา

5. สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

บทที่ 2

การศึกษาการใช้ภาษาไทยและข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาการใช้ภาษาไทยและข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว โดยนำเสนอตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1. การใช้ภาษาไทย

1.1 ความหมายและความสำคัญของการใช้ภาษา

1.2 ลักษณะเฉพาะของภาษาไทย

2. การศึกษาข้อบกพร่อง

2.1 ความหมายและความสำคัญของข้อบกพร่อง

2.2 ประเภทข้อบกพร่อง

2.3 แนวทางการศึกษาข้อบกพร่อง

2.4 ปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่อง

1. การใช้ภาษาไทย

วัตถุประสงค์หลักของการใช้ภาษาคือเพื่อการสื่อสาร โดยผ่านกระบวนการการส่งสาร ด้วยการพูดและการเขียนซึ่งมีภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญ การสื่อสารในครั้งหนึ่ง ๆ จะสมบูรณ์หรือสัมฤทธิ์ผลมากน้อยเพียงใดก็ขึ้นอยู่กับความรู้ความสามารถของผู้ใช้ภาษา สำหรับงานวิจัยนี้ มุ่งเน้นศึกษาการสื่อสารด้วยทักษะการพูดเป็นสำคัญ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงทบทวนการใช้ภาษา 2 ประเด็น คือ 1) ความหมายและความสำคัญของการใช้ภาษา และ 2) ลักษณะเฉพาะของภาษาไทย ดังนี้

1.1 ความหมายและความสำคัญของการใช้ภาษา

หากกล่าวถึงนิยามความหมายของคำว่า “การใช้ภาษา” (language use) จะมีความหมายครอบคลุมถึงพฤติกรรมทางภาษา การแสดงออกทางภาษาหรือการสื่อสารด้วยภาษา ซึ่งหมายรวมถึงการใช้ภาษาทั้ง 4 ทักษะ ซึ่งผู้ส่งสารจะใช้ภาษาสื่อสารออกไปด้วยการพูดหรือการเขียน ส่วนผู้รับสารก็จะรับด้วยการฟังและการอ่าน โดยให้ความสำคัญกับปัจจัยทางสังคม ปัจจัยทางจิตใจ และสัมฤทธิ์ผลของการสื่อสาร (ราชบัณฑิตยสถาน, 2557, น. 252) ดังนั้น การใช้ภาษา คือกระบวนการในการปฏิสัมพันธ์ของมนุษย์โดยใช้ภาษาเป็นเครื่องมือ (ทรงธรรม อินทจักร, 2558, น.16) เพราะฉะนั้น การใช้ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศเพื่อให้มีประสิทธิภาพและเกิด

ประสิทธิผล ผู้ใช้ภาษาชาวต่างชาติควรมีองค์ความรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษาไทยโดยเฉพาะ ลักษณะเฉพาะของภาษาไทย

1.2 ลักษณะเฉพาะของภาษาไทย

ภาษาไทยมีลักษณะเฉพาะหลายประการตามองค์ประกอบของภาษา ได้แก่ ระบบเสียง ระบบคำ ระบบไวยากรณ์ และระบบความหมาย ทั้งนี้ในงานวิจัยนี้มุ่งเน้นศึกษาการใช้ภาษาในการสื่อสารของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว ผู้วิจัยจึงจะทบทวนลักษณะเฉพาะของภาษาไทยที่สัมพันธ์กับการใช้ภาษา ประกอบด้วย ลักษณะเฉพาะด้านเสียง คำไวยากรณ์ และความหมาย ตามลำดับดังนี้

1.2.1 ระบบเสียง

ระบบเสียงภาษาไทยประกอบด้วย 2 ส่วน ได้แก่ หน่วยเสียงแยกส่วน (segmental phoneme) และหน่วยเสียงเหนือหน่วยแยกเสียง (suprasegmental phoneme) ภาษาไทยมีลักษณะเฉพาะด้านเสียง ดังนี้

1.2.1.1 หน่วยเสียงแยกส่วน (segmental phoneme) ประกอบด้วย หน่วยเสียงสระ หน่วยเสียงพยัญชนะ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ โดยงานวิจัยเล่มนี้จะใช้การถอดถอดหน่วยเสียงต่าง ๆ เป็นสัทอักษร (phonetic alphabet) ตามแนวคิดของกาญจนา นาคสกุล (2556) ดังนี้

1.2.1.1.1 หน่วยเสียงสระ หน่วยเสียงสระภาษาไทยมี 21 หน่วยเสียง ซึ่งผู้วิจัยจะแสดงการถอดถอดหน่วยเสียงสระเป็นสัทอักษร (phonetic alphabet) ดังนี้

อะ /a/	อา /aa/	อิ /i/	อี /ii/
อึ /u/	อึอ /uuu/	อุ /u/	อู /uu/
เอะ /e/	เอ /ee/	แอะ /ɛ/	แเอ /εε/
โอะ /o/	โอ /oo/	เอะ /ɔ/	ออ /vv/
เออะ /ɤ/	เออ /ɤɤ/	เอียะ, เอีย /ia/	เอือะ, เอือ /ua/
อัวะ, อัว /ua/			

ความสั้นยาวของเสียงสระเป็นลักษณะเฉพาะของภาษาไทยและมีความสำคัญอีกประการหนึ่ง เช่นคำว่า “ติ /ti¹/” กับ “ตี /tii⁰/” แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าความสั้นยาวของเสียงสระที่ต่างกันทำให้คำมีความหมายแตกต่างกัน

1.2.1.1.2 หน่วยเสียงพยัญชนะ หน่วยเสียงพยัญชนะภาษาไทยประกอบด้วย หน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว หน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบ และหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย ดังนี้

1.2.1.1.2.1 หน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว พยัญชนะภาษาไทยมีทั้งหมด 44 รูป แต่ในการพูดออกเสียงนั้นหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวที่ใช้แยกความหมายของคำมีทั้งหมด 21 หน่วยเสียง ได้แก่

ก /k/	ข ฃ ค ฅ ฆ /kh/	ง /ŋ/	จ /c/
ฉ ฌ /ch/	ซ ศ ษ ส /s/	ญ ย /j/	ฎ ด /d/
ฏ ต /t/	ฐ ฑ ฒ ถ ฑ ฐ /th/	ณ น /n/	บ /b/
ป /p/	ผ พ ภ /ph/	ฝ ฟ /f/	ม /m/
ร /r/	ล ฬ /l/	ว /w/	ห ฮ /h/
อ /ʔ/			

1.2.1.1.2.2 หน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบ มีทั้งหมด 11 หน่วยเสียง ได้แก่

กร /kr/	กล /kl/	กว /kw/	คร /khr/
คล /khl/	คว /khw/	ตร /tr/	ปร /pr/
ปล /pl/	พร /phr/	พล /phl/	

หมายเหตุ คำกลุ่มหนึ่งในภาษาไทยที่มีหน่วยเสียง /th/ ปราบกฎควบกับหน่วยเสียง /r/ เป็นเสียงควบ /thr/ ได้แก่คำว่า ทฤษฎี /thrit³ sa¹ dii⁰/, นิทรา /nit³ thraa⁰/, อินทรา /in⁰ thraa⁰/ และ จันทรา /can⁰ thraa⁰/

1.2.1.1.2.3 หน่วยเสียงพยัญชนะท้าย มีทั้งหมด 8 หน่วยเสียงตามเสียงมาตราตัวสะกดภาษาไทย ได้แก่

แม่กบ /-p/	แม่กด /-t/	แม่กก /-k/
แม่กม /-m/	แม่กน /-n/	แม่กง /-ŋ/
แม่เกย /-j/	แม่เกอว /-w/	

หมายเหตุ หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในคำที่ไม่มีตัวสะกด แต่มีสระสั้น ในการถ่ายทอดเป็นสัทอักษร (phonetic alphabet) ต้องใส่หน่วยเสียง /-ʔ/ เช่นคำว่า ปะ /paʔ¹/, ดู /duʔ¹/, แกะ /kɛʔ¹/, มะลิ /ma¹ liʔ³/, แหวะ /khweʔ¹/ ฯลฯ

1.2.1.1.3 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ ลักษณะเฉพาะที่สำคัญอีกประการหนึ่งของระบบเสียงภาษาไทยคือ “หน่วยเสียงวรรณยุกต์” ซึ่งเป็นระดับเสียงสูงต่ำของคำ มีผลทำให้คำตั้งแต่ 2 คำขึ้นไป ที่มีส่วนประกอบอื่น ๆ คือ พยัญชนะต้น สระ พยัญชนะท้ายอย่างเดียวกันมีความหมายต่างกันได้ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ไม่สามารถเกิดได้ตามลำพัง แต่ต้องเกิดพร้อมกับสระ สำหรับงานวิจัยนี้จะใช้ตัวเลขบอกระดับเสียงวรรณยุกต์ ดังนี้

0 ใช้แทนเสียงวรรณยุกต์ระดับกลาง คือ วรรณยุกต์สามัญ

1 ใช้แทนเสียงวรรณยุกต์ระดับต่ำ คือ วรรณยุกต์เอก

2 ใช้แทนเสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับจากสูงลงมาต่ำ คือ วรรณยุกต์โท

3 ใช้แทนเสียงวรรณยุกต์ระดับสูง คือ วรรณยุกต์ตรี

4 ใช้แทนเสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับต่ำขึ้นไปสูง คือ วรรณยุกต์จัตวา

ตัวอย่างคำว่า “ป่า /paa⁰/, ป่า /paa¹/, ป่า /paa²/, ป่า /paa³/, ป่า /paa⁴/”

ทั้ง 5 คำนี้เป็นคำที่มีส่วนประกอบ คือ พยัญชนะต้นและสระเหมือนกัน แต่ระดับเสียงวรรณยุกต์ของคำสูงต่ำต่างกัน มีผลให้ความหมายของคำแตกต่างกันไปด้วย

1.2.1.2 หน่วยเสียงเหนือหน่วยแยกเสียง (suprasegmental phoneme)

หน่วยทางระบบเสียงที่สำคัญอีกหน่วยหนึ่งคือ “หน่วยจังหวะ” จังหวะในการพูดเป็นลักษณะพื้นฐานที่สำคัญประการหนึ่งของการเรียนรู้และการพูดภาษาต่างประเทศเพราะจังหวะมีส่วนทำให้สื่อสารกันเข้าใจยิ่งขึ้น โดยงานวิจัยเล่มนี้จะทบทวนเรื่องจังหวะในการพูดภาษาไทยตามแนวคิดของธีระพันธ์ เหลืองทองคำ (2545, น. 283-301) จังหวะในการพูดภาษาไทยพิจารณาจากองค์ประกอบ 3 ประการ ได้แก่ ความสั้นยาวของพยางค์ การลงเสียงหนักเบา และการหยุด

1.2.1.2.1 ความสั้นยาวของพยางค์ (syllable duration)

หน่วยพื้นฐานที่ใช้เป็นหลักในการวิเคราะห์จังหวะในการพูดภาษาไทยคือ “พยางค์” โดยธีระพันธ์ เหลืองทองคำ (2545, น. 290) ได้ให้คำจำกัดความของพยางค์สำหรับการวิเคราะห์จังหวะของการพูดไว้ว่า “พยางค์คือหน่วยทางระบบเสียงที่เล็กที่สุด ซึ่งรูปเต็มของมันสามารถเป็นหน่วยจังหวะในการพูดได้” พยางค์ในภาษาไทยมี 2 ชนิด ได้แก่ พยางค์เต็มรูปคือพยางค์ที่ได้รับการลงเสียงหนักหรืออาจแทนที่ด้วยการหยุดก็ได้ และพยางค์ลดรูปคือพยางค์ที่ไม่ได้รับการลงเสียงหนัก เช่น “อาจารย์จะไปประชุมวิชาการ” พยางค์ที่ขีดเส้นใต้คือพยางค์เต็มรูป ส่วนพยางค์ที่ไม่ได้ขีดเส้นใต้คือพยางค์ลดรูปหรือพยางค์เบา

ในประโยคหรือข้อความที่พูดอย่างต่อเนื่องกัน พยางค์บางพยางค์มักจะไม่ได้รับการลงเสียงหนัก ได้แก่ 1) คำไวยกรณ์ซึ่งมักจะเป็นคำพยางค์เดียว เช่น ก็ จะ ต้อง แต่ 2) พยางค์เชื่อม เช่น กิจกรม [‘kit¹ ca¹ ‘kam⁰] มิตรภาพ [‘mit³ tra¹ ‘phaap²] ลักษณะ [‘lak³ sa¹ ‘na²] 3) พยางค์แรกของคำสองพยางค์ เช่น ประเทศ [pra¹ ‘theet²] ผลิต [pha¹ ‘lit¹] อะไร [ʔa¹ ‘raj⁰] พยางค์เหล่านี้มักจะไม่ได้รับการลงเสียงหนัก เว้นเสียแต่ว่าผู้พูดต้องการเน้นหรือตั้งใจลงเสียงหนักพยางค์เหล่านั้นเป็นพิเศษ

การพูดข้อความต่อเนื่องกัน จังหวะเป็นสิ่งที่ส่งผลให้การออกเสียงพยางค์ลดรูปมีลักษณะเปลี่ยนแปลงไปหรือที่เรียกว่าการกลายเสียงในภาษา เมื่อเปรียบเทียบลักษณะของพยางค์ลดรูปกับพยางค์เต็มรูปพบว่ามีลักษณะแตกต่างกัน 6 ประการ ดังนี้

1.2.1.2.1.1 เสียงของพยางค์ลดรูปสั้นกว่าเสียงของพยางค์เต็มรูป

1.2.1.2.1.2 พยางค์ลดรูปไม่สามารถเป็นหน่วยจังหวะได้ แต่พยางค์เต็มรูปเป็นหน่วยจังหวะได้

1.2.1.2.1.3 ลักษณะของสระในพยางค์ลดรูปจะเปลี่ยนแปลงไป โดยเฉพาะสระเสียงยาวจะกลายเป็นสระเสียงสั้น เช่น ความหมาย /khwam⁰ maaj⁴/ ออกเสียงเป็น [khwam⁰ 'maaj⁴] ปากกา /paak¹ kaa⁰/ ออกเสียงเป็น [pak¹ 'kaa⁰]

1.2.1.2.1.4 ลักษณะของวรรณยุกต์ในพยางค์ลดรูปจะเปลี่ยนแปลงไป เช่น เขา /khaw⁴/ ออกเสียงเป็น [khaw³] ทะเล /tha² lee⁰/ ออกเสียงเป็น [tha¹ 'lee⁰] ไหม /maj⁴/ ออกเสียงเป็น [maj³]

1.2.1.2.1.5 พยัญชนะบางเสียงในพยางค์ลดรูปกร่อนหายไป เช่น ประมง /pra¹ mon⁰/ ออกเสียงเป็น [pa¹ 'mon⁰] หรือพยัญชนะบางเสียงในพยางค์ลดรูปเกิดการเปลี่ยนเสียง เช่น เสียงลิ้นกระดก /r/ กลายเป็นเสียงข้างลิ้น /l/ เช่น รูป /ruup³/ ออกเสียงเป็น [luup³]

1.2.1.2.1.6 พยางค์ที่ไม่ได้รับการลงเสียงหนักจะลดรูปจาก cvc เป็น พยัญชนะนาสิก (syllabic nasal) เช่น ห้องเรียน /hon² rian⁰/ ออกเสียงเป็น [ŋ² 'rian⁰] หรือเปลี่ยนเป็นพยางค์เปิด cv เช่น น้ายา /naam³ jaa⁰/ ออกเสียงเป็น [na³ 'jaa⁰]

1.2.1.2.2 การลงเสียงหนักเบา (stress)

เกณฑ์การพิจารณาการลงเสียงหนักเบาของธีระพันธ์ เหลืองทองคำคือการลงเสียงหนักกับการไม่ลงเสียงหนัก กล่าวคือไม่ได้จำแนกการลงเสียงหนักเบาเป็นหลายระดับหรือใช้เครื่องมือทางสัทศาสตร์แต่อย่างใด ซึ่งลักษณะและบทบาทของการลงเสียงหนักเบาในภาษาไทยมี 7 ประการ ดังนี้

1.2.1.2.2.1 ลักษณะการพูดประโยคหรือข้อความต่อเนื่องโดยปกติ ผู้พูดไม่ได้ลงเสียงหนักทุกพยางค์ เพราะหากลงเสียงหนักทุกพยางค์จะทำให้วาระที่ใช้ในการพูดต้องทำงานหนักอยู่ตลอดเวลาและส่งผลให้ผู้พูดเหนื่อยด้วย

1.2.1.2.2.2 การลงเสียงหนักเบาในภาษาไทยสามารถบอกกฎเกณฑ์อย่างคร่าว ๆ ได้คือ คำพยางค์เดียวและคำแสดงความหมายหรือเนื้อหา (content word) มักได้รับการลงเสียงหนักเสมอ ส่วนคำไวยากรณ์ (grammatical word) จะไม่ได้รับการลงเสียงหนัก เช่น

แล้วหนูก็จะช่วยแม่ [lɛw³ 'nuu⁴ kɔ² ca¹ 'chuaɯ² 'mɛɛ²] ในประโยคนี้คำที่ลงเสียงหนักคือ หนู [nuu⁴] ช่วย [chuaɯ²] แม่ [mɛɛ²] เพราะเป็นคำแสดงเนื้อหา ส่วนคำที่ไม่ได้ลงเสียงหนักคือ แล้ว [lɛw³] ก็ [kɔɔ²] จะ [caɯ¹] เพราะเป็นคำไวยากรณ์

ในบางบริบทที่ประโยคหรือข้อความมีคำไวยากรณ์หลายคำเรียงต่อกัน คำไวยากรณ์คำใดคำหนึ่งจะได้รับการลงเสียงหนักเพื่อเป็นการรักษาจังหวะของการพูด เช่น เพราะวานีสวยแล้วก็ [phrɔ³ 'waa² ni³ 'suaɯ⁴ lɛw³ 'kɔɔ²] ในประโยคข้างต้นคำไวยากรณ์ที่ลงเสียงหนักเพื่อรักษาจังหวะคือ ว่า [waa²] ก็ [kɔɔ²]

1.2.1.2.2.3 กฎเกณฑ์การลงเสียงหนักเบาของคำหลายพยางค์ขึ้นอยู่กับตำแหน่งและลักษณะทางสัทศาสตร์ของพยางค์แต่ละพยางค์ กฎเกณฑ์การลงเสียงหนักเบาเบื้องต้นของคำหลายพยางค์ ดังนี้

1.2.1.2.2.3.1 คำ 2 พยางค์ ลงเสียงหนักพยางค์ที่ 2 หรือพยางค์สุดท้ายของคำ เช่น ผู้ใหญ่ [phu² 'jaɯ¹] รสชาติ [rot¹ 'chaat²] โอกาส [ɔo¹ 'kaat¹]

1.2.1.2.2.3.2 คำ 3 พยางค์ ลงเสียงหนักพยางค์ที่ 3 หรือพยางค์สุดท้ายของคำ เช่น อพยพ [ɔp¹ pha¹ 'jop³] หรือลงเสียงหนักพยางค์ที่ 2 และพยางค์ที่ 3 ของคำ โดยเฉพาะคำที่พยางค์ที่ 2 มีสระเสียงยาว เช่น สถานที่ [sa¹ 'thaan⁴ 'thii²]

1.2.1.2.2.3.3 คำ 4 พยางค์ ลงเสียงหนักพยางค์ที่ 4 หรือพยางค์สุดท้ายของคำ เช่น ประวัติศาสตร์ [pra¹ wat¹ ti¹ 'saat¹] หรือหากผู้พูดระมัดระวังก็อาจจะลงเสียงหนักพยางค์ที่ 2 และพยางค์ที่ 4 ของคำ เช่น ประวัติศาสตร์ [pra¹ 'wat¹ ti¹ 'saat¹] หรือลงเสียงหนักพยางค์ที่ 1 และพยางค์ที่ 4 ของคำ เช่น วิทยาลัย ['wit³ tha¹ ja¹ 'laɯ⁰] หรือหากผู้พูดระมัดระวังก็อาจจะลงเสียงหนักพยางค์ที่ 1 พยางค์ที่ 3 และพยางค์ที่ 4 ของคำ เช่น วิทยาลัย ['wit³ tha¹ 'jaa⁰ 'laɯ⁰]

1.2.1.2.2.3.4 คำประสม 2 พยางค์ ลงเสียงหนักพยางค์ที่ 2 หรือพยางค์สุดท้ายของคำ เช่น ใจดี [caɯ⁰ 'dii⁰] ต้นไม้ [ton² 'maaj³] น้ำพริก [nam³ 'phrik³]

1.2.1.2.2.3.5 คำประสม 3 พยางค์ ลงเสียงหนักพยางค์ที่ 1 พยางค์ที่ 3 ของคำ เช่น นักศึกษา (นัก+ศึกษา) ['nak² suw¹ 'saa⁴] สีนํ้าตาล (สี+นํ้าตาล) ['sii⁴ nam³ 'taan⁰] หรือลงเสียงหนักพยางค์ที่ 2 และพยางค์ที่ 3 ของคำ เช่น นํ้ายาป่า (นํ้ายา+ป่า) [nam³ 'jaa¹ 'paa¹] ผู้ใหญ่บ้าน (ผู้ใหญ่+บ้าน) [phu² 'jaɯ¹ 'baan²]

1.2.1.2.2.3.6 คำซ้ำ 2 พยางค์ ลงเสียงหนักพยางค์ที่ 2 หรือพยางค์สุดท้ายของคำ เช่น เก่า ๆ [kaw¹ 'kaw¹] นิด ๆ [nit³ 'nit³] เล็ก ๆ [lek³ 'lek³]

1.2.1.2.2.3.7 คำซ้ำ 4 พยางค์ ลงเสียงหนักพยางค์ที่ 2 และพยางค์ที่ 4 ของคำ เช่น น่ารักน่าชัง [na² 'rak³ na² 'chan⁰] ระเบิดระว่าง [ra³ 'mat³ ra³ 'wan⁰] สนุกสนาน [sa¹ 'nuk¹ sa¹ 'naan⁴]

1.2.1.2.2.4 การลงเสียงหนักเบาของคำมีแนวโน้มเป็นไปตามกฎเกณฑ์ข้อ 2.1 - 2.3 ที่กล่าวข้างต้น แต่เมื่อคำต่าง ๆ ปรากฏในระดับวลี หรือประโยค หรือข้อความ ลักษณะการลงเสียงหนักเบาอาจมีการเปลี่ยนแปลงได้ สาเหตุสำคัญที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับการลงเสียงหนักเบา คือ “จังหวะ” เพื่อเป็นการรักษารhythm การพูดให้ราบรื่นและเอื้ออำนวยต่อการใช้อวัยวะในการออกเสียงไม่ให้ผู้พูดรู้สึกเหนื่อยหรือเกิดอุปสรรคในการพูด ดังนั้น พยางค์ที่ได้รับการลงเสียงหนักในระดับคำอาจไม่ได้รับการลงเสียงหนักในระดับประโยค และในทางกลับกัน พยางค์ที่ไม่ได้รับการลงเสียงหนักในระดับคำอาจได้รับการลงเสียงหนักในระดับประโยค เช่น คำไวยากรณ์ ตัวอย่างเช่น

ก. ประเทศไทย

[pra¹ 'theet² 'thaj⁰]

ข. ที่ผมเลือกอยู่เมืองไทยก็เพราะว่าประเทศไทยเป็นประเทศอิสระ

['thii² phom⁴ 'luak² 'juu¹ mwan² 'thaj⁰ 'kwɔ² phro³ 'waa² pra¹ thet² 'thaj⁰ 'pen⁰ pra¹ thet² 'it¹ sa¹ 'ra¹]

ค. ที่ผมเลือกอยู่เมืองไทย, ก็เพราะว่าประเทศไทยเป็นประเทศอิสระ

['thii² phom⁴ 'luak² 'juu¹ mwan² 'thaj⁰, kwɔ² phro³ 'waa² pra¹ thet² 'thaj⁰ 'pen⁰ pra¹ thet² 'it¹ sa¹ 'ra¹]

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าคำว่า “ประเทศไทย [pra¹ 'theet² 'thaj⁰]” ในตัวอย่าง ก. ซึ่งพยางค์ที่ 2 และพยางค์ที่ 3 ได้รับการลงเสียงหนัก แต่ในประโยค ข. และประโยค ค. คำว่า “ประเทศไทย [pra¹ thet² 'thaj⁰]” พยางค์ที่ได้รับการลงเสียงหนักคือพยางค์ที่ 3 พยางค์เดียวเท่านั้น ในขณะที่เดียวกัน ประโยค ข. และประโยค ค. มีความเหมือนกัน โดยประโยค ข. ผู้พูดพูดอย่างต่อเนื่องไม่มีการหยุด แต่ในประโยค ค. ผู้พูดมีการหยุดครู่หนึ่งหลังคำว่า “เมืองไทย” ส่งผลให้การลงเสียงหนักเบา มีความแตกต่างกัน 2 คำ ได้แก่ คำแรกคือคำไวยากรณ์คำว่า “ก็” ได้รับการลงเสียงหนักในประโยค ข. [kwɔ²] แต่ไม่ได้รับการลงเสียงหนักในประโยค ค. [kwɔ²]

และคำที่สองคือคำว่า “ประเทศ (อิสระ)” ไม่ได้รับการลงเสียงหนักในประโยค ข. [pra¹ thet²] แต่ได้รับการลงเสียงหนักในประโยค ค. [pra¹ 'theet²]

1.2.1.2.2.5 การลงเสียงหนักเบาในภาษาไทยมีหน้าที่ 2 ประการ ได้แก่ การลงเสียงหนักเบาเพื่อบอกจังหวะ (rhythmical stress หรือ logical stress) ซึ่งจะปรากฏเสมอเมื่อพูดประโยคหรือข้อความอย่างต่อเนื่อง และการลงเสียงหนักเบาเพื่อแสดงการเน้น (emphatic stress) ซึ่งขึ้นอยู่กับผู้พูดว่าต้องการเน้นคำหรือพยางค์ใดเพื่อดึงดูดความสนใจจากผู้ฟัง

1.2.1.2.2.6 การลงเสียงหนักเบาระดับคำในภาษาไทยไม่มีความสำคัญทางภาษาศาสตร์ แต่การลงเสียงหนักเบาระดับวลีหรือประโยคในภาษาไทยมีความสำคัญทางภาษาศาสตร์ด้านไวยากรณ์ กล่าวคือ วลีหรือประโยคที่มีถ้อยคำเหมือนกัน แต่ถ้าลงเสียงหนักเบาต่างกันความหมายก็จะต่างกัน เช่น ประโยค “ให้มาแล้ว” หากผู้พูดกล่าวว่า [haj² 'maa⁰ 'leew³] โดยลงเสียงหนักคำที่ 2 และคำที่ 3 แต่ไม่ได้ลงเสียงหนักคำที่ 1 คำว่า “ให้” ในประโยคข้างต้นจึงทำหน้าที่เป็นคำช่วยกริยาและมีความหมายว่าอนุญาตให้มาแล้ว แต่หากผู้พูดกล่าวว่า ['haj² ma¹ 'leew³] โดยลงเสียงหนักคำที่ 1 และคำที่ 3 แต่ไม่ได้ลงเสียงหนักคำที่ 2 คือคำว่า “มา [ma¹]” คำว่า “ให้” ในประโยคตัวอย่างนี้จึงทำหน้าที่เป็นคำกริยาและมีความหมายว่าให้ของมาแล้ว

1.2.1.2.2.7 การลงเสียงหนักเบามีความสัมพันธ์กับความสั้นยาวของพยางค์ ความดังและความยาวของพยางค์เป็นสิ่งบ่งชี้ว่าพยางค์ใดในภาษาไทยได้รับการลงเสียงหนัก ซึ่งพยางค์ที่ได้รับการลงเสียงหนักหรือที่เรียกว่าพยางค์เต็มรูปหรือพยางค์หนักจะมีเสียงยาวกว่าพยางค์ที่ไม่ได้รับการลงเสียงหนักหรือที่เรียกว่าพยางค์ลดรูปหรือพยางค์เบา โดยเฉพาะพยางค์สุดท้ายของคำหรือประโยคมักจะเป็นพยางค์ที่ได้รับการลงเสียงหนักอยู่เสมอ

1.2.1.2.3 การหยุด (phonological pause)

ธีระพันธ์ เหลืองทองคำ (2545, น. 299) กล่าวว่า การหยุดในการพูดภาษาไทยมีหน้าที่สำคัญ 2 ประการ ได้แก่ หน้าที่ทางไวยากรณ์ และหน้าที่เพื่อช่วยเน้นความ

หน้าที่ประการแรกของการหยุดคือหน้าที่ทางไวยากรณ์ จำแนกได้ 2 ลักษณะ ได้แก่ หน้าที่ในการทำให้ความหมายของประโยคแตกต่างกัน ซึ่งเป็นกฎเกณฑ์ที่ผู้พูดต้องหยุดในตำแหน่งนั้น ๆ ทุกครั้ง และหน้าที่ในการช่วยทำให้ความหมายของประโยคชัดเจนขึ้น ซึ่งอาจจะหยุดหรือไม่หยุดก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของผู้พูดเอง ดังนั้น การหยุดจึงมีบทบาทในการสื่อความหมาย เพราะหากหยุดพูดคนละตำแหน่งอาจทำให้ความหมายของวลีหรือประโยคเปลี่ยนไป ตัวอย่างเช่น

ประโยค “คุณแม่ผมกินข้าวแล้ว”

ความหมายที่ 1 [‘khun⁰, ‘meɛ² phom⁴ ‘kin⁰ ‘khaaw² ‘leɛw³] “คุณ, แม่
ผมกินข้าวแล้ว” ซึ่ง “แม่” ในประโยคนี้เป็นบุรุษสรรพนามที่ 3 โดยผู้พูดอาจถามบุรุษสรรพนามที่ 2
ที่ใช้คำเรียกว่า “คุณ” ว่าแม่กินข้าวแล้วหรือยัง หรือผู้พูดอาจบอกบุรุษสรรพนามที่ 2 ให้ทราบว่าแม่
ทานข้าวแล้ว ทั้งนี้ต้องพิจารณาบริบทการสนทนาประกอบ

ความหมายที่ 2 [khun⁰ ‘meɛ², phom⁴ ‘kin⁰ ‘khaaw² ‘leɛw³] “คุณแม่,
ผมกินข้าวแล้ว” ซึ่ง “แม่” ในประโยคนี้เป็นบุรุษสรรพนามที่ 2 โดยถูกเป็นบุรุษสรรพนามที่ 1 กล่าว
บอกคุณแม่ว่าตนกินข้าวแล้ว

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าการหยุดมีความสำคัญทางไวยากรณ์
เพราะทำให้ประโยคมีความหมายแตกต่างกัน อีกทั้งอาจทำให้ประโยคบอกเล่ากลายเป็นประโยค
คำถาม (ความหมายที่ 1) หรือเป็นเครื่องบ่งบอกว่าใครเป็นประธานหรือผู้กระทำกริยาซึ่ง
ความหมายที่ 1 กับความหมายที่ 2 ประธานเป็นคนละคน

หน้าที่อีกประการหนึ่งของการหยุดคือช่วยเน้นความที่ตามมา การหยุด
ลักษณะนี้เป็นการช่วยให้ผู้ฟังมีเวลาติดตามสิ่งที่ผู้พูดกำลังพูดได้ดีขึ้น และอาจเป็นการกระตุ้นให้
ผู้ฟังเกิดความต้องการหรือรู้สึกคุ้นกับถ้อยคำหรือข้อความที่ผู้พูดจะกล่าวต่อไป ตัวอย่างเช่น

เธอแสดงอาการเหมือน, คนไม่มีการศึกษา

[‘thɯx⁰ sa¹ ‘deɛŋ⁰ ?a¹ ‘kaan⁰ ‘mwan⁴, ‘khon⁰ maj² ‘mii⁰ ‘kaan⁰ suw¹
‘saa⁴]

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นลักษณะของการใช้การหยุดซึ่งเป็นการหยุด
ระยะสั้นเพื่อช่วยเน้นความที่ตามหลังการหยุดให้ชัดเจนขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

ผู้วิจัยศึกษาทบทวนหลักการใช้ภาษาไทยโดยจำแนกเป็น 2 ประเด็น คือ
ความหมายและความสำคัญของการใช้ภาษาไทย และลักษณะเฉพาะของภาษาไทยเพื่อเป็น
แนวทางในการวิเคราะห์ลักษณะการใช้ภาษาของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภท
สารคดีท่องเที่ยวว่ามีลักษณะการใช้ภาษาไทยที่สอดคล้องหรือไม่สอดคล้องกับลักษณะเฉพาะของ
ภาษาไทยอย่างไร ซึ่งผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิเคราะห์ในบทที่ 3 เรื่องการใช้ภาษาไทยของพิธีกร
ชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยวเป็นลำดับถัดไป

1.2.2 ระบบคำ

คำเป็นหน่วยเล็กที่สุดในภาษาที่มีความหมาย ซึ่งเมื่อพิจารณาลักษณะการใช้คำจะ
จำแนกได้ 2 ลักษณะ ได้แก่ การใช้คำตามหน้าที่ทางไวยากรณ์ และการใช้คำตามความหมาย ดัง
รายละเอียดต่อไปนี้

1.2.2.1 การใช้คำตามหน้าที่ทางไวยากรณ์ เป็นระเบียบการใช้คำตามชนิดและหน้าที่ของคำ ซึ่งงานวิจัยนี้จะทบทวนชนิดของคำตามแนวคิดของพระยาอุปกิตศิลปสาร (2545, น. 70-112) ซึ่งท่านจำแนกชนิดของคำออกเป็น 7 ชนิด ได้แก่ คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ คำบุพบท คำสันธาน และคำอุทาน

1.2.2.1.1 คำนาม เป็นคำบอกชื่อคน สัตว์ สิ่งของ สถานที่ ฯลฯ ซึ่งมีลักษณะทั้งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม คำนามจำแนกได้ 5 ชนิด ได้แก่

1.2.2.1.1.1 सामान्यนาม คือ คำนามที่ใช้เรียกชื่อทั่ว ๆ ไปอย่างไม่ชี้เฉพาะเจาะจง เช่น คน ภูเขา รถ เรือ หนังสือ หมา ฯลฯ

1.2.2.1.1.2 วิสามัญนาม คือ คำนามที่เป็นชื่อเฉพาะสำหรับใช้เรียกคน สัตว์ สิ่งของ สถานที่ เป็นต้น เพื่อให้รู้ชัดว่าเป็นใครหรืออะไร ซึ่งมักใช้ตามหลังคำสามัญนาม เช่น ประเทศไทย ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จังหวัดสุพรรณบุรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วันพุทธนายร้อย

1.2.2.1.1.3 สมุหนาม คือ คำนามที่บอกลักษณะของคน สัตว์ และสิ่งของที่รวมกันอยู่เป็นจำนวนมาก เช่น กลุ่มนักเรียน กองทหาร ไหล่ช้าง คณะทูต พวกนักเลง รัฐบาลไทย

1.2.2.1.1.4 คำลักษณนาม คือ คำที่ใช้บอกลักษณะของคำนามให้ชัดเจนขึ้น ซึ่งปรากฏอยู่หน้าคำนาม เช่น ผู้ชาย หรือหลังคำนาม เช่น แมวหนึ่งตัว วัดสองวัด ก็ได้ คำลักษณนามเป็นลักษณะเฉพาะที่สำคัญประการหนึ่งของภาษาไทย เพราะคำลักษณนามช่วยให้คำนามที่มีหลายความหมายชัดเจนขึ้น เช่น คำว่า “กา” ที่อาจจะหมายถึงสัตว์หรือภาชนะ ซึ่งถ้ากล่าวว่า “กาดัวนั้น” หรือ “กาใบนั้น” ก็ทำให้ความหมายชัดเจนขึ้น อีกทั้งคำนามแต่ละคำใช้คำลักษณนามแตกต่างกันออกไป เช่น ช้างบ้านใช้ลักษณนามว่า “เชือก” แต่ช้างป่าใช้ลักษณนามว่า “ตัว”

1.2.2.1.1.5 อาการนาม คือ คำนามที่เกิดจากการใช้คำว่า “การ” หรือ “ความ” นำหน้าคำกริยาหรือคำวิเศษณ์ โดยมีความหมายเป็นนามธรรมเสมอ เช่น การกิน การนั่ง การอภิปราย ความคิด ความดี ความสวย

1.2.2.1.2 คำสรรพนาม เป็นคำใช้แทนคำนามหรือข้อความที่กล่าวมาแล้ว เพื่อที่จะ ไม่ต้องกล่าวคำนามหรือข้อความนั้นซ้ำอีก คำสรรพนามจำแนกได้ 6 ชนิด ได้แก่

1.2.2.1.2.1 บุรุษสรรพนาม คือ คำสรรพนามที่ใช้ระบุแทนบุคคล ซึ่งคำบุรุษสรรพนามแบ่งย่อยเป็น 3 ชนิด ได้แก่

1) บุรุษสรรพนามที่ 1 คือสรรพนามที่ใช้แทนตัวผู้พูด เช่น ฉัน ผม หนู

2) บุรุษสรรพนามที่ 2 คือสรรพนามที่ใช้แทนชื่อผู้ฟัง เช่น คุณ ท่าน เธอ

3) บุรุษสรรพนามที่ 3 คือสรรพนามที่ใช้แทนผู้ที่ถูกกล่าวถึง เช่น เขา ท่าน

มัน

1.2.2.1.2.2 ประพันธสรรพนาม คือ คำสรรพนามที่ใช้แทนคำนามหรือสรรพนามที่เรียงอยู่ติดกัน เช่น ซึ่ง ที่ อัน ผู้ซึ่ง ผู้ที่ อันที่

1.2.2.1.2.3 ปฤจฉาสรรพนาม คือ คำสรรพนามที่ใช้เป็นคำถามเกี่ยวกับคำนาม เช่น ใคร ไหน อะไร

1.2.2.1.2.4 วิภาคสรรพนาม คือ คำสรรพนามที่ใช้แทนคำนามหรือคำบุรุษสรรพนามที่อยู่ข้างหน้า เพื่อแสดงว่ามีหลายฝ่ายหลายส่วนที่แยกกันทำกริยาใดกริยาหนึ่งหรือมากกว่า ซึ่งมีเพียง 3 คำ ได้แก่ ต่าง บ้าง กัน

1.2.2.1.2.5 นิยมสรรพนาม คือ คำสรรพนามที่ใช้แทนนาม เพื่อใช้บอกระยะใกล้ไกล ซึ่งมีทั้งหมด 8 คำ ได้แก่ นี่ นั้น โน่น นู่น นี่ นั้น โน้น นู่น

1.2.2.1.2.6 อนิยมสรรพนาม คือ คำสรรพนามที่ใช้แทนนามโดยไม่ระบุหรือกำหนดแน่นอนว่าหมายถึงผู้ใด อะไร สิ่งใด หรือสถานที่ใด เช่น ใคร ไหน อะไร

1.2.2.1.3 คำกริยา เป็นคำบอกอาการของนามหรือสรรพนาม คำกริยาจำแนกได้ 4 ชนิด ได้แก่

1.2.2.1.3.1 อกรรมกริยา คือ คำกริยาที่มีใจความสมบูรณ์ได้โดยไม่ต้องมีกรรมมารองรับ เช่น เกิด เดิน นอน ตก วิ่ง หัวเราะ

1.2.2.1.3.2 สกรรมกริยา คือ คำกริยาที่ไม่สามารถมีใจความสมบูรณ์ได้ หากไม่มีกรรมมารองรับ เช่น กินข้าว ดูหนัง ทำงาน ฟังเพลง เห็นดาว อ่านหนังสือ

1.2.2.1.3.3 วิกตรรกกริยา คือ คำกริยาที่ไม่มีเนื้อความในตัว ต้องอาศัยเนื้อความของคำหลังจึงจะได้ความครบ เช่น เขาเป็นตำรวจ เธอเหมือนกับเด็ก น้องผมคล้ายดารา

1.2.2.1.3.4 กริยานุเคราะห์ คือ คำกริยาที่ใช้ช่วยกริยาอื่นให้มีเนื้อความตามหน้าที่กริยา คือ มาลา กาล วาจก เช่น คง จะได้ ต้อง ถูก อย่า

1.2.2.1.4 คำวิเศษณ์ เป็นคำจำพวกที่ใช้ขยายหรือประกอบคำนาม คำสรรพนาม คำกริยา และคำวิเศษณ์ เพื่อให้มีเนื้อความชัดเจนขึ้น เช่น กลม กว้าง ขาว ดัง ดี หอม

1.2.2.1.5 คำบุพบท เป็นคำที่ใช้หน้าคำนาม คำสรรพนาม คำกริยา ทำหน้าที่เชื่อมคำต่อคำเพื่อบอกตำแหน่งหรือหน้าที่ของคำเหล่านั้น เช่น แก่ ของ ซึ่ง ด้วย โดย ใน

1.2.2.1.6 คำสันธาน เป็นคำเชื่อมคำหรือความให้สัมพันธ์กัน คำสันธานจำแนกตามลักษณะการใช้ได้ 7 ลักษณะ ได้แก่

1.2.2.1.6.1 เชื่อมความคล้ายตามกัน เช่น กับ ทั้ง และ

1.2.2.1.6.2 เชื่อมความที่แย้งกัน เช่น แต่ กว่า...ก็ ถึง...ก็

1.2.2.1.6.3 เชื่อมความต่างต่อนกัน เช่น ฝ่าย ส่วน อีกประการ

1.2.2.1.6.4 เชื่อมความที่เป็นเหตุเป็นผลกัน เช่น จึง ฉะนั้น เพราะฉะนั้น

1.2.2.1.6.5 เชื่อมความให้เลือก เช่น หรือ ไม่เช่นนั้น ไม่...ก็

1.2.2.1.6.6 เชื่อมความที่แบ่งรับรอง เช่น ถ้าและ ถ้า...ก็

1.2.2.1.6.7 เชื่อมเพื่อให้ความสละสลวย เช่น ก็ อย่างไรก็ดี อย่างไรก็ตาม

1.2.2.1.7 คำอุทาน เป็นเสียงที่เปล่งออกมาเพื่อแสดงอารมณ์ความรู้สึกของผู้พูด ซึ่งสามารถสื่อความหมายทางความรู้สึกได้ เช่น ไว้ย หือ แฮ่ม อืม เออ เอ๊ย

1.2.2.2 การใช้คำตามความหมาย เป็นการเลือกใช้คำที่สัมพันธ์กับบริบทของการสื่อสาร ความรู้เรื่องการใช้คำตามความหมายจะช่วยให้ผู้ใช้ภาษาใช้ภาษาในการสื่อสารได้อย่างสัมฤทธิ์ผล

ภาษาไทยเป็นภาษาคำโดด (Isolating Language) คือคำแต่ละคำมีความหมายตรงหรือความหมายประจำของคำที่เจ้าของภาษารู้และเข้าใจตรงกัน ก่อนจะมีการขยายความหมายออกไปเพื่อใช้ในลักษณะหรือบริบทอื่น ๆ (ชัชวดี ศรลัมพ์, 2558, น. 176) เช่น ความหมายตรงของคำว่า “หมู” หมายถึงสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมชนิดหนึ่ง ตัวอ้วน จมูกและปากยื่นยาว และมีเขี้ยว 2 คู่ แต่ในภาษาปากมักใช้กล่าวถึงบุคคลที่อาจหลอกหรือเอาชนະได้ง่าย เช่น นักฟุตบอลทีมนี้ไม่หมูอย่างที่คิด

คำในภาษาไทยมีความหมายประจำรูปและความหมายตามบริบท และคำในภาษาไทยอาจมีความสัมพันธ์กันทางความหมายได้หลายแบบ เช่น คำพ้องความหมาย คำพ้องรูป คำหลายหน้าที่ เพียรศิริ วงศ์วิธานนท์ (2547, น. 290) กล่าวว่าความรู้เรื่องความหมายเป็นส่วนหนึ่งของวัจนสมรรถ เช่นเดียวกับความรู้เรื่องต่าง ๆ ในภาษา ดังนั้นการใช้คำไม่ถูกต้องตามความหมายจึงนับเป็นความบกพร่องในด้านการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

1.2.3 ระบบไวยากรณ์

ไวยากรณ์ที่ใหญ่กว่าระดับคำคือระดับประโยค ซึ่งการใช้ประโยคในภาษาไทยมีลักษณะโครงสร้างพื้นฐานทางวากยสัมพันธ์คือ ประธาน-กริยา-กรรม (Subject + Verb + Object หรือ SVO) การใช้ภาษาด้านการพูดเพื่อการสื่อสารมีลักษณะสำคัญคือผู้พูดหรือผู้ส่งสารใช้ภาษา

เพื่อสื่อเจตนาของตนไปสู่ผู้ฟังหรือผู้รับสาร ดังนั้น หากกล่าวถึงการจำแนกประโยคในงานวิจัยนี้จึงพิจารณาความหมายของประโยคตามเจตนาของผู้พูด ซึ่งจำแนกได้ 9 ชนิด (ราตรี วัฒนวรธร และ อนันต์ เหล่าเลิศวรกุล, 2552, น. 112-116) ได้แก่ ประโยคบอกให้ทราบ ประโยคเสนอแนะ ประโยคสั่ง ประโยคห้าม ประโยคชักชวน ประโยคขู่ ประโยคขอรับรอง ประโยคคาดคะเน และ ประโยคถาม

1.2.3.1 ประโยคบอกให้ทราบ คือ ประโยคที่ผู้พูดต้องการบอกกล่าวหรืออธิบาย เรื่องต่าง ๆ ให้ผู้ฟังทราบ เช่น คุณเก่งชอบสีชมพู, คุณเก่งไม่ชอบมังคุด

1.2.3.2 ประโยคเสนอแนะ คือ ประโยคที่ผู้พูดต้องการเสนอแนะข้อคิดเห็นให้ผู้ฟัง ปฏิบัติ ในประโยคอาจมีคำกริยานำ “ลอง” หรือคำกริยาตาม “ดู” หรือคำลงท้าย “นะ สิ” เช่น ลอง เขียนเรียงความให้ครูดูหน่อยนะ, นักเรียนควรอ่อนน้อมต่ออาจารย์เพราะท่านจะได้เมตตาเรา

1.2.3.3 ประโยคสั่ง คือ ประโยคที่ผู้พูดต้องการบังคับให้ผู้ฟังปฏิบัติตาม ใน ประโยคมักมีคำช่วยกริยา “จง” คำกริยานำ “ต้อง” คำลงท้าย “นะ สิ” เช่น นั่งลงสิ, ต้องทำข้อสอบ ให้เสร็จก่อนเที่ยงวันนะ

1.2.3.4 ประโยคห้าม คือ ประโยคที่ผู้พูดต้องการสั่งผู้ฟังไม่ให้กระทำ ในประโยค มักมีคำช่วยกริยา “ห้าม อย่า” และคำลงท้าย “นะ” ปรากฏอยู่ด้วย เช่น ห้ามสูบบุหรี่ในห้องนี้, อย่า มาสายนะ

1.2.3.5 ประโยคชักชวน คือ ประโยคที่ผู้พูดมีเจตนาชวนให้ผู้ฟังทำตามความคิด ของตน ในประโยคอาจมีคำวิเศษณ์ “กัน” คำลงท้าย “เถอะ นะ เถอะนะ” ปรากฏอยู่ด้วย เช่น คุณ ไปทานข้าวกับผมเถอะนะ, เราไปช่วยแม่ทำงานบ้านกันดีกว่า

1.2.3.6 ประโยคขู่ คือ ประโยคที่ผู้พูดมีเจตนาชักจูงให้ผู้ฟังทำตามด้วยการบอก ผลของการไม่ทำตามไว้ ในประโยคอาจมีคำเชื่อม “ถ้า หาก” ปรากฏอยู่ด้วย เช่น ถ้าลูกไม่หยุดคือ แม่จะไม่ให้กินขนม, เดียวไม่รักนะ

1.2.3.7 ประโยคขอรับรอง คือ ประโยคที่ผู้พูดมีเจตนาขอให้ผู้ฟังช่วยสงเคราะห์ทำ สิ่งใดสิ่งหนึ่ง ในประโยคอาจมีคำกริยานำ “กรุณา ช่วย โปรด วาน” หรืออาจมีคำวิเศษณ์ “ด้วย ที่ หน่อย” หรือคำลงท้าย “เถอะ นะ นะ” เช่น ช่วยเปิดแอร์ให้หน่อยนะ, โปรดชำระเงินก่อนรับสินค้า ค่ะ

1.2.3.8 ประโยคคาดคะเน คือ ประโยคที่ผู้พูดมีเจตนาแสดงความคาดหวังว่า สิ่งใดเกิดขึ้นแล้วหรือจะเกิดขึ้น ในประโยคอาจมีคำช่วยกริยา “คง ทำจะ เห็นจะ อาจ” คำลงท้าย

“กระมัง ละสิ” เช่น เขาคอนนั้นคงกลับบ้านที่ต่างประเทศแล้วกระมัง, เธออาจจะได้ตำแหน่งนางสาวไทย

1.2.3.9 ประโยคถาม คือ ประโยคที่ผู้พูดมีเจตนาถามผู้ฟัง ในประโยคจะมีคำแสดงคำถาม “ใคร ทำไม เท่าไหร่ เมื่อไร เหตุใด ไหน อย่างไร อะไร” เช่น ใครชนะการเลือกตั้งผู้ใหญ่บ้าน, หนูเปิดน้ำทิ้งไว้ทำไม

1.2.4 ระบบความหมาย

องค์ประกอบสำคัญอีกส่วนหนึ่งของภาษาคือ “ความหมาย” ดังนั้น การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารจะสัมฤทธิ์ผลก็ต่อเมื่อผู้รับสารสามารถเข้าใจความหมายของผู้ส่งสารได้ถูกต้องครบถ้วน และสมบูรณ์ สำหรับงานวิจัยนี้จะกล่าวถึงลักษณะของความหมาย 3 ประเภท ได้แก่ ความหมายของคำ การจัดกลุ่มของคำตามความหมาย และความหมายของประโยค ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.2.4.1 ความหมายของคำ คำในภาษาไทยมีความหมายได้หลายความหมายซึ่งสามารถแยกย่อยได้ 3 ลักษณะ (ปราณี กุลละวณิช; และคนอื่นๆ, 2537, น.102-111) ดังนี้

1.2.4.1.1 ความหมายตรง (denotation) หมายถึง ความหมายพื้นฐานโดยทั่วไปซึ่งไม่ว่าจะปรากฏในถ้อยคำใดคำเหล่านั้นก็ยังคงมีความหมายพื้นฐานที่ทุกคนเข้าใจตรงกัน ตัวอย่างเช่น คำว่า “บ้าน” หมายถึง “ที่อยู่, สิ่งปลูกสร้างสำหรับเป็นที่อยู่อาศัย, บริเวณที่เรือดั้งอยู่, ถิ่นที่มีมนุษย์อยู่” ซึ่งคำว่า “บ้าน” มีความหมายดังกล่าวในประโยคตัวอย่างต่อไปนี้ทุกประโยค

พ่อคือเจ้าบ้านในสำเนาทะเบียนบ้าน

หลังจากเลิกเรียนแล้วผมก็จะกลับบ้าน

ประเทศไทยคือบ้านเกิดเมืองนอนของฉัน

ในขณะเดียวกัน คำบางคำอาจมีความหมายพื้นฐานได้หลายความหมาย เช่นคำว่า “เดิน” หมายถึง (1) ก้าวไปข้างหน้าหรือข้างหลังโดยสลับเท้าอย่างต่อเนื่องเพื่อให้ร่างกายเคลื่อนที่ไป (2) เคลื่อนไปด้วยกำลังต่าง ๆ เช่น นาฬิกาเดิน, ทำให้เริ่มทำงาน เช่น เดินเครื่องจักร, ทำให้เคลื่อนไป เช่น เดินหมากรุก, ลุ่ล่งไป เช่น งานเดินไปได้ดี, นำไปส่ง เช่น เดินหนังสือ, ประกอบกิจการขนส่ง เช่น เดินรถ (3) หมดไป (ใช้แก่อาหาร) เช่น ในงานนี้ขนมจีนน้ำยาปูเดินดีต้องตักมาเติมบ่อย ๆ

1.2.4.1.2 ความหมายแฝง (connotation) หมายถึง ความหมายที่เพิ่มขึ้น จากความหมายพื้นฐาน ซึ่งไม่มีความเกี่ยวข้องกับความหมายพื้นฐานเลย และการใช้ถ้อยคำใดที่มีความหมายแฝงก็มักจะบอกความรู้สึกของผู้พูดด้วย ตัวอย่างเช่น

“เสือเฒ่าจ๋าศีล” คำว่า “เสือ” มีความหมายพื้นฐานคือสัตว์เลื้อยคลานด้วย นมชนิดหนึ่ง มีนิสัยดุร้าย และกินเนื้อเป็นอาหาร แต่จากประโยคนี้คำว่า “เสือ” มีความหมายแฝงว่าชายสูงอายุที่มีบุคลิกเกรี้ยวกราด น่านับถือ แต่นิสัยใจคอที่แท้จริงเป็นคนที่มีเล่ห์เหลี่ยมมาก

“เธอเป็นหนอนหนังสือ” คำว่า “หนอน” มีความหมายพื้นฐานคือตัวอ่อนของแมลงหลายชนิดเมื่อพักออกจากไข่ มีลักษณะอ่อนนุ่ม ลำตัวเป็นปล้อง มีรูปร่างหลายลักษณะ แต่จากประโยคนี้คำว่า “หนอน” มีความหมายแฝงว่าคนที่ชอบหมกมุ่นอยู่กับการอ่านหนังสือ ซึ่งแสดงว่าผู้พูดนิยมชมชอบคนที่เป็นหนอนหนังสือ

1.2.4.1.3 ความหมายในบริบท (context) หมายถึง ความหมายของคำที่เมื่อปรากฏในประโยคหรือข้อความร่วมกับคำอื่น ๆ อาจจะมี ความหมายกว้างขึ้นหรือแคบลงกว่าเดิม เช่นคำว่า “มือ” มีความหมายพื้นฐานว่า “อวัยวะส่วนหนึ่งของร่างกายอยู่ต่อจากปลายแขน ประกอบด้วยฝ่ามือและนิ้วมือ ใช้สำหรับจับ” แต่เมื่อปรากฏร่วมกับคำอื่น ๆ จะมีความหมายเพิ่มขึ้นดังนี้

ความหมายที่เพิ่มขึ้น

มือกำลังเลื้อยไปไกลเขียว

“หนดของไม้เลื้อย”

สัมผัสนี้มีรูปร่างที่แปลกจัง

“สัมผัสหนึ่ง”

เขาเป็นมือขนาดที่บรรเลงได้ไพเราะ

“นักดนตรี”

หล่อนเป็นเท้าแชร์ มือแรกจะต้องได้หล่อน

“ลำดับ”

ความหมายในบริบทเหมือนกับความหมายแฝงลักษณะหนึ่งคือเป็น ความหมายที่เพิ่มขึ้นจากความหมายพื้นฐานของคำ ซึ่งคำในภาษาทุกคำมีความหมายพื้นฐาน แต่ไม่ใช่ทุกคำที่มีความหมายในบริบทหรือความหมายแฝง

1.2.4.2 การจัดกลุ่มของคำตามความหมาย เมื่อพิจารณาความหมายพื้นฐานของคำ จะพบว่าคำบางคำมีความหมายใกล้เคียงกัน แต่คำบางคำมีความหมายแตกต่างแบบ ตรงกันข้าม ดังนั้น หากเราเฝ้าสังเกตลักษณะของความหมายดังกล่าวข้างต้นเป็นเกณฑ์ก็จะสามารถจัดกลุ่มของคำตามความหมายได้ 3 ลักษณะ (ปราวณี กุลละวณิชย์; และคนอื่นๆ, 2537, น.102-111) ดังนี้

1.2.4.2.1 คำพ้องความหมาย คือ คำที่มีความหมายเหมือนหรือคล้ายคลึงกัน แต่มีรูปเขียนต่างกัน เช่น

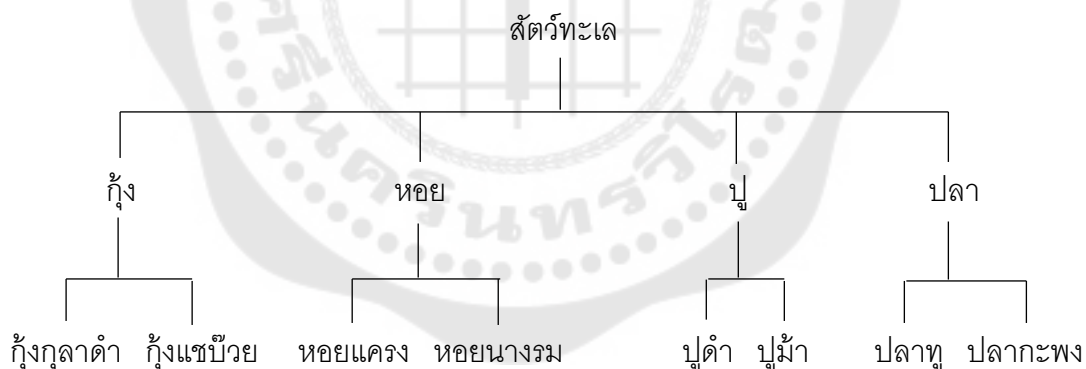
(1) แดก กิน ทาน รับประทาน เสวย ฉ้น

(2) ภู ฌม ฉ้น เรา ข้าพเจ้า หม่อมฉ้น ข้าพระพุทธเจ้า

จากตัวอย่างข้างต้น คำในแต่ละชุดเป็นคำพ้องความหมาย แต่จะมีการใช้ในบริบทที่ต่างกัน ซึ่งต้องเลือกใช้ให้ถูกต้องตามกาลเทศะและสถานะของผู้ร่วมสนทนาด้วย

1.2.4.2.2 คำแย้งความหมาย คือคำที่มีความหมายแตกต่างกันในลักษณะตรงกันข้าม เช่น ดี-ชั่ว, สูง-ต่ำ, ขาว-ดำ, บุญ-บาป, หน้า-บาง, เข้า-ออก ฯลฯ

1.2.4.2.3 คำที่อยู่ในกลุ่มความหมายเดียวกัน คำจำนวนหนึ่งจัดอยู่ในกลุ่มเดียวกัน โดยที่ความหมายของคำเหล่านั้นมีความสัมพันธ์กันแบบจำกลุ่มกับลูกกลุ่ม คือความหมายของคำบางคำ (จำกลุ่ม) ครอบคลุมความหมายของคำอีกกลุ่มหนึ่ง (ลูกกลุ่ม) ตัวอย่างเช่น ในกลุ่ม สัตว์ทะเล กุ้ง กุ้งกุลาดำ กุ้งแชบ๊วย หอย หอยแครง หอยนางรม ปู ปูดำ ปูม้า ปลา ปลาทุ ปลากระพง ซึ่งสามารถแสดงความสัมพันธ์ทางความหมายระหว่างคำเหล่านี้ได้ด้วยแผนภูมิ ดังนี้

จากแผนภูมิตั้งต้นเป็นเพียงตัวอย่าง ซึ่งไม่ได้รวมคำทุกคำที่อาจจะปรากฏเพิ่มอยู่ในกลุ่มแต่ละกลุ่มได้อีก ซึ่งหากต้องการให้แผนภูมิละเอียดกว่านี้ก็สามารถทำได้

1.2.4.3 ความหมายของประโยค นักภาษาศาสตร์อย่างออสติน (Austin) และ เซิร์ล (Searle) ผู้ริเริ่มแนวคิดวัจนกรรม (speech acts) สนใจศึกษาความหมายของภาษาทั้งความหมายที่ตรงตามรูปภาษาและความหมายที่ไม่ตรงตามรูปภาษา ซึ่งแนวคิดนี้มองว่าการสื่อสารของมนุษย์ผ่านการใช้นิ้วนนั้นล้วนแฝงเจตนาของผู้ส่งสารอยู่ด้วยเสมอ และเซิร์ลได้แบ่งวัจนกรรมออกเป็น 2 ประเภท (เพียร์ศิริ วงศ์วิภาณนท์, 2547, น.348-354) ได้แก่

ก. วัจนกรรมตรง (direct speech act) คือความหมายที่เป็นเจตนาของผู้พูด สอดคล้องกับความหมายประจำรูปของประโยค เช่น การใช้ประโยคคำถามเพื่อต้องการคำตอบ

ข. วัจนกรรมอ้อม (indirect speech act) คือความหมายที่เป็นเจตนาของผู้พูดไม่สอดคล้องกับความหมายประจำรูปของประโยค เช่น การใช้ประโยคบอกเล่าเพื่อการตำหนิ

ดังนั้น เมื่อจัดประเภทตามลักษณะความหมายของประโยคจะสามารถ จำแนกได้ 2 ลักษณะคือ ความหมายตามรูปประโยค และความหมายของประโยคในแง่เจตนา ดังนี้

1.2.4.3.1 ความหมายตามรูปประโยค หากพิจารณาจากรูปประโยคที่มีวัจนกรรมตรงสามารถแบ่งได้ 4 ชนิด ได้แก่

(1) ประโยคบอกเล่า มีวัจนกรรมตรงเป็นการแจ้งให้ทราบ เช่น พ่อรักเรื่อลำนี้นมาก

(2) ประโยคปฏิเสธ มีวัจนกรรมตรงเป็นการแจ้งให้ทราบ เช่น ผมยังไม่ว่างครับ

(3) ประโยคคำถาม มีวัจนกรรมตรงเป็นการถามให้ตอบ เช่น ทำไมเมื่อวานเธอไม่มาโรงเรียน

(4) ประโยคคำสั่ง มีวัจนกรรมตรงเป็นการบอกให้ทำ เช่น หนูช่วยปิดพัดลมให้ครูหน่อย

1.2.4.3.2 ความหมายของประโยคในแง่เจตนา หากพิจารณาจากรูปประโยคที่มีวัจนกรรมอ้อมสามารถแบ่งได้ 3 ชนิด ได้แก่

(1) วัจนกรรมอ้อมของประโยคบอกเล่า คือการใช้ประโยคบอกเล่าที่ไม่ได้เป็นการแจ้งให้ทราบ ซึ่งวัจนกรรมอ้อมของประโยคบอกเล่านี้มีหลายลักษณะ อาทิ เพื่อการประชดประชันหรือเย้ยหยัน มักจะลงท้ายประโยคด้วยคำว่า “สินะ” หรือ “ละซี” เช่น

ก. เธอคงฉลาดมากสินะ

ข. พอเงินหมดก็กลับบ้านได้ละซี

วัจนกรรมอ้อมอีกอย่างหนึ่งของประโยคบอกเล่าคือการถามให้ตอบรับหรือโต้แย้งได้ มักจะลงท้ายประโยคด้วยคำว่า “กระมัง, ละมัง, ละซี, ละซีท่า” ซึ่งคำเหล่านี้เป็นคำลงท้ายที่พบในประโยคบอกการคาดคะเน เช่น

ก. โดนทิ้งมาอีกแล้วละซีท่า

ข. เธอคงหลับแล้วกระมัง

วจนกรรณอ้อมที่ใช้รูปประโยคบอกเล่าอีกอย่างหนึ่งคือการบอกให้ทำ เช่น ถ้าผู้พูดเข้ามาบอกผู้ฟังที่กำลังเล่นโทรศัพท์มือถืออยู่ว่า “หิวข้าวจัง” วจนกรรณอ้อมของประโยคนี้นี้คือให้ผู้ฟังออกไปซื้อข้าวหรือเตรียมทำอาหาร

(2) วจนกรรณอ้อมของประโยคคำถาม คือการใช้ประโยคคำถามที่ไม่ได้เป็นการถามให้ตอบ ซึ่งวจนกรรณอ้อมของประโยคคำถามนั้นมีหลายลักษณะ อาทิ

ก. ใช้เป็นคำทักทาย เช่น สบายดีรีเปล่า

ข. ใช้เป็นคำตำหนิ เช่น ที่บ้านไม่มีนาฬิกาเหรอ

ค. ใช้แสดงความขัดแย้งไม่เห็นด้วย เช่น ทำไมถึงคิดอย่างนั้น

ง. ใช้เพื่อเป็นการบอกเล่า เช่น คนไทยต้องรักกันใช่ไหม

จ. ใช้เป็นการบอกให้ทำ การใช้ประโยคคำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธ ถือกันว่าเป็นวิธีบอกผู้ฟังให้ทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างสุภาพ เพราะรูปของคำถามเปิดให้ผู้ฟังรับทำตามหรือปฏิเสธก็ได้ เช่น

ตัวอย่างที่ 1 ขอแลกเหรียญหน่อย ได้หรือเปล่า

ตัวอย่างที่ 2 ช่วยถือของให้หน่อยได้ไหมจ๊ะ

ตัวอย่างที่ 3 ช่วยขยับให้ยื่นหน่อย ไม่ได้หรือ

จากตัวอย่างทั้ง 3 ข้างต้น พบว่าประโยคคำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธ เชื้อให้การบอกให้ทำเป็นได้ทั้งการออกคำสั่งเชิงทักทาย ดังในตัวอย่างที่ 1 หรือการขอร้อง ดังในตัวอย่างที่ 2 และการเรียกร้องอย่างไม่ลดละ ดังในตัวอย่างที่ 3

(3) วจนกรรณอ้อมของประโยคคำสั่ง คือการใช้ประโยคคำสั่งที่ไม่ได้เป็นการบอกให้ทำ ซึ่งวจนกรรณอ้อมของประโยคคำสั่งนิยมใช้เพื่อบอกหรือให้คำแนะนำ มักจะลงท้ายประโยคด้วยคำว่า “ดีกว่า” หรือ “เป็นดีที่สุด” เช่น

ก. ออกไปข้างนอกดีกว่า

ข. ยิ้มไว้เป็นดีที่สุด

ถ้าการใช้ประโยคคำสั่งประกอบกับกริยาท่าทางบางอย่างในบางบริบทอาจจะให้ความหมายตรงข้ามกับถ้อยคำที่พูดได้ เช่น “เข้ามาซิ” อาจจะมีวจนกรรณอ้อมเป็นการทักทายหรือการห้ามปรามก็ได้ หรือกรณีการใช้ประโยคคำสั่งปฏิเสธที่ห้ามไม่ให้ทำ ถ้าผู้พูดห้ามด้วยวาจา แต่มีท่าทีใจงอน ก็อาจจะมีควมหมายเป็นคำสั่งบอกให้ทำ เช่น “ไม่ต้องมาทำดีกับเค้าหรอก” ซึ่งการใช้ประโยคลักษณะนี้อาจจะพบในกรณีเพื่อนหรือคู่รัก

การใช้รูปประโยคที่มีลักษณะเป็นวัจนกรรมอ้อมเหล่านี้จะสัมฤทธิ์ผลหรือไม่ขึ้นอยู่กับบริบทของการสนทนา และความเข้าใจร่วมกันระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง เพราะหากผู้ฟังไม่สามารถตีความเจตนาของผู้พูดจากถ้อยคำที่ผู้พูดกล่าว หรือผู้ฟังไม่ร่วมมือตีความเพื่อทำความเข้าใจเจตนาของผู้พูด การสื่อสารโดยการใช้วัจนกรรมอ้อมของผู้พูดก็ถือว่าล้มเหลว

2. การศึกษาข้อบกพร่อง

การศึกษาข้อบกพร่องในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีหลายประเด็นที่ต้องศึกษา ทบทวน ดังนั้น เพื่อให้เกิดความรู้และความเข้าใจตรงกันสำหรับการศึกษาข้อบกพร่องในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจึงทบทวนองค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องทั้งหมด 4 ประเด็น คือ 1) ความหมายและความสำคัญของข้อบกพร่อง 2) ประเภทข้อบกพร่อง 3) แนวทางการศึกษาข้อบกพร่อง และ 4) ปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่อง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 ความหมายและความสำคัญของข้อบกพร่อง

การศึกษาข้อบกพร่องของผู้เรียนภาษาต่างประเทศได้รับความสนใจจากนักภาษาศาสตร์มานานหลายทศวรรษ โดยคอर्डอร์ (Corder, 1981) กล่าวว่า “ข้อผิดพลาด (error) คือสิ่งที่สะท้อนกลวิธีการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน ข้อผิดพลาดไม่ใช่สัญญาณของการยับยั้งการเรียนรู้” ส่วนดูเลย์, เบิร์ท, และแครชเชน (Dulay, Burt, และ Krashen, 1982, P.138) กล่าวว่า “ข้อผิดพลาด (error) เป็นสิ่งที่เบี่ยงเบนจากบรรทัดฐานการใช้ภาษา แต่ข้อผิดพลาดก็เป็นส่วนหนึ่งของการเรียนรู้ภาษาที่หลีกเลี่ยงไม่ได้” และราชบัณฑิตยสถาน (2557, น.152) อธิบายว่า “ข้อผิดพลาด (error) คือ การใช้ภาษาในการพูดหรือการเขียนของผู้เรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศที่เจ้าของภาษาหรือผู้ที่รู้ภาษาดีเห็นว่ายังบกพร่องหรือไม่สมบูรณ์ ซึ่งอาจเป็นคำ โครงสร้าง วัจนกรรม ฯลฯ” ดังนั้น งานวิจัยนี้จึงกำหนดนิยามความหมายเพื่อให้เหมาะสมและสอดคล้องกับความมุ่งหมายของการวิจัยว่า “ข้อบกพร่อง (error) คือ ความบกพร่องจากการใช้ภาษาไทยของผู้พูดชาวเกาหลีที่เป็นพิธีกรรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยวรายการลอง Stay ซึ่งมีลักษณะที่ไม่ถูกต้องตามหลักการใช้ภาษา”

ในงานวิจัยนี้จะรวมเรียก “ข้อผิดพลาด” และ “ข้อผิดพลาด” ว่า “ข้อบกพร่อง” เพราะจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยพบว่าการศึกษาข้อผิดพลาดในช่วงแรกเริ่มนั้น นักภาษาศาสตร์และผู้วิจัยมีมุมมองว่าข้อผิดพลาดเป็นสิ่งไม่ดี ซึ่งครูผู้สอนควรกำจัดข้อผิดพลาดที่พบให้เร็วที่สุดและให้หมดไปเพื่อที่จะไม่ให้ผู้เรียนเกิดข้อผิดพลาดแบบเดิมซ้ำขึ้นอีก เห็นได้ชัดจากตัวอย่างงานวิจัยที่ศึกษาข้อผิดพลาดการใช้ภาษาไทยในยุคแรกเริ่ม เช่น ไซสิริ ปราโมช ณ อยุธยา

(2518) ศึกษาวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2515 และ 2516, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ภาควิชาภาษาไทย (2523) ศึกษาความผิดพลาดและความบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของนิสิตอักษรศาสตร์, วารุณี เสวตาลัย (2523) ศึกษาวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดด้านภาษาในวิทยุสารประจำวัน ปี พ.ศ. 2520 และชูศรี ศรีแก้ว (2527) ศึกษาเปรียบเทียบข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2525 ซึ่งงานวิจัยเหล่านี้ล้วนมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่าง เพื่อจะบอกว่สิ่งไหนผิดและควรแก้ไขให้ถูกต้องอย่างไร

แต่การศึกษาข้อผิดพลาดในระยะหลังมีแนวโน้มกระบวนทัศน์ที่เปลี่ยนไป โดยนักภาษาศาสตร์และผู้วิจัยกลับมองข้อผิดพลาดว่าเป็นสิ่งที่ไม่ต้องรีบกำจัดหรือแก้ไขให้ถูกต้องทันทีทันใด เพราะข้อผิดพลาดจากการใช้ภาษาของผู้เรียนภาษาแม่และภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองนั้นเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้และเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นซ้ำ ๆ จนกว่าผู้เรียนจะเรียนรู้แล้ว ทราบสิ่งที่ถูกต้อง โดยข้อผิดพลาดเหล่านั้นจะช่วยสะท้อนกระบวนการการเรียนรู้ สมรรถภาพการใช้ภาษาของผู้เรียน และบางข้อผิดพลาดก็สามารถบอกปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดข้อผิดพลาดนั้น ๆ ได้ด้วย ซึ่งเห็นได้ชัดจากตัวอย่างงานวิจัยช่วงหลังที่ศึกษาเกี่ยวกับข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาไทย โดยมักจะนิยมใช้คำว่า “ข้อบกพร่อง” (จินดารัตน์ ธรรมรงวุทย์, 2553; ภิภาวรรณ อยู่เย็น, 2540; สุริยรัตน์ บำรุงสุข, 2553; สุริยวรรณ เสถียรสุคนธ์, 2553) โดยผู้วิจัยเห็นด้วยกับแนวคิดการศึกษาวิเคราะห์ข้อบกพร่องในระยะหลังดังกล่าวข้างต้น ดังนั้นงานวิจัยนี้จึงใช้คำว่า “ข้อบกพร่อง” เพื่อให้เหมาะสมกับความมุ่งหมายและแนวคิดที่ใช้ในการศึกษาข้อมูล

การศึกษาวเคราะห์ข้อบกพร่องของผู้เรียนภาษาต่างประเทศนั้นมีความสำคัญและจำเป็น เพราะทำให้ครูผู้สอนทราบลักษณะข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นกับผู้เรียน โดยรวมถึงสาเหตุที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่องนั้น ๆ ด้วย ซึ่งครูผู้สอนสามารถนำไปเป็นแนวทางในการแก้ไขข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนต่อไป อีกทั้งลักษณะของข้อบกพร่องยังสะท้อนกระบวนการการเรียนรู้ภาษา และระดับความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาของผู้เรียน ช่วยให้ครูผู้สอนสามารถเตรียมวัสดุการเรียนการสอนและวางแผนการจัดการเรียนการสอนในเรื่องที่ผู้เรียนจะต้องเรียนรู้เพิ่มเติมได้อย่างต่อเนื่อง โดยผู้เรียนอาจจะเรียนรู้สิ่งที่ถูกต้องหรือเรียนรู้ได้อย่างสมบูรณ์จากข้อบกพร่องที่เคยเกิดขึ้นกับตนเอง เพราะการเรียนรู้ภาษาทั้งภาษาแม่และภาษาต่างประเทศย่อมหลีกเลี่ยงข้อบกพร่องไม่ได้ นอกจากประโยชน์ที่ครูผู้สอนและผู้เรียนได้รับโดยตรงแล้ว การศึกษาวเคราะห์ข้อบกพร่องยัง

ช่วยให้ผู้วิจัยได้ตรวจสอบหรือยืนยันสมมติฐานของแนวคิดทฤษฎีต่าง ๆ ที่ใช้ในการศึกษาวิจัยอีกด้วย (Corder, 1981, pp. 10-11)

2.2 ประเภทข้อบกพร่อง

นักภาษาศาสตร์และผู้วิจัยหลายท่านที่สนใจศึกษาเกี่ยวกับข้อบกพร่องในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศได้จัดประเภทของข้อบกพร่องจากข้อมูลที่พบอย่างหลากหลายแตกต่างกันไป ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ริชาร์ด (Richards, 1994) ศึกษาข้อผิดพลาดจากการพูดภาษาอังกฤษของชาวต่างประเทศ โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (error analysis) แล้วได้แบ่งข้อผิดพลาดทางภาษาออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

1. ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการแทรกแซงจากภาษาแม่ (interlingual errors)
2. ข้อผิดพลาดที่เกิดจากพัฒนาการทางภาษาของผู้เรียนยังไม่สมบูรณ์ (intralingual and developmental errors) ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความรู้ทางภาษาของผู้เรียน (learner's competence) ลักษณะทั่วไปของการเรียนรู้ภาษา (language acquisition) และกลวิธีการเรียน (strategies of learning)

ด้านการศึกษาในสาขาภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา ได้มีการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของเด็ก (error analysis) เพื่อจะดูขบวนการเรียนภาษาที่สองและภาษาแม่ และเพื่อจะนำมาใช้ประโยชน์ในการสอนภาษา ซึ่งพบว่ามีข้อผิดพลาดอยู่ 3 ประเภท (ศรีวิไล พลมณี, 2545, น.92-93) ได้แก่

1. ข้อผิดพลาดในการถ่ายโอน (transfer error) เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากภาษาแม่กับภาษาที่สอง มีผลต่อกันในขบวนการเรียนของเด็ก
2. ข้อผิดพลาดช่วงพัฒนาการ (development error) เกิดจากการเรียนภาษานั้น จำต้องผ่านข้อผิดพลาดซึ่งไม่เกี่ยวกับภาษาแม่
3. ข้อผิดพลาดที่ไม่ทราบสาเหตุ

ในขณะที่ดูเลย์; เบิร์ท; และแครชเซน (Dulay และคนอื่น ๆ, 1982, P. 146) ได้แบ่งประเภทข้อผิดพลาดตามส่วนประกอบของภาษา (language components) ดังนี้

1. ระบบเสียง (phonology) ซึ่งเกี่ยวข้องกับการออกเสียง (pronunciation)
2. การเรียงลำดับคำและระบบรูปคำ (syntax and morphology) ซึ่งเกี่ยวข้องกับไวยากรณ์ (grammar)

3. ความหมายและคำ (semantics and lexicon) ซึ่งเกี่ยวข้องกับความหมายและคำศัพท์ (meaning and vocabulary)

4. การสื่อความ (discourse) ซึ่งเกี่ยวข้องกับรูปแบบการใช้ (style)

ส่วนอดลิน (Odlin, 1989) ได้แบ่งความผิดพลาดในการทำงานของเด็วกันกับดูเลย์, เบิร์ท และแครชเชน ไว้เป็นระดับดังนี้

1. ระดับไวยากรณ์ (grammatical level) ได้แก่

1.1 การเรียงลำดับ (word order) ตัวอย่างเช่น Is raining แสดงถึงการเรียงลำดับของประโยคขาดความสมบูรณ์คือขาดประธานในประโยค

1.2 การใช้อนุประโยค (relative clause) ไม่ถูกต้อง ตัวอย่างเช่น He gave a too difficult for me book.

1.3 การใช้รูปแบบปฏิเสธ (negation) ไม่ถูกต้อง ตัวอย่างเช่น No money, no buy

2. ระดับเสียง (phonetic level) ตัวอย่างเช่น ภาษาแม่ไม่มีอักษรบางตัวที่อยู่ในภาษาที่สองมี คำที่ผู้เรียนพยายามจะเขียนจึงใช้อักษรที่มีในภาษาแม่ของตน เช่น ชนชาติอาหรับ ใช้ตัว b เนื่องจากในภาษาของเขาไม่มีตัว p ดังนั้นจึงเขียนคำบางคำผิด ตัวอย่างเช่น blaying, bicture

3. ระดับคำ (lexical level) แบ่งออกเป็น

3.1 ระบบรูปคำ (morphological) ตัวอย่างเช่น The book of Tom แทนที่จะใช้คำว่า Tom's book

3.2 ความหมายของคำ (semantic) ตัวอย่างเช่น Gas ball แทนที่จะใช้คำว่า Balloon

4. ระดับการสื่อความ (discourse level) แบ่งออกเป็น

4.1 ความสุภาพ (politeness) ตัวอย่างเช่น You should close the window. แทนที่จะใช้ Would you close the window, please.

4.2 ความเชื่อมโยง (coherence) ตัวอย่างเช่น After two days of marriage she was taken to Nagpur. Her father-in-law accompanied her. ซึ่งผู้เขียนประโยคนี้นี้เป็นชาวอินเดียก็จะรู้ขนบธรรมเนียมดีอยู่แล้วว่าหลังการแต่งงานเจ้าสาวจะต้องไปอยู่บ้านเจ้าบ่าว แต่ผู้เขียนไม่ได้อธิบายเรื่องขนบธรรมเนียมนี้ไว้ ดังนั้นผู้อ่านที่ไม่ใช่ชาวอินเดียอาจจะเข้าใจเพียงว่าคู่แต่งงานไปฮันนีมูนกัน

งานวิจัยด้านการใช้ภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ จินดารัตน์ ธรรมรงุทย์ (2553) ได้ศึกษาข้อบกพร่องเชิงวัจนปฏิบัติศาสตร์ในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม: กรณีศึกษาการใช้ภาษาไทยของผู้พูดชาวอเมริกันและชาวจีน ผลการวิจัยจำแนกประเภทข้อบกพร่องออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่

1. ข้อบกพร่องด้านกฎเกณฑ์การใช้ภาษา เป็นข้อบกพร่องที่เกิดจากผู้ไม่ใช่เจ้าของภาษาใช้ถ้อยคำไม่ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ หรือหลักการใช้ภาษาไทย เช่น การออกเสียงผิด การใช้คำผิดหน้าที่และความหมาย การเรียบเรียงคำในประโยคผิดหลักวากยสัมพันธ์

2. ข้อบกพร่องด้านการสื่อเจตนา เป็นข้อบกพร่องที่เกิดจากผู้ไม่ใช่เจ้าของภาษาเลือกใช้ถ้อยคำไม่เหมาะสมจนกระทั่งสื่อเจตนาผิด ซึ่งมีทั้งการสื่อเจตนาผิดแบบข้ามกลุ่มวัจนกรรม กับการสื่อเจตนาผิดแบบไม่ข้ามกลุ่มวัจนกรรม

3. ข้อบกพร่องด้านการตีความเจตนา เป็นข้อบกพร่องที่เกิดจากผู้ไม่ใช่เจ้าของภาษาตีความเจตนาในถ้อยคำของผู้พูดชาวไทยผิดไปเอง ซึ่งมีทั้งการตีความเจตนาผิดแบบข้ามกลุ่มวัจนกรรม กับการตีความเจตนาผิดแบบไม่ข้ามกลุ่มวัจนกรรม

สำหรับข้อบกพร่องด้านการสื่อเจตนาและข้อบกพร่องด้านการตีความเจตนามีการจำแนกประเภทย่อยตามจุดมุ่งหมายวัจนกรรมเพื่อสะท้อนให้เห็นว่าข้อบกพร่องจากการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมเหล่านี้มีแนวโน้มส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล อีกทั้งยังอาจส่งผลกระทบให้เกิดทัศนคติแบบเหมารวมต่อชนชาติของผู้ที่กล่าวถ้อยคำด้วย

จากข้อมูลข้างต้นแสดงให้เห็นว่าการจำแนกประเภทข้อบกพร่องมีการแบ่งตามหลักเกณฑ์ที่หลากหลายแตกต่างกันไป ทั้งนี้อาจเป็นไปตามความมุ่งหมายของการวิจัยและกรอบแนวคิดที่ผู้วิจัยใช้เป็นแนวทางในการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งสามารถจัดแบ่งประเภทของข้อบกพร่องได้ 3 ประเภทใหญ่ ๆ ดังนี้

1. การใช้เกณฑ์ตามแนวคิดการวิเคราะห์ข้อบกพร่อง (error analysis) จำแนกประเภทข้อบกพร่องได้ 2 ประเภท คือ ข้อบกพร่องที่เกิดจากการแทรกแซงของภาษาแม่ (interlingual errors) และข้อบกพร่องที่เกิดจากพัฒนาการทางภาษาของผู้เรียนยังไม่สมบูรณ์ (intralingual and developmental errors)

2. การใช้เกณฑ์ตามองค์ประกอบของภาษา (language components) จำแนกประเภทข้อบกพร่องได้ 4 ประเภท คือ ด้านระบบเสียง (phonology) ด้านความหมายและคำ (semantics and lexicon) ด้านไวยากรณ์ (grammar) และด้านการสื่อความ (discourse)

3. การใช้เกณฑ์ตามการสื่อสารเชิงวัจนปฏิบัติศาสตร์ จำแนกประเภทข้อบกพร่องได้ 3 ประเภท คือ ข้อบกพร่องด้านกฎเกณฑ์การใช้ภาษา ข้อบกพร่องด้านการสื่อเจตนา และข้อบกพร่องด้านการตีความเจตนา

สำหรับงานวิจัยนี้จะจำแนกประเภทข้อบกพร่องตามแนวคิดของดูเลย์; เบิร์ท; และ แครชเชน (Dulay และคนอื่น ๆ, 1982) และอดลิน (Odlin, 1989) คือการจัดประเภทข้อบกพร่องตามส่วนประกอบของภาษา (language components) ได้แก่ ข้อบกพร่องด้านเสียง ข้อบกพร่องด้านคำ ข้อบกพร่องด้านไวยากรณ์ และข้อบกพร่องด้านเจตนา เนื่องจากงานวิจัยนี้ศึกษาการใช้ภาษาไทยและข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยวซึ่งเป็นการใช้ภาษาด้านการพูดเพื่อการสื่อสาร โดยต้องพิจารณาข้อบกพร่องตามหลักภาษาและบริบทในการสื่อสาร ผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่าการจัดประเภทข้อบกพร่องตามส่วนประกอบของภาษา (language components) เป็นสิ่งที่สอดคล้องกับความมุ่งหมายของงานวิจัยและครอบคลุมข้อมูลของกลุ่มตัวอย่าง

2.3 แนวทางการศึกษาข้อบกพร่อง

แนวคิดสำคัญที่ใช้เป็นแนวทางในการศึกษาการใช้ภาษาไทยและข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว คือ การวิเคราะห์ข้อบกพร่อง (error analysis) โดยคอร์ดอร์ (Corder) เป็นผู้ริเริ่มพัฒนาแนวคิดนี้ในช่วงทศวรรษ 1960 เขาได้จำแนกความแตกต่างระหว่าง “ความผิดพลาด” (mistakes) กับ “ข้อบกพร่อง” (errors) ออกจากกัน โดยเขาอธิบายว่า “ความผิดพลาด” (mistakes) อาจเกิดจากความลุ่มหลงในการดึงข้อมูลมาใช้ เช่น การขาดความเอาใจใส่ การลืมหืมชั่วขณะ ฯลฯ ซึ่งความผิดพลาดจะไม่ใช่สะท้อนความสามารถทางภาษาของผู้เรียน เพราะผู้เรียนสามารถรู้ความผิดพลาดที่เกิดขึ้นและแก้ไขให้ถูกต้องได้ด้วยตัวเอง หรือแม้แต่ผู้เรียนภาษาแม่อีกยังเกิดความผิดพลาดลักษณะนี้ได้เช่นกัน แต่ในขณะที่ “ข้อบกพร่อง” (errors) เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างมีระบบและลักษณะเฉพาะที่มักเกิดขึ้นซ้ำ ๆ อย่างสม่ำเสมอ ข้อบกพร่องจะสะท้อนความรู้ความสามารถทางภาษาของผู้เรียนเพราะข้อบกพร่องเกิดขึ้นโดยที่ผู้เรียนไม่รู้ตัวและไม่สามารถแก้ไขให้ถูกต้องได้ด้วยตัวเอง

คอร์ดอร์ยังได้กล่าวอีกว่าข้อบกพร่องของผู้เรียนภาษาต่างประเทศไม่ได้มีสาเหตุมาจากภาษาแม่เพียงอย่างเดียว แต่มีปัจจัยอีกหลายประการที่เข้ามามีอิทธิพลแล้วส่งผลให้เกิดข้อบกพร่องขึ้น ซึ่งข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นสะท้อนกลวิธีการเรียนรู้และการใช้ภาษาของผู้เรียน แนวคิดนี้พยายามที่จะจัดประเภทข้อบกพร่องของผู้เรียนโดยอิงกระบวนการที่สันนิษฐานว่าเป็นสาเหตุของ

ข้อบกพร่องเหล่านั้น ด้วยการกำหนดความแตกต่างระหว่างข้อบกพร่องระหว่างภาษา (interlingual error) กับข้อบกพร่องภายในภาษา (intralingual error)

1. ข้อบกพร่องระหว่างภาษา (interlingual error) เป็นข้อบกพร่องที่มีผลมาจากการแทรกแซง (interference) หรือการถ่ายโอนภาษาเชิงลบ (negative transfer) จากภาษาแม่ของผู้เรียน เช่น ประโยคที่ไม่ถูกต้องในภาษาอังกฤษ “*I don't know he went where.*” เกิดขึ้นเพราะผู้เรียนเรียงลำดับคำตามภาษาไทย “ฉันไม่รู้ว่าเขาไปไหน” (ราชบัณฑิตยสถาน, 2557, น. 219)

2. ข้อบกพร่องภายในภาษา (intralingual error) เป็นข้อบกพร่องที่เกิดจากการใช้ภาษาเป้าหมายผิดหรือการเรียนรู้ภาษาเป้าหมายอย่างไม่สมบูรณ์ ไม่ใช่ข้อบกพร่องจากการแทรกแซงของภาษาแม่ แต่เกิดจากอิทธิพลของสิ่งที่เรียนรู้แล้วในภาษาเป้าหมายโดยการนำกฎเกณฑ์ของเรื่องหนึ่งไปใช้กับเรื่องอื่น ๆ ซึ่งอาจจะมีปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่องได้หลายประการ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2557, น.223-224) ได้แก่

2.1 การสรุปเกินการ (overgeneralization) คือ ข้อบกพร่องที่เกิดจากการใช้กฎในภาษาเป้าหมายให้ครอบคลุมบริบทที่ไม่เหมาะสม

2.2 การทำให้ง่าย (simplification) คือ ข้อบกพร่องที่เกิดจากผู้เรียนใช้กฎไวยากรณ์ที่ง่ายกว่ากฎในภาษาเป้าหมาย

2.3 ข้อบกพร่องช่วงพัฒนาการ (developmental error) คือ ข้อบกพร่องที่สะท้อนขั้นตอนตามธรรมชาติของพัฒนาการ

2.4 ข้อบกพร่องที่ยึดวิธีการสื่อสารเป็นหลัก คือ ข้อบกพร่องที่เกิดจากกลวิธีการสื่อสาร

2.5 ข้อบกพร่องแบบอุปนัย (induced error) คือ ข้อบกพร่องที่เกิดจากการถ่ายโอนจากการเรียน

2.6 ข้อบกพร่องจากการหลีกเลี่ยง คือ ข้อบกพร่องที่เกิดจากไม่ใช้โครงสร้างของภาษาเป้าหมายบางโครงสร้างเพราะคิดว่ายากเกินไป

2.7 ข้อบกพร่องจากการใช้มากเกินไป คือ ข้อบกพร่องที่เกิดจากการใช้บางโครงสร้างบ่อยเกินไป

อีกทั้งคอร์ดอร์ (Corder, 1974, อ้างถึงใน Ellis, 1994, pp. 47-71) ได้แนะนำขั้นตอนในการศึกษาวิเคราะห์ข้อบกพร่องไว้ 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. การรวบรวมตัวอย่างภาษาของผู้เรียน (collection of a sample of learner language)

2. การระบุลักษณะข้อบกพร่อง (identification of errors)

3. การบรรยายข้อบกพร่อง (description of errors)

4. การอธิบายข้อบกพร่อง (explanation of errors)

5. การประเมินข้อบกพร่อง (evaluation of errors)

1. การรวบรวมตัวอย่างภาษาของผู้เรียน (collection of a sample of learner language)

ข้อบกพร่องในการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนแต่ละคนได้รับอิทธิพลจากปัจจัยหลายประการ ตัวอย่างเช่น ผู้เรียนอาจเกิดข้อบกพร่องในการพูด แต่ไม่ใช่ในการเขียน อันเป็นผลมาจากการเชื่อมโยงการประมวลผลที่แตกต่างกัน ผู้เรียนภาษาแม่คนหนึ่งอาจเกิดข้อบกพร่องที่มีลักษณะเฉพาะซึ่งไม่เกิดกับผู้เรียนภาษาแม่คนอื่น สิ่งนี้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการรวบรวมตัวอย่างภาษาของผู้เรียนเพื่อให้สามารถระบุข้อมูลได้อย่างชัดเจนเกี่ยวกับประเภทข้อบกพร่องของผู้เรียนว่าเกิดขึ้นเพราะปัจจัยใด

คอร์ดอร์ (Corder, 1974, อ้างถึงใน Ellis, 1994, pp.49-50) แบ่งการเก็บข้อมูลตัวอย่างภาษาของผู้เรียนออกเป็น 2 ทักษะ ได้แก่ 1) การพูด เก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์พูดคุย และ 2) การเขียน เก็บข้อมูลจากการให้ผู้เรียนเขียนเรียงความ เขียนบรรยายรูปภาพ แล้วใช้ข้อมูลเหล่านั้นมาวิเคราะห์ข้อบกพร่อง ซึ่งวิธีการรวบรวมข้อมูลอาจมีผลกระทบต่อผลลัพธ์ที่ได้เนื่องจากการบวนการผลิตภาษาของผู้เรียนที่แตกต่างกันในแต่ละทักษะ

2. การระบุลักษณะข้อบกพร่อง (identification of errors)

เบื้องต้นคอร์ดอร์ได้กล่าวถึงความแตกต่างระหว่างความผิดพลาด (mistakes) กับข้อบกพร่อง (errors) ซึ่งมีปัญหาสำคัญคือการแยกความแตกต่างระหว่างความผิดพลาด (mistakes) กับข้อบกพร่อง (errors) นั้นไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะนำมาปฏิบัติจริง อีกทั้งระดับความรู้ความสามารถของผู้เรียนแต่ละคนก็เป็นตัวแปรหนึ่งที่สำคัญ

นอกจากนี้คอร์ดอร์ (Corder, 1971, อ้างถึงใน Ellis, 1994, pp.51-52) ยังได้กล่าวถึงลักษณะของข้อบกพร่องโจ่งแจ้ง (overt errors) กับข้อบกพร่องซ่อนเร้น (covert errors) อีกด้วย ซึ่งข้อบกพร่องโจ่งแจ้ง (overt errors) เป็นเรื่องง่ายที่จะระบุเพราะมีรูปแบบการเบี่ยงเบนอย่างชัดเจน ส่วนข้อบกพร่องซ่อนเร้น (covert errors) หากมองจากรูปประโยคเพียงผิวเผินอาจจะ

เหมือนถูกต้อง แต่หากได้รับการพิจารณาอาจจะพบว่ามีการใช้ไวยากรณ์ผิด หรืออาจถูกต้องโดยบังเอิญ

3. การบรรยายข้อบกพร่อง (description of errors)

คอร์ดเดอร์ (Corder, 1974, อ้างถึงใน Ellis, 1994, p.56) จำแนกข้อบกพร่องที่เป็นระบบออกเป็น 3 ระยะ เพื่อการบรรยายระยะข้อบกพร่องที่เกิดกับผู้เรียน ดังนี้

1) ข้อบกพร่องระยะก่อนเป็นระบบ (presystematic errors) เกิดขึ้นขณะที่ผู้เรียนยังไม่เข้าใจกฎเกณฑ์ของภาษาเป้าหมายอย่างชัดเจน ซึ่งมีลักษณะการใช้กฎเกณฑ์ในภาษาเป้าหมายแบบสุ่ม

2) ข้อบกพร่องระยะเป็นระบบ (systematic errors) เกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนเรียนรู้กฎเกณฑ์ในภาษาเป้าหมายแล้ว แต่ยังพบข้อผิดพลาดในลักษณะของการสร้างสมมติฐานและทดสอบสมมติฐานกับสิ่งที่กำลังเรียนรู้อยู่ในขณะนั้น

3) ข้อบกพร่องระยะหลังเป็นระบบ (postsystematic errors) เกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนเรียนรู้กฎเกณฑ์ในภาษาเป้าหมายอย่างถูกต้องแล้ว แต่อาจใช้ผิดในลักษณะที่เรียกว่าความผิดพลาด (mistake)

4. การอธิบายข้อบกพร่อง (explanation of errors)

ขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนที่สำคัญที่สุดสำหรับการวิจัยการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เนื่องจากเกี่ยวข้องกับความพยายามในการสร้างกระบวนการที่เชื่อถือได้สำหรับการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ซึ่งการอธิบายข้อบกพร่องนี้ได้มีผู้อธิบายสาเหตุของข้อบกพร่องไว้หลายท่าน อาทิ แอ็บบอต (Abbott, 1980, p.124, อ้างถึงใน Ellis, 1994, p.58) ได้อธิบายสาเหตุของข้อบกพร่องโดยอาศัยหลักการด้านจิตวิทยา เขาอธิบายถึงความแตกต่างระหว่างข้อบกพร่อง (errors) และความผิดพลาด (mistakes) ว่าข้อบกพร่อง (errors) เกิดจากสาเหตุสำคัญ 3 ประการ คือ 1) ข้อบกพร่องในการถ่ายโอน (transfer errors) ของภาษาแม่ที่มีผลต่อภาษาเป้าหมาย 2) ข้อบกพร่องภายในภาษา (intralingual errors) เช่น การสรุปเกินการ (overgeneralization) ความสามารถเฉพาะกาล (transitional competence) และ 3) ข้อบกพร่องที่มีลักษณะเฉพาะ (unique errors) ส่วนความผิดพลาด (mistake) มีสาเหตุเกิดจากปัญหาการประมวลผล (processing problems) และกลยุทธ์การสื่อสาร (communication strategies) ของผู้เรียนเอง

5. การประเมินข้อบกพร่อง (evaluation of errors)

การประเมินข้อบกพร่องเกี่ยวข้องกับการพิจารณาถึงผลกระทบซึ่งไม่ควรมีผู้กล่าวถึง โดยผลกระทบนั้นสามารถวัดได้ทั้งในแง่ของความเข้าใจความหมายของผู้รับสารหรือใน

แง่ของการตอบสนองทางอารมณ์ของผู้รับสารที่มีต่อข้อบกพร่อง สำหรับขั้นตอนการประเมินข้อบกพร่องโดยส่วนใหญ่เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างโดยใช้แบบสอบถาม การออกแบบการศึกษาการประเมินข้อบกพร่องนั้นต้องให้ความสำคัญกับบุคคลที่จะเป็นผู้ประเมินว่าเป็นเจ้าของภาษาหรือไม่ใช่เจ้าของภาษา เป็นผู้เชี่ยวชาญ (เช่น ครูสอนภาษา) หรือไม่ผู้เชี่ยวชาญ เป็นต้น ส่วนลักษณะข้อบกพร่องสำหรับการประเมินนั้นอาจครอบคลุมในเรื่องของความหมาย คำศัพท์ และไวยากรณ์ ซึ่งมีทั้งการพิจารณาแยกจากบริบทและการพิจารณาโดยใช้บริบท สิ่งเหล่านี้อาจใช้เป็นวิธีการหรือเกณฑ์สำหรับการประเมินข้อบกพร่องทางภาษาได้ แล้วนำผลสรุปของข้อมูลที่ได้จากการประเมินข้อบกพร่องเหล่านั้นไปประยุกต์ใช้เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องและปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาต่อไป

จากข้อมูลข้างต้นแสดงให้เห็นว่าข้อบกพร่องที่เกิดจากผู้เรียนภาษาต่างประเทศเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ซึ่งการศึกษาและวิเคราะห์ข้อบกพร่องจากการใช้ภาษาของผู้เรียนอย่างเป็นระบบโดยการจำแนกประเภทข้อบกพร่องจะช่วยให้เห็นลักษณะข้อบกพร่องโดยภาพรวมของผู้เรียนชัดเจนยิ่งขึ้น อีกทั้งยังสามารถนำข้อมูลเหล่านั้นมาช่วยในการอธิบายปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่องได้ด้วย โดยงานวิจัยนี้จะประยุกต์วิธีการศึกษาวิเคราะห์ข้อบกพร่อง (error analysis) ตามแนวคิดของคอร์ดอร์ (Corder) เป็นแนวทางในการศึกษาการใช้ภาษาไทยและข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยของพหุภาษาในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว

2.4 ปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่อง

จุดประสงค์ประการหนึ่งของงานวิจัยนี้คือเพื่อศึกษาข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยของพหุภาษาในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว ผู้วิจัยได้ศึกษาและทบทวนงานวิจัยที่ศึกษาและอธิบายเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่องการใช้ภาษาของผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ซึ่งการทบทวนในงานวิจัยนี้จำแนก 3 ประเด็น ได้แก่ ความหมายของปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่อง แนวทางการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่อง และประเภทของปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่อง

2.4.1 ความหมายของปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่อง

ปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่อง หมายถึง สาเหตุหรือข้อจำกัดทางภาษาและข้อจำกัดของผู้ใช้ภาษาซึ่งเป็นสิ่งที่ส่งผลให้การใช้ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศมีลักษณะที่ไม่ถูกต้องตามหลักการใช้ภาษาไทย

2.4.2 แนวทางการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่อง

จากการทบทวนงานวิจัยที่ศึกษาและอธิบายเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่องของผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ พบว่างานวิจัยเหล่านั้นไม่ได้กล่าวถึงแนวทางการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่องไว้อย่างชัดเจน แต่จากการศึกษาทบทวนผู้วิจัยพอจะประมวลผลได้ว่าแนวทางการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่องนั้น สามารถพิจารณาได้จาก 2 แนวทาง คือ 1) ลักษณะข้อบกพร่องที่ปรากฏ และ 2) การใช้แนวความคิดวิเคราะห์ข้อบกพร่อง

2.4.2.1 พิจารณาจากลักษณะข้อบกพร่องที่ปรากฏ

ข้อบกพร่องในการใช้ภาษาบางลักษณะสะท้อนให้เห็นถึงปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่องในลักษณะนั้น ๆ ได้ ตัวอย่างเช่น นักศึกษาจีนเขียนว่า “เวลาเริ่มต้นกระต่ายวิ่งได้เร็วมาก” เมื่อพิจารณาลักษณะข้อบกพร่องพบว่านักศึกษาจีนเขียนคำว่า “ได้” เป็น “ได้” ทั้งนี้มีสาเหตุเกิดจากการแทรกแซงของภาษาแม่เพราะหน่วยเสียงพยัญชนะต้นบางเสียงในภาษาไทยไม่มีในหน่วยเสียงพยัญชนะต้นภาษาจีน ซึ่งส่งผลให้นักศึกษาจีนออกเสียงเป็นหน่วยเสียงที่ใกล้เคียงในภาษาแม่ของตน อาทิ ออกเสียง /ด/ เป็นเสียง /ต/ และออกเสียง /บ/ เป็นเสียง /ป/ ดังนั้นเมื่อนักศึกษาจีนบางคนไม่สามารถออกเสียงพยัญชนะต้นได้ถูกต้องจึงทำให้เขียนสะกดคำผิด (สุริยวรรณ เสถียรสุคนธ์, 2553)

อีกตัวอย่างหนึ่งเป็นข้อบกพร่องด้านการใช้คำผิดความหมายของนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ เช่น “เราจะอยู่กับครอบครัวของเราจิระในวันตรุษจีน” ซึ่งคำว่า “จิระ” ตามความหมายในพจนานุกรมหมายถึง “นาน, ช้า” ดังนั้นการใช้คำผิดความหมายลักษณะนี้เกิดจากนักศึกษาจีนไม่ทราบความหมายของคำที่ต้องการใช้ จึงค้นความหมายของคำจากพจนานุกรม แต่เมื่อนำคำดังกล่าวมาใช้ในประโยคกลับไม่สอดคล้องกับบริบท (นวลทิพย์ เพิ่มเกษร, 2551)

2.4.2.2 พิจารณาโดยใช้แนวความคิดวิเคราะห์ข้อบกพร่อง (error analysis)

ดังที่ได้กล่าวในหัวข้อแนวทางการศึกษาข้อบกพร่องแล้วว่าแนวความคิดวิเคราะห์ข้อบกพร่อง (error analysis) จำแนกข้อบกพร่องออกเป็น 2 ประเภท คือ ข้อบกพร่องระหว่างภาษา (interlingual error) กับข้อบกพร่องภายในภาษา (intralingual error) ตัวอย่างงานวิจัยหนึ่งที่ศึกษาโดยใช้แนวคิดนี้คือ ณัฏชา เงินธรรม (2557) ศึกษาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในประโยคภาษาไทยของผู้เรียนเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในระดับต้น ระดับกลาง และระดับสูง ซึ่งลักษณะข้อผิดพลาดแต่ละประเภทที่พบในงานวิจัยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1) ข้อผิดพลาดระหว่างภาษา (interlingual error) ปัจจัยสำคัญที่ส่งผลให้เกิดข้อผิดพลาดลักษณะนี้คือการแทรกแซงจากภาษาแม่ (L1 interference) ของผู้เรียนเกาหลี ตัวอย่างเช่น ประโยคที่ใช้คำกริยานำบุพบท ลักษณะข้อผิดพลาดที่พบจากการแปลประโยคภาษาเกาหลีเป็นภาษาไทยในแบบทดสอบคือ

“หนังสือมีข้างในห้อง”, “หนังสือมีในห้อง” และ “หนังสือมีที่ห้อง”

จากลักษณะข้อผิดพลาดที่ปรากฏพบว่าผู้เรียนเกาหลีเลือกใช้คำกริยา “มี” แทนคำกริยา “อยู่” นำบุพบทวลี สาเหตุที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดเช่นนี้เพราะภาษาเกาหลีมีคำกริยาที่ใช้นำบุพบทเพียงคำเดียวคือคำว่า /itta/ แปลว่า “มี” ในขณะที่ภาษาไทยมีทั้งคำว่า “มี” และ “อยู่” ซึ่งใช้ในประโยคและสถานการณ์ที่ต่างกัน ฉะนั้นผู้เรียนเกาหลีจึงเกิดความสับสนแล้วเลือกใช้คำผิด และจากลักษณะข้อผิดพลาดนี้แสดงให้เห็นว่าการแปลประโยคจากภาษาเกาหลีเป็นภาษาไทยของผู้เรียนเกาหลีได้รับการแทรกแซงจากภาษาแม่ เนื่องจากข้อจำกัดของคำในภาษาเกาหลีทำให้ผู้เรียนเกาหลีนำความรู้ในภาษาเกาหลีมาใช้กับประโยคภาษาไทย

2) ข้อผิดพลาดภายในภาษา (intralingual error) เป็นการใช้ภาษาเป้าหมายผิดเนื่องจากการเรียนรู้ของผู้เรียนยังไม่สมบูรณ์โดยมีปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดข้อผิดพลาดได้หลายปัจจัย ซึ่งในงานวิจัยนี้พบ 6 ปัจจัย ได้แก่ การนำกฎเกณฑ์ที่เคยเรียนมาประยุกต์ใช้ในประโยคที่คล้ายกัน, การละเมิดกฎเกณฑ์ของภาษา, การสรุปกฎเกณฑ์ในภาษาเป้าหมายผิด, การสับสนในกฎเกณฑ์ของภาษาเป้าหมาย, ภาษาระหว่างกลาง และความผิดพลาด

2.1) การนำกฎเกณฑ์ที่เคยเรียนมาประยุกต์ใช้ในประโยคที่คล้ายกัน (overgeneralization) ตัวอย่างเช่น ประโยคเปรียบเทียบ

“อาหารไทยเผ็ดกว่ากันอาหารเกาหลี”

ตัวอย่างประโยคเปรียบเทียบข้างต้นแสดงให้เห็นข้อผิดพลาดอย่างชัดเจนว่าผู้เรียนเกาหลีเติมคำว่า “กัน” ต่อจากคำเปรียบเทียบคำว่า “กว่า” ซึ่งสาเหตุที่ผู้เรียนเกาหลีพูดผิดลักษณะนี้เนื่องจากการนำกฎเกณฑ์ของประโยคเปรียบเทียบที่เคยเรียนมาประยุกต์ใช้กับประโยคที่มีลักษณะคล้ายกัน (overgeneralization) โดยผู้เรียนเกาหลีใช้คำว่า “กัน” เพื่อแสดงการเปรียบเทียบของประโยคคำถามมาใช้ในประโยคเปรียบเทียบที่เป็นประโยคบอกเล่า

2.2) การละเมิดกฎเกณฑ์ของภาษา (ignorance of rule restrictions) ตัวอย่างเช่น ประโยคใช้การณ์ลักษณะ

“เขาเรียนภาษาไทยสองเดือน”

ตัวอย่างประโยคใช้การณลักษณะข้างต้นเป็นประโยคที่มีลักษณะบกพร่อง เพราะประโยคที่ถูกต้องคือ “เขาเรียนภาษาไทย (มา) สองเดือนแล้ว” ซึ่งประโยคที่ผู้เรียนเกาหลีแปลไม่ปรากฏค่าแสดงการณลักษณะของประโยคคือคำว่า “มา” กับ “แล้ว” เพื่ออธิบายถึงสถานการณ์ที่ดำเนินมาแล้วและดำเนินต่อไปยังไม่เสร็จสิ้น ซึ่งในประโยคนี้อาจมีคำว่า “มา” หรือไม่มีก็ได้เพราะไม่ทำให้ความหมายเปลี่ยนไป แต่ถ้าไม่มีคำว่า “แล้ว” ความหมายของประโยคเปลี่ยนแปลงทันที อย่างประโยคที่ผู้เรียนเกาหลีพูดว่า “เขาเรียนภาษาไทยสองเดือน” มีความหมายว่าเหตุการณ์ได้เกิดขึ้นและจบลงแล้ว จากลักษณะข้อผิดพลาดดังกล่าวอาจเป็นเพราะผู้เรียนเข้าใจและคิดไปเองว่าถ้าไม่ใส่คำว่า “แล้ว” ความหมายคงไม่ต่างกัน ในขณะที่ผู้เรียนก็อาจลืมนึกว่าภาษาไทยไม่มีการผันคำกริยาเพื่อแสดงการณลักษณะในประโยค แต่ต้องใส่กาลวลีหรือคำช่วยกริยาที่หน้าหรือหลังคำกริยาจึงจะแสดงการณลักษณะในประโยคได้ ดังนั้น สรุปได้ว่าข้อผิดพลาดลักษณะนี้มีสาเหตุมาจากการละเมิดกฎเกณฑ์ของภาษา (ignorance of rule restrictions)

2.3) การสรุปกฎเกณฑ์ในภาษาเป้าหมายผิด (false concepts hypothesized) ตัวอย่างเช่น ประโยคที่มีบุพบทวลี

“หนังสืออยู่ที่ข้างในห้อง”

ตัวอย่างประโยคที่มีบุพบทวลีข้างต้นมีการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคภาษาไทย แต่พบว่ามีคำบุพบทปรากฏซ้อนกัน 2 คำ ได้แก่ คำว่า “ที่” กับ “ข้างใน” ซึ่งประโยคที่ถูกต้องคือ “หนังสืออยู่ที่ห้อง” หรือ “หนังสืออยู่ในห้อง” หรือ “หนังสืออยู่ข้างในห้อง” ส่วนสาเหตุที่ทำให้ผู้เรียนเกาหลีพูดประโยคนี้นี้ผิดเพราะผู้เรียนเข้าใจว่าคำบุพบท “ที่” ต้องอยู่หน้าสถานที่ และผู้เรียนเข้าใจผิดว่า “ข้างในห้อง” หรือ “ในห้อง” เป็นคำแสดงสถานที่ของประโยค ซึ่งคำว่า “ห้อง” เท่านั้นที่เป็นคำแสดงสถานที่ ส่วนคำว่า “ข้างใน” กับ “ใน” เป็นคำบุพบทเช่นเดียวกับคำว่า “ที่” ฉะนั้นผู้เรียนจึงใส่คำว่า “ที่” หน้าคำว่า “ข้างใน” หรือ “ใน” ประโยคข้างต้นจึงกลายเป็นประโยคที่ผิดพลาดเพราะมีคำบุพบทซ้อนกัน ข้อผิดพลาดลักษณะนี้มีสาเหตุเกิดจากผู้เรียนเข้าใจการใช้บุพบทในภาษาไทยผิดเองหรือที่เรียกว่าการสรุปกฎเกณฑ์ในภาษาเป้าหมายผิด (false concepts hypothesized)

2.4) การสับสนในกฎเกณฑ์ของภาษาเป้าหมาย (confusing rule) ตัวอย่างเช่น ประโยคขออภัย

“ช่วยน้ำน้อย” กับ “ขอแปลภาษาไทยน้อย”

ตัวอย่างประโยคขอรับรองข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนเกาหลีเลือกใช้คำสลับกันระหว่างโครงสร้างประโยคที่ต้องใช้ “ช่วย” กับโครงสร้างประโยคที่ต้องใช้ “ขอ” ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากโครงสร้างประโยคขอรับรองในภาษาเกาหลีไม่ว่าจะเป็น “ขอ...หน่อย” หรือ “ช่วย...หน่อย” ก็ใช้คำเดียวกัน ในขณะที่โครงสร้างประโยคภาษาไทยจะต้องเลือกใช้ให้เหมาะสมกับบริบท คือ พูดว่า “ขอ...หน่อย” ในสถานการณ์ที่ขออะไรจากใคร เช่น ขอน้ำหน่อย ส่วนคำว่า “ช่วย...หน่อย” ใช้ในสถานการณ์ขอรับรองให้ใครช่วยทำอะไร เช่น ช่วยแปลภาษาไทยหน่อย ข้อสังเกตคือคำว่า “ขอ” จะใช้กับคำนาม หรือถ้าใช้กับคำกริยาจะเป็นโครงสร้างการขออนุญาต เช่น ขอนั่งหน่อย ส่วนคำว่า “ช่วย” จะใช้กับคำกริยาเท่านั้น ดังนั้นเมื่อภาษาเกาหลีมีคำแสดงการขอรับรองเพียงคำเดียว แต่ภาษาไทยมีคำแสดงการขอรับรองสองคำ ผู้เรียนจึงเกิดความสับสนในการเลือกใช้คำได้ อย่างไรก็ตาม ข้อผิดพลาดในประโยคดังกล่าวไม่ได้มีลักษณะโครงสร้างของภาษาเกาหลีแต่เป็นโครงสร้างประโยคที่ใกล้เคียงกับภาษาไทย เพียงแต่ผู้เรียนเลือกใช้คำสลับกันระหว่างโครงสร้างหนึ่งกับอีกโครงสร้างหนึ่งในประโยคภาษาไทยเท่านั้น จึงเรียกข้อผิดพลาดลักษณะนี้ว่า การสับสนในกฎเกณฑ์ของภาษาเป้าหมาย (Confusing rule)

2.5) ภาษาระหว่างกลาง (interlanguage) ตัวอย่างเช่น ประโยคปฏิเสธ

“เขาเป็นไม่หมอ”

ตัวอย่างประโยคปฏิเสธข้างต้นไม่มีรูปแบบของประโยคภาษาเกาหลี และไม่มีความใกล้เคียงกับประโยคภาษาไทย เป็นลักษณะของการสร้างประโยคใหม่ที่ผู้เรียนเกาหลีพยายามจะสร้างให้เหมือนกับประโยคภาษาไทย โดยนำคำกริยาคำว่า “เป็น” วางไว้หลังประธานตามโครงสร้างประโยคภาษาไทย แต่กลับวางคำปฏิเสธ “ไม่” ผิดตำแหน่งและไม่ใช้คำว่า “ไม่ใช่” ลักษณะประโยคเช่นนี้เรียกว่าภาษาระหว่างกลาง (interlanguage) มีลักษณะที่ไม่ใช่ทั้งภาษาแม่และภาษาเป้าหมาย ซึ่งจะเปลี่ยนแปลงไปเรื่อย ๆ จนกว่าผู้เรียนจะเรียนรู้และมีความรู้เทียบเท่าเจ้าของภาษา

2.6) ความผิดพลาด (mistake) ตัวอย่างเช่น ประโยคนามวลี

“เพื่อนบ้านอยู่ที่ถนนสุขุมวิท”

ตัวอย่างประโยคนามวลีข้างต้นไม่มีข้อผิดพลาดของการวางตำแหน่งกริยาผิดแบบโครงสร้างภาษาเกาหลี แต่มีการสลับตำแหน่งของคำในนามวลีตามโครงสร้างภาษาเกาหลีที่แตกต่างจากภาษาไทย ประโยคที่ถูกต้องคือ “บ้านเพื่อนอยู่ที่ถนนสุขุมวิท” ซึ่งความผิดพลาดนี้พบในผู้เรียนระดับสูงเพียงคนเดียวโดยอาจมีสาเหตุมาจากการลืมชั่วคราวหรือเกิดจาก

ความรีบในการทำแบบทดสอบเนื่องจากมีข้อจำกัดของเวลา ผู้เรียนจึงอาจไม่ทันคิดว่าประโยคนี้สามารถแปลได้อีกความหมายหนึ่ง ดังนั้น ตัวอย่างประโยคข้างต้นจึงเรียกว่าความผิดพลาด (mistake) ไม่ใช่ข้อผิดพลาด (error)

นอกจากนั้น เมื่อณัชชา เงินธรรม นำผลการวิจัยที่แสดงลักษณะข้อผิดพลาดของผู้เรียนเกาหลีทั้ง 3 ระดับมาเปรียบเทียบกันก็สะท้อนให้เห็นว่าระดับการเรียนรู้ภาษาไทยของผู้เรียนเป็นตัวแปรหนึ่งที่ส่งผลให้เกิดข้อผิดพลาดในลักษณะที่แตกต่างกัน

2.4.3 ประเภทของปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่อง

จากการทบทวนงานวิจัยที่ศึกษาข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศของผู้เรียนชาวต่างชาติ พบว่าโดยส่วนใหญ่เป็นทักษะด้านการเขียน (จิตตภา สารพัฒน์ก ไชยปัญญา, 2562; ธิดา โมสิกรัตน์; และคนอื่นๆ, 2561; นวลทิพย์ เพิ่มเกษร, 2551; ปณิธาน บรรณาธรรม, 2555; ภาสพงศ์ ผิวพอใช้, 2550; รุ่งอรุณ ที่มขุนทดเหียร, 2528; วิภาวรรณ อยู่เย็น, 2540; สุริยวรรณ เสถียรสุคนธ์, 2553) และรองลงมาคือทักษะด้านการพูด (จินดารัตน์ ธรรมรงวฤทธิ์, 2553; ณัชชา เงินธรรม, 2557; นวลทิพย์ เพิ่มเกษร, 2551) โดยมีกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นผู้เรียนหลายชนชาติด้วยกัน ได้แก่ จีน, เกาหลี, ลาว, กัมพูชา และอเมริกัน ผลการศึกษาวิจัยพบว่าปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของผู้เรียนชาวต่างชาตินั้นมีหลายเหตุปัจจัยด้วยกัน ซึ่งผู้วิจัยจำแนกประเภทของปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่องดังตารางดังต่อไปนี้

ตาราง 4 แสดงประเภทของปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่องของแต่ละงานวิจัย

งานวิจัย	ปัจจัยภายในภาษา	ปัจจัยภายนอกภาษา
จิตตภา สารพัฒน์ก ไชย ปัญญา (2562) ข้อผิดพลาดในการเขียน ภาษาไทยของนิสิตชาว กัมพูชา มหาวิทยาลัย บูรพา: ศึกษากรณีการใช้ คำและการสร้างประโยค	อิทธิพลของภาษาแม่ เช่น การนำคำในภาษาเขมรมาใช้ ในประโยคภาษาไทย	การขาดความรู้เกี่ยวกับชนิด ความหมายและหน้าที่ของคำ, การขาดความรู้เรื่องโครงสร้าง ประโยคและการเรียงลำดับคำ ในประโยคภาษาไทย และ ความสับสนของนิสิตเอง

ณัชชา เงินธรรม (2557) การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในประโยคภาษาไทยของผู้เรียนเกาหลี	การแทรกแซงจากภาษาแม่ เช่น การนำโครงสร้างประโยค ภาษาเกาหลีมาใช้ในประโยคภาษาไทย	พัฒนาการทางภาษาของผู้เรียนยังไม่สมบูรณ์ เช่น การนำกฎเกณฑ์ที่เคยเรียนมาประยุกต์ใช้ในประโยคที่คล้ายกัน
ธิดา โมสิกรัตน์; และคนอื่น ๆ (2561) การใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีน: กรณีศึกษาปัญหาการเขียนของนักศึกษาจีน หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ	อิทธิพลจากการใช้ภาษาจีน เช่น การเรียงลำดับคำในประโยคภาษาไทยตามโครงสร้างประโยคภาษาจีน	การขาดความรู้ความเข้าใจเรื่องหลักการใช้ภาษาไทย, ไม่ได้ฝึกทักษะภาษาในด้านต่าง ๆ อย่างเพียงพอ, การเขียนตามเสียงพูด และอิทธิพลของสื่ออิเล็กทรอนิกส์
นวลทิพย์ เพิ่มเกษร (2551) ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ	อิทธิพลของภาษาแม่ เช่น ปัญหาการออกเสียงสระสั้นยาวไม่มีผลต่อความหมายของคำในภาษาจีน ซึ่งแตกต่างจากภาษาไทย	พฤติกรรมการเรียนภาษาไทยของนักศึกษาต่างประเทศโดยทั่วไป เช่น การสะกดคำตามการออกเสียงที่ผิด
ปณิธาน บรรณาธรรม (2555) รายงานการวิจัยเรื่องนักศึกษาจีนกับข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย	การใช้ไวยากรณ์ภาษาจีนในการเรียงลำดับคำประโยคภาษาไทย เช่น คำขยายวางหน้าคำที่ถูกขยาย	การขาดความรู้เรื่องหลักภาษาไทย, รูปพยางค์ของภาษาไทยคล้ายคลึงกัน, ออกเสียงผิด, ยึดแนวเทียบผิด, ไม่ทราบความหมายของคำ และมีคลังคำจำวนจำกัด

ภาสพงศ์ ผิวพอใช้ (2550) การศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาลาวระดับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยอุบลราชธานี	การแทรกแซงของภาษาแม่ เช่น ละเลยไม่ใช้ตัวการันต์ในการเขียนภาษาไทยเพราะภาษาลาวไม่มีตัวการันต์	ความยากของภาษาไทย เพราะมีระบบการเขียนที่ซับซ้อนมากกว่าภาษาลาว และความผิดพลาดของนักศึกษาในการพัฒนาการใช้ภาษา เช่น การพยายามเขียนในลักษณะแก้ไขเกินเหตุ
รุ่งอรุณ ทิมชุน หเถียร (2528) ความผิดพลาดและความบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาเกาหลี	การแทรกแซงจากภาษาแม่ เช่น นักศึกษาเกาหลีแต่งประโยคภาษาไทยโดยใช้โครงสร้างประโยคของภาษาเกาหลี	คลังคำศัพท์ที่จำกัด ส่งผลให้เกิดปัญหาการเลือกใช้คำศัพท์
วิภาวรรณ อยู่เย็น (2540) การศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างภาษาไทยกับภาษาลาวและข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาลาวที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	การแทรกแซงของภาษาแม่ เช่น การเขียนภาษาไทยโดยเลียนเสียงหรือรูปคำในภาษาลาว	ความยากของภาษาไทย เช่น การเขียนอักษรควบกล้ำและอักษรนำ และความผิดพลาดของนักศึกษาในการพัฒนาการใช้ภาษาไทย เช่น การพลั้งเผลอหรือเลินเล่อ
สุริยวรรณ เสถียรสุคนธ์ (2553) ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีน: กรณีศึกษามหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ปีการศึกษา 2551-2552	การคิดประโยคเป็นภาษาจีน ที่มีโครงสร้างทางไวยากรณ์ของประโยคบางประการ แตกต่างจากภาษาไทย เช่น ตำแหน่งการวางคำขยายกริยา	การไม่เข้าใจลักษณะเฉพาะภาษาไทย และคลังคำศัพท์ที่จำกัดของผู้เรียน

จากตาราง 4 แสดงให้เห็นประเภทของปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่องของแต่ละงานวิจัย ซึ่งผู้วิจัยจำแนกออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ ปัจจัยภายในภาษา และปัจจัยภายนอกภาษา โดยปัจจัยภายในภาษาเป็นข้อบกพร่องที่เกิดจากความไม่สอดคล้องกันของระบบภาษาระหว่าง

ภาษาแม่ของผู้เรียนกับภาษาไทยในฐานะต่างประเทศ ส่งผลให้การใช้ภาษามีการแทรกแซงจากภาษาแม่ ซึ่งเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับระบบภาษาโดยตรง ส่วนปัจจัยภายนอกภาษาเป็นข้อบกพร่องที่เกิดจากตัวผู้เรียนเอง เช่น การปฏิสัมพันธ์กับเจ้าของภาษา ความพลั้งเผลอ พฤติกรรมการเรียนรู้ และการใช้ภาษา ระดับความรู้ความสามารถ สถานที่หรือบริบทในการใช้ภาษา ฯลฯ ซึ่งมีลักษณะที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับระบบภาษาโดยตรง จากการศึกษาทบทวนปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่องจากงานวิจัยต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้นเพื่อจะนำไปใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว

การศึกษาทบทวนแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาข้อบกพร่องนั้น แสดงให้เห็นความสำคัญของการศึกษาข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ซึ่งเป็นประโยชน์โดยตรงต่อทั้งครูผู้สอน ผู้เรียน และผู้ศึกษาวิจัย ซึ่งผู้วิจัยจะประยุกต์ใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์ลักษณะข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว และจะนำเสนอผลการวิเคราะห์ในบทที่ 4 เรื่องข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยวเป็นลำดับถัดไป

บทที่ 3

การใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ ประเภทสารคดีท่องเที่ยว

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยวคือรายการลอง Stay ซึ่งเป็นลักษณะการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารกับคนไทยผู้เป็นเจ้าของภาษา อย่างไรก็ตาม ผู้ที่อ่านงานวิจัยนี้มีทั้งผู้ที่เคยรับชมและไม่เคยรับชมรายการดังกล่าว ดังนั้น เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจรูปแบบรายการและลักษณะการดำเนินรายการของพิธีกรชาวเกาหลี เบื้องต้นงานวิจัยจึงกล่าวถึงโครงสร้างบริบทของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการลอง Stay ซึ่งมีองค์ประกอบ 4 ส่วน ได้แก่

1. การเปิดรายการ เริ่มต้นด้วยการแนะนำตัว แล้วตามด้วยการเกริ่นนำเข้าสู่เนื้อหาที่จะนำเสนอ การใช้ภาษาของพิธีกรชาวเกาหลีในบริบทนี้เป็นการสื่อสารกับผู้รับชมรายการโทรทัศน์ที่มีความหลากหลายทั้งเพศ วัย การศึกษา เป็นต้น ดังนั้น การใช้ภาษาจึงมีลักษณะเป็นกึ่งทางการ

2. การนำเสนอเนื้อหา เป็นองค์ประกอบส่วนที่ยาวที่สุดของรายการ พิธีกรชาวเกาหลีจะเริ่มต้นด้วยการแนะนำตัวโดยแจ้งชื่อของตนให้แขกรับเชิญคนไทยทราบ แล้วร่วมกิจกรรมต่าง ๆ กับชาวบ้าน การใช้ภาษาของพิธีกรชาวเกาหลีในบริบทนี้เป็นการสื่อสารกับแขกรับเชิญหรือชาวบ้านในรายการ การใช้ภาษามีลักษณะเหมือนการพูดเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันหรือไม่เป็นทางการ ซึ่งในตอนหนึ่ง ๆ มีการนำเสนอเนื้อหาแบ่งออกเป็น 3 ช่วง อย่างไรก็ตาม ในขณะที่การนำเสนอเนื้อหาบางบริบทก่อนจะมีการเปลี่ยนกิจกรรมหรือสถานที่ พิธีกรชาวเกาหลีจะกล่าวเชื่อมกิจกรรมในช่วงการนำเสนอเนื้อหาด้วย ซึ่งการใช้ภาษาเพื่อการกล่าวเชื่อมเป็นการส่งสารถึงผู้ชมจึงมีลักษณะเป็นกึ่งทางการ

3. การปิดช่วงรายการและการกล่าวเปิดช่วงรายการ หลังจากนำเสนอเนื้อหาช่วงใดช่วงหนึ่งเสร็จ พิธีกรชาวเกาหลีจะกล่าวปิดช่วงรายการ และเมื่อรายการจะนำเสนอเนื้อหาช่วงต่อไป พิธีกรชาวเกาหลีก็จะกล่าวเปิดช่วงรายการในลักษณะนี้อยู่เสมอเพื่อเป็นการแจ้งให้ผู้ชมทราบ ดังนั้น การใช้ภาษาในบริบทนี้จึงมีลักษณะเป็นกึ่งทางการ

4. การปิดรายการ เป็นช่วงที่พิธีกรชาวเกาหลีกล่าวสรุปเกี่ยวกับกิจกรรมที่ได้ดำเนินการมาในรายการ รวมถึงกล่าวแสดงออกความรู้สึกของตน เช่น ความดีใจ ความประทับใจ ความสุข ความสนุกสนาน ฯลฯ และกล่าวเชิญชวนให้ผู้รับชมรายการโทรทัศน์ลองมาท่องเที่ยวใน

ชุมชนที่ออกอากาศ ซึ่งการใช้ภาษาเพื่อการปิดรายการของพิธีกรชาวเกาหลีมีทั้งลักษณะที่เป็นกึ่งทางการและไม่เป็นทางการ

ผลการวิเคราะห์ลักษณะการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยวจำแนกเป็นประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

1. การใช้ภาษาไทยระดับเสียง

1.1 การออกเสียงที่ชัดเจน และการออกเสียงที่ไม่ชัดเจน

1.2 จังหวะในการพูดภาษาไทย

2. การใช้ภาษาไทยระดับคำและถ้อยคำ

2.1 การใช้ภาษาระดับคำ

2.2 การใช้ภาษาระดับถ้อยคำ

1. การใช้ภาษาไทยระดับเสียง

การออกเสียงเป็นองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญประการหนึ่งของการใช้ภาษาด้านการพูด จากการศึกษาวิเคราะห์การออกเสียงภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยวโดยการถ่ายทอดเสียงพูดด้วยภาษาไทยควบคู่กับสัทอักษร (phonetic transcription)¹ เพื่อช่วยให้วิเคราะห์ข้อมูลด้านการออกเสียงได้อย่างละเอียดและชัดเจน ผลการวิเคราะห์ลักษณะการออกเสียงภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีจำแนกได้ 2 ประเด็น ได้แก่ 1) การออกเสียงที่ชัดเจนและการออกเสียงที่ไม่ชัดเจน และ 2) จังหวะในการพูดภาษาไทย

1.1 การออกเสียงที่ชัดเจน และการออกเสียงที่ไม่ชัดเจน

ระบบเสียงภาษาไทยมีหน่วยเสียงสระ 21 หน่วย หน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว 21 หน่วย หน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบ 11 หน่วย หน่วยเสียงพยัญชนะท้าย 9 หน่วย และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 5 หน่วย เนื่องด้วยพิธีกรชาวเกาหลีมีภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่ ซึ่งระบบเสียงภาษาเกาหลีมีทั้งลักษณะที่สอดคล้องและไม่สอดคล้องกับระบบเสียงภาษาไทย ดังนั้นการออกเสียงภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยวซึ่งใช้ภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศจึงมีทั้งลักษณะการออกเสียงที่ชัดเจน และการออกเสียงที่ไม่ชัดเจนตามหลักการออกเสียงภาษาไทย

¹ สำหรับงานวิจัยนี้ใช้หลักการถ่ายทอดเสียงพูดเป็นสัทอักษร (phonetic alphabet) ตามเอกสารของ กาญจนา นาคสกุล. (2556). ระบบเสียงภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

1.1.1 การออกเสียงที่ชัดเจน

จากการศึกษาวิเคราะห์การออกเสียงภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว พบว่าพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงได้ถูกต้องชัดเจนตามหลักการออกเสียงภาษาไทย 2 กลุ่มหน่วยเสียง ได้แก่ หน่วยเสียงสระ และหน่วยเสียงพยัญชนะ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.1.1.1 หน่วยเสียงสระ ผลการวิเคราะห์การออกเสียงหน่วยเสียงสระภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว พบว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงสระที่สอดคล้องกับหลักการออกเสียงภาษาไทย 6 หน่วยเสียงลำดับตามความถี่ที่พบจากมากไปหาน้อย ได้แก่ หน่วยเสียง /ia/ /wa/ /u/ /o/ /oo/ /ɤ/

1.1.1.1.1 หน่วยเสียงสระ /ia/ เริ่มต้นที่สระหน้า สูง ริมฝีปากกริ และลงท้ายด้วยสระกลางต่ำ หน่วยเสียงนี้ในภาษาไทยมีเสียงย่อย 2 เสียง คือ เสียงสั้น [ia] กับเสียงยาว [iaa] หน่วยเสียงสระ /ia/ ปรากฏตามหน่วยเสียงพยัญชนะต้นได้ทุกหน่วย แต่ไม่ปรากฏนำหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย /j/ เพียงหน่วยเดียว ในการเขียนภาษาไทยเขียนด้วยรูปสระ **เีย** ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียงสระ /ia/ ซึ่งพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงได้ชัดเจน เช่น

เคี้ยว [khiaw ³]	เสีย [sia ⁴]
เชียงใหม่ [chian ⁰ maj ¹]	เปรียบเทียบ [priap ¹ thiap ³]

1.1.1.1.2 หน่วยเสียงสระประสม /wa/ เริ่มต้นที่สระหลังสูง ริมฝีปากกริ และลงท้ายด้วยสระกลางต่ำ หน่วยเสียงนี้ในภาษาไทยมีเสียงย่อย 2 เสียง คือ เสียงสั้น [wa] กับเสียงยาว [wua] หน่วยเสียงนี้ไม่ปรากฏตามหน่วยเสียงพยัญชนะต้น /w/ /tr/ /kr/ และไม่ปรากฏนำหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย /ʔ/ /w/ ในการเขียนภาษาไทยเขียนด้วยรูปสระ **เือ** ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียงสระ /wa/ ซึ่งพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงได้ชัดเจน เช่น

เสื่อ [swa ²]	เชื่อม [chwam ²]
เลือด [lwat ³]	เพื่อน [phwan ²]

1.1.1.1.3 หน่วยเสียงสระ /u/ เป็นหน่วยเสียงสระหลังค่อนข้างกลาง สูง สั้น ริมฝีปากกริ หน่วยเสียงนี้ไม่ปรากฏตามหน่วยเสียงพยัญชนะต้น /w/ /pl/ /kw/ /khw/ และไม่ปรากฏนำหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย /j/ /w/ ในการเขียนภาษาไทยเขียนด้วยรูปสระ **ือ** ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียงสระ /u/ ซึ่งพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงได้ชัดเจน เช่น

จิ้ง [cun ⁰]	มิน [mun ⁰]
บันทึก [ban ⁰ thuk ³]	นักศึกษา [nak ³ suk ¹ saa ⁴]

1.1.1.1.4 หน่วยเสียงสระ /ɔ/ เป็นหน่วยเสียงสระหลัง กลางต่ำ สัน ริมฝีปากห่อ หน่วยเสียงนี้ไม่ปรากฏตามหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบ /kw/ /khw/ แต่ปรากฏนำ หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายได้ทุกหน่วย ในการเขียนภาษาไทยเขียนด้วยรูปสระ เาะ และ -อ ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียงสระ /ɔ/ ซึ่งพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงได้ชัดเจน เช่น

เกาะ [kɔʔ¹]

เงาะ [ŋɔʔ³]

อร่อย [ʔa¹ rɔj¹]

ท้องเที่ยว [thɔŋ² thiaw²]

1.1.1.1.5 หน่วยเสียงสระ /oo/ เป็นหน่วยเสียงสระหลัง กลางสูง ยาว ริมฝีปากห่อ หน่วยเสียงนี้ปรากฏตามหน่วยเสียงพยัญชนะต้นได้ทุกหน่วย แต่ไม่ปรากฏนำหน่วย เสียงพยัญชนะท้าย /ʔ/ /w/ ในการเขียนภาษาไทยเขียนด้วยรูปสระ โ- ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียง สระ /oo/ ซึ่งพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงได้ชัดเจน เช่น

โอง [looŋ²]

โบราณ [boo⁰ raan⁰]

ประโยชน์ [pra¹ joot¹]

โหระพา [hoo⁴ ra³ phaa⁰]

1.1.1.1.6 หน่วยเสียงสระ /ɜ/ เป็นหน่วยเสียงสระหลังค่อนข้างกลาง กลาง สูง สัน ริมฝีปากห่อ หน่วยเสียงนี้ปรากฏตามหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว 15 หน่วย คือ /p/ /t/ /c/ /ʔ/ /ph/ /th/ /kh/ /b/ /n/ /ŋ/ /l/ /f/ /s/ /w/ /j/ หน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบ 3 หน่วย คือ /pr/ /kr/ /khr/ และปรากฏนำหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย 3 หน่วย คือ /ʔ/ /n/ /ŋ/ ในการเขียนภาษาไทยเขียนด้วยรูป สระ -อะ กับ ะ ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียงสระ /ɜ/ ซึ่งพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงได้ชัดเจน เช่น

เงิน [ŋɜŋ⁰]

เถอะ [thɜʔ¹]

เยอะ [jɜʔ³]

จากตัวอย่างกลุ่มคำข้างต้นแสดงให้เห็นลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียง สระในระบบเสียงภาษาไทยที่พิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงได้สอดคล้องตามหลักการออกเสียง ภาษาไทย 6 หน่วย ประกอบด้วยหน่วยเสียงสระเดี่ยวสั้น 3 หน่วย ได้แก่ /u/ /ɔ/ /ɜ/ หน่วยเสียง สระประสม 2 หน่วย ได้แก่ /ia/ /ua/ และหน่วยเสียงสระเดี่ยวยาว 1 หน่วย ได้แก่ /oo/ ดังนั้น จึง อาจกล่าวได้ว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีความสามารถในการออกเสียงหน่วยเสียงสระเสียงสั้นมากที่สุด รองลงมาคือหน่วยเสียงสระประสม ส่วนการออกเสียงหน่วยเสียงสระเสียงยาวนั้นพิธีกรชาวเกาหลี อาจไม่คุ้นเคยนัก

1.1.1.2 หน่วยเสียงพยัญชนะ ระบบเสียงภาษาไทยมีหน่วยเสียงพยัญชนะ ทั้งหมด 3 ประเภท ได้แก่ หน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว หน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบ และหน่วย เสียงพยัญชนะท้าย จากการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลการออกเสียงภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีใน รายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว พบว่าพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะได้

ถูกต้องตามหลักการออกเสียงภาษาไทย 2 หน่วย คือ หน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.1.1.2.1 หน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว ผลการวิเคราะห์การออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวของพิธีกรชาวเกาหลีพบว่า มีลักษณะการออกเสียงที่สอดคล้องกับหลักการออกเสียงภาษาไทย 5 หน่วย เรียงตามลำดับความถี่ที่พบจากมากไปหาน้อย ได้แก่ /t/ /h/ /p/ /w/ /f/

1.1.1.2.1.1 หน่วยเสียง /t/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง ไม่มีลม เกิดที่บริเวณฟันและปุ่มเหงือก (voiceless unaspirated dental and alveolar plosive) หน่วยเสียงนี้ปรากฏนำหน่วยเสียงสระได้ทุกหน่วย ตัวอักษรภาษาไทยที่เขียนแทนหน่วยเสียงนี้คือ **ต** **ฏ** ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียง /t/ ซึ่งพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงได้ชัดเจน เช่น

ตา [taa ⁰]	ตลอด [ta ¹ loot ¹]
ตั้งแต่ [tan ² tee ¹]	ปกติ [pok ¹ ka ¹ ti ²]

1.1.1.2.1.2 หน่วยเสียง /h/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะเสียดแทรก ไม่ก้อง เกิดที่ช่องระหว่างเส้นเสียง (voiceless glottal fricative) หน่วยเสียงนี้ปรากฏเฉพาะตำแหน่งพยัญชนะต้นและปรากฏนำหน่วยเสียงสระได้ทุกหน่วย ตัวอักษรภาษาไทยที่เขียนแทนหน่วยเสียงนี้คือ **ห** **ฮ** ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียง /h/ ซึ่งพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงได้ชัดเจน เช่น

ให้ [haj ²]	ห้าม [haam ²]
ชาย หาด [chaaj ⁰ haat ¹]	อาหาร [ʔaa ⁰ haan ⁴]

1.1.1.2.1.3 หน่วยเสียง /p/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง ไม่มีลม และเกิดที่ริมฝีปาก (voiceless unaspirated bilabial plosive) หน่วยเสียงนี้ปรากฏนำหน่วยเสียงสระได้ทุกหน่วย ตัวอักษรภาษาไทยที่เขียนแทนหน่วยเสียงนี้คือ **ป** ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียง /p/ ซึ่งพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงได้ชัดเจน เช่น

ไป [paj ⁰]	ปู [puu ⁰]
ปกติ [pok ¹ ka ¹ ti ²]	ลูก ปัด [luuk ² pat ¹]

1.1.1.2.1.4 หน่วยเสียง /w/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะครึ่งสระ ก้อง เกิดที่ริมฝีปากและเพดานอ่อน (voiced labio-velar semi-vowel) หน่วยเสียงนี้ไม่ปรากฏนำหน่วยเสียงสระ /ua/ เพียงหน่วยเดียว ตัวอักษรภาษาไทยที่เขียนแทนหน่วยเสียงนี้คือ **ว** **หว** ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียง /w/ ซึ่งพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงได้ชัดเจน เช่น

ว่า [waa ²]	แวว [weew ⁰]
-------------------------	--------------------------

ชีวิต [chi⁰ wit³]จังหวัด [can⁰ wat¹]

1.1.1.2.1.5 หน่วยเสียง /f/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะเสียดแทรก ไม่ก้อง เกิดตรงช่องระหว่างฟันกับริมฝีปากล่าง (voiceless labio-dental fricative) หน่วยเสียงนี้ปรากฏเฉพาะตำแหน่งพยัญชนะต้นเดี่ยวเท่านั้น ซึ่งไม่ปรากฏนำหน่วยเสียงสระ /ee/ /ua/ ตัวอักษรภาษาไทยที่เขียนแทนหน่วยเสียงนี้คือ **ฝ ฟ** ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียง /f/ ซึ่งพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงได้ชัดเจน เช่น

ฟัง [fan⁰]ฝึก [fuk¹]ฝมือ [fi⁴ muw⁰]รถไฟ [rot³ faj⁰]

จากตัวอย่างกลุ่มคำข้างต้นแสดงให้เห็นลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวในระบบเสียงภาษาไทยที่พิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงได้สอดคล้องตามหลักการออกเสียงภาษาไทย 5 หน่วย ได้แก่ /t/ /h/ /p/ /w/ /f/ เมื่อพิจารณาคูณสมบัติของหน่วยเสียงเหล่านี้พบว่าหน่วยเสียง /t/ /h/ /p/ /f/ เป็นหน่วยเสียงไม่ก้องเหมือนกัน ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีความสามารถในการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวที่เป็นเสียงไม่ก้องได้ดีกว่าหน่วยเสียงลักษณะอื่น ๆ

1.1.1.2.2 หน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบ ผลการวิเคราะห์การออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบที่พิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงได้สอดคล้องกับหลักการออกเสียงภาษาไทยมีเพียงหน่วยเสียงเดียว คือ /kw/ เป็นหน่วยเสียงที่ปรากฏนำหน่วยเสียงสระได้เพียง 4 หน่วย คือ /e/ /a/ /aa/ /ia/ ตัวอักษรภาษาไทยที่เขียนแทนหน่วยเสียงนี้คือ **กว** ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบ /kw/ ซึ่งพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงได้ชัดเจน เช่น

กว่า [kwaa¹]กว้าง [kwaan²]

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าพิธีกรชาวเกาหลีใช้คำภาษาไทยที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบ /kw/ เพียง 2 คำเท่านั้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบนี้สามารถปรากฏนำหน่วยเสียงสระได้เพียง 4 หน่วยดังที่กล่าวข้างต้น จึงส่งผลให้วงคำศัพท์ในภาษาไทยที่ประกอบด้วยพยัญชนะต้นควบ กว มีไม่มากนัก ซึ่งคำที่พิธีกรชาวเกาหลีใช้ทั้ง 2 คำ เป็นคำที่หน่วยเสียง /kw/ ปรากฏนำหน่วยเสียงสระ /aa/ ทั้งสองคำ

พิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยวมีลักษณะการออกเสียงที่ชัดเจนตามหลักการออกเสียงภาษาไทย ประกอบด้วย หน่วยเสียงสระ 6 หน่วย ได้แก่ /ia/ /ua/ /uw/ /o/ /oo/ /ɤ/ ซึ่งโดยส่วนใหญ่เป็นหน่วยเสียงสระเสียงสั้น หน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว 5 หน่วย ได้แก่ /t/ /h/ /p/ /w/ /f/ ซึ่งโดยส่วนใหญ่เป็นหน่วยเสียงไม่ก้อง และหน่วยเสียง

พยัญชนะต้นควบ 1 หน่วย ได้แก่ /kw/ ข้อสังเกตประการหนึ่งจากผลการวิเคราะห์พบว่าหน่วยเสียงสระ /ɤ/ และหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว /f/ เป็นหน่วยเสียงที่ไม่มีในระบบเสียงภาษาเกาหลี แต่ในบริบทการใช้ภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศนี้พิธีกรชาวเกาหลีสามารถออกเสียงได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียงภาษาไทย

อย่างไรก็ดี ผลการวิเคราะห์การใช้ภาษาไทยระดับเสียงของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว พบว่าพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายและหน่วยเสียงวรรณยุกต์ได้ไม่สอดคล้องตามหลักการออกเสียงภาษาไทย ดังนั้นผู้วิจัยจึงจะกล่าวถึงหน่วยเสียงทั้งสองหน่วยนี้ในหัวข้อการออกเสียงที่ไม่ชัดเจนเป็นลำดับถัดไป

1.1.2 การออกเสียงที่ไม่ชัดเจน

การออกเสียงที่ไม่ชัดเจน หมายถึง การออกเสียงที่ไม่ถูกต้องตรงกับหลักการออกเสียงภาษาไทย จากการศึกษาวิเคราะห์การออกเสียงภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว พบว่าพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงได้ไม่ชัดเจนตามหลักการออกเสียงภาษาไทย 3 กลุ่มหน่วยเสียง ได้แก่ หน่วยเสียงสระ หน่วยเสียงพยัญชนะ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.1.2.1 หน่วยเสียงสระ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการออกเสียงภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว พบว่าพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงหน่วยเสียงสระไม่สอดคล้องกับหลักการออกเสียงภาษาไทย 15 หน่วย เรียงลำดับตามความถี่ที่พบจากมากไปหาน้อย ได้แก่ หน่วยเสียง /aa/ /a/ /ɔɔ/ /ɛɛ/ /ii/ /uu/ /e/ /o/ /u/ /ee/ /ua/ /i/ /ɛ/ /uuw/ /ɤɤ/

1.1.2.1.1 หน่วยเสียงสระ /aa/ เป็นหน่วยเสียงสระกลาง ต่ำ ยาว ริมฝีปากไม่ห่อ หน่วยเสียงนี้ปรากฏตามหน่วยเสียงพยัญชนะต้นได้ทุกหน่วย แต่ไม่ปรากฏนำหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย /ɤ/ เพียงหน่วยเดียว ในการเขียนภาษาไทยเขียนด้วยรูปสระ -า ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียงสระ /aa/ เสียงยาว แต่พิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียงสระ /a/ เสียงสั้น เช่น

- ได้ [daa ²]	ออกเสียงเป็น	ดัย [daɤ ²]
- อย่าง [jaaŋ ¹]	ออกเสียงเป็น	หยั่ง [jaŋ ¹]
- ข้าว [khaaw ²]	ออกเสียงเป็น	เข้า [khaw ²]
- บรรยาย <u>กาศ</u> [ban ⁰ jaa ⁰ <u>kaat</u> ¹] ออกเสียงเป็น บรรยาย <u>กัศ</u> [ban ⁰ jaa ⁰ <u>kat</u> ¹]		

kat¹]

1.1.2.1.2 หน่วยเสียงสระ /a/ เป็นหน่วยเสียงสระกลาง ต่ำ สั้น ริมฝีปากไม่ห่อ หน่วยเสียงนี้ปรากฏตามหน่วยเสียงพยัญชนะต้นและนำหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย ได้ทุกหน่วย ในการเขียนภาษาไทยเขียนด้วยรูปสระ -ะ, ั, ำ, ใ-, ใ- และ -า ตัวอย่างคำที่มี หน่วยเสียงสระ /a/ เสียงสั้น แต่พิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียงสระ /aa/ เสียงยาว เช่น

- ปะ [paʔ ¹]	ออกเสียงเป็น	ป่า [paa ¹]
- ใไฟ [faj ⁰]	ออกเสียงเป็น	ฟาย [faaj ⁰]
- เบา [baw ⁰]	ออกเสียงเป็น	บาว [baaw ⁰]
- ทองคำ [thoɯŋ ⁰ kham ⁰]	ออกเสียงเป็น	ท อ ง ค ำ ม [thoɯŋ ⁰

khaam⁰]

1.1.2.1.3 หน่วยเสียงสระ /ɔɔ/ เป็นหน่วยเสียงสระหลัง กลางต่ำ ยาว ริมฝีปากห่อ หน่วยเสียงนี้ไม่ปรากฏตามหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบ /kw/ /khw/ และไม่ปรากฏนำ หน่วยเสียงพยัญชนะท้าย /ɾ/ /w/ ในการเขียนภาษาไทยเขียนด้วยรูปสระ -อ- ตัวอย่างคำที่มีหน่วย เสียงสระ /ɔɔ/ กลางต่ำ เสียงยาว แต่พิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียงสระ /o/ กลางสูง เสียงสั้น เช่น

- ลอง [loɯŋ ⁰]	ออกเสียงเป็น	ลง [lon ⁰]
- กอน [kon ¹]	ออกเสียงเป็น	กัน [kon ¹]
- ดอก [dok ¹]	ออกเสียงเป็น	ดก [dok ¹]
- นพพร [nop ³ phon ⁰]	ออกเสียงเป็น	น พ พ น [nop ³

phon⁰]

1.1.2.1.4 หน่วยเสียงสระ /ɛɛ/ เป็นหน่วยเสียงสระหน้า กลางต่ำ ยาว ริมฝีปากกริ หน่วยเสียงนี้ปรากฏตามหน่วยเสียงพยัญชนะต้นได้ทุกหน่วย แต่ไม่ปรากฏนำหน่วย เสียงพยัญชนะท้าย /ɾ/ /j/ ในการเขียนภาษาไทยเขียนด้วยรูปสระ -แ- ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียงสระ /ɛɛ/ แต่พิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียงสระ /e/ เสียงสั้น และหน่วยเสียงสระ /a/ สระ กลาง ต่ำ เสียงสั้น เช่น

- แท้ [thɛɛ ³]	ออกเสียงเป็น	แทะ [thɛɛ ³]
- แบบ [bɛɛp ¹]	ออกเสียงเป็น	แบ็บ [bɛɛp ¹]
- แหน่ นาค [hɛɛ ¹ naak ²]	ออกเสียงเป็น	ฮั่น นาค [ha ² naak ²]
- แดกต่าง [tɛɛk ¹ taan ¹]	ออกเสียงเป็น	แตะต่าง [tɛ ¹ taan ¹]

1.1.2.1.5 หน่วยเสียงสระ /ii/ เป็นหน่วยเสียงสระหน้า สูง ยาว ริมฝีปากรี มักจะออกเสียงด้วยอวัยวะที่แน่นมากกว่าสระสั้น หน่วยเสียงนี้ไม่ปรากฏตามหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบ /kw/ /khw/ และไม่ปรากฏนำหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย /ʔ/ /j/ /w/ /ŋ/ ในการเขียนภาษาไทยเขียนด้วยรูปสระ ี ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียงสระ /ii/ เสียงยาว แต่พืธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียงสระ /i/ เสียงสั้น เช่น

- ี่ [nii ³]	ออกเสียงเป็น	นิ [niʔ ³]
- ี่ [phii ²]	ออกเสียงเป็น	พิ [phiʔ ³]
- ปีบ [biip ¹]	ออกเสียงเป็น	บิบ [bip ¹]
- ขนม <u>จีน</u> [kha ¹ nom ⁴ <u>ciin</u> ⁰]	ออกเสียงเป็น	ขนม <u>จีน</u> [kha ¹ nom ⁴ <u>cin</u> ⁰]

cin⁰

1.1.2.1.6 หน่วยเสียงสระ /uu/ เป็นหน่วยเสียงสระหลัง สูง ยาว ริมฝีปากห่อ หน่วยเสียงนี้ไม่ปรากฏตามหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบ /kw/ /khw/ และไม่ปรากฏนำหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย /ʔ/ /w/ /j/ ในการเขียนภาษาไทยเขียนด้วยรูปสระ ู ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียงสระ /uu/ เสียงยาว แต่พืธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียงสระ /u/ เสียงสั้น เช่น

- ปลุก [pluuk ¹]	ออกเสียงเป็น	ปลุ [puʔ ¹]
- หนู [nuu ⁴]	ออกเสียงเป็น	หนู [nuʔ ¹]
- ลีซู [lii ⁰ <u>suu</u> ⁰]	ออกเสียงเป็น	ลีซุด [lii ⁰ <u>sut</u> ³]
- ที่ <u>นู</u> [thii ² <u>nuun</u> ³]	ออกเสียงเป็น	ที่ <u>นู</u> [thii ² <u>nuʔ</u> ³]

1.1.2.1.7 หน่วยเสียงสระ /e/ เป็นหน่วยเสียงสระหน้า กลางสูง สั้น ริมฝีปากรี หน่วยเสียงนี้ไม่ปรากฏตามหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบ /phr/ /kw/ /khw/ และไม่ปรากฏนำหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย /j/ เพียงหน่วยเดียว ในการเขียนภาษาไทยเขียนด้วยรูปสระ เ-ะ, เ- และ ี ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียงสระ /e/ แต่พืธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียงสระ /ee/ เสียงยาว, หน่วยเสียงสระ /εε/ กลางต่ำ เสียงยาว และหน่วยเสียงสระ /ɛɛ/ สระกลาง เสียงยาว เช่น

- เย็น [jen ⁰]	ออกเสียงเป็น	เย็น [jeen ⁰]
- เก่ง [ken ¹]	ออกเสียงเป็น	แก่ง [keɛŋ ⁴]
- เร็ว [rew ⁰]	ออกเสียงเป็น	เรอว [rɛɛw ⁰]
- เค็ม [khem ⁰]	ออกเสียงเป็น	แคม [kheɛm ⁰]

1.1.2.1.8 หน่วยเสียงสระ /o/ เป็นหน่วยเสียงสระหลัง กลางสูง สั้น ริมฝีปากห่อ หน่วยเสียงนี้ไม่ปรากฏตามหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบ /khl/ /kw/ และไม่ปรากฏนำ หน่วยเสียงพยัญชนะท้าย /j/ /w/ ในการเขียนภาษาไทยเขียนด้วยรูปสระ โอะ และ ะ **ลดรูป** ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียงสระ /o/ แต่พิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียงสระ /ɔɔ/ กลางต่ำ เสียงยาว, หน่วยเสียงสระ /a/ สระกลาง ต่ำ ริมฝีปากไม่ห่อ และหน่วยเสียงสระ /ua/ สระประสม เริ่มต้นที่สระหลัง สูง แล้วเปลี่ยนมาลงท้ายเป็นสระกลาง ต่ำ ริมฝีปากไม่ห่อ เช่น

- หมด [mot¹] ออกเสียงเป็น หมอด [moɔt¹]
- ผม [phom⁴] ออกเสียงเป็น ผอม [phoom⁴]
- **ทรงจำ** [son⁰ cam⁰] ออกเสียงเป็น **ซำจำ** [sam⁰ cam⁰]
- **สันลมจอย** [san⁴ lom⁰ cɔɔj⁰] ออกเสียงเป็น **สันลวมจอย** [san⁴ luam⁰ cɔɔj⁰]

1.1.2.1.9 หน่วยเสียงสระ /u/ เป็นหน่วยเสียงสระหลัง สูง สั้น ริมฝีปากห่อ หน่วยเสียงนี้ไม่ปรากฏตามหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบ /kw/ /khw/ และไม่ปรากฏนำ หน่วยเสียงพยัญชนะท้าย /w/ เพียงหน่วยเดียว ในการเขียนภาษาไทยเขียนด้วยรูปสระ ู ตัวอย่าง คำที่มีหน่วยเสียงสระ /u/ แต่พิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียงสระ /uu/ สระกลาง เสียง ยาว ริมฝีปากกรี, หน่วยเสียงสระ /uu/ เสียงยาว และหน่วยเสียงสระ /uw/ สระกลาง ริมฝีปากกรี เช่น

- ลุง [luŋ⁰] ออกเสียงเป็น ลืม [luuwu⁰]
- **สนุก** [sa¹ nuk¹] ออกเสียงเป็น **สนูก** [sa¹ nuuk¹]
- **บำรุง** [bam⁰ ruŋ⁰] ออกเสียงเป็น **บำริง** [bam⁰ ruuw⁰]

1.1.2.1.10 หน่วยเสียงสระ /ee/ เป็นหน่วยเสียงสระหน้า กลางสูง ยาว ริมฝีปากกรี หน่วยเสียงนี้ไม่ปรากฏตามหน่วยเสียงพยัญชนะต้น /f/ /kl/ /kw/ และไม่ปรากฏนำหน่วย เสียงพยัญชนะท้าย /ʔ/ /j/ ในการเขียนภาษาไทยเขียนด้วยรูปสระ เ- ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียงสระ /ee/ แต่พิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียงสระ /ɛɛ/ กลางต่ำ, หน่วยเสียงสระ /uw/ สระกลาง สูง เสียงสั้น และหน่วยเสียงสระ /a/ สระกลาง ต่ำ เสียงสั้น เช่น

- **โก้เก๋** [koo² kee⁴] ออกเสียงเป็น **โก้เก๋** [koo² keɛ⁴]

- จรเข้ [coo⁰ ra¹ khee²] ออกเสียงเป็น จี้อ ขี้ [cww² _
khw¹]²

- โดเรมอน [doo⁰ ree⁰ mɔɔn²] ออกเสียงเป็น โดไรมอน [doo⁰ raj⁰
mɔɔn²]

1.1.2.1.11 หน่วยเสียงสระ /ua/ เริ่มต้นที่สระหลัง สูง ริมฝีปากห่อ แล้ว
เปลี่ยนมาลงท้ายด้วยสระกลาง ต่ำ หน่วยเสียงนี้ในภาษาไทยมีเสียงย่อย 2 เสียง คือ เสียงสั้น [ua]
และเสียงยาว [uua] หน่วยเสียงสระ /ua/ ไม่ปรากฏตามหน่วยเสียงพยัญชนะต้น /f/ /kw/ /khw/
และไม่ปรากฏนำหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย /ʔ/ /w/ เท่านั้น ในการเขียนภาษาไทยเขียนด้วยรูปสระ
ัว กับ -ว ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียงสระ /ua/ สระประสม แต่พิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นหน่วย
เสียงสระ /u/ สระเดี่ยว และหน่วยเสียงสระ /oo/ กลางสูง เช่น

- ล้วง [luan³] ออกเสียงเป็น หล่ง [luŋ¹]

- กัวซา [kua⁰ saa⁰] ออกเสียงเป็น โกซา [koo⁰ saa²]

1.1.2.1.12 หน่วยเสียงสระ /i/ เป็นหน่วยเสียงสระหน้า สูง สั้น
ริมฝีปากกริ มักจะออกเสียงอย่างไม่เน้นอวัยวะที่ใช้ออกเสียง หน่วยเสียงนี้ไม่ปรากฏตามหน่วยเสียง
พยัญชนะต้นควบ /kw/ เพียงหน่วยเดียว และไม่ปรากฏนำหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย /j/ เพียงหน่วย
เดียว ในการเขียนภาษาไทยเขียนด้วยรูปสระ ิ ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียงสระ /i/ เสียงสั้น แต่
พิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียงสระ /ii/ เสียงยาว เช่น

- สิ [si¹] ออกเสียงเป็น ชี [chii⁰]

1.1.2.1.13 หน่วยเสียงสระ /e/ เป็นหน่วยเสียงสระหน้า กลางต่ำ สั้น
ริมฝีปากกริ หน่วยเสียงนี้ไม่ปรากฏตามหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบ /p/ เพียงหน่วยเดียว และไม่
ปรากฏนำหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย /j/ /w/ ในการเขียนภาษาไทยเขียนด้วยรูปสระ แ-ะ, แ และ
เื ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียงสระ /e/ แต่พิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียงสระ /e/ กลาง
สูง เช่น

- แต่ง [teŋ¹] ออกเสียงเป็น เต่ง [teŋ⁰]

1.1.2.1.14 หน่วยเสียงสระ /www/ เป็นหน่วยเสียงสระหลังค่อนข้างไปกลาง
สูง ยาว ริมฝีปากกริ หน่วยเสียงนี้ไม่ปรากฏตามหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว /ŋ/ และหน่วยเสียง

² ในบริบทพิธีกรชาวเกาหลีกล่าวทวนนามสกุลของแขกรับเชิญคนไทย นอกจากลักษณะการออกเสียงที่คลาดเคลื่อนแล้ว
พิธีกรชาวเกาหลียังไม่ได้ออกเสียงพยางค์ที่สอง ซึ่งผู้วิจัยใช้เครื่องหมาย “_” ในตำแหน่งพยางค์ที่สองที่พิธีกรชาวเกาหลีไม่ได้
ออกเสียง

พยัญชนะต้นควบ /tr/ /kr/ /phl/ /kw/ /khw/ และปรากฏนำหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายเพียง 4 หน่วย เท่านั้น คือ /p/ /t/ /m/ /n/ ในการเขียนภาษาไทยเขียนด้วยรูปสระ ี กับ ือ ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียงสระ /uuw/ เสียงยาว แต่พิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียงสระ /u/ เสียงสั้น เช่น

- หมิ่น [muwn¹] ออกเสียงเป็น หมิ่น [muwn¹]

1.1.2.1.15 หน่วยเสียงสระ /xx/ เป็นหน่วยเสียงสระหลังค่อนไปกลาง กลางสูง ยาว ริมฝีปากรี หน่วยเสียงนี้ปรากฏตามหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวได้ทุกหน่วย แต่ปรากฏตามหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบเพียง 5 หน่วย คือ /pr/ /kr/ /phl/ /kl/ /khl/ และไม่ปรากฏนำหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย /ʔ/ /w/ ในการเขียนภาษาไทยเขียนด้วยรูปสระ -อ กับ ือ ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียงสระ /xx/ แต่พิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียงสระ /oo/ สระหลัง กลางต่ำ ริมฝีปากห่อ เช่น

- เคย [khex⁰] ออกเสียงเป็น คอย [khow⁰]

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงสระที่ไม่ชัดเจนตามหลักการออกเสียงภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลี ผลการวิเคราะห์พบว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีลักษณะการออกเสียงจากหน่วยเสียงสระเสียงยาวเป็นหน่วยเสียงสระเสียงสั้น และในขณะเดียวกันก็ออกเสียงจากหน่วยเสียงสระเสียงสั้นเป็นหน่วยเสียงสระเสียงยาว ซึ่งลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงสระสั้นยาวต่างกันเป็นลักษณะเฉพาะที่สำคัญประการหนึ่งของระบบเสียงภาษาไทย เพราะคำที่มีองค์ประกอบเหมือนกันแต่มีหน่วยเสียงสระสั้นยาวต่างกันส่งผลให้คำมีความหมายไม่เหมือนกัน หน่วยเสียงที่พิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงไม่ชัดเจนมากที่สุดคือหน่วยเสียงสระ [aa] ออกเสียงเป็นหน่วยเสียงสระ [a] รองลงมาคือหน่วยเสียงสระ [a] ออกเสียงเป็นหน่วยเสียงสระ [aa] และหน่วยเสียงสระ [oo] ออกเสียงเป็นหน่วยเสียงสระ [o] ส่วนหน่วยเสียงสระอื่น ๆ พบการออกเสียงที่ไม่ชัดเจนไม่มากนัก

1.1.2.2 หน่วยเสียงพยัญชนะ ระบบเสียงภาษาไทยมีหน่วยเสียงพยัญชนะ 3 ประเภท ได้แก่ หน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว หน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบ และหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย จากการศึกษาวเคราะห์ข้อมูลการออกเสียงภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว พบว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะที่ไม่สอดคล้องกับหลักการออกเสียงภาษาไทยทั้ง 3 ประเภท ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.1.2.2.1 หน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว ผลการวิเคราะห์การออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวของพิธีกรชาวเกาหลีพบว่ามีลักษณะการออกเสียงที่ไม่ชัดเจนตาม

หลักการออกเสียงภาษาไทย 16 หน่วย เรียงลำดับตามความถี่ที่พบจากมากไปหาน้อย ได้แก่ /r/ /d/ /k/ /b/ /ph/ /th/ /ch/ /kh/ /m/ /n/ /ŋ/ /j/ /c/ /ʔ/ /l/ /s/

1.1.2.2.1.1 หน่วยเสียง /r/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะรัว ก้อง เกิดบริเวณใกล้ฟัน (dental rolled) ในการออกเสียงใช้ลิ้นส่วนปลายสัมผัสโดยตรงบริเวณหลังฟันบน หน่วยเสียงนี้ปรากฏเฉพาะตำแหน่งพยัญชนะต้นและปรากฏนำหน่วยเสียงสระได้ทุกหน่วย ตัวอักษรภาษาไทยที่เขียนแทนหน่วยเสียงนี้คือ **ร ฤ ฦ** ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียง /r/ แต่พืธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียงพยัญชนะข้าง /l/ เช่น

- เรา [raw ⁰]	ออกเสียงเป็น	เลา [law ⁰]
- รวม [ruam ⁰]	ออกเสียงเป็น	ลวม [luam ⁰]
- เร็วรู้ [rian ⁰ ruu ³]	ออกเสียงเป็น	เลียนรู้ [lian ⁰ luu ³]
- รสชาติ [rot ³ chaat ²]	ออกเสียงเป็น	ลด ชาติ [lot ³ chaat ²]

1.1.2.2.1.2 หน่วยเสียง /d/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ก้อง ไม่มีลม เกิดที่ปุ่มเหงือก (voiced unaspirated alveolar plosive) หน่วยเสียงนี้ปรากฏเฉพาะตำแหน่งพยัญชนะต้นเดี่ยวเท่านั้น และปรากฏนำหน่วยเสียงสระได้ทุกหน่วย ตัวอักษรภาษาไทยที่เขียนแทนหน่วยเสียงนี้คือ **ด ฎ** ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียง /d/ เสียงก้อง แต่พืธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียง /t/ /ʔ/ เสียงไม่ก้อง เช่น

- ได้ [daaj ²]	ออกเสียงเป็น	ไต [taj ⁰]
- เด็ด [det ¹]	ออกเสียงเป็น	เต็ด [tet ¹]
- ดอก [dook ¹]	ออกเสียงเป็น	ตอก [took ¹]
- ดีกว่า [dii ⁰ kwaa ¹]	ออกเสียงเป็น	อิ กว่า [ʔii ⁰ kwaa ¹]

1.1.2.2.1.3 หน่วยเสียง /k/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง ไม่มีลม เกิดที่เพดานอ่อน (voiceless unaspirated velar plosive) หน่วยเสียงนี้ไม่ปรากฏนำหน่วยเสียงสระ /ɤ/ เพียงหน่วยเดียว ตัวอักษรภาษาไทยที่เขียนแทนหน่วยเสียงนี้คือ **ก** ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียง /k/ แต่พืธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียง /kh/ มีลม เช่น

- แก้ว [kaw ¹]	ออกเสียงเป็น	เคา [khaw ⁰]
- เกาหลี [kaw ⁰ lii ⁴]	ออกเสียงเป็น	เปา หลี่ [paw ⁰ lii ⁴]
- โกหก [koo ⁰ hok ¹]	ออกเสียงเป็น	โค หก [khoo ⁰ hok ¹]

1.1.2.2.1.4 หน่วยเสียง /b/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ก้อง ไม่มีลม เกิดที่ริมฝีปาก (voiced unaspirated bilabial plosive) หน่วยเสียงนี้ปรากฏเฉพาะตำแหน่ง

พยัญชนะต้นเดี่ยวเท่านั้น และปรากฏนำหน่วยเสียงสระกับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ได้ทุกหน่วย ตัวอักษรภาษาไทยที่เขียนแทนหน่วยเสียงนี้คือ **บ** ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียง /b/ แต่พิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียง /p/ ไม่ก้อง และหน่วยเสียง /ph/ ไม่ก้องและมีลม เช่น

- บีบ [biip ¹]	ออกเสียงเป็น	บิบ [piip ¹]
- แบบ [beɛp ¹]	ออกเสียงเป็น	แปบ [peɛp ¹]
- บาง [baaŋ ⁰]	ออกเสียงเป็น	ฟาง [phaaŋ ⁰]

1.1.2.2.1.5 หน่วยเสียง /ph/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง มีลม เกิดที่ริมฝีปาก (voiceless aspirated bilabial plosive) หน่วยเสียงนี้ปรากฏเฉพาะตำแหน่งพยัญชนะต้นเดี่ยวเท่านั้น และปรากฏนำหน่วยเสียงสระได้ทุกหน่วย ตัวอักษรภาษาไทยที่เขียนแทนหน่วยเสียงนี้คือ **ผ พ ภ** ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียง /ph/ แต่พิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียง /p/ ไม่มีลม และหน่วยเสียง /phr/ คือมีหน่วยเสียง /r/ เพิ่มเข้ามา เช่น

- ผิด [phit ¹]	ออกเสียงเป็น	ปิด [pit ¹]
- ผสม [pha ¹ som ⁴]	ออกเสียงเป็น	พ ระ ช ม [phra ³ som ⁰]

1.1.2.2.1.6 หน่วยเสียง /th/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง มีลม เกิดที่ฟันและปุ่มเหงือก (voiceless aspirated dental and alveolar plosive) หน่วยเสียงนี้ปรากฏเฉพาะตำแหน่งพยัญชนะต้นเดี่ยวเท่านั้น และปรากฏนำหน่วยเสียงสระได้ทุกหน่วย ตัวอักษรภาษาไทยที่เขียนแทนหน่วยเสียงนี้คือ **ฐ ท ฒ ถ ฑ ฒ** ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียง /th/ แต่พิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียง /k/ ไม่มีลม และหน่วยเสียง /ch/ เกิดที่เพดานแข็งส่วนหน้าใกล้ทางปุ่มเหงือก เช่น

- เทียว [thiaw ²]	ออกเสียงเป็น	เกียว [kiaw ⁰]
- ธรรม ชาติ [tham ⁰ ma ³ chaat ²]	ออกเสียงเป็น	ช ำมะชาติ [cham ⁰ ma ³ chaat ²]

1.1.2.2.1.7 หน่วยเสียง /ch/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง มีลม เกิดที่เพดานแข็งส่วนหน้าใกล้ทางปุ่มเหงือก (voiceless aspirated alveolopalatal plosive) หน่วยเสียงนี้แตกต่างจากหน่วยเสียงระเบิดอื่น ๆ ตรงที่ใช้ปลายลิ้น (blade of the tongue) กักลมไว้ที่เพดานแข็งนั้นจะทำได้ไม่สนิท และการปล่อยลมหลังการกักจะทำให้เกิดเสียงสอดแทรกขึ้น หน่วยเสียงนี้จึงมีลักษณะเสียงเป็นแบบเสียงกักเสียดแทรก (affricate) หน่วยเสียงนี้ปรากฏเฉพาะตำแหน่งพยัญชนะต้นเดี่ยวเท่านั้น และปรากฏนำหน่วยเสียงสระได้ทุกหน่วย ตัวอักษรภาษาไทยที่

เขียนแทนหน่วยเสียงนี้คือ **จ ช ฌ** ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียง /ch/ แต่พืธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียง /th/ เกิดที่ฟันและปุ่มเหงือก และหน่วยเสียง /s/ พยัญชนะเสียดแทรก เช่น

- ชาบ้าน [chaaw⁰ baan²] ออกเสียงเป็น แถวบ้าน [thew⁴ baan²]

- ดอกชมจันทร์ [dook¹ chom⁴ can⁰] ออกเสียงเป็น ดอกสมจันทร์ [dook¹ som⁴ can⁰]

1.1.2.2.1.8 หน่วยเสียง /kh/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง มีลม เกิดที่เพดานอ่อน (voiceless aspirated velar plosive) หน่วยเสียงนี้ปรากฏเฉพาะตำแหน่งพยัญชนะต้นเดี่ยวเท่านั้น และปรากฏนำหน่วยเสียงสระได้ทุกหน่วย ตัวอักษรภาษาไทยที่เขียนแทนหน่วยเสียงนี้คือ **ข ค ฆ** ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียง /kh/ แต่พืธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียง /ph/ เกิดที่ริมฝีปาก และหน่วยเสียง /k/ ไม่มีลม เช่น

- คน [khon⁰] ออกเสียงเป็น ผน [phon⁴]
- พริกขี้หนู [phrik³ khii² nuu⁴] ออกเสียงเป็น พริกกิหนู [phrik³ kii² nuu⁴]

1.1.2.2.1.9 หน่วยเสียง /m/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะนาสิก ก้อง เกิดที่ริมฝีปาก (bilabial nasal) ในการเปล่งเสียงริมฝีปากจะปิดกักลมไว้ ลิ้นไก่และเพดานอ่อนจะลดระดับลงมาให้ลมออกไปทางจมูก หน่วยเสียงนี้ไม่ปรากฏนำหน่วยเสียงสระ /x/ เพียงหน่วยเดียว ตัวอักษรภาษาไทยที่เขียนแทนหน่วยเสียงนี้คือ **ม หม** ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียง /m/ แต่พืธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียง /b/ พยัญชนะระเบิด เช่น

- หมะบู [ma¹ buu¹] ออกเสียงเป็น บะบู [ba¹ buu¹]
- มะเขือ [ma³ khwa⁴] ออกเสียงเป็น บ้านเขือ [baan² khwa⁴]

1.1.2.2.1.10 หน่วยเสียง /n/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะนาสิก ก้อง เกิดที่ฟัน (dental nasal) ในการเปล่งเสียงลิ้นจะยกขึ้นมากก็ปิดลมไว้ที่ตรงฟันบน ส่วนลิ้นไก่และเพดานอ่อนจะลดลง เปิดช่องให้ลมออกไปทางจมูก หน่วยเสียงนี้ปรากฏนำหน่วยเสียงสระได้ทุกหน่วย ตัวอักษรภาษาไทยที่เขียนแทนหน่วยเสียงนี้คือ **ณ น หน** ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียง /n/ แต่พืธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียง /l/ พยัญชนะข้าง เช่น

- นับถือ [nap³ thuuw⁴] ออกเสียงเป็น ลับถือ [lap³ thuuw⁴]

- นายแบบ [naa⁰ bæp¹] ออกเสียงเป็น ลายแบบ [laa⁰ bæp¹]

1.1.2.2.1.11 หน่วยเสียง /ŋ/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะนาสิก ก้อง เกิดที่เพดานอ่อน (velar nasal) ในการเปล่งเสียงจะใช้ลิ้นส่วนหลังโค้งขึ้นมาก็กลมไว้ที่เพดานอ่อน แต่ช่องจมูกจะเปิดให้ลมออกได้ หน่วยเสียงนี้ปรากฏนำหน่วยเสียงสระได้ทุกหน่วย ตัวอักษรภาษาไทยที่เขียนแทนหน่วยเสียงนี้คือ **ง หง** ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียง /ŋ/ แต่พืกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียง // พยัญชนะข้าง เกิดที่ฟันและปุ่มเหงือก และหน่วยเสียง /j/ พยัญชนะครึ่งสระ เกิดที่เพดานแข็ง เช่น

- เหงื่อ [ŋua¹] ออกเสียงเป็น เลื่อ [lwa⁰]
- เจียบ [ŋiap²] ออกเสียงเป็น เยียบ [jiap²]

1.1.2.2.1.12 หน่วยเสียง /j/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะครึ่งสระ ก้อง เกิดที่เพดานแข็ง (voiced palatal semi-vowel) หน่วยเสียงนี้ปรากฏนำหน่วยเสียงสระได้ทุกหน่วย ตัวอักษรภาษาไทยที่เขียนแทนหน่วยเสียงนี้คือ **ย หย ญ หญ** ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียง /j/ แต่พืกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียง /ʔ/ พยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง เกิดที่ช่องระหว่างเส้นเสียง เช่น

- ยี้ [jii²] ออกเสียงเป็น อี้ [ʔii²]
- หยิบ [jip¹] ออกเสียงเป็น อิบ [ʔip³]

1.1.2.2.1.13 หน่วยเสียง /c/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง ไม่มีลม เกิดที่เพดานแข็ง (voiceless unaspirated palatal plosive) หน่วยเสียงนี้ปรากฏเฉพาะตำแหน่งพยัญชนะต้นเดี่ยวเท่านั้น และปรากฏนำหน่วยเสียงสระได้ทุกหน่วย ตัวอักษรภาษาไทยที่เขียนแทนหน่วยเสียงนี้คือ **จ** กับ **จร** ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียง /c/ ไม่มีลม แต่พืกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียง /ch/ มีลม เช่น

- จริง [ciŋ⁰] ออกเสียงเป็น ชิง [chiŋ⁰]

1.1.2.2.1.14 หน่วยเสียง /ʔ/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง ไม่มีลม เกิดที่ช่องระหว่างเส้นเสียง (voiceless unaspirated glottal plosive) หน่วยเสียงนี้ปรากฏนำหน่วยเสียงสระและหน่วยเสียงวรรณยุกต์ได้ทุกหน่วย ตัวอักษรภาษาไทยที่เขียนแทนหน่วยเสียงนี้คือ **อ** ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียง /ʔ/ แต่พืกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียง // พยัญชนะข้าง ก้อง เช่น

- อาข้า [ʔaa⁰ khaa¹] ออกเสียงเป็น ลาคา [laa⁰ khaa⁰]

1.1.2.2.1.15 หน่วยเสียง // เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะข้าง ก้อง เกิดที่ฟันและปุ่มเหงือก (voiced lateral) ในการออกเสียงนี้ ลิ้นส่วนหน้าและส่วนปลายจะกักลมตรงที่ช่องปากไว้ตรงบริเวณฟันและปุ่มเหงือก แต่ปล่อยช่องข้าง ๆ ลิ้นให้ลมผ่านออกได้ หน่วยเสียงนี้ปรากฏเฉพาะตำแหน่งพยัญชนะต้นและปรากฏนำหน่วยเสียงสระได้ทุกหน่วย ตัวอักษรภาษาไทยที่เขียนแทนหน่วยเสียงนี้คือ **ล หล ฟ** ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียง // พยัญชนะข้าง แต่พิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็น /r/ พยัญชนะรัว เช่น

- ลาน [laan⁰] ออกเสียงเป็น ราน [raan⁰]

1.1.2.2.1.16 หน่วยเสียง /s/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะเสียดแทรก ไม่ก้อง เกิดที่ฟัน (voiceless dental fricative) อวัยวะที่ทำช่องแคบให้ลมผ่านออกมาเป็นเสียงเสียดแทรก คือ ฟันทั้งบนและล่างกับลิ้นส่วนปลาย หน่วยเสียงนี้ปรากฏเฉพาะตำแหน่งพยัญชนะต้นและปรากฏนำหน่วยเสียงสระได้ทุกหน่วย ตัวอักษรภาษาไทยที่เขียนแทนหน่วยเสียงนี้คือ **ซ สร ทร ศ ศรี ษ ส สร** ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียง /s/ แต่พิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียง /ch/ พยัญชนะระเบิด เกิดที่เพดานแข็งส่วนหน้าใกล้ทางปุ่มเหงือก เช่น

- สิ [siʔ¹] ออกเสียงเป็น ชี [chii⁰]

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวที่ไม่ชัดเจนตามหลักการออกเสียงภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลี ผลการวิเคราะห์พบว่าลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวที่ไม่ชัดเจนของพิธีกรชาวเกาหลีมีลักษณะเด่น 4 ลักษณะ ได้แก่ 1) การเปลี่ยนตำแหน่งฐานกรณ์ของการออกเสียง เช่น หน่วยเสียง [k] เกิดที่เพดานอ่อน ออกเสียงเป็นหน่วยเสียง [p] เกิดที่ริมฝีปาก 2) การออกเสียงจากเสียงก้องเป็นเสียงไม่ก้อง เช่น หน่วยเสียง [d] ออกเสียงเป็นหน่วยเสียง [t] 3) การออกเสียงจากเสียงมีลมเป็นไม่มีลม เช่น หน่วยเสียง [kh] ออกเสียงเป็นหน่วยเสียง [k] และ 4) การออกเสียงจากเสียงไม่มีลมเป็นมีลม เช่น หน่วยเสียง [c] ออกเสียงเป็นหน่วยเสียง [ch]

1.1.2.2.2 หน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบ ผลการวิเคราะห์การออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบของพิธีกรชาวเกาหลีพบว่า มีลักษณะการออกเสียงที่ไม่ชัดเจนตามหลักการออกเสียงภาษาไทย 10 หน่วย เรียงลำดับตามความถี่ที่พบจากมากไปหาน้อย ได้แก่ /kr/ /ki/ /khr/ /pr/ /pl/ /phr/ /phi/ /tr/ /khl/ /khw/

1.1.2.2.2.1 หน่วยเสียง /kr/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบที่ไม่ปรากฏนำหน่วยเสียงสระ /uww/ /wa/ ตัวอักษรภาษาไทยที่เขียนแทนหน่วยเสียงนี้คือ **กร กฤ** ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบ /kr/ ซึ่งพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงได้ไม่ชัดเจน เช่น

- กระทั่ง [kra¹ than²] ออกเสียงเป็น กะทั่ง [ka¹ than²]
- กรรไกร [kan⁰ kraj⁰] ออกเสียงเป็น กรรไก [kan⁰ kaj⁰]
- กรุงเทพฯ [krun⁰ theep²] ออกเสียงเป็น กุ้ง เท พ ฯ [kun⁰ theep²]
- จักรยาน [cak¹ kra¹ jaan⁰] ออกเสียงเป็น จักกะยาน [cak¹ ka¹ jaan⁰]

1.1.2.2.2 หน่วยเสียง /k/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบที่ไม่ปรากฏนำหน่วยเสียงสระ /ee/ /x/ ตัวอักษรภาษาไทยที่เขียนแทนหน่วยเสียงนี้คือ **ก** ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบ /k/ ซึ่งพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงได้ไม่ชัดเจน เช่น

- ไกล [klaj⁰] ออกเสียงเป็น ไก [kaj⁰]
- กลับ [klap¹] ออกเสียงเป็น กับ [kap¹]
- กลอง [kloong⁰] ออกเสียงเป็น กอง [kwoong⁰]
- นากัว [naa² klua⁰] ออกเสียงเป็น นากัว [naa² kua⁰]

1.1.2.2.3 หน่วยเสียง /khr/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบที่ไม่ปรากฏนำหน่วยเสียงสระ /xx/ เพียงหน่วยเดียว ตัวอักษรภาษาไทยที่เขียนแทนหน่วยเสียงนี้คือ **ข** **คร** **คฤ** ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบ /khr/ ซึ่งพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงได้ไม่ชัดเจน เช่น

- ไคร [khraj⁰] ออกเสียงเป็น ไค [khaj⁰]
- ครั่ง [khran³] ออกเสียงเป็น คั่ง [khan³]
- ครับ [khrap³] ออกเสียงเป็น คับ [khap³]
- เครื่องบิน [khrwan² bin⁰] ออกเสียงเป็น เคื่องบิน [khwuan² bin⁰]

bin⁰]

1.1.2.2.4 หน่วยเสียง /pr/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบที่ไม่ปรากฏนำหน่วยเสียงสระได้ทุกหน่วย คำปกติในภาษาไทยปรากฏนำหน่วยเสียงวรรณยุกต์ได้ 3 หน่วย คือ สามัญ เอก โท แต่ถ้าเป็นคำพิเศษ เช่น คำเลียนเสียง คำเสริมสร้อย จะปรากฏนำหน่วยเสียงวรรณยุกต์ติดกับจัตวาได้ ตัวอักษรภาษาไทยที่เขียนแทนหน่วยเสียงนี้คือ **ปร** **ปฤ** ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบ /pr/ ซึ่งพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงได้ไม่ชัดเจน เช่น

- เปี้ยว [priaw²] ออกเสียงเป็น เปี้ยว [piaw²]
- ประเทศ [pra¹ theet²] ออกเสียงเป็น ปะเทศ [pa¹ theet²]

- ลูกประคบ [luuk² pra¹ khop³] ออกเสียงเป็น ลูกปะคบ [luuk² pa¹ khop³]

- ประสพการณ [pra¹ sop¹ kaan⁰] ออกเสียงเป็น ปะสพการณ [pa¹ sop¹ kaan⁰]

1.1.2.2.2.5 หน่วยเสียง /p/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบที่ไม่ปรากฏนำหน่วยเสียงสระ /u ʌ ɔ/ และปรากฏนำหน่วยเสียงวรรณยุกต์ได้ 3 หน่วย คือ สามัญ เอก โท ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบ /p/ ซึ่งพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงได้ไม่ชัดเจน เช่น

- ปล่อย [ploj¹] ออกเสียงเป็น ป่อย [poj¹]
- แปลก [pleɛk¹] ออกเสียงเป็น แปก [peɛk¹]
- เปลา [plaaw¹] ออกเสียงเป็น ปาว [paaw¹]
- ปลอดภัย [plɔɔt¹ phaj⁰] ออกเสียงเป็น ป อ ด ภ ย [pɔɔt¹ phaj⁰]

1.1.2.2.2.6 หน่วยเสียง /phr/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบที่ไม่ปรากฏนำหน่วยเสียงสระ /e/ /ɔ/ ตัวอย่างคำภาษาไทยที่เขียนแทนหน่วยเสียงนี้คือ **พร พฤ ภฤ** ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบ /phr/ ซึ่งพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงได้ไม่ชัดเจน เช่น

- เพราะ [phrɔ³] ออกเสียงเป็น เพาะ [phɔ³]
- พร้อม [phrɔɔm³] ออกเสียงเป็น พ้อม [phɔɔm³]
- มะพร้าว [ma³ phraaw³] ออกเสียงเป็น ม ะ พ า ว [ma³ phaaw³]

- สมุนไพร [sa¹ mun⁴ phraj⁰] ออกเสียงเป็น สมุนไพ [sa¹ mun⁴ phaj⁰]

1.1.2.2.2.7 หน่วยเสียง /phl/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบที่ไม่ปรากฏนำหน่วยเสียงสระ /uɯ/ /ɔ/ ตัวอย่างคำภาษาไทยที่เขียนแทนหน่วยเสียงนี้คือ **ผล พล** ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบ /phl/ ซึ่งพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงได้ไม่ชัดเจน เช่น

- ผลัก [phlak¹] ออกเสียงเป็น ผัก [phak¹]
- ไพล [phlaj⁰] ออกเสียงเป็น พาย [phaaj⁰]
- พลาด [phlaat²] ออกเสียงเป็น พาด [phaat²]

- พลับปลิง [phlap³ phluŋ⁰] ออกเสียงเป็น พับพึง [phap³ phuŋ⁰]

1.1.2.2.8 หน่วยเสียง /tr/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบที่ไม่ปรากฏนำหน่วยเสียงสระ /u/ /r/ /rr/ /o/ /ua/ ตัวอักษรภาษาไทยที่เขียนแทนหน่วยเสียงนี้คือ **ตร** ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบ /tr/ ซึ่งพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงได้ไม่ชัดเจน เช่น

- ตรง [troŋ⁰] ออกเสียงเป็น ตง [toŋ⁰]
- เติ๋ยม [triam⁰] ออกเสียงเป็น เต๋ยม [tiam⁰]
- มิ**ตร**ภาพ [mit³ tra¹ phaap²] ออกเสียงเป็น มิ**ต**ะภาพ [mit³ tha¹ phaap²]

1.1.2.2.9 หน่วยเสียง /kh/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบที่ไม่ปรากฏนำหน่วยเสียงสระ /r/ /o/ ตัวอักษรภาษาไทยที่เขียนแทนหน่วยเสียงนี้คือ **ขล คล** ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบ /kh/ ซึ่งพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงได้ไม่ชัดเจน เช่น

- คลุก [khlu³] ออกเสียงเป็น คูก [khu³]
- เคิ้ล [khlaw³] ออกเสียงเป็น เคา [khaw⁰]
- คล้าย [khlaaj³] ออกเสียงเป็น คาย [khaaj⁰]

1.1.2.2.10 หน่วยเสียง /khw/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบที่ไม่ปรากฏนำหน่วยเสียงสระได้ 8 หน่วย คือ /i/ /ee/ /ε/ /εε/ /a/ /aa/ /o/ /ia/ ตัวอักษรภาษาไทยที่เขียนแทนหน่วยเสียงนี้คือ **ขว คว** ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบ /khw/ ซึ่งพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงได้ไม่ชัดเจน เช่น

- ความ [khwaam⁰] ออกเสียงเป็น คำ [kham⁰]
- ความ [khwaam⁰] ออกเสียงเป็น ฟาม [faam⁰]

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นลักษณะการไม่ออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบในตำแหน่งที่ 2 คือหน่วยเสียง “ร /r/ ล /l/ ว /w/” โดยพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเพียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นในตำแหน่งแรกเท่านั้น ซึ่งเป็นลักษณะการออกเสียงที่ไม่ถูกต้องตามหลักการออกเสียงภาษาไทย นอกจากนั้นผลการวิเคราะห์ยังพบลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบของพิธีกรชาวเกาหลีอีกลักษณะหนึ่ง คือ การออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบจากเสียงที่ถูกต้องคลาดเคลื่อนเป็นพยัญชนะต้นควบเสียงอื่น เช่น

- ไกล [kla²] ออกเสียงเป็น ไคล [khla³]
- ปลุก [pluuk¹] ออกเสียงเป็น ปรุก [pruuk¹]

- น้ำพริก [naam³ phrik³] ออกเสียงเป็น น้ำ พ ลิก [naam³ phlik³]

ลักษณะการออกเสียงพยัญชนะต้นควบเช่นนี้อาจเกิดจากความสับสนหรือความพลั้งเผลอ เพราะระบบเสียงภาษาเกาหลีซึ่งเป็นภาษาแม่ของพิธีกรชาวเกาหลีไม่มีหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบเหมือนระบบเสียงภาษาไทย

1.1.2.2.3 หน่วยเสียงพยัญชนะท้าย จากการศึกษาวិเคราะห์การออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายของพิธีกรชาวเกาหลีพบว่า มีลักษณะการออกเสียงที่ไม่ชัดเจนตามหลักการออกเสียงภาษาไทย 3 ลักษณะ ได้แก่ การออกเสียงผิดมาตรา การไม่ออกเสียงพยัญชนะท้ายในคำที่มีตัวสะกด และการออกเสียงพยัญชนะท้ายในคำที่ไม่มีตัวสะกด

1.1.2.2.3.1 การออกเสียงผิดมาตรา หมายถึง การออกเสียงพยัญชนะท้ายของพิธีกรชาวเกาหลีที่ไม่ตรงกับหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในมาตรานั้น ๆ ตามระบบเสียงภาษาไทย ผลการวิเคราะห์การออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายของพิธีกรชาวเกาหลีพบว่า มีลักษณะการออกเสียงผิดมาตรา 7 มาตรา เรียงลำดับตามความถี่ที่พบจากมากไปหาน้อย ได้แก่ /n/ /p/ /t/ /m/ /ŋ/ /k/ /j/

1) หน่วยเสียง /n/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายที่ปรากฏตามหน่วยเสียงสระได้ทุกหน่วย ตัวอักษรภาษาไทยที่เขียนแทนหน่วยเสียงนี้คือ **น ญ ณ ร ล พ** ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย /n/ ซึ่งพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงผิดมาตรา เช่น

- จีน [ciin⁰] ออกเสียงเป็น จิง [ciin⁰]
- เป็น [pen⁰] ออกเสียงเป็น เป็ม [pem⁰]
- นพพร [nop³ phɔɔn⁰] ออกเสียงเป็น นพพม [nop³ phom⁰]
- เครื่องบิน [khrwan² bin⁰] ออกเสียงเป็น เครื่องบิง

[khrwan² bin⁰]

2) หน่วยเสียง /p/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายเสียงกัก เกิดที่ริมฝีปาก ไม่ก้อง [p'] ในกรณีที่มีเสียงก้องตามมาอย่างกระชั้นชิด เสียง [p'] ก็อาจจะมีเสียงก้องได้บ้างเล็กน้อย หน่วยเสียงนี้ไม่ปรากฏตามหน่วยเสียงสระ /ɤ/ เพียงหน่วยเดียว เสียงพยัญชนะกักในภาษาไทยจะไม่ปรากฏพร้อมกับหน่วยเสียงวรรณยุกต์สามัญและจัตวา ตัวอักษรภาษาไทยที่เขียนแทนหน่วยเสียงนี้คือ **บ ป พ ภ ฟ** ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย /p/ ซึ่งพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงผิดมาตรา เช่น

- ปีบ [biip⁰] ออกเสียงเป็น ปีม [piim⁰]

- พับ [phap³] ออกเสียงเป็น พัด [phat³]

- สุขภาพ [suk¹ kha¹ phaap²] ออกเสียงเป็น สุขภาด [suk¹

kha¹ phaat²]

- ลูกประคบ [luuk² pra¹ khop³] ออกเสียงเป็น ลูกประคก

[luuk² pra¹ khok³]

3) หน่วยเสียง /t/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายเสียงกัก ไม่ก้อง [t'] หน่วยเสียงนี้ไม่ปรากฏตามหน่วยเสียงสระสั้น 2 หน่วย คือ /ɤ/ /ɔ/ ตัวอักษรภาษาไทยที่เขียนแทนหน่วยเสียงนี้คือ จ ช ฎ ฏ ฐ ฒ ด ต ถ ท ฒ ศ ษ ส ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย /t/ ซึ่งพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงผิดมาตรา เช่น

- มิตร [mit³] ออกเสียงเป็น มิก [mik³]

- ตลอด [ta¹ loet¹] ออกเสียงเป็น ตลอก [ta¹ loek¹]

- รชชาติ [rot³ chaat²] ออกเสียงเป็น รชจัก [rot³ chak²]

- พระาทิตย [phra³ ʔaa⁰ thit³] ออกเสียงเป็น พระาทิส

[phra³ ʔaa⁰ thit³s]

4) หน่วยเสียง /m/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายที่ปรากฏตามหน่วยเสียงสระได้ทุกหน่วย ตัวอักษรภาษาไทยที่เขียนแทนหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายนี้คือ ม และแทรกอยู่กับรูปสระ ำ ด้วย ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย /m/ ซึ่งพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงผิดมาตรา เช่น

- รวม [ruam⁰] ออกเสียงเป็น รวน [ruan⁰]

- ชำนาญ [cham⁰ naan⁰] ออกเสียงเป็น ชำนนาญ [chan⁰

naan⁰]

- ลิงแดล้อม [sin¹ weet¹ loom³] ออกเสียงเป็น ลิงแดลบ

[sin¹ weet¹ lop³]

5) หน่วยเสียง /ŋ/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายที่ไม่ปรากฏตามหน่วยเสียงสระ /ii/ /uuw/ ตัวอักษรภาษาไทยที่เขียนแทนหน่วยเสียงนี้คือ ง ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย /ŋ/ ซึ่งพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงผิดมาตรา เช่น

- ช่าง [chan²] ออกเสียงเป็น ชั่น [chan³]

- ลุง [luŋ⁰] ออกเสียงเป็น ลิ้ม [luwum⁰]

- ทรงจำ [son⁰ cam⁰] ออกเสียงเป็น ท ร ม จ ำ [som⁰ cam⁰]

6) หน่วยเสียง /k/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายเสียงกัก ไม่ก้อง [k'] หน่วยเสียงนี้ไม่ปรากฏตามหน่วยเสียงสระ /uu/ /r/ ตัวอักษรภาษาไทยที่เขียนแทนหน่วยเสียงนี้คือ ก ข ค ฌ ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย /k/ ซึ่งพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงผิดมาตรา เช่น

- เรียก [riak²] ออกเสียงเป็น เรียว [riaw²]

- สวิก [sa¹ wik³] ออกเสียงเป็น สะวิง [sa¹ win⁰]

7) หน่วยเสียง /j/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายที่ปรากฏตามเฉพาะหน่วยเสียงสระ /rr/ /a/ /aa/ /u/ /oo/ /o/ /oo/ /ua/ /ua/ ตัวอักษรภาษาไทยที่เขียนแทนหน่วยเสียงนี้คือ ย และมีเสียงแทรกอยู่กับรูปสระ ใ- ใ- ด้วย ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย /j/ ซึ่งพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงผิดมาตรา เช่น

- ไรซ์ เบอริว [rajs³ brr⁰ ri²] ออกเสียงเป็น ราช เบอริว [raats³ brr⁰ ri²]

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายผิดมาตราของพิธีกรชาวเกาหลี โดยพิธีกรชาวเกาหลีพูดออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายจากหน่วยเสียงหนึ่งคลาดเคลื่อนเป็นอีกหน่วยเสียงหนึ่งซึ่งไม่ถูกต้องตามหลักภาษาไทย

1.1.2.2.3.2 การไม่ออกเสียงพยัญชนะท้ายในคำที่มีตัวสะกด หมายถึง การที่พิธีกรชาวเกาหลีเลือกไม่ออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในคำที่มีตัวสะกดตามระบบเสียงภาษาไทย ผลการวิเคราะห์การออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายของพิธีกรชาวเกาหลีพบว่า มีลักษณะการไม่ออกเสียงพยัญชนะท้ายในคำที่มีตัวสะกด 8 มาตรา เรียงลำดับตามความถี่ที่พบจากมากไปหาน้อย ได้แก่ /k/ /t/ /n/ /j/ /ŋ/ /p/ /m/ /w/

1) หน่วยเสียง /k/ ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย /k/ ซึ่งพิธีกรชาวเกาหลีไม่ออกเสียงพยัญชนะท้ายในคำที่มีตัวสะกด เช่น

- ทุก [thuk³] ออกเสียงเป็น ทุ [thu³]

- ปลุก [pluuk¹] ออกเสียงเป็น ปลุ [pu¹]

- แตก ต่าง [tɛk¹ taan¹] ออกเสียงเป็น ตะ ต่าง [tɛ¹ taan¹]

- ข้าวปู้ก [khaaw² puk³] ออกเสียงเป็น ข้าวปู้ [khaaw²

pu?³]

2) หน่วยเสียง /t/ ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย /t/ ซึ่งพิธีกรชาวเกาหลีไม่ออกเสียงพยัญชนะท้ายในคำที่มีตัวสะกด เช่น

- ผิด [phit¹] ออกเสียงเป็น พิ [phi?³]
- โกรธ [kroot¹] ออกเสียงเป็น โก [koo⁰]
- รสชาติ [rot³ chaat²] ออกเสียงเป็น รสจ๊ะ [rot³ cha?²]
- สะบัดชัย [sa¹ bat¹ chay⁰] ออกเสียงเป็น สุภาชัย [su¹

pha¹ chay⁰]

3) หน่วยเสียง /n/ ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย /n/ ซึ่งพิธีกรชาวเกาหลีไม่ออกเสียงพยัญชนะท้ายในคำที่มีตัวสะกด เช่น

- นุ่น [nun³] ออกเสียงเป็น นุ [nu?³]
- ร้อน [roon³] ออกเสียงเป็น รอ [roo⁰]
- ขนมจิน [kha¹ nom⁴ ciin⁰] ออกเสียงเป็น ขนมจิ [kha¹

nom⁴ ci⁰]

4) หน่วยเสียง /ŋ/ ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย /ŋ/ ซึ่งพิธีกรชาวเกาหลีไม่ออกเสียงพยัญชนะท้ายในคำที่มีตัวสะกด เช่น

- ย่าขาง [jam² khaan⁴] ออกเสียงเป็น ย่าขา [jam² khaa⁴]
- พ่อหลวง [phoo² luan⁴] ออกเสียงเป็น พ่อหลว [phoo²

lua⁴]

5) หน่วยเสียง /j/ ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย /j/ ซึ่งพิธีกรชาวเกาหลีไม่ออกเสียงพยัญชนะท้ายในคำที่มีตัวสะกด เช่น

- ด้วย [duaj²] ออกเสียงเป็น ด้วย [dua?²]
- กระต่าย [kra¹ taaj¹] ออกเสียงเป็น กระตะ [ka¹ ta?¹]

6) หน่วยเสียง /p/ ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย /p/ ซึ่งพิธีกรชาวเกาหลีไม่ออกเสียงพยัญชนะท้ายในคำที่มีตัวสะกด เช่น

- ครับ [khrap³] ออกเสียงเป็น คะ [kha?³]

7) หน่วยเสียง /m/ ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย /m/ ซึ่งพิธีกรชาวเกาหลีไม่ออกเสียงพยัญชนะท้ายในคำที่มีตัวสะกด เช่น

- สาม [saam⁴] ออกเสียงเป็น ซะ [saɿ³]

8) หน่วยเสียง /w/ ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย /w/ ซึ่งพิธีกรชาวเกาหลีไม่ออกเสียงพยัญชนะท้ายในคำที่มีตัวสะกด เช่น

- กัวซา [kua⁰ saa⁰] ออกเสียงเป็น โกซา [koo⁰ saa²]

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นลักษณะการไม่ออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในคำที่มีตัวสะกดตามระบบเสียงภาษาไทย จึงส่งผลให้เสียงที่พิธีกรชาวเกาหลีเปล่งออกมานั้นโดยส่วนใหญ่มีลักษณะเป็นเสียงกัก (glottal stop)

1.1.2.2.3.3 การออกเสียงพยัญชนะท้ายในคำที่ไม่มีตัวสะกด หมายถึง การที่พิธีกรชาวเกาหลีเลือกออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในคำที่ไม่มีตัวสะกดตามระบบเสียงภาษาไทย ผลการวิเคราะห์การออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายของพิธีกรชาวเกาหลีพบว่า มีลักษณะการออกเสียงพยัญชนะท้ายในคำที่ไม่มีตัวสะกด 3 มาตรา เรียงลำดับตามความถี่ที่พบจากมากไปหาน้อย ได้แก่ /t/ /ŋ/ /j/

1) หน่วยเสียง /t/ ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย /t/ ซึ่งพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงพยัญชนะท้ายในคำที่ไม่มีตัวสะกด เช่น

- ลิซุ [lii⁰ suu⁰] ออกเสียงเป็น ลิซุด [lii⁰ sut³]

2) หน่วยเสียง /ŋ/ ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย /ŋ/ ซึ่งพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงพยัญชนะท้ายในคำที่ไม่มีตัวสะกด เช่น

- น้ำยาป้า [naam³ jaa⁰ paa¹] ออกเสียงเป็น น้ำยาป้าง [naam³ jaa⁰ paan⁰]

3) หน่วยเสียง /j/ ตัวอย่างคำที่มีหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย /j/ ซึ่งพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงพยัญชนะท้ายในคำที่ไม่มีตัวสะกด เช่น

- ออแกนิก [ʔoo⁰ keɛ⁰ nik¹] ออกเสียงเป็น อูยแกนิก [ʔuu⁰ keɛ⁰ nik¹]

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในคำที่ไม่มีตัวสะกดตามระบบเสียงภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลี ซึ่งลักษณะดังกล่าวเป็นการออกเสียงที่ไม่ถูกต้องตามหลักการออกเสียงภาษาไทย

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในระบบเสียงภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว พบว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายที่ไม่ถูกต้องตามหลักภาษาไทย

3 ลักษณะ ได้แก่ การออกเสียงผิดมาตราจำนวน 7 มาตรา การไม่ออกเสียงพยัญชนะท้ายในคำที่มีตัวสะกดจำนวน 8 มาตรา และการออกเสียงพยัญชนะท้ายในคำที่ไม่มีตัวสะกดจำนวน 3 มาตรา

1.1.2.3 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ คือระดับเสียงสูงต่ำของคำซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะที่สำคัญอีกประการหนึ่งของระบบเสียงภาษาไทย เพราะคำที่มีองค์ประกอบของคำเหมือนกันทุกประการ แต่ถ้ามีหน่วยเสียงวรรณยุกต์ต่างระดับกันก็จะทำให้คำมีความหมายไม่เหมือนกัน ระบบเสียงภาษาไทยมีหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 5 หน่วย ซึ่งงานวิจัยนี้ยึดหลักการใช้ตัวเลขบอกเสียงวรรณยุกต์แทนรูปเครื่องหมายตามแนวคิดของกาญจนา นาคสกุล (2556, น. 157) ดังนี้

0 ใช้แทนเสียงวรรณยุกต์ระดับกลาง คือ วรรณยุกต์สามัญ

1 ใช้แทนเสียงวรรณยุกต์ต่ำ คือ วรรณยุกต์เอก

2 ใช้แทนเสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับจากสูงลงมามีต่ำ คือ วรรณยุกต์โท

3 ใช้แทนเสียงวรรณยุกต์สูง คือ วรรณยุกต์ตรี

4 ใช้แทนเสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับจากต่ำขึ้นไปสูง คือ วรรณยุกต์

จัตวา

จากการวิเคราะห์การออกเสียงภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว พบว่าพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงหน่วยเสียงวรรณยุกต์ต่างจากระบบเสียงภาษาไทยทุกระดับเสียง โดยจำแนกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มวรรณยุกต์ระดับ (level tone) และกลุ่มวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ (contour tone)

1.1.2.3.1 กลุ่มวรรณยุกต์ระดับ (level tone) เป็นการออกเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ที่มีระดับความถี่ของเสียงค่อนข้างคงที่ตลอดพยางค์ คือเสียงต้นพยางค์กับท้ายพยางค์มีระดับความถี่ของเสียงที่เปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อย เสียงวรรณยุกต์ระดับในภาษาไทยมี 3 หน่วย ได้แก่ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ระดับต่ำ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ระดับสูง และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ระดับกลาง

1.1.2.3.1.1 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ระดับต่ำ (low tone) คือ วรรณยุกต์เอก ตัวเลขแทนรูปเครื่องหมายบอกเสียงวรรณยุกต์คือ /1/ วรรณยุกต์ระดับต่ำสามารถปรากฏในพยางค์ได้ทุกชนิด ตัวอย่างคำที่พิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงวรรณยุกต์เอกไม่ชัดเจน เช่น

- สู้ [suu ¹]	ออกเสียงเป็น	สู้ [suu ²]
- เก้า [kaw ¹]	ออกเสียงเป็น	เก้า [kaw ⁴]
- ศักดิ์สิทธิ์ [sak ¹ sit ¹]	ออกเสียงเป็น	ศักดิ์ซิด [sak ¹ sit ³]

- ผัดฉ่า [phat¹ chaa¹] ออกเสียงเป็น ผัดชา [phat¹ chaa⁰]

1.1.2.3.1.2 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ระดับสูง (high tone) คือ วรรณยุกต์ตรี ตัวเลขแทนรูปเครื่องหมายบอกเสียงวรรณยุกต์คือ /3/ วรรณยุกต์ระดับสูงไม่ปรากฏในพยางค์ที่ประสมด้วยสระเสียงยาวและมีพยัญชนะท้ายเป็นเสียงกัก ตัวอย่างคำที่พิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงวรรณยุกต์ตรีไม่ชัดเจน เช่น

- ละ [la³] ออกเสียงเป็น ละ [la²]
 - ไว้ [wai³] ออกเสียงเป็น ไหว [wai⁴]
 - น้อย [nɔɔj³] ออกเสียงเป็น นอย [nɔɔj⁰]
 - น้ำพริก [naam³ phrik³] ออกเสียงเป็น น้ำพริก [naam³

phrik¹]

1.1.2.3.1.3 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ระดับกลาง (mid tone) คือ วรรณยุกต์สามัญ ตัวเลขแทนรูปเครื่องหมายบอกเสียงวรรณยุกต์คือ /0/ วรรณยุกต์สามัญไม่ปรากฏในพยางค์ที่มีพยัญชนะเสียงกักเป็นพยัญชนะท้าย ตัวอย่างคำที่พิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงวรรณยุกต์สามัญไม่ชัดเจน เช่น

- คือ [khuw⁰] ออกเสียงเป็น คือ [khuw³]
 - แว่ว [weɛw⁰] ออกเสียงเป็น แว่ว [weɛw²]
 - อาซ่า [ʔaa⁰ khaa¹] ออกเสียงเป็น อาซ่า [ʔaa¹ khaa¹]
 - มากมาย [maak² maaj⁰] ออกเสียงเป็น มากมาย

[maak² maaj⁴]

1.1.2.3.2 กลุ่มวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ (contour tone) เป็น วรรณยุกต์ที่มีระดับความถี่ของการออกเสียงเปลี่ยนแปลงมากในช่วงพยางค์หนึ่ง ๆ อาทิ การออกเสียงต้นพยางค์มีระดับต่ำแล้วเพิ่มระดับเสียงอย่างรวดเร็วเป็นระดับสูงที่ปลายพยางค์ เป็นต้น วรรณยุกต์เปลี่ยนระดับในภาษาไทยมี 2 หน่วย ได้แก่ หน่วยเสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนขึ้น และหน่วยเสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนตก

1.1.2.3.2.1 หน่วยเสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนขึ้น (rising tone) คือ วรรณยุกต์จัตวา ตัวเลขแทนรูปเครื่องหมายบอกเสียงวรรณยุกต์คือ /4/ วรรณยุกต์จัตวาไม่ปรากฏในพยางค์ที่มีพยัญชนะท้ายเป็นเสียงกัก ตัวอย่างคำที่พิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงวรรณยุกต์จัตวาไม่ชัดเจน เช่น

- ผม [phom⁴] ออกเสียงเป็น ผ่ม [phom¹]

- เสียง [sian⁴] ออกเสียงเป็น เสียง [sian³]
- เกาหลี่ [kaw⁰ lii⁴] ออกเสียงเป็น เกาลิ [kaw⁰ lii⁰]
- ความหมาย [khwaam⁰ maa⁴] ออกเสียงเป็น ความหม้าย

[khwaam⁰ maa²]

1.1.2.3.2.2 หน่วยเสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนตก (falling tone) คือ วรรณยุกต์โท ตัวเลขแทนรูปเครื่องหมายบอกเสียงวรรณยุกต์คือ /2/ วรรณยุกต์โทไม่ปรากฏใน พยางค์ที่ประสมด้วยสระเสียงสั้นและมีพยัญชนะกักเป็นพยัญชนะท้าย ตัวอย่างคำที่พิธีกรชาว เกาหลีออกเสียงวรรณยุกต์จั่วว่าไม่ชัดเจน เช่น

- อ้อย [ʔɔɔj²] ออกเสียงเป็น อ้อย [ʔɔɔj¹]
- เรียก [riak²] ออกเสียงเป็น เรียก [riak³]
- กระทั้ง [kra¹ than²] ออกเสียงเป็น กระทั้ง [kra¹ than⁰]

ผลจากการวิเคราะห์การออกเสียงหน่วยเสียงวรรณยุกต์ของพิธีกร ชาวเกาหลีพบว่ามีการออกเสียงที่ไม่ชัดเจนตามระบบเสียงภาษาไทยทุกระดับเสียง จาก สถิติการเก็บข้อมูลพบว่าจำนวนคำของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่พิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงไม่ชัดเจน ในแต่ละระดับเสียงนั้นมีจำนวนใกล้เคียงกัน ทั้งนี้จากการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลการออกเสียงหน่วย เสียงวรรณยุกต์ของพิธีกรชาวเกาหลีพบว่าไม่สามารถหาหลักเกณฑ์การออกเสียงหน่วยเสียง วรรณยุกต์ที่ต่างจากระบบเสียงภาษาไทยอย่างเป็นระบบได้ ดังนั้นเพื่อให้การนำเสนอผลการ วิเคราะห์ชัดเจนขึ้นผู้วิจัยจึงคิดเป็นคำร้อยละตามอักษรไตรยางศ์ เพราะอักษรไตรยางศ์เป็นการจัด หมวดหมู่อักษรไทยตามลักษณะการผันของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ผลจากการคิดเป็นคำร้อยละ พบว่าอักษรต่ำคือกลุ่มคำที่พิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงวรรณยุกต์ไม่ชัดเจนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 52.26 รองลงมาคืออักษรกลาง คิดเป็นร้อยละ 24.52 และน้อยที่สุดคืออักษรสูง คิดเป็นร้อยละ 23.

22

1.2 จังหวะในการพูดภาษาไทย

จังหวะเป็นลักษณะพื้นฐานที่สำคัญประการหนึ่งของการใช้ภาษาด้านการพูด ซึ่ง ไม่ใช่เรื่องง่ายนักที่ผู้เรียนภาษาต่างประเทศจะใช้ได้เหมือนเจ้าของภาษา สำหรับการศึกษาจังหวะ ในการพูดภาษาไทยต้องพิจารณาองค์ประกอบที่สำคัญ 3 ประการ คือ ความสั้นยาวของพยางค์ (syllable duration) การลงเสียงหนักเบา (stress) และการหยุด (phonological pause) (ธีระพันธ์ เหลืองทองคำ, 2545, น. 289) จากการศึกษาวิเคราะห์จังหวะในการพูดภาษาไทยของพิธีกรชาว เกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว พบว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีจังหวะในการพูด

ภาษาไทย 2 รูปแบบ ได้แก่ 1) จังหวะในการพูดที่เป็นคำและถ้อยคำ เมื่อพิธีกรชาวเกาหลีสนทนาได้ตอบกับแขกรับเชิญคนไทย (ชาวบ้าน) ซึ่งมีลักษณะค่อนข้างสั้น และ 2) จังหวะในการพูดที่เป็นข้อความต่อเนื่อง เมื่อพิธีกรชาวเกาหลีกล่าวเปิดรายการ กล่าวปิดช่วงรายการ กล่าวเปิดช่วงรายการใหม่ และกล่าวปิดรายการ โดยใช้เวลาประมาณ 0:06 - 0:51 วินาที อย่างไรก็ตาม ลักษณะการพูดของพิธีกรชาวเกาหลีทั้ง 2 รูปแบบข้างต้นก็ยังคงแสดงให้เห็นลักษณะจังหวะในการพูดของพิธีกรชาวเกาหลีที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ ผลการวิเคราะห์จำแนกลักษณะจังหวะในการพูดภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีเป็น 2 ประเภท ได้แก่ จังหวะในการพูดภาษาไทยที่สอดคล้องกับภาษาไทย และจังหวะในการพูดภาษาไทยที่ไม่สอดคล้องกับภาษาไทย

1.2.1 จังหวะในการพูดภาษาไทยที่สอดคล้องกับภาษาไทย

ผลการวิเคราะห์การใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว พบว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีการใช้จังหวะในการพูดภาษาไทยที่มีลักษณะสอดคล้องกับภาษาไทย 4 ลักษณะ เรียงลำดับตามความถี่ที่ปรากฏจากมากไปหาน้อย ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงเสียงสระและวรรณยุกต์ในพยางค์ลดรูป การไม่ลงเสียงหนักคำไวยากรณ์ การเน้นลงเสียงหนักพยางค์ท้าย และการลงเสียงหนักคำไวยากรณ์เพื่อรักษาจังหวะ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.2.1.1 การเปลี่ยนแปลงเสียงสระและวรรณยุกต์ในพยางค์ลดรูป หมายถึงพยางค์ที่ไม่ได้รับการลงเสียงหนักจะมีการเปลี่ยนแปลงเสียงสระ หรือเสียงวรรณยุกต์ หรือทั้งเสียงสระและวรรณยุกต์ ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1 ก็หลังจากนั้นผมเจอพี่แวว. แล้วก็เข้าใจดีมาก.

[koo² lan⁴ cak¹ 'nan³ phom⁴ cr¹ phi² 'weew⁰. lew³ 'koo² khaw³ 'caj⁰ di¹ 'maak².]

(ตอนความสุข...ที่ไม่ต้องพิสูจน์ -

ชุมชนบ้านโคกและชุมชนบ้านดงเย็น)

จากตัวอย่างที่ 1 แสดงให้เห็นว่าพยางค์ที่พิธีกรชาวเกาหลีไม่ได้ลงเสียงหนักมีการเปลี่ยนแปลงเสียงสระ ได้แก่ จาก [caak¹] เป็น [cak¹] พี่ [phi²] เป็น [phi²] แล้ว [leew³] เป็น [lew³] การเปลี่ยนแปลงเสียงวรรณยุกต์ ได้แก่ เขา [khaw⁴] เป็น [khaw³] และการเปลี่ยนแปลงทั้งเสียงสระและวรรณยุกต์ ได้แก่ เจอ [crr⁰] เป็น [cr¹] ดี [dii⁰] เป็น [di¹]

ตัวอย่างที่ 2 ดีมากเลยคะโล่ง ๆ คือจริง ๆ แล้วเวลาXXไปเที่ยว, ที่แบบแถว ๆ เนี่ยก็จะแบบชลบุรีหรือ, ก็จะแบบเลยไปที่พัทยาเลย.

[di¹ 'maak² lɔŋ⁰ kha² loŋ² 'loon² khuu¹ cin⁰ 'cin⁰ 'ɛɛw³ we¹ la¹ X X
 'paj⁰ 'thiaw², thi² 'bɛɛp¹ thew⁴ 'thɛw⁴ 'nia³ ko² ca¹ 'bɛɛp¹ chon⁰ bu¹ 'rii⁰ 'ruu⁴, 'koo² ca¹
 'bɛɛp¹ 'lɔŋ⁰ 'paj⁰ 'thii² phat³ tha¹ 'jaa⁰ 'lɔŋ⁰.]

(ตอนร้อยเสา เล่าเรื่อง - ชุมชนตะเคียนเตี้ย)

จากตัวอย่างที่ 2 แสดงให้เห็นว่าพยางค์ที่พิธีกรชาวเกาหลีไม่ได้ลงเสียง
 หนักมีการเปลี่ยนแปลงเสียงสระ ได้แก่ เลย [lɔŋ⁰] เป็น [lɔŋ²] โลง [loon²] เป็น [loŋ²] ที่ [thii²] เป็น
 [thi²] แถว [thɛw⁴] เป็น [thɛw⁴] ก็ [koo²] เป็น [ko²] การเปลี่ยนแปลงเสียงวรรณยุกต์ ได้แก่ พัทยา
 [phat³ tha¹ jaa⁰] เป็น [phat³ tha¹ jaa⁰] และการเปลี่ยนแปลงทั้งเสียงสระและวรรณยุกต์ ได้แก่ ดี
 [dii⁰] เป็น [di¹] คือ [khuu⁰] เป็น [khuu¹] เวลา [wee⁰ laa⁰] เป็น [we¹ la¹]

ตัวอย่างที่ 3 ใครจะไปเชื่อว่าที่นี้อยู่ห่างจากฝั่งชลบุรีนี้คนเดียวเอง. แต่
 หาดหินก็สวยงามน้ำทะเลก็ยังใสบรรยากาศยังดีอยู่มาก ๆ.

[khrɔj⁰ ca¹ paj⁰ chwa² 'waa² thi² 'nii² ju¹ 'haan¹ cak¹ fan¹ chon⁰ bu¹
 'rii⁰ 'niit³ 'diaw⁰ 'ʔeen⁰. tɛ¹ 'haat¹ hin⁴ 'koo² 'suaj⁴ 'maak² 'naam³ tha¹ le¹ ko² 'jan⁰ 'saj⁴ 'ban⁰
 ja¹ 'kaat¹ 'jan⁰ di¹ ju¹ mak³ 'maak².]

(ตอนสุขพอดี - ชุมชนประมงบางละมุง)

จากตัวอย่างที่ 3 แสดงให้เห็นว่าพยางค์ที่พิธีกรชาวเกาหลีไม่ได้ลงเสียง
 หนักมีการเปลี่ยนแปลงเสียงสระ ได้แก่ ที่ [thii²] เป็น [thi²] อยู่ [juu¹] เป็น [ju¹] จาก [caak¹] เป็น
 [cak¹] แต่ [tɛɛ¹] เป็น [tɛ¹] ก็ [koo²] เป็น [ko²] การเปลี่ยนแปลงเสียงวรรณยุกต์ ได้แก่ ทะเล [tha³
 lee⁰] เป็น [tha¹ le¹] และการเปลี่ยนแปลงทั้งเสียงสระและวรรณยุกต์ ได้แก่ ทะเล [tha³ lee⁰] เป็น
 [tha¹ le¹] บรรยากาศ [ban⁰ jaa⁰ kaat¹] เป็น [ban⁰ ja¹ kaat¹] ดี [dii⁰] เป็น [di¹] มาก [maak²]
 เป็น [mak³]

ตัวอย่างที่ 4 แล้วคนไทยก็เป็นมิตรกับต่างชาติมาก ๆ. ซึ่งผมก็เป็นคนที่
อยากมีเพื่อนเยอะ ๆ. ผมจึงออกเดินทางเพื่อตามหามิตรภาพใหม่ ๆ ครับ.

['ɛɛw³ khon⁰ thaj⁰ ko² 'pen⁰ mit³ kap¹ tan¹ 'chaat² mak³ 'maak².
 'swɔŋ² phom⁴ ko² 'pen⁰ khon⁰ 'thii² jak¹ mii⁰ phwan² jɔ³ 'jɔ³. phom⁴ 'cuwɔŋ⁰ 'ʔoɔk¹ dɔɔn⁰
 'thaan⁰ phwa² tam⁰ 'haa⁴ mit³ tra¹ 'phaap² maj¹ 'maj¹ khrap³.]

(ตอนหอมลมหายใจ)

จากตัวอย่างที่ 4 แสดงให้เห็นว่าพยางค์ที่พิธีกรชาวเกาหลีไม่ได้ลงเสียง
 หนักมีการเปลี่ยนแปลงเสียงสระ ได้แก่ ก็ [koo²] เป็น [ko²] ต่างชาติ [taan¹ chaat²] เป็น [tan¹]

chaat²] อยาก [jaak¹] เป็น [jak¹] ตาม [taam⁰] เป็น [tam⁰] และการเปลี่ยนแปลงทั้งเสียงสระและวรรณยุกต์ได้แก่ มาก [maak²] เป็น [mak³]

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นลักษณะของการเปลี่ยนแปลงเสียงสระ หรือเสียงวรรณยุกต์ หรือทั้งเสียงสระและวรรณยุกต์ในพยางค์ที่ไม่ได้รับการลงเสียงหนักหรือพยางค์ลดรูป ข้อสังเกตประการหนึ่งคือพยางค์ที่มีหน่วยเสียงสระเสียงยาวเมื่อไม่ได้รับการลงเสียงหนักจะเปลี่ยนเป็นหน่วยเสียงสระเสียงสั้น ซึ่งการเปลี่ยนแปลงของหน่วยเสียงสระบางพยางค์ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ด้วย

1.2.1.2 การไม่ลงเสียงหนักคำไวยากรณ์ หมายถึง กลุ่มคำที่ใช้เชื่อมคำหรือความเข้าด้วยกัน อาทิ คำสันธาน คำช่วยกริยา ซึ่งเมื่อพูดเป็นประโยคหรือข้อความมักจะไม่ได้ลงเสียงหนักคำไวยากรณ์เหล่านี้ ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 5 มีต้นไม้ก็เยอะ. คนก็น้อย. ก็เลยชอบมาก ๆ.

[‘mii⁰ ‘ton² ‘maaj³ kw² ‘jɔː³. khon⁰ kw² ‘nɔɔj³. kw² ‘lɔː⁰ ‘chɔɔp² mak³ ‘maak².]

(ตอนความสุข...ที่ไม่ต้องพิสูจน์ -

ชุมชนบ้านโคกและชุมชนบ้านดงเย็น)

ประโยคตัวอย่างที่ 5 แสดงให้เห็นว่าคำไวยากรณ์ที่พิธีกรชาวเกาหลีไม่ได้ลงเสียงหนักคือคำว่า “ก็” [kw²] เป็น [kw²] ซึ่งจากประโยคข้างต้นพิธีกรชาวเกาหลีกล่าวคำว่า “ก็” ซ้ำกัน 3 ครั้ง โดยไม่ได้ลงเสียงหนักทั้ง 3 ครั้ง

ตัวอย่างที่ 6 และก็เป็นสัมผัสแรกที่ได้เรียนรู้การแสดงลำตัด.

[lɛ³ kw² ‘pen⁰ sam⁴ ‘phat¹ ‘rɛk² thi² daj² rian⁰ ‘ruu³ kan⁰ sa¹ ‘dɛɛŋ⁰ lam⁰ ‘tat¹.]

(ตอนร้อยเส้า เล่าเรื่อง - ชุมชนตะเคียนเตี้ย)

จากตัวอย่างที่ 6 แสดงให้เห็นว่าคำไวยากรณ์ที่พิธีกรชาวเกาหลีไม่ได้ลงเสียงหนักมี 2 ชนิด ชนิดแรกคือคำสันธาน ได้แก่ “และก็” [lɛ³ kw²] เป็น [lɛ³ kw²] ที่ [thii²] เป็น [thi²] และชนิดที่สองคือคำช่วยกริยาบอกอดีต ได้แก่ “ได้” [daaj²] เป็น [daj²]

ตัวอย่างที่ 7 แล้วผมก็เดินเล่นดู ๆ. แต่ผมเห็นอีกอย่างหนึ่งครับของแปลกมาก.

[lɛw³ phom⁴ kw² ‘dɔːn⁰ ‘len² du¹ ‘duu⁰. tɛ¹ phom⁴ ‘hen⁴ ʔik¹ ‘jaan¹ nɔw⁰ khɾap³ khɔŋ⁴ ‘plɛk¹ ‘maak².]

(ตอนเผ่ากลางเมือง)

ประโยคตัวอย่างที่ 7 แสดงให้เห็นว่าคำไวยากรณ์ที่พิธีกรชาวเกาหลียังไม่ได้ลงเสียงหนักคือคำสันธาน 3 คำ ได้แก่ “แล้ว” [lɛw³] เป็น [lɛw³] “ก็” [kwɔ²] เป็น [kwɔ²] และ “แต่” [tɛɛ¹] เป็น [tɛ¹]

ตัวอย่างที่ 8 หลังจากที่ผมนวดเสร็จแล้วนะครับ. พ่อหลวงนี้จะทำให้ผมไปเก็บผักกับแม่หลวงด้วยนะครับทุกคน.

[lan⁴ 'caak¹ thi² phom⁴ 'nuat² 'set¹ lɛw³ na³ 'khrap³. 'phoo² luan⁴ 'nii³ ca¹ tham⁰ haj² phom⁴ 'paj⁰ kep¹ 'phak¹ kap¹ 'mɛɛ² luan⁴ dua² na³ khrap³ thuk³ 'khon⁰.]

(ตอนหอมลมหายใจ)

จากตัวอย่างที่ 8 แสดงให้เห็นว่าคำไวยากรณ์ที่พิธีกรชาวเกาหลียังไม่ได้ลงเสียงหนักมี 2 ชนิด ชนิดแรกคือคำสันธาน ได้แก่ ที่ [thi²] กับ [kap¹] และชนิดที่สองคือคำช่วยกริยา ได้แก่ แล้ว [lɛw³] จะ [ca¹]

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นลักษณะการไม่ลงเสียงหนักคำไวยากรณ์ของพิธีกรชาวเกาหลียังมี 2 ชนิด ได้แก่ ชนิดแรกคือคำสันธาน ได้แก่ ก็ และก็ ที่ กับ แล้ว แต่ และชนิดที่สองคือคำช่วยกริยา ได้แก่ ได้ แล้ว จะ

1.2.1.3 การเน้นลงเสียงหนักพยางค์ท้าย หมายถึง ลักษณะจังหวะในการพูดภาษาไทยโดยทั่วไปนิยมลงเสียงหนักพยางค์ท้ายของคำแสดงเนื้อหา (content word) หรือพยางค์สุดท้ายของถ้อยคำหรือประโยค เพราะธรรมชาติของการพูดของคนเราไม่ได้ลงเสียงหนักทุกพยางค์ ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 9 คือคนอาขาที่ผู้หญิงที่ใส่ที่เป็นหมวก, ชุด, สร้อย, กระเป๋, คืออะไรบ้างครับ?

[khuu⁰ khon⁰ ?a¹ 'khaa¹ thi² phu² 'jin⁴ thi² 'saj¹ thi² 'pen⁰ 'muak¹, 'chut³, 'soj², kra¹ 'paw⁴, 'khuu⁰ ?a¹ 'raj⁰ 'baan² khrap³?]

(ตอนเผ่ากลางเมือง)

ประโยคตัวอย่างที่ 9 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลียังมีลักษณะการเน้นลงเสียงหนักคำหรือพยางค์ท้ายของคำแสดงเนื้อหา ได้แก่ คนอาขา [khon⁰ ?a¹ 'khaa¹] ผู้หญิง [phu² 'jin⁴] ใส่ ['saj¹] เป็น ['pen⁰] หมวก ['muak¹] ชุด ['chut³] สร้อย ['soj²] กระเป๋ [kra¹ 'paw⁴] คือ ['khuu⁰] อะไร [?a¹ 'raj⁰]

ตัวอย่างที่ 10 อยากให้มาเยอะ ๆ. อยากให้^๑อยาก^๒ให้^๓แบบสัมผัส,
บรรยากา^๔ศ^๕แบบ^๖นี้^๗แล้ว^๘ก็^๙, วิถี^{๑๐}แบบ, ชาว^{๑๑}บ้าน^{๑๒} ๆ. วิถี^{๑๓}ไทย^{๑๔}ของ^{๑๕}แท้^{๑๖}เนาะ.

[jak¹ haj² ma¹ jɔ³ 'jɔ³. jak¹ 'haj² jak¹ 'haj² 'bɛp¹ sam⁴ 'phat¹, ban⁰
ja¹ 'kaat¹ bɛp¹ 'nii³ lɛw³ 'koo², wi³ 'thii⁴ 'bɛp¹, chaw⁰ 'baan² chaw⁰ 'baan². wi³ 'thii⁴ 'thaj⁰
khon⁴ 'thɛɛ³ 'no³.]

(ตอนร้อยเส้า เล่าเรื่อง - ชุมชนตะเคียนเตี้ย)

จากตัวอย่างที่ 10 แสดงให้เห็นลักษณะการเน้นลงเสียงหนักพยางค์ท้าย
ของคำของพิธีกรชาวเกาหลี ได้แก่ เยอะ ๆ [jɔ³ 'jɔ³] อยากให้ [jak¹ 'haj²] สัมผัส [sam⁴ 'phat¹]
บรรยากา^๔ศ^๕ [ban⁰ ja¹ 'kaat¹] แบบ^๖นี้^๗ [bɛp¹ 'nii³] แล้ว^๘ก็^๙ [lɛw³ 'koo²] วิถี^{๑๐} [wi³ 'thii⁴] ชาว^{๑๑}บ้าน^{๑๒}
[chaw⁰ 'baan²] วิถี^{๑๓}ไทย^{๑๔} [wi³ 'thii⁴ 'thaj⁰] ของ^{๑๕}แท้^{๑๖} [khon⁴ 'thɛɛ³] และพยางค์ท้ายของถ้อยคำ ได้แก่
แบบ [bɛp¹] เนาะ [no³]

ตัวอย่างที่ 11 สวัสดีครับผมชื่อXXครับ. เป็นชาวเกาหลีที่อยู่เมืองไทย
มาสิบปีแล้วครับ. ที่ผมเลือกอยู่เมืองไทยก็เพราะว่าประเทศไทยเป็นประเทศอิสระ.

[sa¹ wat¹ di¹ 'khrap³ phom⁴ 'chuw² X X 'khrap³. pen⁰ chaw⁰ kaw⁰
'lii⁴ thi² ju¹ mwan⁰ 'thaj⁰ 'maa⁰ sip¹ pi¹ 'lɛw³ 'khrap³. thi² phom⁴ 'luak² 'juu¹ mwan² 'thaj⁰
'koo² phro³ 'waa² pra¹ 'theet² 'thaj⁰ 'pen⁰ pra¹ 'theet² ʔit¹ sa¹ 'ra¹.]

(ตอนหอมลมหายใจ)

จากตัวอย่างที่ 11 แสดงให้เห็นลักษณะการเน้นลงเสียงหนักพยางค์ท้าย
ของพิธีกรชาวเกาหลี จำแนกได้ 2 ลักษณะ ลักษณะแรกคือการลงเสียงหนักคำหรือพยางค์ท้าย
ของคำแสดงเนื้อหา ได้แก่ ชื่อ [chuw²] ชาวเกาหลี [chaw⁰ kaw⁰ 'lii⁴] เมืองไทย [mwan² 'thaj⁰]
เลือก [luak²] อยู่ [juu¹] เพราะ [phro³ 'waa²] ประเทศไทย [pra¹ 'theet² 'thaj⁰] ประเทศ [pra¹
'theet²] อิสระ [ʔit¹ sa¹ 'ra¹] และลักษณะที่สองคือการลงเสียงหนักพยางค์ท้ายของถ้อยคำ ได้แก่
ครับ [khrap³]

ตัวอย่างที่ 12 ตอนอยู่ที่กรุงเทพฯ, ผมไม่เคยมีโอกาสปั่นจักรยาน. แต่
หลังจากเที่ยวที่, ทุ่งทอง. ผม, ติดใจมาก, บรรยากา^๔ศ^๕เจียบ ๆ. ผมไม่เคยเห็นที่, กรุงเทพฯ. ที่ ๆ
กรุงเทพฯ มีแต่, ตึกใหญ่ ๆ, สูง ๆ,

[tɔon⁰ ju¹ 'thii² krung⁰ 'theep², phom⁴ 'maj² 'khrɔj⁰ mi¹ ʔo¹ 'kaat¹
'pan¹ 'cak¹ kra¹ 'jaan⁰. 'tɛɛ¹ lan⁴ 'caak¹ 'thiaw² 'thii², ʔu¹ 'thon⁰. 'phom⁴, tit¹ 'caj⁰ 'maak²,

ban⁰ ja¹ 'kaat¹ njap² 'njap². phom⁴ 'maj² 'khrɔɔ⁰ hen⁴ 'thii², krun⁰ 'theep². 'thii² thi² krun⁰ 'theep² mi¹ 'tɛɛ¹, 'tuuk¹ jaj¹ 'jaj¹, sun⁴ 'suun⁴.]

(ตอนความสุข...ที่ไม่ต้องพิสูจน์ -

ชุมชนบ้านโคกและชุมชนบ้านดงเย็น)

ประโยคตัวอย่างที่ 12 แสดงให้เห็นลักษณะการเน้นลงเสียงหนักพยางค์ท้ายของพริกรชาวเกาหลี 2 ลักษณะ ลักษณะแรกคือการลงเสียงหนักคำหรือพยางค์ท้ายของคำแสดงเนื้อหา ได้แก่ ตอน [ʔoon⁰] ที่ [ʔhii²] กรุงเทพฯ [krun⁰ 'theep²] เคย [khrɔɔ⁰] โอกาส [ʔo¹ 'kaat¹] บั้น [pan¹] จักรยาน [cak¹ kra¹ 'jaan⁰] หลังจาก [lan⁴ 'caak¹] เทียว [thiaw²] อุโมง [ʔu¹ 'thong⁰] ผม [phom⁴] ติดใจ [tit¹ 'caj⁰] บรรยากาศ [ban⁰ ja¹ 'kaat¹] เจียบ ๆ [njap² 'njap²] ดึก [tuuk¹] ใหญ่ ๆ [jaj¹ 'jaj¹] สูง ๆ [sun⁴ 'suun⁴] และลักษณะที่สองคือการลงเสียงหนักพยางค์ท้ายของถ้อยคำ ได้แก่ ที่ [ʔhii²] มาก [maak²] แต่ [tɛɛ¹]

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าพริกรชาวเกาหลีมีลักษณะการเน้นลงเสียงหนักคำหรือพยางค์ท้ายของคำแสดงเนื้อหา (content word) และพยางค์สุดท้ายของถ้อยคำหรือประโยค ซึ่งเป็นลักษณะที่สอดคล้องกับหลักการของจังหวะในการพูดภาษาไทย

1.2.1.4 การลงเสียงหนักคำไวยากรณ์เพื่อรักษาจังหวะ หมายถึง การพูดวลีหรือประโยคที่มีคำไวยากรณ์อยู่ติดกันมากกว่าหนึ่งพยางค์ จึงส่งผลให้ผู้พูดจำเป็นต้องลงเสียงหนักคำไวยากรณ์คำใดคำหนึ่งเพื่อรักษาจังหวะในการพูดภาษาไทย ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 13 คือแบบนำกลัวแต่ก็, คนเราก็ต้องลองดูซิไหมครับ?

[khw² 'bɛɛp¹ 'naa² 'klua⁰ tɛ¹ 'koo², khon⁰ 'raw⁰ ko² 'ton² 'loɔŋ⁰ 'duu⁰ chaj² maj³ 'khrap³?]

(ตอนผ่ากลางเมือง)

ประโยคตัวอย่างที่ 13 แสดงให้เห็นว่ามีคำไวยากรณ์ที่อยู่ติดกัน 2 ตำแหน่ง ตำแหน่งละ 2 คำ ได้แก่ “แต่ก็” [tɛ¹ 'koo²] และ “ก็ต้อง” [ko² 'ton²] ซึ่งทั้ง 2 ตำแหน่งมีลักษณะเหมือนกันคือคำไวยากรณ์คำแรกไม่ได้รับการลงเสียงหนัก แต่คำไวยากรณ์คำที่สองได้รับการลงเสียงหนัก

ตัวอย่างที่ 14 ที่ผมเลือกอยู่เมืองไทยก็เพราะว่าประเทศไทยเป็นประเทศอิสระ.

[thi² phom⁴ 'luak² 'juu¹ muan² 'thaj⁰ 'koo² phro³ 'waa² pra¹ 'theet² 'thaj⁰ 'pen⁰ pra¹ 'theet² ʔit¹ sa¹ 'raʔ¹.]

(ตอนหอมลมหายใจ)

จากตัวอย่างที่ 14 แสดงให้เห็นว่าคำไวยากรณ์อยู่ติดกัน 3 พยางค์ คือ คำว่า “ก็เพราะว่า” [‘koo² phro³ ‘waa²] ซึ่งพิธีกรชาวเกาหลีมีลักษณะการลงเสียงหนักพยางค์ที่ 1 กับพยางค์ที่ 3

ตัวอย่างที่ 15 ถึงแม้การมาท่องเที่ยวชลบุรีในครั้งนี้ของXXอาจจะไม่ใช่ครั้งแรก.

[thuw⁴ ‘mɛɛ³ kan⁰ ma¹ thon² ‘thiaw² ‘chon⁰ bu¹ ri¹ naj⁰ ‘khran³ ni³ khon⁴ X ‘X ‘ʔaat¹ ‘ca¹ maj² ‘chaj² khran³ ‘rɛɛk³.]

(ตอนสุขพоди - ชุมชนประมงบางละมุง)

ประโยคตัวอย่างที่ 15 แสดงให้เห็นว่ามีคำไวยากรณ์ 2 ตำแหน่ง ตำแหน่งแรกเป็นคำ 2 พยางค์ คือ “ถึงแม้” [thuw⁴ ‘mɛɛ³] มีการลงเสียงหนักที่พยางค์ที่ 2 และตำแหน่งที่สองมี 3 พยางค์ คือ “อาจจะไม่” [ʔaat¹ ‘ca¹ maj²] มีการลงเสียงหนักที่ 1 และพยางค์ที่ 2

ตัวอย่างที่ 16 อาชีพที่ผมไม่เคยเห็นในประเทศเกาหลีด้วย. แล้วก็ได้ลงมือทำด้วย.

[ʔa¹ ‘chiip² thi² phom⁴ maj² ‘khrɔɔj⁰ ‘hen⁴ naj⁰ pra¹ ‘theet² kaw⁰ ‘lii⁴ ‘duaj². lɛw³ ‘koo² ‘daaj² lon⁰ muw¹ ‘tham⁰ ‘duaj².]

(ตอนเมืองโบราณที่มีชีวิต)

จากตัวอย่างที่ 16 แสดงให้เห็นว่ามีคำไวยากรณ์ 2 ตำแหน่ง ตำแหน่งละ 2 คำ ได้แก่ “ไม่เคย” [maj² ‘khrɔɔj⁰] และ “แล้ว” [lɛw³ ‘koo²] ซึ่งทั้ง 2 ตำแหน่งมีลักษณะการลงเสียงหนักเหมือนกันคือคำไวยากรณ์คำแรกไม่ได้รับการลงเสียงหนัก แต่คำไวยากรณ์คำที่สองได้รับการลงเสียงหนัก

ตัวอย่างข้างต้นคือลักษณะการใช้จังหวะในการพูดภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยวที่สอดคล้องกับภาษาไทยประกอบด้วย 4 ลักษณะ ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงเสียงสระและวรรณยุกต์ในพยางค์ลดรูป การไม่ลงเสียงหนักคำไวยากรณ์ การเน้นลงเสียงหนักพยางค์ท้าย และการลงเสียงหนักคำไวยากรณ์เพื่อรักษาจังหวะ

1.2.2 จังหวะในการพูดภาษาไทยที่ไม่สอดคล้องกับภาษาไทย

ผลการวิเคราะห์การใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว พบว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีการใช้จังหวะในการพูดภาษาไทยที่มีลักษณะไม่

ใกล้เคียงกับภาษาไทย 7 ลักษณะ เรียงลำดับตามความถี่ที่ปรากฏจากมากไปหาน้อย ได้แก่ การลงเสียงหนักคำไวยากรณ์ การลงเสียงหนักผิดตำแหน่ง การไม่ลงเสียงหนักตามเกณฑ์ การไม่ลงเสียงหนักเกิน 5 พยางค์ การหยุดผิดจังหวะ การไม่หยุดพูดในตำแหน่งที่ควรหยุด และการเปลี่ยนแปลงเสียงสระและวรรณยุกต์ในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก

1.2.2.1 การลงเสียงหนักคำไวยากรณ์ หมายถึง การลงเสียงหนักคำที่ใช้เชื่อมคำหรือความเข้าด้วยกัน อาทิ คำสันธาน คำช่วยกริยา ซึ่งเป็นลักษณะที่ไม่สอดคล้องกับภาษาไทย ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 17 ซึ่งXXก็มีคำตอบให้กับคำถามนานแล้วละ.

[‘swŋ² X ‘X ‘kwɔ² ‘mii⁰ ‘kham⁰ ‘tɔɔp¹ haj² ‘kap¹ kham⁰ ‘thaam⁴ ‘naan⁰ ‘lɛw³ ‘khaŋ².]

(ตอนร้อยเสา เล่าเรื่อง - ชุมชนตะเคียนเตี้ย)

จากตัวอย่างที่ 17 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีลักษณะการลงเสียงหนักคำไวยากรณ์ 3 คำ ได้แก่ “ซึ่ง” [‘swŋ²] “ก็” [‘kwɔ²] และ กับ [‘kap¹] เมื่อพิจารณาลักษณะการใช้จังหวะในการพูดประโยคของพิธีกรชาวเกาหลีข้างต้นพบว่าการลงเสียงหนักเกือบทุกพยางค์ ดังนั้น จึงส่งผลให้คำไวยากรณ์ได้รับการลงเสียงหนัก

ตัวอย่างที่ 18 ผมไม่แน่ใจครับแต่ผมคิดว่าน่าจะ, หนึ่งหมื่นบาท.

[phom⁴ maj² nɛ² ‘caj⁰ khrap³ ‘tɛɛ¹ phom⁴ khit³ ‘waa² na³ ‘caa¹, nuwŋ¹ ‘muwun¹ ‘baat¹.]

(ตอนเมืองโบราณที่มีชีวิต)

ประโยคตัวอย่างที่ 18 แสดงให้เห็นลักษณะการลงเสียงหนักคำไวยากรณ์ 3 คำ ได้แก่ “แต่” [‘tɛɛ¹] “ว่า” [‘waa²] และ “จะ” [‘caa¹] อย่างไรก็ตาม คำไวยากรณ์คำว่า “จะ” [‘caa¹] อยู่ในตำแหน่งพยางค์สุดท้ายของถ้อยคำก่อนที่จะมีการหยุดพูดครั้งหนึ่ง คำไวยากรณ์คำดังกล่าวจึงได้รับการลงเสียงหนักและลากเสียงยาวกว่าปกติ

ตัวอย่างที่ 19 ต้องบอกว่าประทับใจกับความสวยงามของที่นี่มาก ๆ ละ.

[‘tɔŋ² ‘boɔk¹ ‘waa² ‘pra¹ ‘thap³ ‘caj⁰ ‘kap¹ khwaam⁰ ‘suaj⁴ ‘ŋaam⁰ khɔŋ⁴ thi² ‘nii² mak³ ‘maak² ‘khaŋ².]

(ตอนสุขพอดี้ - ชุมชนประมงบางละมุง)

จากตัวอย่างที่ 19 แสดงให้เห็นลักษณะการลงเสียงหนักคำไวยากรณ์ 3 คำ ได้แก่ “ต้อง” [‘tɔŋ²] “ว่า” [‘waa²] “กับ” [‘kap¹] ด้วยลักษณะการใช้จังหวะในการพูดประโยค

ข้างต้นพบว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีการลงเสียงหนักเกือบทุกพยางค์ จึงเป็นเหตุให้คำไวยากรณ์ได้รับการลงเสียงหนักด้วย

ตัวอย่างที่ 20 แล้วคนไทยก็เป็นมิตรกับต่างชาติมาก ๆ. ซึ่งผมก็เป็นคนที่อยากมีเพื่อนเยอะ ๆ ครับ. ผมจึงออกเดินทางเพื่อตามหามิตรภาพใหม่ ๆ ครับ.

[‘lɛɛw³ khon⁰ ‘thaj⁰ kw² ‘pen⁰ ‘mit³ kap¹ tan¹ ‘chaat² mak³ ‘maak². ‘swuŋ² ‘phom⁴ kw² ‘pen⁰ khon⁰ ‘thii² jak¹ ‘mii⁰ phwan² jɔ³ ‘jɔ³ ‘khrap³. phom⁴ ‘cuwŋ⁰ ‘ʔoɔk¹ dɔɔn⁰ ‘thaan⁰ phwa² ‘taam⁰ ‘haa⁴ mit³ tra¹ ‘phaap² maj¹ ‘maj¹ ‘khrap³.]

(ตอนเฝ้ากลางเมือง)

จากตัวอย่างที่ 20 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีใช้จังหวะในการพูดภาษาไทยด้วยลักษณะการลงเสียงหนักคำไวยากรณ์ซึ่งเป็นคำสันธาน 4 คำ ได้แก่ “แล้ว” [‘lɛɛw³] “ซึ่ง” [‘swuŋ²] “ที่” [‘thii²] “จึง” [‘cuwŋ⁰]

1.2.2.2 การลงเสียงหนักผิดตำแหน่ง หมายถึง ลักษณะการพูดของพิธีกรชาวเกาหลีที่ลงเสียงหนักในคำตั้งแต่ 2 พยางค์ขึ้นไปผิดตำแหน่ง ซึ่งต่างจากลักษณะการลงเสียงหนักของจังหวะในการพูดภาษาไทยที่มีข้อตกลงคร่าว ๆ ว่าลงเสียงหนักพยางค์ท้ายของคำ แต่พิธีกรชาวเกาหลีลงเสียงหนักในพยางค์แรกของคำ หรือพยางค์เชื่อม ซึ่งเป็นพยางค์ที่มีโครงสร้าง $C_1 V_1 C_3 / T$ หรือ $C_1 (C_2) V_1 / T$ ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 21 ผมเป็นนักศึกษาชาวเกาหลี.

[phom⁴ ‘pen⁰ ‘nak² ‘swuk¹ ‘saa⁴ chaw⁰ kaw⁰ ‘lii⁴.]

(ตอนเมืองโบราณที่มีชีวิต)

ประโยคตัวอย่างที่ 21 แสดงให้เห็นว่าคำว่า “นักศึกษา” [‘nak² ‘swuk¹ ‘saa⁴] ได้รับการลงเสียงหนักทั้ง 3 พยางค์ ซึ่งแตกต่างจากจังหวะในการพูดภาษาไทยที่มักไม่ลงเสียงหนักพยางค์ที่ 2 ของคำ 3 พยางค์ โดยเฉพาะพยางค์ที่เป็นเสียงสั้น

ตัวอย่างที่ 22 กิจกรรมแบบนี้มันเรียกว่าไรครับ?

[kit¹ ‘ca¹ ‘kam⁰ ‘beɛp¹ ‘nii³ ‘man⁰ ‘riak² wa² ‘raj⁰ ‘khrap³?]

(ตอนหอมลมหายใจ)

จากตัวอย่างที่ 22 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีกล่าวลงเสียงหนักพยางค์เชื่อมของคำว่า “กิจกรรม” [kit¹ ‘ca¹ ‘kam⁰] โดยมีโครงสร้าง $C_1 V_1 / T$ ซึ่งเป็นลักษณะที่ไม่สอดคล้องกับจังหวะในการพูดภาษาไทย

ตัวอย่างที่ 23 ห้ามพลาดวิถีชีวิตชนเผ่า นะครับทุกคน.

[haam² 'phaat² wi³ thi² chi¹ 'wit³ 'chon⁰ phaw¹ na³ khrap³ thuk³
'khon⁰.]

(ตอนเผือกกลางเมือง)

ประโยคตัวอย่างที่ 23 แสดงให้เห็นว่าคำว่า “ชนเผ่า” ['chon⁰ phaw¹] ซึ่งเป็นคำ 2 พยางค์ พยางค์แรกได้รับการลงเสียงหนัก แต่พยางค์ที่สองไม่ได้รับการลงเสียงหนัก จังหวะในการพูดภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีลักษณะนี้ถือว่าเป็นการลงเสียงหนักผิดตำแหน่ง เพราะจังหวะในการพูดภาษาไทยต้องลงเสียงหนักพยางค์ท้ายของคำ 2 พยางค์

ตัวอย่างที่ 24 เขาจะเป็นพื้นที่ของเขาเราต้องรักษาให้เขาไว้ดี ๆ.

['khaw³ 'ʔa¹ 'pen⁰ phuwun³ 'thii² khon⁴ 'khaw³ raw⁰ 'ton² 'rak³ sa⁴
haj² khaw³ 'waj³ di¹ 'dii⁰.]

(ตอนสุขพอดี - ชุมชนประมงบางละมุง)

จากตัวอย่างที่ 24 แสดงให้เห็นลักษณะการลงเสียงหนักผิดตำแหน่งของพิธีกรชาวเกาหลี คือ คำว่า “รักษา” ['rak³ sa⁴] โดยลงเสียงหนักที่พยางค์ที่ 1 และไม่ลงเสียงหนักที่พยางค์ที่ 2

1.2.2.3 การไม่ลงเสียงหนักตามเกณฑ์ หมายถึง ลักษณะการพูดของพิธีกรชาวเกาหลีที่ไม่นิยมลงเสียงหนักพยางค์ท้ายของคำ 2 พยางค์ หรือพยางค์ตรงกลางพยางค์ใดพยางค์หนึ่งของคำตั้งแต่ 3 พยางค์ขึ้นไปเพื่อเป็นการรักษาจังหวะในการพูด ซึ่งต่างจากกฎเกณฑ์ของจังหวะในการพูดภาษาไทยที่มีกลลงเสียงหนักพยางค์ท้ายของคำ 2 พยางค์ หรือพยางค์ตรงกลางพยางค์ใดพยางค์หนึ่งของคำตั้งแต่ 3 พยางค์ขึ้นไปเป็นเกณฑ์ร่วมกัน ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 25 เกษตรคือชื่อมหาวิทยาลัย.

[ka¹ 'seet¹ 'khuw⁰ 'chuw² ma¹ haa⁴ wit³ tha¹ ja¹ 'laj⁰.]

(ตอนความสุข...ที่ไม่ต้องพิสูจน์ -

ชุมชนบ้านโคกและชุมชนบ้านดงเย็น)

ประโยคตัวอย่างที่ 25 แสดงให้เห็นว่าคำว่า “มหาวิทยาลัย” [ma¹ haa⁴ wit³ tha¹ ja¹ 'laj⁰] เป็นคำ 6 พยางค์ แต่พิธีกรชาวเกาหลีกล่าวโดยไม่ลงเสียงหนัก 5 พยางค์ และลงเสียงหนักพยางค์สุดท้ายของคำเพียงพยางค์เดียว ซึ่งจังหวะในการพูดภาษาไทยที่เหมาะสมควรมีการลงเสียงหนักพยางค์ที่ 2 หรือพยางค์ที่ 3 หรือทั้งสองพยางค์ด้วย

ตัวอย่างที่ 26 ทุกคนครับหลังจากผมดูหมู่บ้านลิซุนะครับ.

[thuk³ khon⁰ 'khrap³ lan⁴ cak¹ phom⁴ du¹ mu¹ 'baan² li¹ 'suu⁰ na¹
'khrap³.]

(ตอนเผือกกลางเมือง)

จากตัวอย่างที่ 26 แสดงให้เห็นลักษณะการไม่ลงเสียงหนักตามเกณฑ์ของพิธีกรชาวเกาหลี คือคำว่า “หลังจาก” [lan⁴ cak¹] ซึ่งจังหวะในการพูดภาษาไทยตามเกณฑ์คือการลงเสียงหนักพยางค์ท้าย

ตัวอย่างที่ 27 ทุก ๆ คน, ต้องมาสุพรรณบุรีแล้วก็, ทำ, ลูกปิดกันนะครับ.

[thuk² 'thuk² 'khon⁰, 'tɔŋ² 'maa⁰ su¹ phan⁰ bu¹ ri¹ lɛw³ 'kwo², 'tham⁰, luk³ 'pat¹ 'kan⁰ na³ 'khrap³.]

(ตอนเมืองโบราณที่มีชีวิต)

ประโยคตัวอย่างที่ 27 แสดงให้เห็นว่าคำว่า “สุพรรณบุรี” [su¹ phan⁰ bu¹ ri¹] เป็นคำแสดงเนื้อหาแต่ไม่ได้รับการลงเสียงหนักเลยแม้แต่พยางค์เดียว ซึ่งเกณฑ์จังหวะในการพูดภาษาไทยของคำ 4 พยางค์ คือพยางค์สุดท้ายต้องได้รับการลงเสียงหนักเป็น /ri⁰/ ส่วนพยางค์ที่สาม /phan⁰/ อาจจะมีการลงเสียงหนักหรือไม่ได้รับการลงเสียงหนักก็ได้ ขึ้นอยู่กับจังหวะการพูดของผู้พูด

ตัวอย่างที่ 28 เราต้องรักษาไว้ดี ๆ อะคะถ้าเราไม่รักษาดี ๆ ก็, มันก็จะหายไป.

['raw⁰ 'tɔŋ² 'rak³ sa⁴ 'waj³ di¹ 'dii⁰ ?a¹ kha² 'thaa² 'raw⁰ 'maj² rak³ sa⁴ di¹ di¹ 'kwo², man⁰ ko² ca¹ 'haaj⁴ 'paj⁰.]

(ตอนสุขพอดี - ชุมชนประมงบางละมุง)

จากตัวอย่างที่ 28 แสดงให้เห็นลักษณะการไม่ลงเสียงหนักตามเกณฑ์ 2 คำ คำแรกคือคำว่า “รักษา” ปรากฏ 2 ตำแหน่ง ตำแหน่งแรกพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงว่า [rak³ sa⁴] เป็นลักษณะของการลงเสียงหนักผิดตำแหน่งคือจากที่ต้องลงเสียงหนักพยางค์หลังแต่กลับไปลงเสียงหนักพยางค์หน้าแทน ส่วนตำแหน่งที่ 2 ออกเสียงว่า [rak³ sa⁴] เป็นลักษณะของการไม่ลงเสียงหนักพยางค์ท้ายตามเกณฑ์ และคำที่ 2 คือคำซ้ำคำว่า “ดี ๆ” ปรากฏ 2 ตำแหน่งเช่นเดียวกัน ตำแหน่งแรกพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงได้ถูกต้องตามเกณฑ์ว่า [di¹ 'dii⁰] แต่ตำแหน่งที่ 2 ออกเสียงว่า [di¹ di¹] เป็นลักษณะของการไม่ลงเสียงหนักพยางค์ท้ายตามเกณฑ์

1.2.2.4 การไม่ลงเสียงหนักเกิน 5 พยางค์ หมายถึง ลักษณะการพูดภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีที่พูดประโยคหรือข้อความโดยไม่มีการลงเสียงหนักเกิน 5 พยางค์ ซึ่งเป็นลักษณะที่แตกต่างจากจังหวะในการพูดภาษาไทย ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 29 **อัน ๆ นีอันนีอันที่กินได้ไหมครับ?**

[ʔan⁰ ʔan⁰ ni³ ʔan⁰ ni² ʔan⁰ thi³ kin⁰ 'daaj² 'chaj² maj³ 'khrap³?]

(ตอนความสุข...ที่ไม่ต้องพิสูจน์ -

ชุมชนบ้านโคกและชุมชนบ้านดงเย็น)

ประโยคตัวอย่างที่ 29 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีกล่าวประโยคภาษาไทยโดยไม่ได้ลงเสียงหนัก 8 พยางค์ ทั้งนี้ช่วงพยางค์ที่ไม่ได้รับการลงเสียงหนักนั้นปรากฏในบริบทที่พิธีกรชาวเกาหลีพูดด้วยอัตราความเร็วที่ปกติ

ตัวอย่างที่ 30 **แต่พืวันดินนุรู้สีกดี, ดี, ดีกว่าที่อยู่ ๆ ข้างในเมื่อก็หนู ๆ จะเป็นลม.**

[tɛ¹ phi² wan⁰ di¹ nu⁴ ru³ 'swuk¹ 'dii⁰, 'dii⁰, di¹ 'kwaa¹ thi² 'juu¹ ju¹ khan² 'naj⁰ mwa² 'kii³ 'nuu⁴ nu⁴ ca¹ 'pen⁰ 'lom⁰.]

(ตอนร้อยเสา เล่าเรื่อง - ชุมชนตะเคียนเตี้ย)

จากตัวอย่างที่ 30 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีกล่าวประโยคภาษาไทยโดยไม่ได้ลงเสียงหนัก 6 พยางค์ ในช่วงต้นของประโยค

ตัวอย่างที่ 31 **นอกจากXXจะได้ลงสัมผัสประสบการณ์ใหม่ ๆ และมีโอกาสเรียนรู้เรื่องการอนุรักษ์จากที่ธนาคารปูแห่งนี้แล้ว.**

['nɔɔk² 'caak¹ X X ca¹ 'daaj² lɔŋ⁰ sam⁴ 'phat¹ pra¹ 'sop¹ kan⁰ maj¹ 'maj¹ lɛ³ mi¹ ʔo¹ kat¹ rian⁰ ru³ 'ruan² 'kaan⁰ ʔa¹ nu¹ 'rak³ 'puu⁰ cak¹ 'thii² tha¹ na¹ khan⁰ pu¹ hɛŋ¹ ni³ 'lɛw³.]

(ตอนสุขพอดี้ - ชุมชนประมงบางละมุง)

ประโยคตัวอย่างที่ 31 แสดงให้เห็นลักษณะการพูดภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีที่พูดโดยไม่ลงเสียงหนักเกิน 5 พยางค์สองช่วง ซึ่งทั้งสองช่วงปรากฏการไม่ลงเสียงหนัก 6 พยางค์เหมือนกัน

ตัวอย่างที่ 32 **ผมนั่งเครื่องบินครับใช้เวลาชั่วโมงเดียวครับคือรู้สึกแบบโอโหแป๊บเดียวมากคือผมรู้สึกปลอดภัยมากครับสบายมาก.**

[phom⁴ 'nan² khruan² 'bin⁰ 'khrap³ 'chaj³ we¹ 'laa⁰ chua² 'moon⁰
'diaw⁰ 'khrap³ 'khuu⁰ ru³ 'suk¹ 'bɛɛp¹ ʔo¹ hoo⁴ 'pɛp³ diaw⁰ 'maak² khu¹ phom⁴ ru³ suk¹
wa² plot¹ 'phaj⁰ 'maak² khrap³ sa¹ 'baaj⁰ 'maak².]

(ตอนหอมลมหายใจ)

จากตัวอย่างที่ 32 แสดงให้เห็นจังหวะในการพูดภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีที่มีลักษณะการไม่ลงเสียงหนัก 6 พยางค์ ซึ่งปรากฏในบริบทที่ผู้พูดพูดโดยใช้อัตราความเร็วมากกว่าปกติ

1.2.2.5 การหยุดผิดจังหวะ หมายถึง การหยุดพูดในตำแหน่งที่ไม่ควรหยุด เพราะถ้อยคำมีความเชื่อมต่อหรือขยายความกัน ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 33 ผมภาษาไทยไม่รู้, ครับ.

[phom⁴ pha¹ sa⁴ 'thaj⁰ maj² 'ruu³, 'khrap³.]

(ตอนเมืองโบราณที่มีชีวิต)

ประโยคตัวอย่างที่ 33 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีการหยุดพูดครู่หนึ่งก่อนจะกล่าวคำลงท้ายเพื่อแสดงความสุภาพว่า “ครับ” ในช่วงท้ายประโยค ซึ่งการหยุดลักษณะดังกล่าวถือว่าไม่สอดคล้องกับจังหวะในการพูดภาษาไทย

ตัวอย่างที่ 34 ตอนผมไปเดินผัก, รู้สึกว่าถ้ากินอันนั้นจะสุขภาพดีขึ้น, ด้วย.

[ʔoon⁰ 'phom⁴ 'paj⁰ 'det¹ 'phak¹, ru³ 'suk¹ waa² 'thaa² 'kin⁰ ʔan⁰ nii³
'na³ 'ca¹ suk¹ kha¹ phaap² di¹ 'khuu², 'duaj².]

(ตอนความสุข...ที่ไม่ต้องพิสูจน์ -

ชุมชนบ้านโคกและชุมชนบ้านดงเย็น)

จากตัวอย่างที่ 34 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีกล่าวถ้อยคำมาถึงคำประกอบท้ายคำว่า “ขึ้น” แล้วมีการหยุดพูดครู่หนึ่งก่อนจะกล่าวต่อว่า “ด้วย” ซึ่งจังหวะในการพูดภาษาไทยที่ดีไม่ควรหยุดพูดในขณะที่ยังกล่าวคำประกอบท้ายไม่ครบถ้วน

ตัวอย่างที่ 35 ผมชอบเที่ยวประเทศไทยเยอะมาก ๆ แต่อันที่ผมชอบที่สุดคือคนไทย, ใจดีการมาเที่ยวที่นี่,

[phom⁴ 'chɔɔp² 'kiaw¹ pra¹ 'theet² 'thaj⁰ jɔ³ mak³ 'maak² tɛ¹ ʔan⁰
'thii² phom⁴ chɔp² 'thii² 'sut¹ 'khuu⁰ khon⁰ 'thaj⁰, 'caj⁰ 'di¹ 'kaan⁰ maa⁰ 'thiaw² thi² 'nii².]

(ตอนเมืองโบราณที่มีชีวิต)

ประโยคตัวอย่างที่ 35 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีกล่าวถ้อยคำช่วงแรกแล้วหยุดพูดครู่หนึ่งที่คำนามคำว่า “คนไทย” ก่อนจะกล่าวคำวิเศษณ์เพื่อขยายคำนามว่า “ใจดี” แล้วตามด้วยการกล่าวถ้อยคำถัดไป การหยุดพูดลักษณะนี้ถือว่าเป็นการหยุดผิดจังหวะในการพูดภาษาไทย

ตัวอย่างที่ 36 คือนักท่องเที่ยวที่แบบมา, เที่ยวกันนะคะ. อย่าทิ้งขยะเลย. ขออภัย. เวลาไปเที่ยวแบบเกาะต่าง ๆ XX ก็เห็นว่า, กินแล้วก็แบบทิ้งแบบโยน, ข้าง ๆ เลยซึ่งแบบไม่ ๆ เก็บกลับ, ที่บนเรือด้วยอะ คะซึ่ง, ไม่เหมาะสมแล้วก็ทำลายธรรมชาติมากคะ.

[khuw⁰ ‘nak³ thɔŋ² ‘thiaw² thi² ‘bɛp¹ ‘maa⁰, ‘thiaw² ‘kan⁰ na³ ‘khaɿ³. jaa¹ ‘thiŋ³ kha¹ ‘ja¹ ‘ɿɿɿ⁰. khɔw⁴ ‘rɔwŋ³. we¹ la¹ ‘paj⁰ ‘thiaw² bɛp¹ ‘kɔ¹ taŋ¹ ‘taan¹ X ‘X ‘kɔw² ‘hen⁴ ‘waa², ‘kin⁰ ‘lɛw³ kɔ² bɛp¹ ‘thiŋ³ ‘bɛp¹ ‘joon⁰, khaŋ² ‘khaan² ‘ɿɿɿ⁰ ‘suwŋ² bɛp¹ maj² maj² ‘kep¹ ‘klap¹, thi² ‘bon⁰ ‘rua⁰ ‘duaj² ɿa¹ ‘kha² ‘suwŋ², maj² mo¹ ‘som⁴ lɛw³ ‘kɔw² ‘tham⁰ ‘laaj⁰ tham⁰ ma¹ ‘chaat² ‘maak² ‘khaɿ².]

(ตอนสุโขทัย - ชุมชนประมงบางละมุง)

ประโยคตัวอย่างที่ 36 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีการหยุดพูดผิดจังหวะ 2 ตำแหน่ง ตำแหน่งแรกเป็นการหยุดพูดระหว่างคำว่า “มา” ซึ่งเป็นคำประกอบกริยาแสดงทิศทางกับคำกริยาคำว่า “เที่ยว” โดยทั้งสองคำมีความสัมพันธ์กันทางด้านไวยากรณ์ และตำแหน่งที่ 2 คือการหยุดพูดหลังกล่าวคำว่า “ซึ่ง” เป็นคำสันธานใช้แทนข้อความที่อยู่ข้างหน้า โดยหน้าคำสันธานนี้ปรากฏคำว่า “คะ” เป็นคำลงท้ายแสดงความสุภาพ ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่าตำแหน่งการหยุดพูดที่เหมาะสมควรหยุดหลังกล่าวจบคำว่า “คะ” แล้วค่อยกล่าวคำว่า “ซึ่ง” พร้อมถ้อยคำที่ขยายข้อความก่อนหน้านี้

1.2.2.6 การไม่หยุดพูดในตำแหน่งที่ควรหยุด หมายถึง การพูดประโยคติดต่อกันจนยาวโดยไม่มีการหยุดทั้งที่มีการจบความหนึ่ง ๆ แล้ว แต่พิธีกรชาวเกาหลีก็พูดประโยคต่อไปทันที ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 37 คือทุกคนน่าจะรู้ดีกว่าแบบเป็นพี่น้องกัน นะครับที่นี้ครับ คือเขาจะทำผักเองไม่ต้องแบบเสียเงินไปซื้อผักแล้วสะอาดมาก.

[khuw¹ ‘thuk³ ‘khon⁰ na¹ ru³ swuk¹ wa² bɛp¹ ‘pen⁰ phi² ‘nɔwŋ³ ‘kan⁰ na³ ‘khrap³ thi² nii² khrap³ ‘khuw⁰ khaw³ ca¹ tham⁰ ‘phak¹ ‘ɿeeng⁰ maj² ‘tɔŋ² ‘bɛp¹ ‘sia⁴ ‘ŋɿn⁰ ‘paj⁰ ‘suw³ ‘phak¹ lɛw³ sa¹ ‘ɿaat¹ ‘maak².]

(ตอนหอมลมหายใจ)

จากตัวอย่างที่ 37 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีกล่าวถ้อยคำอย่างต่อเนื่องไม่มีการหยุด ทั้งนี้ควรมีการหยุดเมื่อจบความหนึ่ง ๆ จากตัวอย่างดังกล่าวผู้พูดสามารถหยุดพูดครู่หนึ่งได้เมื่อกล่าวจบคำลงท้ายคำว่า “นะครับ” แล้วจึงค่อยกล่าวถ้อยคำต่อไป

ตัวอย่างที่ 38 XXรู้สึกตื่นเต้นด้วยค่ะที่ได้มาแบบสถานที่ที่แบบไม่คุ้นเคย ด้วยแล้วก็ได้เจอแบบพี่ ๆ ชาวบ้าน, ที่แบบใช้, ใช้ชีวิตแบบเรียบง่าย.

[X ‘X ru³ ‘suw¹ tun¹ ‘ten² ‘duaj² ‘kha² thi² daj² ‘maa⁰ ‘beɛp¹ sa¹ than⁴ thi² thi² ‘beɛp¹ maj² khun³ khɯŋ⁰ ‘duaj² lɛw³ kɔ² daj² ‘cɯŋ⁰ ‘beɛp¹ phi² ‘phii² chaw⁰ ‘baan², thi² ‘beɛp¹ chaj³, chaj³ chi¹ ‘wit³ ‘beɛp¹ ‘riap² ‘ŋaaj².]

(ตอนสุภาพดี - ชุมชนประมงบางละมุง)

ประโยคตัวอย่างที่ 38 แสดงให้เห็นลักษณะจังหวะในการพูดภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีที่มีจังหวะการหยุดไม่สม่ำเสมอ กล่าวคือ ผู้พูดกล่าวถ้อยคำติดต่อกันอย่างต่อเนื่องโดยเริ่มตั้งแต่ชื่อตนเอง (XX) มาจนถึงคำว่า “ชาวบ้าน” โดยไม่มีการหยุด ทั้ง ๆ ที่สามารถหยุดได้ครู่หนึ่งเมื่อกล่าวจบคำว่า “ด้วย” แล้วค่อยกล่าวเริ่มประโยคใหม่ด้วยคำสันธานคำว่า “แล้ว” อย่างไรก็ตาม ช่วงท้ายข้อความผู้พูดกล่าวถ้อยคำสั้น ๆ 2 ถ้อยคำ แล้วก็มีหยุดครู่หนึ่งและการหยุดแบบจบเรื่องตามลำดับ ซึ่งอาจส่งผลให้ไม่รื่นหูผู้สนทนาหรือผู้รับชมรายการ

ตัวอย่างที่ 39 ยิ่งเดินเข้ามาเห็นข้าวของเครื่องใช้ที่พื้นดีเก็บเอาไว้ก็ยังทำให้หลงใหลไปกับความเก่าแก่ของบ้านหลังนี้มาก ๆ เลยทีเดียวค่ะ.

[‘jiŋ² ‘dɯŋ⁰ khaw² ‘maa⁰ hen⁴ khaw² khɔŋ⁴ ‘khrwan² ‘chaj³ thi² phi² wan⁰ di¹ ‘kep¹ ɬaw⁰ ‘waj³ kɔ² ‘jiŋ² tham⁰ ‘haj² loŋ⁴ ‘laɯ⁴ paj⁰ ‘kap¹ khwaam⁰ kaw¹ ‘kɛɛ¹ khɔŋ⁴ ‘baan² laŋ⁴ nii³ ‘maak² ‘maak² lɯŋ⁰ thi¹ diaw⁰ ‘khaɯ².]

(ตอนร้อยเส้า เล่าเรื่อง - ชุมชนตะเคียนเตี้ย)

จากตัวอย่างที่ 39 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีกล่าวถ้อยคำที่มีลักษณะยาวโดยไม่มีการหยุด ซึ่งการกล่าวถ้อยคำลักษณะนี้อาจส่งผลให้ผู้พูดเหนื่อยและผู้รับชมรายการรู้สึกเหนื่อยตามได้ ทั้งนี้ผู้พูดสามารถหยุดพูดครู่หนึ่งได้เมื่อกล่าวจบคำว่า “เอาไว้” แล้วค่อยกล่าวถ้อยคำต่อไปเป็นอย่างน้อย

ตัวอย่างที่ 40 ทุกคนครับผมทำข้าวปุ้นนะครับ. คือสนุกมากครับ ประสพการณ์ที่แบบสุดยอดครับผมไม่เคยแบบ, ดีอะไรแบบนี้มาก่อนครับหลังจากผมทำข้าวปุ้นนะครับพอหลวงบอกว่าจะพาผมไปที่ห้องเรียนธรรมชาติครับ.

[thuk³ khon⁰ 'khrap³ phom⁴ 'tham⁰ khaw² 'puk³ na³ 'khrap³. khu¹
 sa¹ 'nuk¹ 'maak² 'khrap³ pra¹ 'sop¹ 'kaan⁰ 'thii² 'bɛɛp¹ 'sut¹ 'jɔɔt² khrap³ phom⁴ maj² 'khrɔɔj⁰
 'bɛɛp¹, 'tii⁰ ɿa¹ 'raj⁰ bɛɛp¹ 'nii³ ma¹ 'kɔɔn¹ 'khrap³ lan⁴ cak¹ phom⁴ 'tham⁰ khaw² puk³ na³
 khrap³ phɔ² 'luan⁴ bɔk¹ 'waa² ca¹ pha¹ phom⁴ paj⁰ 'thii² 'hɔŋ² 'rian⁰ tham⁰ ma¹ 'chaat²
 'khrap³.]

(ตอนผ่ากลางเมือง)

ถ้อยคำสุดท้ายของข้อความในตัวอย่างที่ 40 เริ่มตั้งแต่คำว่า “ดี” ไปจนจบที่คำลงท้ายคำว่า “ครับ” เป็นถ้อยคำที่มีลักษณะยาวซึ่งพิธีกรชาวเกาหลีกล่าวโดยไม่มีการหยุดเมื่อพิจารณาถ้อยคำดังกล่าวพบว่ามีเนื้อความกล่าวถึงคนละประเด็นกัน ดังนั้น ลักษณะจังหวะในการพูดภาษาไทยที่ดีผู้พูดควรหยุดครู่หนึ่งเมื่อกล่าวจบคำลงท้ายคำว่า “ครับ” แล้วจึงค่อยเริ่มกล่าวถ้อยคำใหม่โดยเริ่มจากคำว่า “หลังจาก” เพื่อกล่าวถึงกิจกรรมในลำดับถัดไป

1.2.2.7 การเปลี่ยนแปลงเสียงสระและวรรณยุกต์ในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก หมายถึง พยางค์ที่ได้รับการลงเสียงหนักมีการเปลี่ยนแปลงเสียงสระ หรือเสียงวรรณยุกต์ หรือทั้งเสียงสระและวรรณยุกต์ ซึ่งโดยปกติพยางค์ที่ได้รับการลงเสียงหนักจะไม่มี การเปลี่ยนแปลงเสียงสระและวรรณยุกต์ ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 41 สวัสดีครับ. ผมXXX.

[sa¹ 'wat¹ 'di¹ 'khrap³, phom⁴ 'X X 'X.]

(ตอนเมืองโบราณที่มีชีวิต)

จากตัวอย่างที่ 41 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีกล่าวคำว่า “สวัสดี” [sa¹ 'wat¹ 'di¹] เป็นคำ 3 พยางค์ โดยลงเสียงหนักพยางค์ที่ 2 และพยางค์ที่ 3 แต่พบว่าพยางค์ที่ 3 พิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงจาก [dii⁰] เป็น [di¹] ซึ่งมีลักษณะของการเปลี่ยนสระ [ii] เสียงยาวเป็นสระ [i] เสียงสั้น ส่งผลให้เสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนจากสามัญ [0] เป็นเอก [1]

ตัวอย่างที่ 42 ต้องบอกเลยว่าการทำกัวชาเนี่ยสบายมาก ๆ เลยค่ะ.

['tɔŋ² 'bɔɔk¹ lɔɔj⁰ 'waa² kan⁰ tham⁰ kua⁰ 'saa⁰ 'nia² sa¹ 'baaj⁰ 'mak³
 'maak² lɔɔj⁰ 'khaɿ².]

(ตอนร้อยเสา เล่าเรื่อง - ชุมชนตะเคียนเตี้ย)

ประโยคตัวอย่างที่ 42 แสดงให้เห็นลักษณะการลงเสียงหนักคำซ้ำคำว่า “มาก ๆ” ['mak³ 'maak²] ของพิธีกรชาวเกาหลีว่าเป็นการลงเสียงหนักทั้ง 2 พยางค์ แต่พยางค์ที่ 1

มีการเปลี่ยนสระ [aa] เสียงยาวเป็นสระ [a] เสียงสั้น ส่งผลให้เสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนจากโท [2] เป็นตรี [3]

ตัวอย่างที่ 43 เค็มแบบน้ำทะเลอะละอะน้ำทะเลเมื่อก็ก็ผสมแหละเพราะว่า
หนูก็ล้าง, ล้างกับน้ำทะเล.

[‘khem⁰ ‘bɛɛp¹ ‘nam³ tha¹ ‘lee⁰ ʔa¹ ‘kha² ‘nam³ tha¹ le¹ mwa² ki³ ko²
pha¹ ‘som⁴ ‘le¹ phro³ wa² nu⁴ ko² ‘laan³, ‘laan³ ‘kap¹ ‘naam³ tha¹ ‘lee⁰.]

(ตอนสุขพอดี - ชุมชนประมงบางละมุง)

จากตัวอย่างที่ 43 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีการเปลี่ยนแปลงเสียงสระในพยางค์ที่ได้รับการลงเสียงหนัก คือพยางค์ที่ 1 ของคำว่า “น้ำทะเล” จำนวน 2 ตำแหน่ง ได้แก่ [‘nam³ tha¹ ‘lee⁰] กับ [‘nam³ tha¹ le¹] ตามลำดับ โดยผู้พูดเปลี่ยนสระ [aa] เสียงยาวเป็นสระ [a] เสียงสั้นเหมือนกันทั้งสองตำแหน่ง

ตัวอย่างที่ 44 ไม่มีเก้าอี้ไม่มีปากกาไม่มีอาจารย์ที่สอนแล้วไงคือ, มันจะเป็นห้องเรียนได้ไงครับ?

[maj² mi¹ kaw² ʔii² maj² ‘mii⁰ ‘pak¹ ‘kaa⁰ maj² mi¹ ʔa¹ ‘caan⁰ thi²
‘swon⁴ lew³ ɲaj⁰ ‘khuu⁰, man⁰ ca¹ ‘pen⁰ hɔŋ² ‘rian⁰ daj² ɲaj⁰ ‘khrap³?]

(ตอนเผือกกลางเมือง)

ประโยคตัวอย่างที่ 44 แสดงให้เห็นลักษณะการเปลี่ยนเสียงสระในพยางค์ที่ได้รับการลงเสียงหนักของพิธีกรชาวเกาหลี คือคำว่า “ปากกา” [‘pak¹ ‘kaa⁰] เป็นคำ 2 พยางค์ โดยพยางค์ที่ 1 ผู้พูดเปลี่ยนจากสระ [aa] เสียงยาวเป็นสระ [a] เสียงสั้น

ตัวอย่างข้างต้นคือลักษณะการใช้จังหวะในการพูดภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยวที่ไม่สอดคล้องกับภาษาไทย 7 ลักษณะ ได้แก่ การลงเสียงหนักคำไวยากรณ์ การลงเสียงหนักผิดตำแหน่ง การไม่ลงเสียงหนักตามเกณฑ์ การไม่ลงเสียงหนักเกิน 5 พยางค์ การหยุดผิดจังหวะ การไม่หยุดพูดในตำแหน่งที่ควรหยุด และการเปลี่ยนแปลงเสียงสระและวรรณยุกต์ในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก เมื่อพิจารณาการใช้จังหวะในการพูดภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีที่มีลักษณะไม่สอดคล้องกับภาษาไทยพบว่า มีลักษณะที่ไม่เป็นไปตามองค์ประกอบที่สำคัญของจังหวะในการพูดภาษาไทย 3 ประการ ได้แก่ ความสั้นยาวของพยางค์ (syllable duration) การลงเสียงหนักเบา (stress) และการหยุด (phonological pause)

ผลการวิเคราะห์จังหวะในการพูดภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยวจำแนกได้ 2 ลักษณะ ลักษณะแรกคือจังหวะในการพูดภาษาไทยที่

สอดคล้องกับภาษาไทย ประกอบด้วย 4 ลักษณะย่อย ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงเสียงสระและวรรณยุกต์ในพยางค์ลดรูป การไม่ลงเสียงหนักคำไวยากรณ์ การเน้นลงเสียงหนักพยางค์ท้าย และการลงเสียงหนักคำไวยากรณ์เพื่อรักษาจังหวะ ส่วนลักษณะที่สองคือจังหวะในการพูดภาษาไทยที่ไม่สอดคล้องกับภาษาไทย ประกอบด้วย 7 ลักษณะย่อย ได้แก่ การลงเสียงหนักคำไวยากรณ์ การลงเสียงหนักผิดตำแหน่ง การไม่ลงเสียงหนักตามเกณฑ์ การไม่ลงเสียงหนักเกิน 5 พยางค์ การหยุดผิดจังหวะ การไม่หยุดพูดในตำแหน่งที่ควรหยุด และการเปลี่ยนแปลงเสียงสระและวรรณยุกต์ในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก ซึ่งแสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีใช้จังหวะในการพูดภาษาไทยที่มีลักษณะไม่สอดคล้องกับภาษาไทยมากกว่าลักษณะที่สอดคล้องกับภาษาไทย ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่าลักษณะการใช้ภาษาไทยระดับเสียงของพิธีกรชาวเกาหลียังมีลักษณะไม่ใกล้เคียงผู้พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่ อีกทั้งผลการวิเคราะห์อาจสะท้อนระดับความรู้ ความสามารถของพิธีกรชาวเกาหลีที่ใช้ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศได้อีกลักษณะหนึ่งด้วย

2. การใช้ภาษาไทยระดับคำและถ้อยคำ

การใช้ภาษามีความหมายครอบคลุมถึงทักษะการใช้ภาษาทั้ง 4 ทักษะ คือ ผู้ส่งสารจะใช้ภาษาด้วยการพูดหรือการเขียน ส่วนผู้รับสารก็จะรับด้วยการฟังและการอ่าน ดังนั้นการใช้ภาษาจึงสามารถพิจารณาได้ทั้ง 4 ทักษะดังกล่าวข้างต้น อย่างไรก็ดี งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยวซึ่งเป็นการใช้ภาษาด้านการพูด โดยหัวข้อก่อนหน้านี้ได้กล่าวถึงการใช้ภาษาไทยระดับเสียงในมิติต่าง ๆ ของพิธีกรชาวเกาหลีแล้ว เพราะฉะนั้นเพื่อให้การศึกษาค้นคว้าการใช้ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศของพิธีกรชาวเกาหลีมีความครอบคลุมมากยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงจะนำเสนอลักษณะการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในระนาบที่สูงขึ้นโดยจำแนกเป็น 2 ประเด็น คือ 1) การใช้ภาษาระดับคำ และ 2) การใช้ภาษาระดับถ้อยคำ

2.1 การใช้ภาษาระดับคำ

จากการศึกษาวิเคราะห์การใช้ภาษาระดับคำของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว พบว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีลักษณะการใช้ภาษาระดับคำ 3 ลักษณะ ได้แก่ การใช้คำภาษาต่างประเทศ การใช้คำสแลง และการใช้คำภาษาถิ่น

2.1.1 การใช้คำภาษาต่างประเทศ

ด้วยบริบทของการใช้ภาษาถือเป็นรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยวที่ถ่ายทอดตามแหล่งชุมชนในประเทศไทย มีแขกรับเชิญคนไทยมาร่วมรายการ ออกอากาศในประเทศ

ไทย และผู้รับชมรายการโดยส่วนใหญ่ก็เป็นคนไทย ดังนั้นพิธีกรชาวเกาหลีจึงต้องใช้ภาษาไทยเพื่อการดำเนินรายการ อย่างไรก็ตาม จากการวิเคราะห์ข้อมูลการใช้ภาษาของพิธีกรชาวเกาหลีพบว่าการใช้คำภาษาต่างประเทศร่วมด้วย โดยจำแนกลักษณะการใช้คำภาษาต่างประเทศได้ 2 ประเภท ได้แก่ การใช้คำปน และการใช้คำทับศัพท์ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1.1.1 การใช้คำปน หมายถึง การใช้คำภาษาต่างประเทศเข้ามาปนในภาษาไทยทั้ง ๆ ที่ภาษาไทยก็มีคำนั้นใช้อยู่แล้ว (ดิฐ ศรินราชวัฒน์, 2558, น. 228-229) ผลการวิเคราะห์การใช้คำภาษาต่างประเทศเข้ามาปนในการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีพบว่าการใช้คำปน 2 ภาษา ได้แก่ คำปนภาษาอังกฤษ และคำปนภาษาเกาหลี

2.1.1.1.1 คำปนภาษาอังกฤษ หมายถึง ลักษณะการใช้ภาษาไทยเป็นภาษาหลักในการสื่อสารดำเนินรายการของพิธีกรชาวเกาหลี แต่บางครั้งพิธีกรชาวเกาหลีก็เลือกใช้คำภาษาอังกฤษปนเข้ามาทั้ง ๆ ที่ภาษาไทยก็มีคำนั้นใช้อยู่แล้ว ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 45 โอเคเริ่มเลยคะ.

(ตอนร้อยเส้า เล่าเรื่อง - ชุมชนตะเคียนเตี้ย)

จากตัวอย่างที่ 45 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีกล่าวว่าคำว่า “โอเค” (ok หรือ okay) ในลักษณะความหมายของการตอบรับว่าตกลงหรือเห็นด้วยกับคู่สนทนา

ตัวอย่างที่ 46 แล้วกินพร้อมกันมันจะมามีกลิ่นเฮิร์บ ๆ ใช่มั้ยครับ?

(ตอนหอมลมหายใจ)

จากตัวอย่างที่ 46 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีกล่าวว่าคำปนภาษาอังกฤษคำว่า “เฮิร์บ” (herb) แทนคำว่า “สมุนไพร” ในภาษาไทย

ตัวอย่างที่ 47 บ้านเขาทำกับแบบมูครับแบบมูเรียกว่าไม้ไผ่ครับ.

(ตอนผ่ากลางเมือง)

จากตัวอย่างที่ 47 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีกล่าวว่าคำปนภาษาอังกฤษคำว่า “แบบมู” (bamboo) ซ้ำสองครั้ง ก่อนจะกล่าวคำภาษาไทยว่า “ไม้ไผ่” ด้วยลักษณะการใช้คำปนดังกล่าวอาจสันนิษฐานได้ว่าในช่วงแรกของการกล่าวถ้อยคำพิธีกรชาวเกาหลีอาจนึกคำภาษาไทยไม่ออก จึงเลือกใช้คำภาษาอังกฤษก่อนเพื่อให้การกล่าวถ้อยคำไม่เกิดการติดขัด

ตัวอย่างที่ 48 เขาให้ผมเป็นซอปีเนียร์. ผมภาษาไทยไม่รู้, ครับ.

(ตอนเมืองโบราณที่มีชีวิต)

จากตัวอย่างที่ 48 พบว่าพิธีกรชาวเกาหลีกล่าวคำภาษาอังกฤษคำว่า “ซอปปี้เนียร์” (souvenir) [soʊˈpiː niə] ซึ่งมีความหมายว่า “ของที่ระลึก” อีกทั้งพิธีกรชาวเกาหลีกล่าวถึงสาเหตุด้วยว่าตนไม่ทราบว่าคุณกล่าวในภาษาไทยคือคำว่าอะไร

2.1.1.1.2 คำปนภาษาเกาหลี หมายถึง ลักษณะการใช้ภาษาไทยเป็นภาษาหลักในการสื่อสารดำเนินรายการของพิธีกรชาวเกาหลี แต่บางครั้งพิธีกรชาวเกาหลีก็เลือกใช้คำภาษาเกาหลีปนเข้ามาทั้ง ๆ ที่ภาษาไทยก็มีคำนั้นใช้อยู่แล้ว ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 49 ฮานาทุเซด (하나 둘 셋)

(ตอนความสุข...ที่ไม่ต้องพิสูจน์ -

ชุมชนบ้านโคกและชุมชนบ้านดงเย็น)

คำภาษาเกาหลีในตัวอย่างที่ 49 ปรากฏในบริบทที่พิธีกรชาวเกาหลีจะเริ่มทำกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง โดยมีลักษณะเป็นการนับส่งสัญญาณซึ่งแปลเป็นภาษาไทยได้ว่า “หนึ่งสองสาม” เพื่อเตรียมความพร้อมก่อนลงมือทำกิจกรรมนั้น ๆ

จากการวิเคราะห์การใช้คำปนของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว พบว่ามีการใช้คำปนภาษาต่างประเทศ 2 ภาษา ได้แก่ คำปนภาษาอังกฤษ และคำปนภาษาเกาหลี จากข้อมูลความถี่ของการใช้คำปนพบว่าพิธีกรชาวเกาหลีใช้คำปนภาษาอังกฤษมากกว่าคำปนภาษาเกาหลี ซึ่งการใช้คำปนภาษาอังกฤษบางลักษณะก็มีความคล้ายคลึงกับผู้พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่ เช่นคำว่า โอเค (ok หรือ okay) ที่มักใช้ในบริบทการสนทนาที่ไม่เป็นทางการคือผู้พูดกับผู้ฟังที่มีความสนิทสนมหรือเป็นกันเอง แต่การใช้คำปนภาษาอังกฤษบางลักษณะก็ไม่คล้ายคลึงกับผู้พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่ เช่นคำว่า แบมบู (bamboo) ซอปปี้เนียร์ (souvenir) ซึ่งการใช้คำปนลักษณะนี้ก็สะท้อนความรู้ ความสามารถของผู้ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ อย่างไรก็ดี ลักษณะการใช้คำปนจะเกิดขึ้นเมื่อผู้ใช้ภาษามีความรู้และสามารถใช้ภาษาได้ตั้งแต่ 2 ภาษาขึ้นไป โดยสามารถเกิดขึ้นได้ทั้งที่ผู้ใช้ภาษารู้ตัวและไม่รู้ตัว

2.1.1.2 การใช้คำทับศัพท์ หมายถึง การใช้คำภาษาต่างประเทศตามรากศัพท์เดิม เพราะไม่สามารถใช้คำไทยหรือคำบาลีสันสกฤตมาสร้างเป็นคำใหม่ให้มีความหมายสมบูรณ์เหมือนกันได้ (สุจิตรา กลิ่นเกษร, 2538, น. 42) ตัวอย่างการใช้คำทับศัพท์ของพิธีกรชาวเกาหลี เช่น

ตัวอย่างที่ 50 ถ่ายเอ็มวีหรือ?

(ตอนสุขพอดี้ - ชุมชนประมงบางละมุง)

จากตัวอย่างที่ 50 คำว่า “เอ็มวี” (MV ย่อมาจาก Music Video) เป็นคำที่ใช้เรียกการถ่ายทำภาพเคลื่อนไหวประกอบเพลงเพื่อการเผยแพร่โฆษณา

ตัวอย่างที่ 51 เป็นคน**คริสต์**ครับ.

(ตอนความสุข...ที่ไม่ต้องพิสูจน์ -

ชุมชนบ้านโคกและชุมชนบ้านดงเย็น)

พิธีกรชาวเกาหลีใช้คำทับศัพท์ในตัวอย่างที่ 51 เพื่อบ่งบอกว่าตนนับถือศาสนาคริสต์ (Christ) ซึ่งคำดังกล่าวเป็นคำนามวิสามัญหรือชื่อเฉพาะของศาสนาโดยมีพระเยซูเป็นผู้ก่อตั้ง

ตัวอย่างที่ 52 แล้วเขาก็เล่น**กีตาร์**เล่นกันคือแบบ,

(ตอนผ่ากลางเมือง)

คำทับศัพท์ในตัวอย่างที่ 52 คือกีตาร์ (guitar) หมายถึงเครื่องดนตรีชนิดที่มีสายสำหรับใช้ดีดประเภทหนึ่ง พิธีกรชาวเกาหลีใช้คำดังกล่าวเมื่อกล่าวถึงอุปกรณ์ที่ใช้ให้เกิดความเพลิดเพลินในงานเลี้ยงสังสรรค์

ตัวอย่างที่ 53 อันนี้รสชาติเหมือนกับ, **สปาเกตตี**ครับ.

(ตอนเมืองโบราณที่มีชีวิต)

คำในตัวอย่างที่ 53 คำว่า “สปาเกตตี” (spaghetti) ปรากฏในบริบทที่พิธีกรชาวเกาหลีกล่าวเปรียบเทียบกับขนมจีนราดน้ำยาสุตรน้ำพริกมีรสชาติเหมือนกับสปาเกตตีซึ่งเป็นชื่ออาหารของชาวยุโรป

จากตัวอย่างการใช้คำทับศัพท์ข้างต้นแสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีใช้คำทับศัพท์ที่มีรากศัพท์มาจากภาษาอังกฤษซึ่งเป็นกลุ่มคำที่ไม่มีใช้ในภาษาไทย พิธีกรชาวเกาหลีจึงจำเป็นต้องใช้คำทับศัพท์เหล่านั้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ อย่างไรก็ตาม คำทับศัพท์ดังกล่าวก็เป็นคำที่คนไทยรู้จักและใช้กันอย่างแพร่หลาย

2.1.2 การใช้คำสแลง

การใช้คำสแลง หมายถึง ถ้อยคำที่ใช้และเข้าใจกันเฉพาะกลุ่มคนและในช่วงเวลาหนึ่งเท่านั้น ซึ่งไม่ใช่ภาษาที่ยอมรับกันว่าถูกต้องตามหลักภาษา (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556, น. 1181) ตัวอย่างการใช้คำสแลงของพิธีกรชาวเกาหลี เช่น

ตัวอย่างที่ 54 หอม**จุ**.

(ตอนร้อยเสา เล่าเรื่อง - ชุมชนตะเคียนเตี้ย)

จากตัวอย่างที่ 54 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีใช้คำสแลงคำว่า “จุง” ซึ่งเป็นคำที่ดัดแปลงมาจากคำว่า “จัง” โดยการเปลี่ยนรูปสระจากสระอะ /a/ เป็นสระอุ /u/ แต่ยังคงรูปพยัญชนะต้นและพยัญชนะท้ายไว้เช่นเดิม ผู้พูดใช้คำสแลงข้างต้นเพื่อให้ภาษามีความแปลกใหม่สะดุดหูผู้ฟัง

ตัวอย่างที่ 55 พ่อหลวงครับผมรู้สึกสบายตัวมากครับรู้สึกฟินมากครับ.

(ตอนหอมลมหายใจ)

คำสแลงในตัวอย่างที่ 55 เป็นคำที่มีรากศัพท์มาจากภาษาต่างประเทศเพราะภาษาไทยไม่มีคำลักษณะดังกล่าว ผู้พูดมักใช้คำสแลงข้างต้นเมื่อตนได้สัมผัสหรือพบเจอกับบางสิ่งบางอย่างแล้วรู้สึกพิเศษหรือประทับใจกับสิ่งนั้นเป็นอย่างมาก กล่าวคือเป็นคำที่มีความสัมพันธ์เน้นเกี่ยวกับอารมณ์ความรู้สึก

ตัวอย่างที่ 56 ผมอยากชวนพวกคนไทยที่ถ้ามาเที่ยวจังหวัดสุพรรณบุรี, ต้องลองทำลูกบัต. เพราะว่ามันสวยแล้วก็, เป็น, ออเมมโมรี, นะครับ. มั่งมั่งพริ้งพริ้ง.

(ตอนเมืองโบราณที่มีชีวิต)

คำสแลงในตัวอย่างที่ 56 สามารถกล่าวแยกทีละคำได้ว่าคำว่า “มั่งมั่ง” ใช้กล่าวถึงอาการการกระทำหรือสิ่งของที่มีลักษณะน่ารักน่าเอ็นดู ส่วนคำว่า “พริ้งพริ้ง” ใช้กล่าวถึงสิ่งที่ดูสวยงาม มีชีวิตชีวา สีสันสดใส หรือมีลักษณะเปล่งประกายแวววาม ซึ่งทั้ง 2 คำนี้มีเสียงสระและพยัญชนะตัวสะกดคล้องจองกัน เมื่อผู้ใช้ภาษากล่าวคำว่า “มั่งมั่ง” จึงนิยมกล่าวว่า “พริ้งพริ้ง” ต่อท้ายตามเสมอ ดังนั้นจึงกล่าวสรุปได้ว่าคำว่า “มั่งมั่งพริ้งพริ้ง” ใช้เป็นคำชมที่หมายถึงอาการการกระทำหรือสิ่งของที่มีลักษณะน่ารัก สวยสดใส ซึ่งบริบทที่ปรากฏการใช้คำสแลงนี้คือพิธีกรชาวเกาหลีใช้เพื่อสื่อความถึงลูกบัตที่มีขนาดเล็กน่ารักและมีสีสันสดใสสวยงาม

จากตัวอย่างการใช้คำสแลงของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยวแสดงให้เห็นว่าคำสแลงเป็นกลุ่มคำที่นิยมใช้ในกลุ่มคนวัยหนึ่งและในช่วงเวลาหนึ่งเท่านั้น เพราะปัจจุบันคำบางคำก็ไม่นิยมใช้แล้ว เช่น มั่งมั่งพริ้งพริ้ง หรือคำบางคำก็ยังมีผู้ใช้อยู่บ้าง เช่น ฟิน ลักษณะการใช้คำสแลงดังกล่าวจึงสะท้อนให้เห็นลักษณะการเรียนรู้ภาษาซึ่งเกิดจากการเลียนแบบจากเจ้าของภาษา และสะท้อนถึงวัยวุฒิของผู้พูดอีกด้วยเพราะ คำสแลงเป็นกลุ่มคำที่นิยมใช้ในกลุ่มคนวัยรุ่นถึงวัยหนุ่มสาว ประกอบกับแซกซ์โซโฟนไทยซึ่งมีความน่าสนใจกว่าพิธีกรชาวเกาหลีไม่ปรากฏการใช้คำสแลงข้างต้น

2.1.3 การใช้คำภาษาถิ่น

การใช้คำภาษาถิ่น หมายถึง ภาษาเฉพาะของคนท้องถิ่นที่มีลักษณะสำเนียงการออกเสียงเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556, น. 869) ผลการวิเคราะห์การใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยวพบว่ามีการใช้คำภาษาถิ่นอีสานเพียงถิ่นเดียว ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 57 เฮ็ดได้แปลว่าอะไรครับ?

(ตอนความสุข...ที่ไม่ต้องพิสูจน์ -

ชุมชนบ้านโคกและชุมชนบ้านดงเย็น)

เมื่อพิธีกรชาวเกาหลีได้ยินแขกรับเชิญคนไทยกล่าวว่าคำภาษาถิ่นในตัวอย่างที่ 57 จึงเกิดความสงสัยแล้วสอบถามเกี่ยวกับความหมาย และได้เรียนรู้แล้วเข้าใจว่าคำว่า “เฮ็ด” หมายถึง “ทำ” จึงเกิดการใช้เลียนแบบคู่สนทนาคนไทย

ตัวอย่างที่ 58 ฮ้อนมาก ๆ ครับ.

(ตอนความสุข...ที่ไม่ต้องพิสูจน์ -

ชุมชนบ้านโคกและชุมชนบ้านดงเย็น)

การใช้คำภาษาถิ่นของพิธีกรชาวเกาหลีในตัวอย่างที่ 58 เกิดขึ้นในบริบทเดียวกับตัวอย่างที่ 57 และมีลักษณะที่คล้ายคลึงกันคือการเรียนรู้เกิดจากการได้ยินแล้วทำตามเจ้าของภาษาถิ่น

ตัวอย่างที่ 59 อ้อแซบหลาย.

(ตอนร้อยเส้า เล่าเรื่อง - ชุมชนตะเคียนเตี้ย)

พิธีกรชาวเกาหลีกล่าวว่าคำภาษาถิ่นในตัวอย่างที่ 59 หลังจากได้ทานน้ำพริกของชาวบ้านที่ชุมชนตะเคียนเตี้ยจังหวัดชลบุรี กล่าวคือพิธีกรชาวเกาหลีใช้คำภาษาถิ่นอีสานในบริบทที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับอีสานเลยซึ่งแตกต่างจากตัวอย่างทั้งสองก่อนหน้านี้ ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าพิธีกรชาวเกาหลีเรียนรู้คำว่า “แซบ” มาจากบริบทอื่นและเข้าใจว่าใช้สื่อความหมายถึงอาหารที่มีรสชาติอร่อย

จากตัวอย่างการใช้คำภาษาถิ่นอีสานของพิธีกรชาวเกาหลีแสดงให้เห็นว่าปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่ส่งผลให้พิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว ใช้คำภาษาถิ่นเหล่านั้นเพราะเกิดการเรียนรู้จากการได้ยินคู่สนทนาคนไทยกล่าวก่อน พิธีกรชาวเกาหลีจึงเกิดการใช้ภาษาด้วยลักษณะของการเลียนแบบ (imitation)

การศึกษาข้อมูลการใช้ภาษาระดับคำของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว ผลการวิเคราะห์พบว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีลักษณะการใช้คำทั้งหมด 3 ลักษณะ ได้แก่ การใช้คำภาษาต่างประเทศ การใช้คำสแลง และ การใช้คำภาษาถิ่น ซึ่งสามารถสรุปเป็นตารางได้ดังนี้

ตาราง 5 แสดงลักษณะและจำนวนในแต่ละลักษณะการใช้ภาษาระดับคำของพิธีกรชาวเกาหลี

การใช้ภาษาระดับคำ	จำนวน
การใช้คำภาษาต่างประเทศ	
การใช้คำปน	
คำปนภาษาอังกฤษ	26
คำปนภาษาเกาหลี	3
การใช้คำทับศัพท์	20
การใช้คำสแลง	3
การใช้คำภาษาถิ่น	3

จากตาราง 5 แสดงให้เห็นความถี่ของลักษณะการใช้ภาษาระดับคำของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว ลักษณะแรกคือการใช้คำภาษาต่างประเทศ จำแนกได้ 2 ลักษณะ ได้แก่ 1) การใช้คำปน ซึ่งแบ่งย่อยเป็นคำปนภาษาอังกฤษกับคำปนภาษาเกาหลี ผลการวิเคราะห์พบว่าความถี่ของคำปนภาษาอังกฤษมากกว่าคำปนภาษาเกาหลีอย่างชัดเจน และ 2) การใช้คำทับศัพท์ ส่วนลักษณะการใช้คำสแลงและการใช้คำภาษาถิ่นเป็นลักษณะที่มีความถี่น้อยที่สุดเท่ากัน

2.2 การใช้ภาษาระดับถ้อยคำ

จากการศึกษาวิเคราะห์การใช้ภาษาระดับถ้อยคำของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว พบว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีลักษณะการใช้ภาษาระดับถ้อยคำ 3 ลักษณะ ได้แก่ การใช้ดัชนีปริจเฉท การใช้วัจนกรรม และการสลับภาษา

2.2.1 การใช้ดัชนีปริจเฉท

การใช้ดัชนีปริจเฉท (discourse markers) หมายถึง การใช้หน่วยคำที่ทำหน้าที่เชื่อมโยงถ้อยคำเพื่อบ่งชี้ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่เกิดขึ้นก่อนหน้ากับสิ่งที่เกิดขึ้นตามหลังในการ

สนทนาระดับปริจเฉท (Schiffrin, 1987; วัชรพล บุพนมิตร, 2539) งานวิจัยนี้ศึกษาดัชนีปริจเฉทที่แสดงการสื่อความหมายในการสนทนาระนาบโครงสร้างเนื้อความ โดยจำแนกตามหน้าที่ว่าดัชนีปริจเฉทนั้น ๆ แสดงการเชื่อมโยงความอย่างไรตามแนวคิดของชิฟฟริน (Schiffrin, 1987) ประยุกต์ร่วมกับงานวิจัยของวัชรพล บุพนมิตร (2539) ที่ศึกษาดัชนีปริจเฉทในบทสนทนาแบบกันเองของผู้พูดภาษาไทยกรุงเทพฯ ผลการวิเคราะห์การใช้ดัชนีปริจเฉทของพิธีกรชาวเกาหลี พบ 29 คำ ได้แก่ ก็ ก็แบบ ก็เลย คือ คือแบบ จึง ซึ่ง ซึ่งแบบ แต่ แต่ก็ แต่ก็แบบ แต่ว่า ถ้า ถ้าแบบ ถ้าอย่างนั้น ถึงแม้ ที่ ที่แบบ แบบ เพราะ เพราะว่า เพื่อ แล้ว แล้วก็ แล้วก็แบบ ว่า หรือ หรือว่า อย่างที่ โดย จำแนกตามหน้าที่ได้ 9 หน้าที่ ได้แก่ หน้าที่โยงความที่มีเนื้อความต่อเนื่อง หน้าที่โยงความที่มีเนื้อความเพิ่มเติม หน้าที่โยงความที่มีเนื้อความอธิบาย หน้าที่โยงความที่มีเนื้อความขัดแย้ง หน้าที่โยงความที่มีเนื้อความแสดงเงื่อนไข หน้าที่โยงความที่มีเนื้อความแสดงเหตุ หน้าที่โยงความที่มีเนื้อความแสดงจุดมุ่งหมาย หน้าที่โยงความที่มีเนื้อความให้เลือก และหน้าที่โยงความที่มีเนื้อความแสดงผล ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.2.1.1 หน้าที่โยงความที่มีเนื้อความต่อเนื่อง หมายถึง การใช้ดัชนีปริจเฉทแสดงการโยงความที่มีเนื้อความต่อเนื่อง โดยเนื้อความที่ปรากฏหลังดัชนีปริจเฉทประเภทนี้เป็นความที่ต่อเนื่องจากถ้อยคำที่ผู้พูดได้กล่าวไว้ก่อนหน้านี้ หรือบางบริบทก็เป็นความที่ต่อเนื่องจากถ้อยคำของคู่สนทนา ดัชนีปริจเฉทลักษณะนี้ที่พิธีกรชาวเกาหลีใช้ได้แก่ ก็ ว่า ก็เลย อย่างที่ แบบ ที่ ก็แบบ ที่แบบ ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 60 บริบท: พิธีกรชาวเกาหลีกล่าวถึงลักษณะของข้าวปุกที่ยังไม่ได้ผ่านการปิ้ง

พิธีกรชาวเกาหลี: ทุกคนครับ, อันนี้ยังไม่ได้ปิ้งนะครับ. แต่ยังไม่ได้ปิ้ง,

แขกรับเชิญคนไทย:

ยังอร่อย.

พิธีกรชาวเกาหลี:

ก็มันจะอร่อยครับมันจะมี=
=ได้กลิ่นจากรับ. คือกินก็อันนี้ดีออกครับ.
ดูสิครับเหนียวมาก. กินยังไงใช่ไหมครับ?
ก็ใส่เข้าไปปาก. เคี้ยว ๆ ครับ. แต่เคี้ยว=
=นาน ๆ. มันจะเหนียว. เหนียวมากจริง ๆ.

(ตอนเผือกกลางเมือง)

จากตัวอย่างที่ 60 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีใช้ดัชนีบริจเฉทคำว่า “ก็” จำนวน 3 ตำแหน่ง ตำแหน่งแรกปรากฏเป็นคำแรกของเนื้อความในผลัดที่ 3 ซึ่งเป็นการโยงเนื้อความให้ต่อเนื่องจากถ้อยคำของแขกรับเชิญคนไทยโดยเห็นได้ชัดเจนจากการใช้คำว่า “อ้อย” ซ้ำกับที่แขกรับเชิญคนไทยได้กล่าวนำก่อนหน้า ส่วนดัชนีบริจเฉทคำว่า “ก็” ในตำแหน่งที่สองและตำแหน่งที่สามเป็นการโยงเนื้อความให้ต่อเนื่องจากเนื้อความที่ผู้พูดชาวเกาหลีได้กล่าวไว้เองก่อนหน้านี้ซึ่งเกี่ยวกับขั้นตอนการกินข้าวญี่ปุ่น

ตัวอย่างที่ 61 บริบท: พิธีกรชาวเกาหลีกล่าวถึงคำศัพท์ที่ได้เรียนรู้จากแขกรับเชิญคนไทยหลังจากร่วมงานแห่หน้ากับชาวบ้านในชุมชน

พิธีกรชาวเกาหลี: ก็หลังจากนั้นผมเจอพี่แวว. แล้วก็เข้าใจดีมาก.
สอนผมว่า, คำศัพท์คือ, เกษตรอินทรีย์.
เกษตรคือชื่อมหาวิทยาลัย. แล้วก็อินทรีย์คือ=
=นกอินทรี. ก็เลยผมงงมากเลย.

(ตอนความสุข...ที่ไม่ต้องพิสูจน์ -

ชุมชนบ้านโคกและชุมชนบ้านดงเย็น)

จากตัวอย่างที่ 61 ปรากฏการใช้ดัชนีบริจเฉทแสดงการโยงความที่มีเนื้อความต่อเนื่องกัน 3 คำ คำแรกคือคำว่า “ก็” แสดงการโยงความต่อเนื่องจากกิจกรรมก่อนหน้านี้คือการร่วมงานแห่หน้ากับชาวบ้านในชุมชน คำที่สองคือคำว่า “ว่า” แสดงการโยงความต่อเนื่องจากการได้รู้จักแขกรับเชิญคนไทยกับคำศัพท์ที่ได้เรียนรู้ และคำที่สามคือคำว่า “ก็เลย” ซึ่งมีลักษณะการสร้างคำโดยใช้คำสันธานมาซ้อนกัน เพื่อทำหน้าที่โยงเนื้อความที่กล่าวไว้ก่อนหน้านี้ให้ต่อเนื่องกับเนื้อความที่กล่าวตามหลัง

ตัวอย่างที่ 62 บริบท: พิธีกรชาวเกาหลีกล่าวถึงความรู้สึกในขณะที่แขกรับเชิญคนไทยกำลังทำกัวซาให้

แขกรับเชิญคนไทย: เห็นไหมคะเส้นที่มันขด ๆ เนี่ยรู้สึกใหม่นี้=
=เนี่ยมันจะตึงเส้นเลย.

พิธีกรชาวเกาหลี: อ้อ. ทำตรงนี้ด้วย.

แขกรับเชิญคนไทย: ได้ค่ะได้.

พิธีกรชาวเกาหลี: ก็ไม่เจ็บค่ะ ไม่เจ็บ อย่างที่อย่างที่XXคิดอะ.

แขกรับเชิญคนไทย: ไม่เจ็บ.

ไม่เจ็บค่ะ.

(ตอนร้อยเสา เล่าเรื่อง - ชุมชนตะเคียนเตี้ย)

จากตัวอย่างที่ 62 พิธีกรชาวเกาหลีใช้ดัชนีบริจเฉทเพื่อการโยงความที่มีเนื้อความต่อเนื่องกันปรากฏในผลัดที่ 4 จำนวน 2 คำ ได้แก่ “ก็” และ “อย่างที” ซึ่งครั้งแรกที่พิธีกรชาวเกาหลีได้พบกับแขกรับเชิญคนไทยและได้เห็นอุปกรณ์การทำกัวซาก็ได้กล่าวว่า “พีเอา ๆ ๆ อะไรที่มันแปลก ๆ มาก ๆ เลย.” ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าการใช้ดัชนีบริจเฉททั้งสองคำข้างต้นเป็นการกล่าวโยงความให้ต่อเนื่องกับเนื้อความที่พิธีกรชาวเกาหลีได้กล่าวไว้ตั้งแต่แรกเริ่ม คือไม่ได้กล่าวโยงความจากเนื้อความที่ปรากฏก่อนหน้าอย่างกระชั้นชิด โดยประโยคที่พิธีกรชาวเกาหลีได้กล่าวไว้ตั้งแต่แรกนี้สะท้อนให้เห็นว่าลักษณะของอุปกรณ์การทำกัวซาเป็นสิ่งที่ดูแปลกตามากสำหรับพิธีกรชาวเกาหลีจนอาจส่งผลให้เกิดการคาดคะเนว่าอาจจะรู้สึกเจ็บตัวเมื่อต้องใช้อุปกรณ์เหล่านั้นในการทำกัวซาให้กับตนเอง

ตัวอย่างที่ 63 บริบท: พิธีกรชาวเกาหลีกล่าวถึงความรู้สึกของตนหลังจากที่ได้มาสัมผัสวิถีชีวิตของชุมชนประมงบางละมุง

แขกรับเชิญคนไทย: เป็นไงบ้างครับ, ที่การกลับมาเที่ยวชุมชนของ=
=ประมงต้นแบบเนี่ยะอาหารอร่อยไหมครับ?

พิธีกรชาวเกาหลี: อร่อยมากค่ะ. อร่อยจนแบบ, อยากอยู่ต่อ=
=เลยค่ะ. ((หัวเราะ)) จริง ๆ แล้วXX, วันนี้=
=แบบรู้สึกดีมากเลยคะเพราะว่า, ตอนที่อยู่=
=กรุงเทพฯ ก็XXก็ทำงานอย่างเดียวไม่ค่อยมี=

แขกรับเชิญคนไทย: ใช่ ๆ.

พิธีกรชาวเกาหลี: =เวลาพักผ่อนด้วยคะแต่ว่า, วันนี้ทั้งวันXX=
=แบบรู้สึกแบบ, โล่งมากเลยคะไม่ต้อง ๆ =
=คิดอะไรมาก.

แขกรับเชิญคนไทย: แล้วของเราก็อยู่บรรยากาศชายทะเลมองไปก็=
=บรรยากาศน้ำทะเลเสียงคลื่นพัดผ่าน.

พิธีกรชาวเกาหลี: นั่น น่ะ สิ ค่ะ .

ตื่นมาก็แบบ, เห็นทะเลโอ้ตอนนี้อย. XX=
=รู้สึกตื่นเต้นด้วยคะที่ได้มาแบบสถานที่=
=ที่แบบไม่คุ้นเคยด้วยแล้วก็ได้เจอแบบพี ๆ =
=ชาวบ้าน. ที่แบบใช้, ใช้ชีวิตแบบเรียบง่าย.

(ตอนสุขพอดิ - ชุมชนประมงบางละมุง)

จากตัวอย่างที่ 63 แสดงให้เห็นลักษณะการใช้ดัชนีปริจเฉทแสดงการโยงความที่มีเนื้อความต่อเนื่องของพิธีกรชาวเกาหลีจำนวน 5 คำ ได้แก่ “แบบ ที่ ก็ ก็แบบ ที่แบบ” โดยผลัดที่ 2 กับผลัดที่ 4 เป็นเนื้อความที่ผู้พูดชาวเกาหลีกล่าวติดต่อกันอย่างต่อเนื่อง ซึ่งแขกรับเชิญคนไทยกล่าวแทรกเพียงคำว่า “ใช่ ๆ.” ในผลัดที่ 3 การใช้ดัชนีปริจเฉทในผลัดที่ 2 กับผลัดที่ 4 ปรากฏคำว่า “แบบ ที่ ก็” เพื่อแสดงการโยงความต่อเนื่องของเนื้อความ โดยคำว่า “แบบ” ในตำแหน่งคำแรกของผลัดที่ 2 กับตำแหน่งคำที่สองของผลัดที่ 4 ผู้พูดชาวเกาหลีมีการหยุดพูดครู่หนึ่งก่อนจะกล่าวเนื้อความต่อไป จังหวะการพูดลักษณะนี้จึงสะท้อนให้เห็นหน้าที่อีกประการหนึ่งของการใช้ดัชนีปริจเฉทคือการรักษาผลัดของผู้พูด ส่วนผลัดที่ 6 ปรากฏคำที่แตกต่างจากคำในผลัดก่อนหน้านี้ 2 คำ ได้แก่ “ก็แบบ ที่แบบ” ซึ่งมีลักษณะการสร้างคำโดยใช้คำว่า “แบบ” ต่อท้ายคำว่า “ก็” กับ “ที่” เพื่อทำหน้าที่โยงเนื้อความที่ปรากฏหน้าการใช้ดัชนีปริจเฉทให้ต่อเนื่องกับเนื้อความที่ปรากฏหลังการใช้ดัชนีปริจเฉท

2.2.1.2 หน้าที่โยงความที่มีเนื้อความเพิ่มเติม หมายถึง การใช้ดัชนีปริจเฉทแสดงการโยงความที่มีเนื้อความเพิ่มเติม โดยเนื้อความที่ปรากฏหลังดัชนีปริจเฉทประเภทนี้จะเป็นความที่มาเพิ่มเติมเนื้อความที่ผู้พูดได้กล่าวไว้ก่อนหน้านี้ หรือบางบริบทก็เป็นความที่มาเพิ่มเติมเนื้อความของคู่สนทนา ดัชนีปริจเฉทลักษณะนี้ที่พิธีกรชาวเกาหลีใช้ได้แก่ แล้ว แล้วก็ แล้วก็แบบ ซึ่ง ซึ่งแบบ ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 64 บริบท: แขกรับเชิญคนไทยถามพิธีกรชาวเกาหลีเกี่ยวกับความรู้สึกหลังจากเรียนรู้การทำขนมจีน

แขกรับเชิญคนไทย: คุณXวันนี้มาเรียนทำขนมจีนกับผม, สนุกไหม=
=ได้อะไรบ้าง?

พิธีกรชาวเกาหลี: [ออกวันนี้เป็นครั้งแรกที่ผมมา,
ทำขนมจีน. แต่รู้สึก, สนุก. **แล้วก็**, คนที่นี่,
ทุกคนทำเก่งมาก ๆ ครับ.]

แขกรับเชิญคนไทย: [ออกเพราะเขามี=
=ความชำนาญ.]

(ตอนเมืองโบราณที่มีชีวิต)

จากตัวอย่างที่ 64 เนื้อความที่พิธีกรชาวเกาหลีตอบคำถามของคู่สนทนาคนไทยโดยมีการใช้ดัชนีปริจเฉทคำว่า “แล้วก็” เพื่อโยงความระหว่างเนื้อความที่ปรากฏหน้าดัชนี

ปริศนาซึ่งมีแก่นความเกี่ยวกับความรู้สึกของผู้พูดกับเนื้อความเพิ่มเติมที่ปรากฏหลังดัชนีปริศนาซึ่งมีแก่นความเกี่ยวกับการกล่าวชมชาวบ้าน อีกทั้งการใช้ดัชนีปริศนาคำดังกล่าวยังแสดงให้เห็นว่านอกจากหน้าที่การโยงความที่มีเนื้อความเพิ่มเติมแล้ว คำว่า “แล้ว” ยังมีหน้าที่รักษาลำดับของผู้พูดอีกหน้าที่หนึ่งด้วย เพราะดัชนีปริศนาคำดังกล่าวมีนัยแฝงว่าผู้พูดยังมีเนื้อความที่จะกล่าวต่อ

ตัวอย่างที่ 65 บริบท: พิธีกรชาวเกาหลีกล่าวถึงวิธีการกินใบเก็นหนีบ (ผักเซียงดา) ของคนเกาหลี

พิธีกรชาวเกาหลี: เราจะใส่อันนี้แล้วใส่หมูสามชั้นแล้วใส่แบบ=
=พวกซอสน้ำจิ้มเขาเรียกกุกจุจาง-แล้วกิน=
แซกรับเชิญคนไทย: | อ้อหอม.

พิธีกรชาวเกาหลี: พร้อมกันมันจะมามีกลิ่นเริ่บ ๆ ไซ่ไหมครับ?
แซกรับเชิญคนไทย: เอออะฮา.

พิธีกรชาวเกาหลี: คนเกาหลี, ชอบกินมากครับแล้วเขาก็แบบหา=
=ที่ไทยยากมาก.

(ตอนหอมลมหายใจ)

จากตัวอย่างที่ 65 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีใช้ดัชนีปริศนาคำว่า “แล้ว” แสดงการโยงความที่มีเนื้อความเพิ่มเติมจำนวน 4 ตำแหน่ง โดยตำแหน่งที่ 1 - 3 อยู่ในผลัดที่ 1 เป็นการโยงความในลักษณะของลำดับขั้นตอนต่อจากถ้อยคำที่กล่าวมาก่อนหน้า ส่วนตำแหน่งสุดท้ายอยู่ในผลัดที่ 3 เป็นการโยงความในลักษณะของการเปลี่ยนแก่นความจากการทานเป็นการหาซื้อ

ตัวอย่างที่ 66 บริบท: พิธีกรชาวเกาหลีกล่าวถึงประสบการณ์ที่เคยพบเห็นตอนไปเที่ยวเกาะ

พิธีกรชาวเกาหลี: คือนักท่องเที่ยวที่แบบมา, เที่ยวกันนะคะ.
อย่าทิ้งขยะเลย. ขอรับรอง. เวลาไปเที่ยวแบบ=
=เกาะต่าง ๆ XXก็เห็นว่า, กินแล้วก็แบบทิ้ง=
=แบบโยน, ข้าง ๆ เลยซึ่งแบบไม่ ๆ เก็บกลับ,
ที่บนเรือด้วยอะคะซึ่ง, ไม่เหมาะสมแล้วก็=
=ทำลายธรรมชาติมากคะ.

(ตอนสุขพอดี - ชุมชนประมงบางละมุง)

เมื่อพิจารณาตัวอย่างที่ 66 จะพบว่าพิธีกรชาวเกาหลีใช้ดัชนีบริจเฉท แสดงการโยงความที่มีเนื้อความเพิ่มเติมจำนวน 4 ตำแหน่ง ตำแหน่งแรกคือคำว่า “แล้วก็แบบ” โดยมีลักษณะการสร้างคำคือใช้คำว่า “แบบ” ต่อท้ายคำว่า “แล้วก็” เพื่อขยายความเพิ่มเติมจากสิ่งที่ผู้พูดเห็น ตำแหน่งที่สองคือคำว่า “ซึ่งแบบ” มีลักษณะการสร้างคำคล้ายคลึงกับคำแรกคือใช้คำว่า “แบบ” ต่อท้ายคำว่า “ซึ่ง” แสดงการขยายความเพิ่มเติมเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ไม่ดีของนักท่องเที่ยว ตำแหน่งที่สามคือคำว่า “ซึ่ง” เพื่อโยงความบ่งชี้ว่าเป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม และตำแหน่งสุดท้ายคือคำว่า “แล้วก็” แสดงการโยงความถึงผลกระทบที่จะเกิดกับธรรมชาติ

ตัวอย่างที่ 67 บริบท: หัวหน้าชนเผ่าอธิบายเหตุผลของการนำไม้ไผ่มาทำผนังบ้าน

หัวหน้าชนเผ่า: แล้วผาครับผาบ้านสูตรดั้งเดิมจริง ๆ ก็คือจะ=
=เป็นไม้ไผ่. เขาเรียกว่าไม้ผาก. ทำไมถึงเป็น=

=ไม้ผากเพราะว่าหนึ่งระบายอากาศเพราะว่า=

=ให้ลมมันผ่านเข้าออกได้สบาย.

พิธีกรชาวเกาหลี:

หัวหน้าชนเผ่า:

=สองก็คือ, เวลาโจรขโมยมาข้างบ้านจะได้=

=มองเห็นได้.

แขกรับเชิญคนไทย:

XXมองเห็นทะลุออกไปไหม?

พิธีกรชาวเกาหลี:

เห็นครับ

แขกรับเชิญคนไทย:

อา.

พิธีกรชาวเกาหลี:

แล้วจากข้างนอกมองเห็นข้างในไม่ได้ใช่ไหม?

แขกรับเชิญคนไทยและหัวหน้าชนเผ่า:

((พูดพร้อมกัน)) ไม่เห็น.

พิธีกรชาวเกาหลี

โธ่สุดยอด!

(ตอนเผ่ากลางเมือง)

จากตัวอย่างที่ 67 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีใช้ดัชนีบริจเฉทคำว่า “แล้ว” ในผลัดที่ 7 ทำหน้าที่โยงความจากเนื้อความที่แขกรับเชิญคนไทยกล่าวถามตนว่า “XXมองเห็นทะลุออกไปไหม?” ซึ่งการโยงความในตัวอย่างนี้เป็นลักษณะที่แตกต่างจากตัวอย่างอื่นคือไม่ใช่การโยงความจากถ้อยคำที่ผู้พูดชาวเกาหลีกล่าวก่อนหน้า แต่เป็นการโยงความจากถ้อยคำที่คู่สนทนาคนไทยกล่าวไว้ ซึ่งถ้อยคำที่ปรากฏหลังดัชนีบริจเฉทนั้นเป็นความเพิ่มเติมที่มี

เนื้อความย่อคำจากที่คู่สนทนาคนไทยกล่าวในผลัดที่ 4 และมีการใช้คำแสดงคำถามปิดท้ายเพื่อเป็นการกล่าวถามความเข้าใจของตน

2.2.1.3 หน้าที่โยงความที่มีเนื้อความอธิบาย หมายถึง การใช้ดัชนีปริจเฉท แสดงการโยงความเพื่อการขยายความถ้อยคำที่กล่าวมาก่อนให้กระจ่าง กล่าวคือเนื้อความที่ปรากฏหลังดัชนีปริจเฉทชนิดนี้จะมีเนื้อความอธิบายขยายถ้อยคำที่ปรากฏหน้าดัชนีปริจเฉท หรือบางบริบทก็เป็นการขยายความจากคู่สนทนา ดัชนีปริจเฉทลักษณะนี้ที่พิธีกรชาวเกาหลีใช้ได้แก่ คือ คือแบบ ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 68 บริบท: แขกรับเชิญคนไทยถามพิธีกรชาวเกาหลีเกี่ยวกับความชื่นชอบสัรยอคอกุกปัดทวา

แขกรับเชิญคนไทย: XXดูแล้วเนี่ยะ, Xชอบเล่นไหนมากอะ?
พิธีกรชาวเกาหลี: อ อ =
=ผมดูก่อนนะครับ. ที่ผมชอบที่สุดคือ,
เส้นเนี่ยะอะครับเส้นนี้, ครับ.
แขกรับเชิญคนไทย: ออ. ตาถึงเนาะ.

(ตอนเมืองโบราณที่มีชีวิต)

จากตัวอย่างที่ 68 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีใช้ดัชนีปริจเฉทคำว่า “คือ” ในผลัดที่ 2 เพื่อโยงความถ้อยคำระหว่างถ้อยคำที่ปรากฏหน้าดัชนีปริจเฉทคือความชื่นชอบของตน กับถ้อยคำที่ปรากฏหลังดัชนีปริจเฉทคือลักษณะของการอธิบายแบบชี้เฉพาะเพราะมีการใช้คำลักษณนามร่วมกับคำสรรพนามชี้เฉพาะคือ “เส้นเนี่ยะ, เส้นนี้” อีกทั้งหากพิจารณาการใช้ดัชนีปริจเฉทคำดังกล่าวพบว่าผู้พูดชาวเกาหลีมีการหยุดพูดครู่หนึ่งก่อนที่จะกล่าวถ้อยคำต่อไปโดยไม่ปรากฏการพูดแทรกจากคู่สนทนาคนไทย ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่านอกจากคำว่า “คือ” มีหน้าที่เพื่อโยงความอธิบายแล้ว ยังมีหน้าที่อีกประการหนึ่งคือการรักษาลัดของผู้พูดด้วย

ตัวอย่างที่ 69 บริบท: พิธีกรชาวเกาหลีกล่าวเกี่ยวกับบรรยากาศโดยรวมของเกาะนก

พิธีกรชาวเกาหลี: แต่มันแปลกมากอะคะ**คือแบบ**เวลาไปเกาะ=
=ต่าง ๆ เราก็จะไม่ค่อย ๆ เห็น, **ที่แบบ**รอบ ๆ =
=ข้างก็จะมี**แบบ**พวกตึกอะไรอย่างเงี้ยอะคะ.

(ตอนสุโขทัย - ชุมชนประมงบางละมุง)

จากตัวอย่างที่ 69 พบว่าพิธีกรชาวเกาหลีใช้ดัชนีปริจเฉทคำว่า “คือแบบ” แสดงการโยงความที่มีเนื้อความอธิบาย โดยเนื้อความที่ปรากฏหลังดัชนีปริจเฉทเป็นการขยายความเกี่ยวกับบรรยากาศของเกาะนกซึ่งแตกต่างจากเกาะที่ผู้พูดเคยพบเห็นเพื่ออธิบายถ้อยคำที่กล่าวไว้ก่อนดัชนีปริจเฉทคือความรู้สึกแปลกใจ เมื่อพิจารณาลักษณะการใช้ดัชนีปริจเฉทคำดังกล่าวพบว่าเป็นการใช้คำว่า “คือ” ซึ่งเป็นคำที่มีลักษณะความหมายเกี่ยวกับการอธิบายความแล้วมีการใช้คำว่า “แบบ” มาต่อท้าย นอกจากนั้นช่วงกลางข้อความยังพบว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีการใช้คำว่า “ที่แบบ” เพื่ออธิบายลักษณะของบรรยากาศโดยรอบของเกาะนก ซึ่งมีลักษณะเป็นการใช้คำว่า “แบบ” มาต่อท้ายเช่นเดียวกับคำแรก และช่วงท้ายข้อความพบที่มีการใช้คำว่า “แบบ” ทำหน้าที่เชื่อมความในประโยค แต่การใช้ดัชนีปริจเฉทลักษณะสุดท้ายนี้สามารถละได้โดยไม่ส่งผลต่อความหมายแต่อย่างใด

ตัวอย่างที่ 70 บริบท: พิธีกรชาวเกาหลีสอบถามแขกรับเชิญคนไทยเกี่ยวกับสถานที่

พิธีกรชาวเกาหลี: พ่อหลวงครับอันนี้คือที่ไหนครับ?

แขกรับเชิญคนไทย: เอ่อที่นี่เป็นสวนสมุนไพร.

พิธีกรชาวเกาหลี: คือทุกอย่างจะเป็นสมุนไพรหมดเลยหรือครับ?

แขกรับเชิญคนไทย: ใช่. ทุกต้นเหี่ยวจะเป็นสมุนไพร.

(ตอนหอมลมหายใจ)

จากตัวอย่างที่ 70 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีใช้ดัชนีปริจเฉทคำว่า “คือ” ในผลัดที่ 3 เพื่อโยงความให้มีเนื้อความอธิบายถ้อยคำก่อนหน้านี้ ซึ่งไม่ใช่ถ้อยคำที่พิธีกรชาวเกาหลีกล่าวเองแต่เป็นถ้อยคำที่คู่สนทนาคนไทยกล่าวในผลัดที่ 2 คือคำว่า “สวนสมุนไพร” โดยพิธีกรชาวเกาหลีโยงความให้เนื้อความกระจ่าง ก่อนจะใช้คำแสดงคำถามคำว่า “หรือ” ต่อท้ายประโยคเพื่อทวนถามความเข้าใจของตนอีกครั้งหนึ่ง

ตัวอย่างที่ 71 บริบท: พิธีกรชาวเกาหลีกล่าวเปรียบเทียบความรู้สึกของตนระหว่างตอนที่อยู่ในบ้านกับตอนที่อยู่หน้าบ้าน

พิธีกรชาวเกาหลี: แต่พื้วันดีหนูรู้สึกดี, ดี, ดีกว่าที่อยู่ ๆ ข้างใน=

แขกรับเชิญคนไทย: อาห๊ะ.

พิธีกรชาวเกาหลี: =เมื่อก็หนู ๆ จะเป็นลม. คือจริง ๆ แล้วตอนนี้=

=ก็กลางวันเาะก็เลยแบบ, แดดมันแรง.

แขกรับเชิญคนไทย: ค่ะ.

พิธีกรชาวเกาหลี: ก็เลยข้างในมันอบอ้าวเนอะ.
 แขกรับเชิญคนไทย: ค่ะ.
 พิธีกรชาวเกาหลี: แต่=
 =ข้างนอกอยู่ดีกว่าเยอะเลยคะ.
 แขกรับเชิญคนไทย: บรรยากาศเย็นสบายขึ้นมานิดหนึ่งนะคะ.
 พิธีกรชาวเกาหลี: ใช่.
 มีลมเย็น ๆ.

(ตอนร้อยเสา เล่าเรื่อง - ชุมชนตะเคียนเตี้ย)

จากตัวอย่างที่ 71 พิธีกรชาวเกาหลีใช้ดัชนีปริจเฉทคำว่า “คือ” แสดงการโยงความเพื่อขยายความถ้อยคำที่กล่าวมาก่อนหน้าเกี่ยวกับความรู้สึกของตน โดยเนื้อความที่ปรากฏหลังดัชนีปริจเฉทแสดงให้เห็นว่าผู้พูดพยายามที่จะอธิบายขยายความรู้สึกของตนด้วยการเปรียบเทียบว่าความรู้สึกตอนที่อยู่นำบ้านดีกว่ากับตอนที่อยู่ในบ้าน

2.2.1.4 หน้าที่ยโยงความที่มีเนื้อความขัดแย้ง หมายถึง การใช้ดัชนีปริจเฉทแสดงการโยงความให้เนื้อความสองเนื้อความมีความขัดแย้ง คือเนื้อความที่ปรากฏหลังดัชนีปริจเฉทจะขัดแย้งกับเนื้อความที่ผู้พูดกล่าวมาก่อนหน้า หรือบางบริบทอาจเป็นการขัดแย้งกับเนื้อความของผู้ร่วมสนทนา ดัชนีปริจเฉทลักษณะนี้ที่พิธีกรชาวเกาหลีใช้ได้แก่ แต่ แต่ว่า แต่ก็ แต่ก็ แบบ ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 72 บริบท: พิธีกรชาวเกาหลีกล่าวปิดช่วงรายการหลังจากเล่นชิงช้าของชนเผ่าอาข่า

พิธีกรชาวเกาหลี: หลังจากผมเล่นชิงช้านะครับโอโฮ. เขาผลัก=
 =กันแรงมาก ๆ ครับคือขึ้นสูงมาก. คือแบบ=
 =น่ากลัวแต่ก็, คนเราก็ต้องลองดูใช่ไหมครับ?
 พอเล่นแล้วคือแบบสนุกมาก ๆ ครับ.

(ตอนเผ่ากลางเมือง)

จากตัวอย่างที่ 72 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีใช้ดัชนีปริจเฉทคำว่า “แต่ว่า” เพื่อโยงความระหว่างเนื้อความที่กล่าวมาก่อนหน้าว่าการเล่นชิงช้าของชนเผ่าอาข่าที่น่ากลัวซึ่งขัดแย้งกับเนื้อความที่กล่าวหลังการใช้ดัชนีปริจเฉทด้วยลักษณะการเสนอแนะว่าต้องลองเล่นดูเพราะสนุกมาก

ตัวอย่างที่ 73 บริบท: พิธีกรชาวเกาหลีกล่าวถึงรสชาติของหอยสดที่ชาวประมงต๋อยตามโขดหินให้กิน

พิธีกรชาวเกาหลี: อร่อยมากเลยคะ. คือมันเป็นมันเป็นตัวเล็ก ๆ =
= แต่ว่า, ความรสชาติที่, หวานแบบหวานมาก.
แล้วแบบ, เค็มนิด ๆ. เค็มแบบน้ำทะเลอะคะ =
= น้ำทะเลเมื่อก็ก็ผสมแหละเพราะว่าหนูก็ล้าง,
ล้างกับน้ำทะเล. แต่ก็แบบมันกลมกล่อม =
= มากเลยคะอร่อยมากเลยอา.

(ตอนสุซพอดี้ - ชุมชนประมงบางละมุง)

จากตัวอย่างที่ 73 พบว่าพิธีกรชาวเกาหลีใช้ดัชนีปริจเฉทแสดงการโยงความให้เนื้อความมีความขัดแย้งกันสองตำแหน่ง ตำแหน่งแรกพิธีกรชาวเกาหลีใช้คำว่า “แต่ว่า” เพื่อโยงความระหว่างเนื้อความที่กล่าวมาก่อนหน้าเกี่ยวกับขนาดของหอยกับเนื้อความที่กล่าวหลังการใช้ดัชนีปริจเฉทซึ่งเกี่ยวกับรสชาติที่หวานมากและเค็มเล็กน้อย ส่วนตำแหน่งที่สองพิธีกรชาวเกาหลีใช้ดัชนีปริจเฉทคำว่า “แต่ก็แบบ” โดยเนื้อความที่ปรากฏหลังการใช้ดัชนีปริจเฉทคำดังกล่าวมีความขัดแย้งกับเนื้อความที่กล่าวมาก่อนหน้า คือรสชาติที่กลมกล่อมและอร่อยขัดแย้งกับการนำหอยไปล้างในน้ำทะเล ซึ่งการใช้ดัชนีปริจเฉทคำว่า “แต่ก็แบบ” เป็นลักษณะการเติมคำว่า “แบบ” ต่อท้ายดัชนีปริจเฉทที่เจ้าของภาษาใช้กันโดยส่วนใหญ่

ตัวอย่างที่ 74 บริบท: พิธีกรชาวเกาหลีสอบถามแขกรับเชิญคนไทยเกี่ยวกับการแต่งเหรียญทวงจำลองของตนเอง

พิธีกรชาวเกาหลี:	ใช้ได้ปะครับพี่?
แขกรับเชิญคนไทย:	ไหนผมดูหน่อยครับ.
พิธีกรชาวเกาหลี:	อันนี้.
แขกรับเชิญคนไทย:	ก็โอเคอยู่ครับ.
พิธีกรชาวเกาหลี:	โอเคอยู่ใช่ไหมครับ?
แขกรับเชิญคนไทย:	ครับผม.
พิธีกรชาวเกาหลี:	<u>แต่</u> ทำไมไม่บอกสวย?
แขกรับเชิญคนไทย:	สวยครับสวย.
พิธีกรชาวเกาหลี:	((หัวเราะ)) อันนี้โอเคอยู่ใช่ไหมครับโอเค.
แขกรับเชิญคนไทย:	สวย ๆ.

(ตอนเมืองโบราณที่มีชีวิต)

จากตัวอย่างที่ 74 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีใช้ดัชนีปริจเฉทคำว่า “แต่” ในผลัดที่ 7 เพื่อแสดงการแย้งความจากคู่สนทนาคนไทยที่กล่าวถึงสภาพเหรียญทวารจาลองของพิธีกรชาวเกาหลีในผลัดที่ 4 ว่า “ก็โอเคอยู่ครับ.” โดยพิธีกรชาวเกาหลีใช้ถ้อยคำกล่าวเชิงหยอกล้อในผลัดที่ 7 ว่า “แต่ทำไมไม่บอกสวย?” ทั้งนี้ลักษณะการใช้คำระหว่างคำภาษาอังกฤษคำ “โอเค” กับคำภาษาไทยว่า “สวย” อาจมีผลต่อความรู้สึกที่แตกต่างกันจึงส่งผลให้ผู้พูดชาวเกาหลีใช้ดัชนีปริจเฉทคำดังกล่าวเพื่อขัดแย้งเนื้อความของแขกรับเชิญคนไทย

ตัวอย่างที่ 75 บริบท: แขกรับเชิญคนไทยกล่าวถึงสรรพคุณของพริกขี้หนู หลังจากพิธีกรชาวเกาหลีได้ลองชิม

แขกรับเชิญคนไทย: อันนี้เป็นพริกลูกพริกขี้หนู.
พิธีกรชาวเกาหลี: พริกขี้พริกขี้หนู.
แขกรับเชิญคนไทย: ((เด็ดพริกขี้หนูขึ้นมา)) อ๊ะนี่.
พิธีกรชาวเกาหลี: เผ็ดไหมครับ?
แขกรับเชิญคนไทย: อันนี้ไม่ค่อยเผ็ดเพราะมันยัง ๆ ไม่แก่จัดลง=
=ชิมลูก.
พิธีกรชาวเกาหลี: ลองจัดคู่สิครับ.
แขกรับเชิญคนไทย: อ๊ะ! อ๊ะ! เป็นยังไง? เผ็ดไหมครับ? ค่อยๆ.
((หัวเราะ))
พิธีกรชาวเกาหลี: อ๊ะ! โอ๊ะเผ็ดครับ.
แขกรับเชิญคนไทย: เผ็ดไหม?
พิธีกรชาวเกาหลี: เออไหนบอกว่าแม่บอกว่าไม่เผ็ดไงโธ?
แขกรับเชิญคนไทย: แม่ยังพูดไม่หมด. บอกไม่เผ็ดมาก.
พิธีกรชาวเกาหลี: โอ้!
แขกรับเชิญคนไทย: แต่ ๆ ดินะคะ.
พิธีกรชาวเกาหลี: ดีครับ.
แขกรับเชิญคนไทย: บำรุงเลือดอย่างหนึ่งล่ะ.
พิธีกรชาวเกาหลี: บำรุงเลือด.
แขกรับเชิญคนไทย: บำรุง=
=เลือดทุกอย่างบำรุงหมดเลยลูก.

พิธีกรชาวเกาหลี:

แต่ไม่กิน=

=อีกแล้วนะครับ.

(ตอนหอมลมหายใจ)

เมื่อพิจารณาลักษณะการใช้ดัชนีปริจเฉทให้เนื้อความขัดแย้งกันของพิธีกรชาวเกาหลีในตัวอย่างที่ 75 จะพบว่าผู้พูดชาวเกาหลีใช้คำว่า “แต่” ขึ้นต้นประโยคในผลัดสุดท้ายคือผลัดที่ 18 เพื่อทำหน้าที่เชื่อมโยงความให้ขัดแย้งจากการเสนอแนะให้ลองชิมพริกขี้หนูของคู่สนทนาคนไทยที่กล่าวเชิญชวนในผลัดที่ 5 ซึ่งบริบทการสนทนาข้างต้นจะพบว่าไม่ใช่ลักษณะการใช้ดัชนีปริจเฉทให้มีเนื้อความขัดแย้งกับเนื้อความที่กล่าวก่อนหน้านี้โดยตรงหรือทันทีทันใด โดยมีเนื้อความที่สนทนาเกี่ยวกับรสชาติและสรรพคุณของพริกขี้หนูก่อน อีกทั้งเมื่อพิจารณาการใช้ถ้อยคำของแขกรับเชิญคนไทยก็จะพบว่ามีการใช้ดัชนีปริจเฉทคำว่า “แต่” ขึ้นต้นประโยคในผลัดที่ 13 เพื่อเปลี่ยนหัวข้อสนทนาโดยกล่าวถึงสรรพคุณของพริกขี้หนูก่อนด้วย ก่อนที่ผู้พูดชาวเกาหลีจะใช้ดัชนีปริจเฉทคำว่า “แต่” ขึ้นต้นประโยคในผลัดที่ 18 เพื่อแย้งความกับการเชิญชวนของแขกรับเชิญคนไทยและพฤติกรรมการลองชิมพริกขี้หนูของตนเอง

2.2.1.5 หน้าที่โยงความที่มีเนื้อความแสดงเงื่อนไข หมายถึง การใช้ดัชนีปริจเฉทแสดงการโยงความที่มีเนื้อความแสดงข้อแม้ต่อเนื้อความที่จะกล่าวต่อไปหรือกล่าวมาก่อนแล้ว ดัชนีปริจเฉทลักษณะนี้ที่พิธีกรชาวเกาหลีใช้ได้แก่ ถ้า ถึงแม้ ถ้าอย่างนั้น ถ้าแบบ ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 76 บริบท: พิธีกรชาวเกาหลีกล่าวเปิดช่วงรายการก่อนเข้าไปเที่ยวชมวิถีชีวิตของชาวชนเผ่า

พิธีกรชาวเกาหลี:

สิ่งหนึ่งนะครับถ้ามาเชียงใหม่, ห้ามพลาด=
=วิถีชีวิตชนเผ่านะครับทุกคน.

(ตอนเผ่ากลางเมือง)

จากตัวอย่างที่ 76 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีใช้ดัชนีปริจเฉทคำว่า “ถ้า” เพื่อโยงความที่มีเนื้อความแสดงเงื่อนไข โดยลักษณะเงื่อนไขนี้เป็นการอ้างอิงในสิ่งที่อาจจะเป็นจริงได้ คือภายใต้เงื่อนไขว่าบุคคลใดที่มีโอกาสมาเที่ยวเชียงใหม่ก็ไม่ควรพลาดการเที่ยวชมวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของชาวชนเผ่า

ตัวอย่างที่ 77 บริบท: พิธีกรชาวเกาหลีกล่าวเปิดช่วงรายการก่อนเริ่มกิจกรรมเก็บหอยดัลบั

พิธีกรชาวเกาหลี:

ถึงแม้การมาท่องเที่ยวชลบุรีในครั้งนี้นะของXX=
=อาจจะไม่ใช่ครั้งแรก. แต่สำหรับการมา=

=สัมผัสวิถีชีวิตของชุมชนประมงบางละมุง=
 =แห่งนี้ถือได้ว่าเป็นประสบการณ์ใหม่.
 มีเรื่องราวหลากหลายที่ทำให้XXตื่นเต้นอยู่=
 =ตลอดเวลาค่ะ. ซึ่งกิจกรรมเก็บหอยตลับ,
 ก็เป็นอีกหนึ่งประสบการณ์ที่XXจะไม่มีวันลืม=
 =เลยค่ะ.

(ตอนสุภาพดี - ชุมชนประมงบางละมุง)

จากตัวอย่างที่ 77 พิธีกรชาวเกาหลีใช้ดัชนีปริศนาคำว่า “ถึงแม่” ขึ้นต้นข้อความเพื่อโยงความที่มีเนื้อความแสดงเงื่อนไขว่าการมาเที่ยวชลบุรีครั้งนี้ไม่ใช่ครั้งแรกผู้พูด ก่อนจะกล่าวเชื่อมโยงในเนื้อความต่อไปเกี่ยวกับความรู้สึกที่แปลกใหม่เมื่อได้สัมผัสวิถีชีวิตของชุมชนประมงบางละมุง

ตัวอย่างที่ 78 บริบท: แขกรับเชิญคนไทยอธิบายความหมายของคำศัพท์คำว่า “ผิดผี” แก่พิธีกรชาวเกาหลี

แขกรับเชิญคนไทย: ผิดผีก็คือการ, ที่XXเนียไปทำอะไรที่มันผิดกฎ,
 ผิดระเบียบกฎเกณฑ์เขา.

พิธีกรชาวเกาหลี: อ้อเข้าใจแล้วครับเข้าใจแล้ว. ผู้ชาย=
 =หมาย ๆ ความว่า, เอ่อจับตัวผู้หญิงไม่ได้=
 =ทำไมครับ? ถ้าอย่างนั้นผมจับตัวพี่อ้อยได้=
 =ไหมครับ?

(ตอนความสุข...ที่ไม่ต้องพิสูจน์ -

ชุมชนบ้านโคกและชุมชนบ้านดงเย็น)

จากตัวอย่างที่ 78 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีใช้ดัชนีปริศนาโยงความแสดงเงื่อนไขคำว่า “ถ้าอย่างนั้น” ในช่วงท้ายข้อความซึ่งเป็นลักษณะการใช้ดัชนีปริศนาต่อจากความที่กล่าวมาก่อนเพื่อสอบถามภายใต้เงื่อนไขว่าผู้พูดสามารถจับตัวแขกรับเชิญที่เป็นผู้หญิงได้หรือไม่

ตัวอย่างที่ 79 บริบท: พิธีกรชาวเกาหลีกล่าวถึงความสงสัยเมื่อไม่เห็นผับบ้าน

พิธีกรชาวเกาหลี: ตอนแรกหนูก็สงสัยไป
 แขกรับเชิญคนไทย: |เอ่อ.

พิธีกรชาวเกาหลี: ถ้าแบบ, มีแบบ, แต่งงานกันแล้ว. แม่กับน้ำ=
 แกรับเชิญคนไทย: อิม.
 พิธีกรชาวเกาหลี: =แต่งงานกันแล้วก็, ตอน ๆ นอนกันนะก็ไม่มี=
 แกรับเชิญคนไทย: นอน.
 พิธีกรชาวเกาหลี: =ผนังก็แบบอายลี.
 แกรับเชิญคนไทย: ออ. ((หัวเราะ))

(ตอนร้อยเส้า เล่าเรื่อง - ชุมชนตะเคียนเตี้ย)

เมื่อพิจารณาลักษณะการสนทนาในตัวอย่างที่ 79 พบว่าพิธีกรชาวเกาหลีใช้ดัชนีปริเจตคำว่า “ถ้าแบบ” เพื่อแสดงการโยงความที่มีเนื้อความแสดงเงื่อนไขโดยปรากฏอยู่ในตำแหน่งเป็นคำแรกของผลัดที่ 3 ซึ่งผู้พูดชาวเกาหลีมีการหยุดพูดครู่หนึ่งก่อนจะกล่าววลีและประโยคต่อไปตามลำดับ ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าดัชนีปริเจตที่แสดงการโยงความที่มีเนื้อความแสดงเงื่อนไขนี้ช่วยทำหน้าที่รักษาผลัดของผู้พูดอีกหน้าที่หนึ่งด้วย เพราะผู้พูดชาวเกาฬียังมีถ้อยคำที่ต้องการจะกล่าวต่ออีกคือเนื้อความที่ปรากฏหลังดัชนีปริเจตคำดังกล่าว

2.2.1.6 หน้าทีโยงความที่มีเนื้อความแสดงเหตุ หมายถึง การใช้ดัชนีปริเจตแสดงการโยงความที่มีเนื้อความอ้างถึงความเป็นมาของเรื่องที่ผู้พูดได้กล่าวไว้เองก่อนหน้านี้ ดัชนีปริเจตลักษณะนี้ที่พิธีกรชาวเกาหลีใช้ได้แก่ เพราะ เพราะว่า ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 80 บริบท: พิธีกรชาวเกาหลีกล่าวถึงรสชาติอาหารที่ตนเองชื่นชอบ

พิธีกรชาวเกาหลี: ผมชอบหวาน ๆ ครับ. เพราะว่าผมเป็น=
 =คนหวาน.

(ตอนเมืองโบราณที่มีชีวิต)

จากตัวอย่างที่ 80 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีใช้ดัชนีปริเจตคำว่า “เพราะว่า” เพื่อโยงความระหว่างรสชาติอาหารที่ตนเองชื่นชอบในประโยคที่กล่าวว่า “ผมชอบหวาน ๆ ครับ.” เข้ากับลักษณะบุคลิภาพของตนซึ่งเป็นเนื้อความที่แสดงเหตุในประโยคที่กล่าวว่า “ผมเป็นคนหวาน.”

ตัวอย่างที่ 81 บริบท: พิธีกรชาวเกาหลีกล่าวปิดช่วงรายการหลังจากทัศนศึกษาบ้านของชาวลาวครั้งที่ชุมชนได้อนุรักษ์ไว้

พิธีกรชาวเกาหลี: อาที่เกาหลี, อาเรา, อยู่ทีเดียวกัน, แต่เรา=
 =แยกกันคนละห้องก็เลยไม่มีโอกาสที่ได้เจอ=

=ด้วยกัน. ถ้าเปรียบเทียบ, บ้านลาวครั้ง,
 คนอยู่ใช้เวลาด้วยกันได้เยอะกว่า, เอ้อบ้าน=
 =เกาหลีเพราะมีแต่ห้องเดียว. แล้วก็ผู้ชาย=
 =ห้ามเข้า, ก็เลยต้องอยู่ด้วยกัน.

(ตอนความสุข...ที่ไม่ต้องพิสูจน์ -

ชุมชนบ้านโคกและชุมชนบ้านดงเย็น)

จากตัวอย่างที่ 81 พิธีกรชาวเกาหลีใช้ดัชนีปริศนาคำว่า “เพราะ” เพื่อแสดงสาเหตุ โดยเนื้อความที่ปรากฏหลังดัชนีปริศนาคำดังกล่าวมีใจความอ้างถึงความเป็นมาว่า ชาวลาวครั้งอาศัยอยู่รวมกันบริเวณกลางบ้าน ยกเว้นบ้านไหนที่มีลูกสาวจะต้องสร้างห้องแยกออกไปต่างหากและผู้ชายก็ห้ามเข้าไปในห้องนั้น ซึ่งแตกต่างจากบ้านของชาวเกาหลีที่บ้านหนึ่งหลังจะมีหลายห้องอย่างที่พิธีกรชาวเกาหลีได้กล่าวเปรียบเทียบในช่วงต้นของข้อความ

ตัวอย่างที่ 82 บริบท: พิธีกรชาวเกาหลีกล่าวเปิดช่วงรายการเกี่ยวกับการปลูกต้นไม้ของชุมชน

พิธีกรชาวเกาหลี: การที่XXเดินทางมาสัมผัสเรื่องราวของชุมชน=
 =บ้านตะเคียนเตี้ยแห่งนี้. อีกหนึ่งสิ่งที่XX=
 =ประทับใจมาก ๆ, นั่นก็คือเรื่องราวของ=
 =วิถีชีวิตชุมชนของคนที่นี่ค่ะ. เพราะที่นี่=
 =มักจะมีเรื่องแปลกใหม่ให้XXได้เรียนรู้อยู่=
 =เสมอ. ไม่เว้นแม้กระทั่งการปลูกต้นไม้แบบ=
 =นี้เลยค่ะ.

(ตอนร้อยเส้า เล่าเรื่อง - ชุมชนตะเคียนเตี้ย)

จากตัวอย่างที่ 82 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีใช้คำว่า “เพราะ” เพื่อเชื่อมโยงความที่มีใจความแสดงสาเหตุ นั่นก็คือการเรียนรู้การปลูกต้นไม้ที่แปลกใหม่ของชุมชน โดยส่งผลให้พิธีกรชาวเกาหลีรู้สึกประทับใจดังที่ได้กล่าวก่อนการใช้ดัชนีปริศนา

ตัวอย่างที่ 83 บริบท: พิธีกรชาวเกาหลีกล่าวถึงลักษณะของน้ำทะเลที่แตกต่างจากเดิม

พิธีกรชาวเกาหลี: แปลกใจมากเพราะว่าน้ำใสมากเลยเพราะว่า,
 คือเมื่อกี่ ๆ เรา ๆ มาจากตรง,

แขกรับเชิญคนไทย: ชลบุรี

พิธีกรชาวเกาหลี: ชลบุรีตรงนั้นใช่ใหมคะ? นำไม่ใช่เป็น=
=แบบนี้เลย.

(ตอนสุชพอดี้ - ชุมชนประมงบางละมุง)

จากตัวอย่างที่ 83 พบว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีการใช้ดัชนีปริเจตคำว่า “เพราะว่า” ซ้ำสองครั้ง โดยครั้งแรกเป็นการอ้างถึงสาเหตุของความแปลกใจคือลักษณะของ น้ำทะเลที่ใสมาก ส่วนครั้งที่สองเป็นการกล่าวอ้างถึงลักษณะของน้ำทะเลที่ผู้พูดเคยเห็นริมฝั่ง ชลบุรีซึ่งมีลักษณะแตกต่างจากที่เกาะนก

2.2.1.7 หน้าที่ยोगความที่มีเนื้อความแสดงจุดมุ่งหมาย หมายถึง การใช้ดัชนี ปริเจตแสดงการयोगความที่มีเนื้อความแสดงจุดมุ่งหมาย (purpose) ซึ่งมีทั้งลักษณะการ योग ความจากสิ่งที่ผู้พูดได้กล่าวไว้ก่อนหน้านี้ หรือบางบริบทอาจเป็นการयोगความจากผู้ร่วมสนทนา ดัชนีปริเจตลักษณะนี้ที่พิธีกรชาวเกาหลีใช้ได้แก่ เพื่อ ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 84 บริบท: พิธีกรชาวเกาหลีกล่าวเปิดรายการในลักษณะของการแนะนำตัว

พิธีกรชาวเกาหลี: ผมเป็นนักศึกษาชาวเกาหลี. ออกเดินทาง=
=ท่องเที่ยว. เพื่อพร้อมความรู้ทางด้าน=
=ภาษาไทย.

(ตอนเมืองโบราณที่มีชีวิต)

บริบทในตัวอย่างที่ 84 แสดงให้เห็นว่าผู้พูดเป็นนักศึกษาชาวเกาหลีที่กำลังออกเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทย ซึ่งข้อมูลดังกล่าวถูกใช้เป็นสิ่งที่อ้างถึงจุดมุ่งหมายของ ข้อความที่ปรากฏหลังคำว่า “เพื่อ” การใช้ดัชนีปริเจตคำนี้จึงมีหน้าที่แสดงจุดมุ่งหมายของ ข้อความที่กล่าวก่อนหน้าว่าเป็นการเตรียมพร้อมความรู้ทางด้านภาษาไทยของผู้พูดชาวเกาหลีเอง

ตัวอย่างที่ 85 บริบท: พิธีกรชาวเกาหลีกล่าวถึงกิจกรรมลำดับถัดไป

พิธีกรชาวเกาหลี: พ่อหลวงนี้จะทำให้ผมไปเก็บผักกับแม่หลวง=
=ด้วยนะครับทุกคน. เพื่อให้เธอจะทำอาหาร=
=ของมือเย็นด้วยนะครับทุกคน.

(ตอนหอมลมหายใจ)

จากตัวอย่างที่ 85 พิธีกรชาวเกาหลีใช้ดัชนีปริเจตคำว่า “เพื่อ” แสดงการ योगความจากสิ่งที่ได้กล่าวไว้ก่อนหน้านี้คือ “พ่อหลวงนี้จะทำให้ผมไปเก็บผักกับแม่หลวงด้วยนะครับ

ทุกคน.” ส่วนประโยคที่ปรากฏหลังคำว่า “เพื่อ” คือ “ให้เธอจะทำอาหารของมือเย็นด้วยนะครับทุกคน.” มีเนื้อความอ้างถึงจุดมุ่งหมายของประโยคที่กล่าวมาก่อนหน้า

ตัวอย่างที่ 86 บริบท: พิธีกรชาวเกาหลีกล่าวถามแขกรับเชิญคนไทยถึงจุดประสงค์ของการแสดง

แขกรับเชิญคนไทย: อัจฉางงานปาร์ตี้เพื่อต้อนรับแขกโดยเฉพาะเลย.

พิธีกรชาวเกาหลี: ผมเป็นแขก, ก็เลยทำเพื่อจะให้ผมคือเขาเต้น=

แขกรับเชิญคนไทย: ใช่.

พิธีกรชาวเกาหลี: =ให้ผมใช่ไหมครับ?

แขกรับเชิญคนไทย: ใช่ ๆ.

(ตอนเผ่ากลางเมือง)

จากตัวอย่างที่ 86 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีกล่าวถามแขกรับเชิญคนไทยโดยมีการใช้ดัชนีปริจเฉทคำว่า “เพื่อ” โยงความถึงจุดมุ่งหมายของคำถาม โดยเป็นการโยงความจากแขกรับเชิญคนไทยที่กล่าวในผลัดที่ 1 ว่า “อัจฉางงานปาร์ตี้เพื่อต้อนรับแขกโดยเฉพาะเลย.” แล้วในผลัดที่ 2 พิธีกรชาวเกาหลีได้กล่าวทวนซ้ำก่อนว่า “ผมเป็นแขก,” ก่อนจะต่อด้วยประโยคคำถามว่า “ก็เลยทำเพื่อจะให้ผมคือเขาเต้นให้ผมใช่ไหมครับ?” ซึ่งคำตอบก็หมายถึงตัวผู้พูดเอง

ตัวอย่างที่ 87 บริบท: พิธีกรชาวเกาหลีกล่าวเปิดรายการในลักษณะของการแนะนำตัว

พิธีกรชาวเกาหลี: สวัสดีครับผมชื่อXXครับ. เป็นชาวเกาหลีที่อยู่=
=เมืองไทยมาสิบปีแล้วครับ. ที่ผมเลือกอยู่=
=เมืองไทยก็เพราะว่าประเทศไทยเป็น=
=ประเทศอิสระ. แล้วคนไทยก็เป็นมิตรกับ=
=ต่างชาติมาก ๆ. ซึ่งผมก็เป็นคนที่อยากมี=
=เพื่อนเยอะ ๆ. ผมจึงออกเดินทางเพื่อตาม=
=หามิตรภาพใหม่ ๆ ครับ.

(ตอนหอมลมหายใจ)

จากตัวอย่างที่ 87 พิธีกรชาวเกาหลีกล่าวเริ่มต้นข้อความด้วยการแนะนำตัวแล้วตามด้วยเหตุผลที่เลือกอยู่ประเทศไทย และจบข้อความด้วยการกล่าวถึงความมุ่งหมายของตนว่า “ผมจึงออกเดินทางเพื่อตามหามิตรภาพใหม่ ๆ ครับ.” โดยในประโยคดังกล่าวมีการใช้ดัชนี

ปริศนาคำว่า “เพื่อ” ทำหน้าที่โยงความระหว่างเนื้อความที่ได้กล่าวมาก่อนหน้ากับเนื้อความแสดงจุดมุ่งหมายในตอนท้าย

2.2.1.8 หน้าทีโยงความที่มีเนื้อความให้เลือก หมายถึง การใช้ดัชนีปริศนาที่มีลักษณะความหมายเพื่อการโยงความให้เลือกอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือบางบริบทสามารถเลือกมากกว่าหนึ่งตัวเลือกก็ได้ ทั้งนี้การใช้ดัชนีปริศนาเพื่อการโยงความอาจมีลักษณะเป็นการโยงความในสิ่งที่ผู้พูดได้กล่าวไว้ก่อนหน้า หรืออาจพบว่าเป็นการโยงความจากผู้ร่วมสนทนา ดัชนีปริศนาลักษณะนี้ที่พิธีกรชาวเกาหลีใช้ได้แก่ หรือ หรือว่า ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 88 บริบท: พิธีกรชาวเกาหลีกล่าวเปรียบเทียบกับความหมายของคำว่า “ผิดผี” ระหว่างความหมายในภาษาไทยกับความหมายในภาษาเกาหลี

พิธีกรชาวเกาหลี: ผิดผีคิดว่าภาษาเกาหลีคิดไม่ออก.
แต่หมายถึงว่าผมคิดว่าอันนี้คือใกล้เคียง ๆ กันกับ,
อ้อห้าม, หรือทำพิทำ, ผิด.

(ตอนความสุข...ที่ไม่ต้องพิสูจน์ -

ชุมชนบ้านโคกและชุมชนบ้านดงเย็น)

จากตัวอย่างที่ 88 แสดงให้เห็นการใช้ดัชนีปริศนาคำว่า “หรือ” ของพิธีกรชาวเกาหลีเพื่อกล่าวเปรียบเทียบกับความหมายของคำศัพท์คำว่า “ผิดผี” ในภาษาไทยกับความหมายในภาษาเกาหลี โดยใช้คำว่า “หรือ” คั่นกลางเพื่อทำหน้าที่โยงความที่มีเนื้อความให้เลือกระหว่างคำว่า “ห้าม” กับคำว่า “ทำผิด” ซึ่งในบริบทข้างต้นอาจจะเลือกตัวเลือกทั้งสองตัวเลือกได้เพราะมีลักษณะความหมายใกล้เคียงกัน เพียงแต่พิธีกรชาวเกาหลีไม่แน่ใจว่าควรใช้ความหมายของคำในภาษาเกาหลีคำใดจึงจะใกล้เคียงกับความหมายของคำว่า “ผิดผี” ในภาษาไทย

ตัวอย่างที่ 89 บริบท: แขกรับเชิญคนไทยกล่าวถามพิธีกรชาวเกาหลีเกี่ยวกับลักษณะสภาพแวดล้อมโดยรอบของบ้าน

แขกรับเชิญคนไทย: บรรยากาศบ้านพี่เป็นยังไงมั้ง?
พิธีกรชาวเกาหลี: ดีมากเลยคะโล่ง ๆ คือจริง ๆ แล้วเวลาXXไป=
=เที่ยว, ที่แบบแถว ๆ เนี่ยะก็จะแบบชลดบุรี=
=หรือ, ก็จะแบบเลยไปที่พัทยาเลย.

(ตอนร้อยเสา เล่าเรื่อง - ชุมชนตะเคียนเตี้ย)

จากตัวอย่างที่ 89 นอกจากพิธีกรชาวเกาหลีตอบคำถามของแขกรับเชิญคนไทยแล้ว พิธีกรชาวเกาหลียังกล่าวเพิ่มเติมเกี่ยวกับข้อมูลการท่องเที่ยวของตน โดยใช้ดัชนีปริจเฉทคำว่า “หรือ” ทำหน้าที่โยงความเกี่ยวกับการเลือกสถานที่ท่องเที่ยวของตนระหว่างชลบุรีกับพัทยา

ตัวอย่างที่ 90 บริบท: แขกรับเชิญคนไทยชวนพิธีกรชาวเกาหลีขึ้นไปดูลักษณะของตัวบ้านด้านบน

แขกรับเชิญคนไทย: นอกจากข้างล่างแล้วเดียว, พี่ว่าXXลองขึ้นไป=
=ดูบ้านใหม่ว่าเป็นยังไง.

พิธีกรชาวเกาหลี: ดีเลยคะ
แขกรับเชิญคนไทย: นะคะ.

พิธีกรชาวเกาหลี: เพราะว่าXXเมื่อยแล้ว.

แขกรับเชิญคนไทย: หมะ.

พิธีกรชาวเกาหลี: หรือว่านั่ง ๆ สัมภาษณ์ตรงนี้แม่?

แขกรับเชิญคนไทย: ไม่ได้ไม่ได้.

(ตอนร้อยเสา เล่าเรื่อง - ชุมชนตะเคียนเตี้ย)

จากตัวอย่างที่ 90 พิธีกรชาวเกาหลีใช้ดัชนีปริจเฉทคำว่า “หรือว่า” ขึ้นต้นประโยคในผลัดที่ 6 เพื่อโยงความจากแขกรับเชิญคนไทยที่กล่าวชวนขึ้นไปบนบ้านในผลัดที่ 1 ซึ่งการโยงความของพิธีกรชาวเกาหลีมีเนื้อความให้เลือกอย่างใดอย่างหนึ่งระหว่างการขึ้นไปบนบ้านกับการอยู่ใต้ถุนบ้าน จากการโยงความของพิธีกรชาวเกาหลีในผลัดที่ 6 ข้างต้น จะเห็นว่าผู้พูดชาวเกาหลีกล่าวยังไม่ทันจบประโยค แขกรับเชิญคนไทยก็รีบตอบกลับในผลัดที่ 7 ว่า “ไม่ได้ไม่ได้.” ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าลักษณะการใช้ดัชนีปริจเฉทคำว่า “หรือว่า” ในบริบทข้างต้นแฝงความหมายของการถามไถ่ด้วย

2.2.1.9 หน้าที่โยงความที่มีเนื้อความแสดงผล หมายถึง การใช้ดัชนีปริจเฉทเพื่อการโยงความที่มีเนื้อความอ้างอิงถึงผลจากสาเหตุใดสาเหตุหนึ่งหรือหลายสาเหตุที่ผู้พูดได้กล่าวไว้ก่อนหน้านี้ ดัชนีปริจเฉทลักษณะนี้ที่พิธีกรชาวเกาหลีใช้ได้แก่ จึง ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 91 บริบท: พิธีกรชาวเกาหลีกล่าวเปิดรายการในลักษณะของการแนะนำตัว

พิธีกรชาวเกาหลี: สวัสดีครับผมชื่อXXครับ. เป็นชาวเกาหลีที่อยู่=
=เมืองไทยมาสืบปีแล้วครับ. ที่ผมเลือกอยู่=

=เมืองไทย, ก็เพราะว่าประเทศไทยเป็น=
 =ประเทศอิสระ. แล้วคนไทยก็เป็นมิตรกับ=
 =ต่างชาติมาก ๆ. ซึ่งผมก็เป็นคนที่อยากมี=
 =เพื่อนเยอะ ๆ ครับ. ผมจึงออกเดินทางเพื่อ=
 =ตามหามิตรภาพใหม่ ๆ ครับ.

(ตอนเผ่ากลางเมือง)

จากตัวอย่างที่ 91 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีใช้ดัชนีปริจเฉทคำว่า “จึง” เพื่อโยงความที่มีเนื้อความแสดงผลคือการออกเดินทางเพื่อตามหามิตรภาพใหม่ ๆ โดยมีการกล่าวถึงสาเหตุไว้ก่อนหน้าเกี่ยวกับเหตุผลในการเลือกอยู่ประเทศไทย นิสัยของคนไทยในทัศนคติของผู้พูด และความต้องการของตนเอง

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นลักษณะการใช้ดัชนีปริจเฉทเพื่อการโยงความตามหน้าที่ทั้ง 9 หน้าที่ของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยวข้อสังเกตประการหนึ่งพบว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีความถี่ของการใช้คำว่า “แบบ” ในฐานะดัชนีปริจเฉทหลายหน้าที่ ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 6 แสดงการใช้ดัชนีปริจเฉทคำว่า “แบบ” ในหน้าที่ต่าง ๆ

หน้าที่โยงความ	แบบ	ดัชนีปริจเฉทคำอื่น + แบบ
เนื้อความต่อเนื่อง	✓	✓
เนื้อความเพิ่มเติม		✓
เนื้อความอธิบาย		✓
เนื้อความขัดแย้ง		✓
เนื้อความแสดงเงื่อนไข		✓

จากตาราง 6 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีลักษณะการใช้ดัชนีปริจเฉทคำว่า “แบบ” ทำหน้าที่โยงความ 2 ลักษณะ ลักษณะแรกคือการใช้คำว่า “แบบ” เป็นคำโดดเพียงคำเดียวทำหน้าที่โยงความที่มีเนื้อความต่อเนื่อง และลักษณะที่สองคือการใช้คำว่า “แบบ” ต่อท้ายดัชนีปริจเฉทคำอื่นเพื่อโยงความที่มีเนื้อความ 5 ลักษณะ ได้แก่ 1) เนื้อความต่อเนื่อง เช่น ก็แบบ ที่แบบ 2) เนื้อความเพิ่มเติม เช่น แล้วก็แบบ ซึ่งแบบ 3) เนื้อความอธิบาย เช่น คือแบบ 4) เนื้อความ

ขัดแย้ง เช่น แต่ก็เป็นแบบ และ 5) เนื้อความแสดงเงื่อนไข เช่น ถ้าแบบ ด้วยลักษณะการใช้คำว่า “แบบ” เป็นดัชนีปริเจตนาดังกล่าวจึงส่งผลให้ปรากฏความถี่ค่อนข้างบ่อย

2.2.2 การใช้วัจนกรรม

ออสติน (Austin) เป็นผู้ริเริ่มนำเสนอแนวคิดเรื่องวัจนกรรม (speech acts) และ เซิร์ล (Searle, 1969, อ้างถึงใน สุจิตลักษณ์ ตีพิมพ์, 2552, น. 89-91) ผู้เป็นลูกศิษย์ได้ต่อยอดแนวคิดดังกล่าว โดยการใช้กริยาบ่งการกระทำเป็นเกณฑ์เพื่อจำแนกวัจนกรรมออกเป็น 5 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มบอกเล่า กลุ่มชี้แนะ กลุ่มผูกมัด กลุ่มกล่าวแสดงออก และกลุ่มกล่าวประกาศ นอกจากนี้ เซิร์ลยังได้แบ่งวัจนกรรมแต่ละกลุ่มออกเป็น 2 ประเภท คือ วัจนกรรมตรง (direct speech acts) และวัจนกรรมอ้อม (indirect speech acts) ผลการวิเคราะห์การใช้วัจนกรรมของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว พบว่ามี 4 กลุ่ม เรียงตามลำดับความถี่ที่ปรากฏจากมากไปหาน้อย ได้แก่ กลุ่มบอกเล่า กลุ่มชี้แนะ กลุ่มกล่าวแสดงออก และกลุ่มผูกมัด

2.2.2.1 กลุ่มบอกเล่า (representative) เป็นวัจนกรรมที่ผู้พูดบอกเล่าข้อมูลให้ทราบ เป็นการพรรณนาหรือบรรยาย เหตุการณ์หรือสภาพ ผลจากการวิเคราะห์พบวัจนกรรมบอกเล่าถ้อยคำที่พูด เช่น การสรุป การแจ้งให้ทราบ การบรรยาย การพรรณนา ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 92 ขนมหุ้นกับน้ำยา, น้ำยาป่า, น้ำพริกในสามอันนี้ผม =
=ชอบน้ำพริกมากที่สุด.

(ตอนเมืองโบราณที่มีชีวิต)

พิธีกรชาวเกาหลีกล่าวถ้อยคำในตัวอย่างที่ 92 หลังจากที่ได้ลองชิม ขนมหุ้นกับน้ำยาสลัดต่าง ๆ แล้ว ดังนั้น ถ้อยคำที่ผู้พูดกล่าวข้างต้นจึงเป็นการสรุปความจริงที่ปรากฏเกี่ยวกับตน

ตัวอย่างที่ 93 สวัสดีครับผมชื่อXXครับ. เป็นชาวเกาหลีที่อยู่อำเภอเมืองไทย =
=มาสิบปีแล้วครับ.

(ตอนเผือกกลางเมือง)

จากตัวอย่างที่ 93 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีการใช้เจตนาของ ถ้อยคำเพื่อแจ้งให้ทราบเกี่ยวกับข้อมูลของตนเอง ได้แก่ ชื่อ ชนชาติ และระยะเวลาที่อยู่ประเทศไทย

ตัวอย่างที่ 94 แต่เมื่อก่อนผมเคยมาเชียงใหม่ด้วยนะครับ. คือแบบ =
=ผมมากับเพื่อน. แต่แบบ, นั่งรถไฟครับคือแบบใช้ =
=เวลาสิบสามชั่วโมงครับปวดกันมาก ๆ ครับทุกคน.

(ตอนหอมลมหายใจ)

จากตัวอย่างที่ 94 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีใช้ถ้อยคำเพื่อสื่อเจตนาเกี่ยวกับประสบการณ์ในอดีตที่ตนเคยเดินทางมาเชียงใหม่ด้วยรถไฟในลักษณะของการบรรยาย

ตัวอย่างที่ 95 ตอนอยู่ที่กรุงเทพฯ, ผมไม่เคยมีโอกาสปั่นจักรยาน, แต่หลังจากเที่ยวที่, อุทอง. ผม, ติดใจมาก, =บรรยากาศเงียบ ๆ. ผมไม่เคยเห็นที่, กรุงเทพฯ. ที่ ๆ = กรุงเทพฯ มีแต่, ตึกใหญ่ ๆ, สูง ๆ, แต่ที่เนี่ยะ, มี= =ต้นไม้ก็เยอะ. คนก็น้อย.

(ตอนความสุข...ที่ไม่ต้องพิสูจน์ -

ชุมชนบ้านโคกและชุมชนบ้านดงเย็น)

จากตัวอย่างที่ 95 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีการใช้เจตนาของถ้อยคำเพื่อกล่าวพรรณนาเปรียบเทียบบรรยากาศระหว่างกรุงเทพฯ กับอุทองให้ผู้ชมเห็นภาพความแตกต่าง

จากตัวอย่างที่ 92 - 95 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีการใช้กลุ่มวัจนกรรมบอกเล่า โดยตัวอย่างถ้อยคำข้างต้นเป็นการใช้รูปประโยคที่สอดคล้องกับเจตนาของผู้พูดหรือที่เรียกว่า “วัจนกรรมตรง” อย่างไรก็ตาม ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการใช้ภาษาระดับถ้อยคำของพิธีกรชาวเกาหลี พบว่ามีการใช้รูปประโยคที่ไม่สอดคล้องกับเจตนาหรือที่เรียกว่า “วัจนกรรมอ้อม” อีกลักษณะหนึ่งด้วย ดังเช่นตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 96 ผู้ชายจริง ๆ เหรอ? ถ้าเกิดผู้ชายตัดได้นะครับ.

(ตอนเมืองโบราณที่มีชีวิต)

ในขณะที่พิธีกรชาวเกาหลีกำลังออกแรงเพื่อใช้กรรไกรตัดเหรียญจำลองอยู่นั้นก็ได้กล่าวว่า “ผู้ชายจริง ๆ เหรอ?” เมื่อพิจารณาประโยคดังกล่าวก็จะพบคำตอบคำถามคือคำว่า “เหรอ” ซึ่งมีลักษณะการเน้นเสียงหนักเป็นพิเศษ ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่าประโยคตัวอย่างข้างต้นมีรูปภาษาเป็นการถาม แต่เจตนาของพิธีกรชาวเกาหลีนั้นไม่ได้มีเจตนาถามเพื่อต้องการคำตอบแต่อย่างใดเพราะตัวผู้พูดเองก็เป็นเพศชาย แต่การใช้ถ้อยคำข้างต้นมีเจตนาเพื่อบอกให้ทราบว่าตนนั้นเป็นเพศชายจึงสามารถออกแรงตัดแต่งเหรียญจำลองได้ โดยสอดคล้องกับถ้อยคำที่กล่าวตามมาว่า “ถ้าเกิดผู้ชายตัดได้นะครับ.” ตัวอย่างนี้เป็นการใช้ถ้อยคำที่แสดงเจตนาบอกเล่าแบบอ้อมโดยใช้รูปภาษาแบบคำถาม

ตัวอย่างที่ 97 พี่เกิดุทราบไหมคะว่า, ตั้งแต่ที่หนูถ่ายรายการนี้มา.
ตอนเนี่ยะ, ช่วงเวลาเนี่ยะสบายสุด.

(ตอนร้อยเส้า เล่าเรื่อง - ชุมชนตะเคียนเตี้ย)

จากตัวอย่างที่ 97 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีเริ่มต้นด้วยรูปภาษาที่เป็นการถาม ซึ่งถ้อยคำดังกล่าวปรากฏการใช้คำแสดงคำถาม 2 คำ คำแรกคือคำว่า “ไหม” และคำที่สองคือคำว่า “คะ” เป็นคำลงท้ายที่ผู้หญิงใช้ในประโยคคำถามเพื่อแสดงความสุภาพ แต่ถ้อยคำนี้แสดงเจตนาบอกกล่าวให้ผู้ฟังทราบเกี่ยวกับข้อมูลความรู้สึกของตน การใช้ถ้อยคำดังกล่าวจึงเป็นวัจนกรรมอ่อน

ตัวอย่างที่ 98 กินยังงีไซ้ไหมครับ? ก็ใส่เข้าไปปาก. เคี้ยว ๆ ะ ครับ.
แต่เคี้ยวนาน ๆ. มันจะเหนียว. เหนียวมากจริง ๆ.

(ตอนเผือกกลางเมือง)

ถ้อยคำในตัวอย่างที่ 98 ปรากฏในบริบทที่พิธีกรชาวเกาหลีได้ร่วมกิจกรรมทำข้าวปุ้นกับชาวชนเผ่าจนถึงขั้นตอนการตำเสร็จเรียบร้อยแล้ว พิธีกรชาวเกาหลีจึงลงชิมข้าวปุ้นที่ตนตำซึ่งก่อนการชิมได้กล่าวว่า “กินยังงีไซ้ไหมครับ?” แล้วกล่าวถ้อยคำเพื่ออธิบายขั้นตอนวิธีการทานเป็นลำดับถัดไป จากการใช้ถ้อยคำข้างต้นแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าผู้พูดใช้รูปประโยคถามเพื่อจะบอกวิธีการทานข้าวปุ้น การใช้รูปประโยคดังกล่าวไม่สอดคล้องกับเจตนาที่ต้องการจะสื่อสารจึงเป็นวัจนกรรมอ่อน

ตัวอย่างที่ 99 จากบรรยากาศที่เห็น. ผมมาอยู่ในขบวนแห่ภาค,
ที่อำเภออุ้มผาง, จังหวัดสุพรรณบุรี, ได้ยังงี? ถ้าจะให้=
=เล่าเรื่องมันยาวครับ.

(ตอนความสุข...ที่ไม่ต้องพิสูจน์ -

ชุมชนบ้านโคกและชุมชนบ้านดงเย็น)

จากตัวอย่างที่ 99 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีเจตนาบอกเล่าให้ทราบเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นขณะนั้นคือการเป็นส่วนหนึ่งในกิจกรรมแห่ภาค โดยใช้รูปภาษาประโยคถามเกี่ยวกับความเป็นมาหรือสิ่งที่เป็นเหตุ แต่แสดงเจตนาบอกเล่า จึงเป็นการใช้วัจนกรรมบอกเล่าแบบอ่อน

2.2.2.2 กลุ่มชี้แนะ (directive) เป็นวัจนกรรมที่ผู้พูดมีเจตนาขอหรือแนะนำให้ผู้ฟังกระทำการบางอย่าง ผลจากการวิเคราะห์พบวัจนกรรมการขอร้อง การขออนุญาต การถาม การสั่ง ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 100 มาใกล้ ๆ หน่อยทุกคน.

(ตอนหอมลมหายใจ)

พิธีกรชาวเกาหลีกล่าวถ้อยคำในตัวอย่างที่ 100 เพื่อแสดงเจตนาสั่งให้แขกรับเชิญคนไทยเคลื่อนไหวร่างกายเข้ามารวมตัวใกล้ตนเพื่อที่จะถ่ายรูปหมู่ด้วยกัน

ตัวอย่างที่ 101 อยากถ่ายรูปตอนที่มันกแบบนั้นนะ. ถ่ายซิ.

(ตอนสุภาพดี - ชุมชนประมงบางละมุง)

จากตัวอย่างที่ 101 แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีเจตนาให้ผู้ฟังปฏิบัติตามถ้อยคำการสั่งของตน โดยถ้อยคำก่อนหน้าพิธีกรชาวเกาหลีได้บอกให้ทราบถึงความต้องการของตนก่อนแล้ว

ตัวอย่างที่ 102 คือนักท่องเที่ยวที่แบบมา, เทียวกันนะคะ. อย่าทิ้ง = ขยะเลย. ขอรับรอง.

(ตอนสุภาพดี - ชุมชนประมงบางละมุง)

จากตัวอย่างที่ 102 หากพิจารณาตามการหยุดพูดของพิธีกรชาวเกาหลีพบว่าสามารถแบ่งชนิดของประโยคตามเจตนาได้ 3 ถ้อยคำ ได้แก่ ถ้อยคำแรกคือ “คือนักท่องเที่ยวที่แบบมา, เทียวกันนะคะ.” เป็นถ้อยคำการบอกกล่าว ถ้อยคำที่สองคือ “อย่าทิ้งขยะเลย.” ถ้อยคำนี้ขึ้นต้นด้วยคำช่วยกริยาคำว่า “อย่า” แล้วตามด้วยคำกริยาคำว่า “ทิ้ง” ซึ่งเป็นลักษณะของการห้าม และถ้อยคำสุดท้ายคือ “ขอรับรอง.” ถ้อยคำดังกล่าวแสดงเจตนาขอรับรอง โดยใช้รูปภาษาขอรับรองอย่างชัดเจน จึงเป็นวัจนกรรมตรง พิธีกรชาวเกาหลีต้องการสื่อสารไปถึงผู้รับชมรายการคือการขอรับรองให้ช่วยกันรักษาความสะอาดของสถานที่ท่องเที่ยวโดยการไม่ทิ้งขยะ ซึ่งการใช้สองประโยคนั้นมีรูปประโยคไม่ตรงกับเจตนาของผู้พูดเหมือนประโยคสุดท้าย

ตัวอย่างที่ 103 บริบท: พิธีกรชาวเกาหลีสอบถามชื่อแขกรับเชิญคนไทย

พิธีกรชาวเกาหลี: ชื่ออะไรอะคะ?

แขกรับเชิญคนไทย: ชื่อพี่เกตุค่ะ.

(ตอนร้อยเส้า เล่าเรื่อง - ชุมชนตะเคียนเตี้ย)

จากตัวอย่างที่ 103 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีเจตนาถามโดยปรากฏการใช้คำแสดงคำถามคำว่า “อะไร” กับ “คะ” และแขกรับเชิญคนไทยก็ตอบคำถามตามเจตนาของพิธีกรชาวเกาหลี ซึ่งเป็นลักษณะของการใช้วัจนกรรมกลุ่มขึ้นนำที่ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังกระทำการบางอย่าง

นอกจากผลการวิเคราะห์การใช้ถ้อยคำเพื่อสื่อเจตนากลุ่มชั้นนำของพิธีกรชาวเกาหลีที่สอดคล้องกับรูปประโยคหรือที่เรียกว่าวัจนกรรมตรงดังตัวอย่างข้างต้นแล้ว ผลการวิเคราะห์ยังพบการใช้ถ้อยคำเพื่อสื่อเจตนากลุ่มชั้นนำแต่ไม่ตรงกับรูปภาษาหรือที่เรียกว่าวัจนกรรมอ้อมด้วย ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 104 แค่ ๆ รูด ๆ เนียนนะ.

(ตอนร้อยเส้า เล่าเรื่อง - ชุมชนตะเคียนเตี้ย)

ถ้อยคำของพิธีกรชาวเกาหลีในตัวอย่างที่ 104 ปรากฏในบริบทที่หลังจากแขกรับเชิญคนไทยได้บอกกล่าวเรื่องการรักษาของตนด้วยการทำกัวซาซึ่งเป็นการบำบัดแบบแผนโบราณของจีน พิธีกรชาวเกาหลีใช้รูปภาษาบอกเล่าแต่มีเจตนาถาม ดังนั้นถ้อยคำตัวอย่างข้างต้นจึงเป็นวัจนกรรมอ้อม

ตัวอย่างที่ 105 ปลอดภัยจริงนะครับ.

(ตอนหอมลมหายใจ)

พิธีกรชาวเกาหลีกล่าวถ้อยคำในตัวอย่างที่ 105 ในบริบทที่แขกรับเชิญคนไทยพาพิธีกรชาวเกาหลีไปนวดย่ำขา ซึ่งเป็นการนวดโดยใช้เท้าของผู้ที่จะนวดให้ลงกับไฟ จึงส่งผลให้พิธีกรชาวเกาหลีเกิดความหวาดกลัวแล้วกล่าวถามโดยใช้รูปประโยคบอกเล่าซึ่งมีลักษณะเป็นวัจนกรรมอ้อม

ตัวอย่างที่ 106 ขออนุญาตได้ไหมครับไปเดินด้วยกันไหมครับ?

(ตอนเผ่ากลางเมือง)

หากพิจารณาการใช้ถ้อยคำในตัวอย่างที่ 106 พบว่าพิธีกรชาวเกาหลีเริ่มต้นด้วยรูปภาษาเป็นคำถามว่า “ขออนุญาต” เพื่อแสดงความรู้สึกเนื่องจากแขกรับเชิญเป็นผู้อาวุโสกว่าตน โดยมีการใช้รูปภาษาเป็นคำถาม คือ ปรากฏคำว่า “ไหม” จำนวน 2 ครั้ง แต่ผู้พูดมีเจตนาขอรับรองจึงเป็นวัจนกรรมอ้อม

ตัวอย่างที่ 107 บริบท: พิธีกรชาวเกาหลีจะร้องเพลงให้แขกรับเชิญคนไทยฟัง

พิธีกรชาวเกาหลี: พี่ผมจะร้องเพลงให้ฟังดีไหมครับ?

แขกรับเชิญคนไทย: เข้าดีครับ.

(ตอนเมืองโบราณที่มีชีวิต)

จากตัวอย่างที่ 107 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีใช้รูปภาษาเป็นคำถามโดยปรากฏคำว่า “ไหม” ในช่วงท้ายถ้อยคำ แต่ผู้พูดมีเจตนาขอรับรองให้แขกรับเชิญคนไทยฟังเพลงที่ตนจะร้อง ซึ่งเป็นการใช้รูปภาษาที่มีวัจนกรรมอ่อน

2.2.2.3 กลุ่มกล่าวแสดงออก (expressive) เป็นวัจนกรรมที่ผู้พูดกล่าวแสดงอารมณ์ความรู้สึก หรือทัศนคติ หรือภาวะเกี่ยวกับจิตใจบางอย่าง ผลการศึกษาพบวัจนกรรม การขอบคุณ การขอโทษ ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 108 สุดยอดชอบมาก ๆ ครับโอ้ทุกคน**ขอบคุณ**มาก=
=ครับ.

(ตอนเผ่ากลางเมือง)

พิธีกรชาวเกาหลีกล่าวถ้อยคำในตัวอย่างที่ 108 เมื่อทราบข่าวชาวชนเผ่าจัดการแสดงเพื่อต้อนรับตนโดยเฉพาะ ซึ่งปรากฏลักษณะการใช้รูปภาษาตรงกับเจตนาว่า “ขอบคุณ” หรือที่เรียกว่าวัจนกรรมตรง

ตัวอย่างที่ 109 บริบท: พิธีกรชาวเกาหลีทดสอบความเข้าใจของตนเกี่ยวกับคำศัพท์คำว่า “ผิดผี”

พิธีกรชาวเกาหลี: อ้อเข้าใจแล้วครับเข้าใจแล้ว. ผู้ชายหมาย ๆ =
=ความว่า, จับตัวผู้หญิงไม่ได้ใช่ไหมครับ?
ถ้าอย่างนั้นผมจับตัวพี่อ้อยได้ไหมครับ?
((เอื้อมมือไปจับแขนพี่อ้อย))

แขกรับเชิญคนไทย: ((ตกใจ)) อู๊ย!

พิธีกรชาวเกาหลี: ((ยกมือไหว้)) อู๊ย**ขอโทษ**ครับ**ขอโทษ**ครับ.

(ตอนความสุข...ที่ไม่ต้องพิสูจน์ -

ชุมชนบ้านโคกและชุมชนบ้านดงเย็น)

จากตัวอย่างที่ 109 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีกล่าวเกี่ยวกับสภาวะจิตใจในบริบทที่รู้สึกว่าตนกำลังล่วงเกินแขกรับเชิญคนไทยด้วยการยกมือไหว้โดยใช้รูปภาษาตรงตามเจตนาว่า “ขอโทษ” ซ้ำสองครั้งในลักษณะของวัจนกรรมตรง

นอกจากลักษณะการใช้รูปภาษาที่ตรงกับเจตนาขอบคุณ และขอโทษในลักษณะของวัจนกรรมตรงแล้ว ผลการวิเคราะห์พบว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีการใช้รูปภาษาที่ไม่ตรงกับเจตนาในลักษณะของการขอบคุณแบบวัจนกรรมอ่อน ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 110 ผมนั่งเครื่องบินครับใช้เวลาชั่วโมงเดียวครับคือรู้สึก=
=แบบโอโหแป๊ปเดียวมากคือผมรู้สึกว่าปลอดภัย=
=มากครับสบายมาก.

(ตอนหอมลมหายใจ)

จากตัวอย่างที่ 110 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีเจตนาขอบคุณสายการบินที่เอื้ออำนวยในเรื่องการเดินทาง แต่ผู้พูดไม่ได้กล่าวคำขอบคุณโดยตรง การใช้รูปภาษาดังกล่าวจึงเป็นวัจนกรรมอ่อน

ตัวอย่างที่ 111 ตื่นเต้นมาก ๆ ค่ะกับการที่มาลงใส่ชุดไทย. แล้ว=
=ร้องลำตัดแบบเนี้ยะ. นี่เป็นครั้งแรกของXXเลยนะ=
=เนี้ยะ. จะไม่ลืมเลยทีเดียว. ประทับใจมาก ๆ และ=
=สนุกสนานมาก ๆ เลยค่ะ.

(ตอนร้อยเสา เล่าเรื่อง - ชุมชนตะเคียนเตี้ย)

จากตัวอย่างที่ 111 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีการใช้ถ้อยคำเพื่อสื่อเจตนาเกี่ยวกับความรู้สึกที่ดีของตนอย่างหลากหลาย ได้แก่ ตื่นเต้น ประทับใจ และสนุกสนาน ทั้งนี้ผู้พูดมีเจตนาขอบคุณแขกรับเชิญคนไทยที่ทำให้ตนได้มีโอกาสลงและสัมผัสประสบการณ์ใหม่ ๆ

2.2.2.4 กลุ่มผูกมัด (commissive) เป็นวัจนกรรมที่ผู้พูดผูกมัดตนเองว่าจะกระทำการใดสิ่งหนึ่งในอนาคต ผลจากการวิเคราะห์พบวัจนกรรมการขู่ การเสนอ การสัญญา ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 112 มีเกาะสวยแบบนี้, เราต้องรักษาไว้ดี ๆ อะค่ะถ้าเรา=
=ไม่รักษาดี ๆ ก็, มันก็จะหายไป.

(ตอนสุขพอดี - ชุมชนประมงบางละมุง)

จากตัวอย่างที่ 112 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีเจตนาข่มขู่ผู้ฟัง โดยเริ่มต้นกล่าวจากเหตุว่าเกาะแห่งนี้เป็นเกาะสวยงาม ถ้อยคำถัดมาปรากฏการใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 ว่า “เรา” ซ้ำสองครั้ง โดยในบริบทข้างต้นหมายถึงตัวผู้พูดด้วยที่มีหน้าที่ต้องช่วยกันดูแลรักษาเกาะซึ่งเป็นสถานที่ท่องเที่ยว แล้วตามด้วยการใช้คำว่า “ถ้า” เพื่อเป็นการแสดงข้อแม้ว่าหากไปปฏิบัติตามที่ตนเสนอ ก่อนจะกล่าวถ้อยคำที่จะเป็นผลว่า “มันก็จะหายไป” ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่าข้อความในตัวอย่างข้างต้นเป็นการใช้วัจนกรรมผูกมัดตนเองลักษณะหนึ่ง

ตัวอย่างที่ 113 บริบท: พิธีกรชาวเกาหลีกล่าวถึงความต้องการของตนเองว่า
อยากมีบ้านอยู่ในชุมชนเดียวกับแขกรับเชิญคนไทย

พิธีกรชาวเกาหลี: อยากอยู่อะ. หนูอยู่ที่นี้ได้ไหมมีบ้าน,
แขกรับเชิญคนไทย: ได้สิ.

พิธีกรชาวเกาหลี: มีบ้านให้แบบหนูอยู่ไหมคะ?

แขกรับเชิญคนไทย: มีสิ.

พิธีกรชาวเกาหลี: จริงหรือคะ?

แขกรับเชิญคนไทย: จริง.
พิธีกรชาวเกาหลี: ให้หนูอยู่ฟรีหรือ?

แขกรับเชิญคนไทย: อยู่ฟรีช่วยสวดยอย่างนี้พี่ให้อยู่ฟรีเลย.

พิธีกรชาวเกาหลี: อ้าจริงหรือ!

สัญญา ๆ ๆ ก่อน.

แขกรับเชิญคนไทย: สัญญา.

((กล่าวพร้อมกับเกี่ยวนิ้วก้อยกัน))

(ตอนสุซพอดี้ - ชุมชนประมงบางละมุง)

ช่วงแรกของการสนทนาในตัวอย่างที่ 113 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีเจตนาต้องการอาศัยอยู่ในชุมชนเดียวกับแขกรับเชิญคนไทย และเมื่อแขกรับเชิญคนไทยตอบรับเชิงเห็นพ้องด้วย ช่วงท้ายของการสนทนาพิธีกรชาวเกาหลีจึงมีการใช้คำกริยาคำว่า “สัญญา” ซ้ำกัน 3 ครั้ง เพื่อเป็นการเน้นย้ำเจตนาของตนอย่างชัดเจนว่าต้องการเสนอและสัญญาในเรื่องดังกล่าวข้างต้น โดยแขกรับเชิญคนไทยก็ตอบรับการสัญญาทั้งการใช้วัจนภาษาและอวัจนภาษา อย่างไรก็ตาม ทั้งการแสดงเจตนาการเสนอและการสัญญาล้วนอยู่ในกลุ่มวัจนกรรมผูกมัดเหมือนกัน

จากการศึกษาวิเคราะห์การใช้วัจนกรรมของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยวพบว่าพิธีกรชาวเกาหลีใช้ถ้อยคำเพื่อสื่อเจตนา 4 กลุ่มวัจนกรรม ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 7 แสดงลักษณะการใช้วัจนกรรมของพิธีกรชาวเกาหลี

ลักษณะการใช้วัจนกรรม	วัจนกรรมตรง	วัจนกรรมอ้อม
กลุ่มบอกเล่า		
การบอกเล่า	✓	✓
การพรรณนา หรือบรรยาย	✓	
เหตุการณ์หรือสภาพ	✓	
กลุ่มชี้แนะ		
การถาม	✓	✓
การขอร้อง	✓	✓
การสั่ง	✓	
กลุ่มกล่าวแสดงออก		
การขอบคุณ	✓	✓
การขอโทษ	✓	
กลุ่มผูกมัด		
การขู่	✓	
การสัญญา	✓	

จากตาราง 7 แสดงให้เห็นลักษณะการใช้วัจนกรรมของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว ผลการวิเคราะห์พบว่าการใช้วัจนกรรม 4 กลุ่ม ได้แก่ 1) กลุ่มบอกเล่า ประกอบด้วย การบอกเล่า การพรรณนาหรือบรรยาย และเหตุการณ์หรือสภาพ 2) กลุ่มชี้แนะ ประกอบด้วย การถาม การขอร้อง และการสั่ง 3) กลุ่มกล่าวแสดงออก ประกอบด้วย การขอบคุณ และการขอโทษ และ 4) กลุ่มผูกมัด ประกอบด้วย การขู่ และการสัญญา ผลการวิเคราะห์พบว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีลักษณะการใช้วัจนกรรมทุกกลุ่มเหมือนกันคือการใช้รูปภาษาสอดคล้องกับเจตนาหรือที่เรียกว่า “วัจนกรรมตรง” อย่างไรก็ดี ถึงแม้ว่าผลการวิเคราะห์พบว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีลักษณะการใช้วัจนกรรมอ้อมไม่กี่ลักษณะ แต่การใช้วัจนกรรมอ้อมของพิธีกรชาวเกาหลีก็สะท้อนให้เห็นว่าผู้พูดมีการเรียนรู้การใช้รูปภาษาที่ไม่สอดคล้องกับเจตนา สะท้อนสมรรถนะทางการใช้ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศด้วย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของจินดารัตน์ ธรรม

รงวุทย์ (2553) ที่กล่าวว่าถ้าผู้พูดชาวต่างชาติใช้ภาษาลักษณะนี้ได้แสดงว่าผู้พูดเข้าใจเรื่องความสุภาพและความเกรงใจในบริบทสังคมไทย

2.2.3 การสลับภาษา

การสลับภาษา (code-switching) หมายถึง การใช้ภาษาตั้งแต่ 2 ภาษา และอยู่ในระดับวลีขึ้นไปสลับกัน (ดิฐ ศรินราววัฒน์, 2558, น. 228-229) ผลการวิเคราะห์การใช้ภาษาของพิธีกรชาวเกาหลีพบว่ามีการสลับภาษา 2 ลักษณะ ได้แก่ การสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ และการสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกับภาษาเกาหลี ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.2.3.1 การสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ เป็นลักษณะการใช้ภาษาไทยเป็นภาษาหลักเพื่อการสื่อสารดำเนินรายการของพิธีกรชาวเกาหลี แต่บางครั้งพิธีกรชาวเกาหลีก็เลือกใช้วลีหรือประโยคภาษาอังกฤษเพิ่มเข้ามา ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 114 อยู่บนบันจี้กระดานวิหมี.

(ตอนความสุข...ที่ไม่ต้องพิสูจน์ -
ชุมชนบ้านโคกและชุมชนบ้านดงเย็น)

จากตัวอย่างที่ 114 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีเริ่มต้นประโยคด้วยการกล่าวเป็นภาษาไทย แต่จบประโยคด้วยวลีภาษาอังกฤษว่า “วิหมี” (with me) มีความหมายว่า “กับฉัน” ทั้งนี้ด้วยบริบทการใช้ประโยคดังกล่าวนั้นแขกรับเชิญคนไทยกำลังบันจี้กระดานตามหลังพิธีกรชาวเกาหลี อีกทั้งพิธีกรชาวเกาหลีกล่าวประโยคข้างต้นโดยการใส่ทำนองเพลงลงไปด้วย ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่าการสลับภาษาลักษณะนี้เพราะพิธีกรชาวเกาหลีต้องการสร้างความสนุกสนาน ความแปลกใหม่หรือให้สะดุดหูผู้รับชมรายการโทรทัศน์

ตัวอย่างที่ 115 บำรุงผิวอ้อ. ไอก็อตอิท.

(ตอนหอมลมหายใจ)

จากตัวอย่างที่ 115 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีกล่าวประโยคภาษาไทยว่า “บำรุงผิวอ้อ.” ก่อน แล้วก็กล่าวประโยคภาษาอังกฤษต่อว่า “ไอก็อตอิท.” (I got it.) ทั้งนี้การสลับภาษาข้างต้นเกิดขึ้นหลังจากที่พิธีกรชาวเกาหลีถามแขกรับเชิญคนไทยเกี่ยวกับจุดประสงค์ของการใส่เกิลเป็นส่วนผสมหนึ่งในลูกประคบ และเมื่อพิธีกรชาวเกาหลีทราบจุดประสงค์ดังกล่าวแล้วจึงกล่าวเป็นประโยคตัวอย่างข้างต้น ดังนั้นการสลับภาษาโดยกล่าวเป็นประโยคภาษาอังกฤษจึงมีความหมายว่า “ผมเข้าใจแล้ว”

ตัวอย่างที่ 116 มิตรภาพเนี่ยครับคือก๊อดเอ็กซ์พีเรียน, กู๊ดเอฟพีตึงยูไน.

(ตอนหอมลมหายใจ)

ตัวอย่างที่ 116 แสดงให้เห็นว่าการใช้ถ้อยคำของพิธีกรชาวเกาหลีมีการสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษเกิดขึ้น ทั้งในถ้อยคำที่พิธีกรชาวเกาหลีกล่าวเริ่มต้นประโยคด้วยภาษาไทยและจบประโยคด้วยวลีภาษาอังกฤษคือ “มิตรภาพเนี่ยครับคือกุ๊ดเอ็กซ์พีเรียน,” (good experience) และถ้อยคำที่เป็นภาษาอังกฤษภาษาเดียวคือ “กู๊ดเอฟวีตังยูโน้.” (good everything you know) ในบริบทที่พิธีกรชาวเกาหลีกล่าวถึงความรู้สึกของตนหลังจากที่ได้มีโอกาสมาเที่ยวชมและร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ในชุมชนแห่งหนึ่ง

2.2.3.2 การสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกับภาษาเกาหลี เป็นลักษณะการใช้ภาษาไทยเป็นภาษาหลักเพื่อการสื่อสารดำเนินรายการของพิธีกรชาวเกาหลี แต่บางครั้งพิธีกรชาวเกาหลีก็เลือกใช้วลีหรือประโยคภาษาเกาหลีเพิ่มเข้ามา ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 117 มาใกล้ ๆ หน่อยทุกคน. ฮงมะโดยเกะฮานา, ทูเซด!

(ตอนหอมลมหายใจ)

จากตัวอย่างที่ 117 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีเริ่มต้นประโยคด้วยการกล่าวเป็นภาษาไทยว่า “มาใกล้ ๆ หน่อยทุกคน.” ซึ่งเป็นการขอให้ผู้ฟังเข้ามารวมตัวใกล้ ๆ ตนเพื่อจะถ่ายรูปหมู่ด้วยกัน เมื่อทุกคนเข้ามารวมตัวครบแล้วพิธีกรชาวเกาหลีก็ได้กล่าวสลับภาษาเป็นภาษาเกาหลีว่า “ฮงมะโดยเกะฮานา, ทูเซด!” เพื่อเป็นการแจ้งให้ทราบสำหรับการนับก่อนจะกดถ่ายรูป ทั้งนี้เนื่องจากพิธีกรชาวเกาหลีมีภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่จึงส่งผลให้การใช้ภาษาบางบริบทมีการสลับภาษาเกิดขึ้นระหว่างภาษาไทยกับภาษาเกาหลี

ตัวอย่างที่ 118 บริบท: พิธีกรชาวเกาหลีลองชิมอาหารฝีมือชาวบ้าน

แขกรับเชิญคนไทย: อันนี้เป็นต้นอ่อนทานตะวันจะลองชิมได้เลยจ๊ะ.

พิธีกรชาวเกาหลี: ((หลังจากลองชิมแกงผัดต้นอ่อนทานตะวัน))
วา! จิ้นจีมาชิโซโย. จิ้นจีมาชิโซโย. แล้วอัน=
=นี่ละครับ?

แขกรับเชิญคนไทย: อ่าอันนั้นข้าวไรซ์เบอร์รี่จ๊ะ.

(ตอนความสุข...ที่ไม่ต้องพิสูจน์ -

ชุมชนบ้านโคกและชุมชนบ้านดงเย็น)

จากตัวอย่างที่ 118 พบว่าพิธีกรชาวเกาหลีใช้วลีภาษาเกาหลีว่า “จิ้นจีมาชิโซโย.” (진자 마싯 소요) ซ้ำสองครั้ง ในบริบทที่พิธีกรชาวเกาหลีได้ลองชิมอาหารฝีมือชาวบ้านแล้วกล่าววลีภาษาเกาหลีข้างต้น ซึ่งในภาษาไทยมีความหมายว่า “อร่อยจริง ๆ” ทั้งนี้การกล่าววลีภาษาเกาหลีในการสนทนากับแขกรับเชิญคนไทยซึ่งเป็นชาวบ้านอาจส่งผลให้คู่สนทนาไม่เข้าใจ

ความหมายของวลีดังกล่าว สังเกตได้จากเมื่อพิธีกรชาวเกาหลีกล่าววลีภาษาเกาหลีข้างต้น พบว่า คู่สนทนาคนไทยยังคงนิ่งเฉยไม่มีการตอบกลับแต่อย่างใด จนกระทั่งพิธีกรชาวเกาหลีกล่าวถ้อยคำภาษาไทยต่อไปว่า “แล้วอันนี้ล่ะครับ?” ชาวบ้านจึงจะมีการปฏิสัมพันธ์ด้วยการตอบคำถาม

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นลักษณะการสลับภาษา (code-switching) ของพิธีกรชาวเกาหลี 2 ลักษณะ ได้แก่ การสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ และการสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกับภาษาเกาหลี ซึ่งเป็นการสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกับภาษาใดภาษาหนึ่งเพียงสองภาษาเท่านั้น ไม่พบบริบทที่พิธีกรชาวเกาหลีใช้การสลับภาษาทั้งสามภาษา คือ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และภาษาเกาหลีร่วมกัน ลักษณะการสลับภาษา (code-switching) เป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นได้เสมอหากผู้ใช้ภาษาสามารถพูดได้ตั้งแต่สองภาษาขึ้นไป อีกทั้งการสลับภาษาก็เป็นตัวชี้วัดประการหนึ่งว่าลักษณะการใช้ภาษาของพิธีกรชาวเกาหลีเป็นวัจนลีลาภาษาพูด เพราะหากเป็นวัจนลีลาภาษาเขียนหรือการใช้ภาษาในบริบทที่เป็นทางการก็จะไม่พบการสลับภาษา

ผลการศึกษาลักษณะการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยวจำแนกได้ 2 ระดับ ได้แก่ 1) การใช้ภาษาไทยระดับเสียง ประกอบด้วยลักษณะการออกเสียงที่ชัดเจนและการออกเสียงที่ไม่ชัดเจน และจังหวะในการพูดภาษาไทยที่สอดคล้องกับภาษาไทยและไม่สอดคล้องกับภาษาไทย และ 2) การใช้ภาษาไทยระดับคำและถ้อยคำ ประกอบด้วยการใช้ภาษาระดับคำ ได้แก่ การใช้คำภาษาต่างประเทศ การใช้คำสแลง และ การใช้คำภาษาถิ่น และ การใช้ภาษาระดับถ้อยคำ ได้แก่ การใช้ดัชนีปริจเฉท การใช้วัจนกรรม และการสลับภาษา ผลการวิเคราะห์ดังกล่าวสะท้อนให้เห็นลักษณะเฉพาะการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลี โดยลักษณะเฉพาะเหล่านี้สัมพันธ์กับการใช้ภาษาด้านการพูดที่มีลักษณะไม่เป็นทางการ อาทิ การใช้คำสแลงที่สะท้อนวัยของผู้พูด การใช้คำภาษาถิ่นเพื่อสร้างความใกล้ชิดหรือความสนิทสนมเป็นกันเองระหว่างพิธีกรชาวเกาหลีกับแขกรับเชิญคนไทย เป็นต้น ส่งผลให้ลักษณะรายการดูไม่เคร่งขรึมในรูปแบบการนำเสนอ

บทที่ 4

ข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยของพืธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ ประเภทสารคดีท่องเที่ยว

การศึกษาข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยของพืธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยวในงานวิจัยนี้ใช้แนวคิดการวิเคราะห์ข้อบกพร่อง (error analysis) (Corder, 1981) เป็นแนวทางในการศึกษาวิจัย โดยจัดประเภทข้อบกพร่องตามส่วนประกอบของภาษา (language components) (Dulay และคนอื่น ๆ, 1982; Odlin, 1989) ดังนั้น บทที่ 4 นี้จะนำเสนอผลการวิเคราะห์ลักษณะข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยของพืธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยวจำแนกเป็นประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

1. ข้อบกพร่องระดับเสียง

1.1 สระ

1.2 พยัญชนะ

1.3 วรณยุกต์

2. ข้อบกพร่องระดับคำและถ้อยคำ

2.1 การใช้คำหรือถ้อยคำผิดหน้าที่

2.2 การใช้คำหรือถ้อยคำผิดความหมาย

2.3 การเพิ่มคำหรือถ้อยคำที่ไม่จำเป็น

2.4 การขาดคำหรือถ้อยคำที่จำเป็น

2.5 การเรียงลำดับคำหรือถ้อยคำไม่ถูกต้องตามตำแหน่ง

2.6 การใช้คำหรือถ้อยคำพ้องรูปพ้องเสียงที่ก่อให้เกิดความคลาดเคลื่อนทาง

ความหมาย

3. ปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่อง

3.1 ปัจจัยภายในภาษา

3.2 ปัจจัยภายนอกภาษา

1. ข้อบกพร่องระดับเสียง

ข้อบกพร่องระดับเสียงคือลักษณะการออกเสียงที่ต่างจากระบบเสียงภาษาไทย ดังนั้นขอบเขตของการวิเคราะห์ข้อบกพร่องระดับเสียงในงานวิจัยนี้จึงพิจารณาตามระบบเสียงภาษาไทย

ซึ่งประกอบด้วยหน่วยเสียงหลัก 3 กลุ่มหน่วยเสียง ได้แก่ หน่วยเสียงสระ หน่วยเสียงพยัญชนะ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ อีกทั้งการวิเคราะห์ข้อบกพร่องด้านการออกเสียงในงานวิจัยนี้จะพิจารณาตามลักษณะการออกเสียงพูดเพื่อการสื่อสารคือการออกเสียงพูดยาวเป็นประโยคหรือข้อความอย่างต่อเนื่อง ซึ่งลักษณะการออกเสียงพูดดังกล่าวมีทั้งพยางค์ที่ได้รับการลงเสียงหนัก และพยางค์ที่ไม่ได้รับการลงเสียงหนัก สำหรับพยางค์ที่ไม่ได้รับการลงเสียงหนักนั้นอาจส่งผลให้การออกเสียงของหน่วยเสียงสระ หรือหน่วยเสียงวรรณยุกต์ หรือทั้งหน่วยเสียงสระและหน่วยเสียงวรรณยุกต์เกิดการเปลี่ยนแปลงได้ ซึ่งการเปลี่ยนแปลงลักษณะนี้ไม่นับว่าเป็นข้อบกพร่องด้านการออกเสียงภาษาไทย ผลการวิเคราะห์การออกเสียงของพิธีกรชาวเกาหลีพบว่ามีลักษณะการออกเสียงที่ไม่ถูกต้องตามระบบเสียงภาษาไทยทั้ง 3 กลุ่มหน่วยเสียง ซึ่งผู้วิจัยได้สรุปจำนวนและค่าร้อยละการออกเสียงของพิธีกรชาวเกาหลีที่ต่างจากระบบเสียงภาษาไทย ดังนี้

ตาราง 8 แสดงจำนวนและค่าร้อยละการออกเสียงของพิธีกรชาวเกาหลีที่ต่างจากระบบเสียงภาษาไทย

หน่วยเสียง	ความถี่ (n=600) ³	ร้อยละ
สระ	103	17.17
พยัญชนะ	197	32.83
วรรณยุกต์	183	30.50
เสียงหลายเสียงร่วมกัน	117	19.50

จากตาราง 8 แสดงให้เห็นว่าประเภทข้อบกพร่องด้านการออกเสียงของพิธีกรชาวเกาหลีที่พบมากที่สุดคือการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะ คิดเป็นร้อยละ 32.83 รองลงมาคือการออกเสียงหน่วยเสียงวรรณยุกต์ คิดเป็นร้อยละ 30.50 ลำดับที่สามคือการออกเสียงหน่วยเสียงหลายเสียงร่วมกัน คิดเป็นร้อยละ 19.50 และน้อยที่สุดคือการออกเสียงหน่วยเสียงสระ คิดเป็นร้อยละ 17.17

1.1 สระ

จากการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลการออกเสียงภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว พบว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงสระไม่

³ ค่า n คือยอดรวมจากจำนวนของแต่ละหน่วยเสียง เพื่อใช้ในการคำนวณหาค่าร้อยละ

ถูกต้องตามระบบเสียงภาษาไทย 15 หน่วย เรียงตามลำดับความถี่ที่พบจากมากไปหาน้อย ได้แก่ หน่วยเสียง /aa/ /a/ /ɔɔ/ /ɛɛ/ /ii/ /uu/ /e/ /o/ /ee/ /ɤɤ/ /u/ /ua/ /i/ /ɛ/ /uuu/ ซึ่งผู้วิจัยได้สรุปจำนวนและค่าร้อยละการออกเสียงหน่วยเสียงสระของพิธีกรชาวเกาหลีที่ต่างจากระบบเสียงภาษาไทย ดังนี้

ตาราง 9 แสดงจำนวนและค่าร้อยละการออกเสียงหน่วยเสียงสระของพิธีกรชาวเกาหลีที่ต่างจากระบบเสียงภาษาไทย

หน่วยเสียง	ความถี่ (n=103)	ร้อยละ	หน่วยเสียง	ความถี่ (n=103)	ร้อยละ
/aa/	33	32.05	/ee/	3	2.91
/a/	18	17.48	/ɤɤ/	2	1.94
/ɔɔ/	13	12.62	/u/	2	1.94
/ɛɛ/	8	7.77	/ua/	2	1.94
/ii/	6	5.83	/i/	1	0.97
/uu/	5	4.85	/ɛ/	1	0.97
/e/	4	3.88	/uuu/	1	0.97
/o/	4	3.88			

จากตาราง 9 แสดงให้เห็นความถี่และค่าร้อยละของข้อบกพร่องด้านการออกเสียงหน่วยเสียงสระของพิธีกรชาวเกาหลี หน่วยเสียงที่พบข้อบกพร่องมากที่สุดคือหน่วยเสียง /aa/ คิดเป็นร้อยละ 32.05 รองลงมาคือหน่วยเสียง /a/ คิดเป็นร้อยละ 17.48 ลำดับที่สามคือหน่วยเสียง /ɔɔ/ คิดเป็นร้อยละ 12.62 ลำดับที่สี่คือหน่วยเสียง /ɛɛ/ คิดเป็นร้อยละ 7.77 ลำดับที่ห้าคือหน่วยเสียง /ii/ คิดเป็นร้อยละ 5.83 ลำดับที่หกคือหน่วยเสียง /uu/ คิดเป็นร้อยละ 4.85 ลำดับที่เจ็ดคือหน่วยเสียง /e/ /o/ คิดเป็นร้อยละ 3.88 ลำดับที่แปดคือหน่วยเสียง /ee/ คิดเป็นร้อยละ 2.91 ลำดับที่เก้าคือหน่วยเสียง /ɤɤ/ /u/ /ua/ คิดเป็นร้อยละ 1.94 และน้อยที่สุดคือหน่วยเสียง /i/ /ɛ/ /uuu/ คิดเป็นร้อยละ 0.97 ผลการวิเคราะห์การออกเสียงหน่วยเสียงสระของพิธีกรชาวเกาหลีพบว่ามีลักษณะที่ต่างจากระบบเสียงภาษาไทย 2 ลักษณะ ได้แก่ ความบกพร่องด้านเสียงสระ และความบกพร่องด้านเสียงสระร่วมกับเสียงอื่น ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.1.1 ความบกพร่องด้านเสียงสระ

ความบกพร่องด้านเสียงสระ หมายถึง ลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงสระที่ต่างจากระบบเสียงภาษาไทยเสียงใดเสียงหนึ่งเพียงเสียงเดียว ผลการวิเคราะห์จำแนกลักษณะย่อยออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ การออกเสียงสระเสียงยาวเป็นเสียงสั้น การออกเสียงสระเสียงสั้นเป็นเสียงยาว และการออกเสียงสระเปลี่ยนเสียง

1.1.1.1 การออกเสียงสระเสียงยาวเป็นเสียงสั้น คือลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงสระที่มีฐานการเกิดเสียงตำแหน่งเดียวกัน ต่างกันก็เพียงการออกเสียงสระนั้นเปลี่ยนจากเสียงยาวเป็นเสียงสั้น ข้อบกพร่องด้านการออกเสียงสระเสียงยาวเป็นเสียงสั้นของพิธีกรชาวเกาหลี ได้แก่ /aa/ /ii/ /εε/ /uu/

1.1.1.1.1 หน่วยเสียงสระ /aa/ เป็นหน่วยเสียงสระกลาง ต่ำ ยาว ริมฝีปากไม่ห่อ ลักษณะข้อบกพร่องที่พบคือพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นสระเสียงสั้น /a/ ตัวอย่างเช่น

- ข้าง [khaaŋ ²]	ออกเสียงเป็น	ข้าง [khaŋ ²]
- ความ [khwaam ⁰]	ออกเสียงเป็น	คว่ำ [khwaŋ ⁰]
- โอกาส [ʔoo ⁰ kaat ¹]	ออกเสียงเป็น	โอกัด [ʔoo ⁰ kat ¹]
- หลากหลาย [laak ¹ laaj ⁴]	ออกเสียงเป็น	หลัดหลาย [lak ¹ laaj ⁴]

1.1.1.1.2 หน่วยเสียงสระ /ii/ เป็นหน่วยเสียงสระหน้า สูง ยาว ริมฝีปากกริ ลักษณะข้อบกพร่องที่พบคือพิธีกรชาวเกาหลีจะออกเสียงเป็นสระเสียงสั้น /i/ ตัวอย่างเช่น

- นี้ [nii ³]	ออกเสียงเป็น	นิ [niʔ ³]
- บีบ [biip ¹]	ออกเสียงเป็น	บิบ [bip ¹]
- ขนมนจีน [kha ¹ nom ⁴ ciin ⁰]	ออกเสียงเป็น	ขนมนจีน [kha ¹ nom ⁴ cin ⁰]

1.1.1.1.3 หน่วยเสียงสระ /εε/ เป็นหน่วยเสียงสระหน้า กลางต่ำ ยาว ริมฝีปากกริ ลักษณะข้อบกพร่องที่พบคือพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นสระเสียงสั้น /ε/ ตัวอย่างเช่น

- แท้ [theε ³]	ออกเสียงเป็น	แทะ [theʔ ³]
- แบบ [beεp ¹]	ออกเสียงเป็น	แบ็บ [beʔp ¹]

1.1.1.1.4 หน่วยเสียงสระ /uu/ เป็นหน่วยเสียงสระกลาง สูง ยาว
 ริมฝีปากรี ลักษณะข้อบกพร่องที่พบคือพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นสระเสียงสั้น /u/
 ตัวอย่างเช่น

- หมื่น [muun¹] ออกเสียงเป็น หมั้น [mun¹]

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีลักษณะการออก
 เสียงหน่วยเสียงสระจากเสียงยาวเป็นเสียงสั้น ซึ่งผลการวิเคราะห์พบว่า มี 4 เสียง ได้แก่ ออกเสียง
 [aa] เป็น [a], ออกเสียง [ii] เป็น [i], ออกเสียง [ee] เป็น [e] และออกเสียง [uu] เป็น [u]

1.1.1.2 การออกเสียงสระเสียงสั้นเป็นเสียงยาว คือลักษณะการออกเสียง
 หน่วยเสียงสระที่มีฐานการเกิดเสียงตำแหน่งเดียวกัน ต่างกันก็เพียงการออกเสียงสระนั้นเปลี่ยน
 จากเสียงสั้นเป็นเสียงยาว ข้อบกพร่องด้านการออกเสียงสระเสียงสั้นเป็นเสียงยาวของพิธีกรชาว
 เกาหลี ได้แก่ /a/ /e/

1.1.1.2.1 หน่วยเสียงสระ /a/ เป็นหน่วยเสียงสระกลาง ต่ำ สั้น ริมฝีปาก
 ไม่ห่อ ลักษณะข้อบกพร่องที่พบคือพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นสระเสียงยาว /aa/ ตัวอย่างเช่น

- ปะ [paʔ¹] ออกเสียงเป็น ป่า [paa¹]
 - ไฟ [faj⁰] ออกเสียงเป็น ฟาย [faaj⁰]
 - เบา [baw⁰] ออกเสียงเป็น บาว [baaw⁰]
 - ลูกปัต [luuk² pat¹] ออกเสียงเป็น ลูก ป า ด [luuk²

paat¹]

1.1.1.2.2 หน่วยเสียงสระ /e/ เป็นหน่วยเสียงสระหน้า กลางสูง สั้น
 ริมฝีปากรี ลักษณะข้อบกพร่องที่พบคือพิธีกรชาวเกาหลีมักออกเสียงเป็นสระเสียงยาว ได้แก่ /ee/
 ตัวอย่างเช่น

- เย็น [jen⁰] ออกเสียงเป็น เยน [jeen⁰]

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีลักษณะการออก
 เสียงหน่วยเสียงสระจากเสียงยาวเป็นเสียงสั้น ซึ่งผลการวิเคราะห์พบว่า มี 2 เสียง ได้แก่ ออกเสียง
 [a] เป็น [aa], ออกเสียง [e] เป็น [ee]

1.1.1.3 การออกเสียงสระเปลี่ยนเสียง คือลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียง
 สระที่มีฐานการเกิดเสียงคนละตำแหน่ง ข้อบกพร่องด้านการออกเสียงสระที่มีลักษณะเปลี่ยนเสียง
 ของพิธีกรชาวเกาหลี ได้แก่ /ɔɔ/ /o/ /εε/ /e/ /ee/ /xx/ /a/

1.1.1.3.1 หน่วยเสียงสระ /ɔ/ เป็นหน่วยเสียงสระหลัง กลางต่ำ ยาว
ริมฝีปากห่อ ลักษณะข้อบกพร่องที่พบคือพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นสระ /o/ ตัวอย่างเช่น

- ตอน [tɔon ⁰]	ออกเสียงเป็น	ตอน [ton ⁰]
- ดอก [dɔok ¹]	ออกเสียงเป็น	ดอก [dok ¹]
- ของ [khɔɔŋ ⁴]	ออกเสียงเป็น	ของ [khon ⁴]
- นพ <u>พร</u> [nop ³ <u>phɔon</u> ⁰]	ออกเสียงเป็น	นพ <u>พล</u> [nop ³ <u>phon</u> ⁰]

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีลักษณะการออกเสียงจากหน่วยเสียงสระ [ɔ] เสียงยาวเป็นหน่วยเสียงสระ [o] เสียงสั้นเพียงสระเดียว ซึ่งนอกจากเสียงยาวกับเสียงสั้นที่ต่างกันแล้ว หน่วยเสียงสระทั้งสองยังมีอีกลักษณะหนึ่งที่พิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงต่างกันคือเปลี่ยนจากการออกเสียงกลางต่ำเป็นกลางสูง

1.1.1.3.2 หน่วยเสียงสระ /u/ เป็นหน่วยเสียงสระหลัง กลางสูง สั้น
ริมฝีปากห่อ ลักษณะข้อบกพร่องที่พบคือพิธีกรชาวเกาหลีมักออกเสียงเป็นสระเสียงยาว ได้แก่ /ɔɔ/ /ua/ ตัวอย่างเช่น

- หมด [mot ¹]	ออกเสียงเป็น	หมอด [moɔt ¹]
- ผม [phom ⁴]	ออกเสียงเป็น	ผอม [phɔom ⁴]
- สัน <u>ลม</u> จอย [san ⁴ <u>lom</u> ⁰ cɔɔj ⁰]	ออกเสียงเป็น	สัน <u>ลวม</u> จอย [san ⁴ <u>luam</u> ⁰ cɔɔj ⁰]

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีลักษณะการออกเสียงจากหน่วยเสียงสระ [o] เปลี่ยนเสียงเป็นหน่วยเสียงสระ [ɔɔ] [ua] โดยหน่วยเสียงสระ [ɔɔ] พิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเปลี่ยนเสียงจากตำแหน่งกลางสูงเป็นกลางต่ำและจากเสียงสั้นเป็นเสียงยาวตามลำดับ ส่วนหน่วยเสียงสระ [ua] เป็นหน่วยเสียงสระประสมซึ่งมีลักษณะเสียงเริ่มต้นใกล้เคียงกันคือเป็นสระหลัง สูง ริมฝีปากห่อ แต่แตกต่างกันตอนลงท้ายที่เป็นสระกลาง ต่ำ

1.1.1.3.3 หน่วยเสียงสระ /ɛ/ เป็นหน่วยเสียงสระหน้า กลางต่ำ ยาว
ริมฝีปากรี ลักษณะข้อบกพร่องที่พบคือพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นสระเสียงสั้น ได้แก่ /e/ /a/ ตัวอย่างเช่น

- แพง [pheŋ ⁰]	ออกเสียงเป็น	เพ็ง [phen ⁰]
- <u>แห่</u> นาค [hɛɛ ¹ naak ²]	ออกเสียงเป็น	<u>ฮะ</u> นาค [ha ² naak ²]

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีลักษณะการออกเสียงจากหน่วยเสียงสระ [ɛ] เปลี่ยนเสียงเป็นหน่วยเสียงสระ [e] [a] คำแรกคือคำว่า “แพง

[pheŋ⁰]” ออกเสียงเป็น “เพ็ง [phen⁰]” มีลักษณะการออกเสียงที่คลาดเคลื่อนคือจากตำแหน่งกลางต่ำเปลี่ยนเป็นกลางสูงและจากเสียงยาวเป็นเสียงสั้นตามลำดับ ส่วนคำว่า “แห่นาค [heŋ¹ naak²]” ออกเสียงเป็น “ฮ่นาค [ha² naak²]” เมื่อพิจารณาหน่วยเสียงสระ /a/ พบว่าเป็นหน่วยเสียงสระกลาง ต่ำ ริมฝีปากไม่ห่อ ซึ่งมีลักษณะแตกต่างกับหน่วยเสียงสระ /e/ ทุกประการ

1.1.1.3.4 หน่วยเสียงสระ /e/ เป็นหน่วยเสียงสระหน้า กลางสูง สั้น ริมฝีปากรี ลักษณะข้อบกพร่องที่พบคือพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นสระ /e/ ตัวอย่างเช่น

- เค็ม [khem⁰] ออกเสียงเป็น แคม [kheem⁰]

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีลักษณะการออกเสียงจากหน่วยเสียงสระ [e] เปลี่ยนเสียงเป็นหน่วยเสียงสระ [eɛ] ซึ่งพิธีกรชาวเกาหลีมีลักษณะการออกเสียงที่คลาดเคลื่อนคือการลดระดับจากกลางสูงเป็นกลางต่ำ และจากเสียงสั้นเป็นเสียงยาวตามลำดับ

1.1.1.3.5 หน่วยเสียงสระ /ee/ เป็นหน่วยเสียงสระหน้า กลางสูง ยาว ริมฝีปากรี ลักษณะข้อบกพร่องที่พบคือพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นสระ /e/ ตัวอย่างเช่น

- โก้เก้ [koo² kee⁴] ออกเสียงเป็น โก้แก๊ [koo² keɛ⁴]

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีลักษณะการออกเสียงจากหน่วยเสียงสระ [ee] เป็นหน่วยเสียงสระ [eɛ] ซึ่งหน่วยเสียงสระทั้งสองมีลักษณะแตกต่างกันเพียงเล็กน้อยคือพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงจากระดับกลางสูงเปลี่ยนเสียงเป็นกลางต่ำ

1.1.1.3.6 หน่วยเสียงสระ /xx/ เป็นหน่วยเสียงสระหลังค่อนไปกลาง กลางสูง ยาว ริมฝีปากรี ลักษณะข้อบกพร่องที่พบคือพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นสระเสียง /oo/ ตัวอย่างเช่น

- เคย [khex⁰] ออกเสียงเป็น คอย [khow⁰]

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีลักษณะการออกเสียงจากหน่วยเสียงสระ [xx] เปลี่ยนเสียงเป็นหน่วยเสียงสระ [oo] ซึ่งหน่วยเสียงทั้งสองเป็นสระเสียงยาวเหมือนกัน อย่างไรก็ตาม ลักษณะที่แตกต่างกันคือหน่วยเสียงสระ /oo/ เป็นหน่วยเสียงสระหลัง กลางต่ำ ริมฝีปากห่อ

1.1.1.3.7 หน่วยเสียงสระ /a/ เป็นหน่วยเสียงสระกลาง ต่ำ สั้น ริมฝีปากไม่ห่อ ลักษณะข้อบกพร่องที่พบคือพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นสระ /u/ ตัวอย่างเช่น

- สะบัดชัย [sa¹ bat¹ chaj⁰] ออกเสียงเป็น สุภะชัย [su¹ pha¹ chaj⁰]

การออกเสียงพยางค์แรกของคำตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงจากหน่วยเสียงสระ [a] เสียงสั้นเป็นหน่วยเสียงสระ [u] เสียงสั้นเช่นเดียวกัน แต่มีลักษณะการออกเสียงที่คลาดเคลื่อนคือจากหน่วยเสียงสระ [a] สระกลาง ต่ำ ริมฝีปากไม่ห่อเป็นหน่วยเสียงสระ [u] สระหลัง สูง ริมฝีปากห่อ

1.1.2 ความบกพร่องด้านเสียงสระร่วมกับเสียงอื่น

ความบกพร่องด้านเสียงสระร่วมกับเสียงอื่น หมายถึง การออกเสียงหน่วยเสียงสระ หน่วยเสียงพยัญชนะ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่มีลักษณะการเปลี่ยนเสียงต่างจากระบบเสียงภาษาไทยตั้งแต่ 2 หน่วยเสียงขึ้นไป ผลการวิเคราะห์จำแนกลักษณะย่อยออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ การเปลี่ยนเสียงสระกับพยัญชนะร่วมกัน การเปลี่ยนเสียงสระกับวรรณยุกต์ร่วมกัน และการเปลี่ยนเสียงสระ พยัญชนะ และวรรณยุกต์ร่วมกัน

1.1.2.1 การเปลี่ยนเสียงสระกับพยัญชนะร่วมกัน คือลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงสระกับหน่วยเสียงพยัญชนะต่างจากระบบเสียงภาษาไทยทั้งสองเสียงร่วมกัน ตัวอย่างคำที่พิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเปลี่ยนเสียงสระกับพยัญชนะร่วมกันเช่น

- บำรุง [bam⁰ run⁰] ออกเสียงเป็น บำลึง [bam⁰ lun⁰]

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นคำ 2 พยางค์ ซึ่งพยางค์ที่ 2 คือพยางค์ที่พิธีกรชาวเกาหลีมีลักษณะการออกเสียงเปลี่ยนเสียง 2 หน่วย หน่วยเสียงแรกคือสระ [u] ออกเสียงเป็น [u] โดยเปลี่ยนจากสระหลังเป็นสระกลาง และจากรูปริมฝีปากห่อเป็นริมฝีปากกริ และหน่วยเสียงที่สองคือพยัญชนะต้นเดี่ยว [r] ออกเสียงเป็น [l] โดยผู้พูดไม่สะบัดลิ้นให้เกิดเสียงร่วแต่เปลี่ยนเป็นใช้ลิ้นส่วนหน้ากับลิ้นส่วนปลายกักลมไว้บริเวณฟันและปุ่มเหงือกแทน

- ลุง [lun⁰] ออกเสียงเป็น ลึม [lumn⁰]

คำตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีลักษณะการออกเสียงเปลี่ยนเสียง 2 หน่วย หน่วยเสียงแรกคือสระ [u] ออกเสียงเป็น [uu] โดยเปลี่ยนจากสระหลังเป็นสระกลาง จากรูปริมฝีปากห่อเป็นริมฝีปากกริ และจากเสียงสั้นเป็นเสียงยาว และหน่วยเสียงที่สองคือพยัญชนะท้าย [ŋ] ออกเสียงเป็น [m] ซึ่งเป็นพยัญชนะนาสิก ก้องเหมือนกัน แต่ผู้พูดใช้ฐานกรณ์ติดตำแหน่งคือจากเพดานอ่อนเป็นริมฝีปาก

- โตเรมอน [doo⁰ ree⁰ moun²] ออกเสียงเป็น โตไลมอน [doo⁰ lai⁰ moun²]

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นคำ 3 พยางค์ ซึ่งพยางค์ที่ 2 คือพยางค์ที่พิธีกรชาวเกาหลีมีลักษณะการออกเสียงเปลี่ยนเสียง 2 หน่วย หน่วยเสียงแรกคือสระ [ee] ออกเสียงเป็น [a]

- ผม [phom⁴] ออกเสียงเป็น ผ่อม [phoɔm¹]

คำตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีลักษณะการออกเสียง
เปลี่ยนเสียง 2 หน่วย หน่วยเสียงแรกคือสระ [o] ออกเสียงเป็น [ɔɔ] โดยเป็นสระหลัง
ริมฝีปากห่อเหมือนกัน แต่ผู้พูดเปลี่ยนการออกเสียงจากกลางสูงเป็นกลางต่ำและจากเสียงสั้นเป็น
เสียงยาว และหน่วยเสียงที่สองคือวรรณยุกต์ [4] เป็นวรรณยุกต์ที่ปลายเสียงจะเปลี่ยนขึ้นอย่าง
รวดเร็ว แต่ผู้พูดออกเสียงเป็น [1] คือวรรณยุกต์ที่ปลายเสียงลดต่ำลง

ออกเสียงเป็น ผ่อม [phwɔm¹]

คำตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีลักษณะการออกเสียงเปลี่ยนเสียง 2 หน่วย หน่วยเสียงแรกคือสระ [o] ออกเสียงเป็น [ɔɔ] โดยเป็นสระหลังริมฝีปากห่อเหมือนกัน แต่ผู้พูดเปลี่ยนการออกเสียงจากกลางสูงเป็นกลางต่ำและจากเสียงสั้นเป็นเสียงยาว และหน่วยเสียงที่สองคือวรรณยุกต์ [4] เป็นวรรณยุกต์ที่ปลายเสียงจะเปลี่ยนขึ้นอย่างรวดเร็ว แต่ผู้พูดออกเสียงเป็น [1] คือวรรณยุกต์ที่ปลายเสียงลดต่ำลง

1.1.2.3 การเปลี่ยนเสียงสระ พยัญชนะ และวรรณยุกต์ร่วมกัน คือลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงสระ หน่วยเสียงพยัญชนะ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ต่างจากระบบเสียงภาษาไทยทั้งสามเสียงร่วมกัน ตัวอย่างคำที่พืธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเปลี่ยนเสียงสระ พยัญชนะ และวรรณยุกต์ร่วมกันเช่น

ออกเสียงเป็น ชี [chii⁰]

คำตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีลักษณะการออกเสียงเปลี่ยนเสียง 3 หน่วย หน่วยเสียงแรกคือสระ [i] ออกเสียงเป็น [ii] ซึ่งหน่วยเสียงสระทั้งสองมีฐานการเกิดเสียงในตำแหน่งเดียวกันคือสระหน้า สูง ริมฝีปากรี แต่ผู้พูดเปลี่ยนการออกเสียงจากเสียงสั้นเป็นเสียงยาว หน่วยเสียงที่สองคือพยัญชนะต้นเดี่ยว [s] จากพยัญชนะเสียดแทรก ไม่ก้อง เกิดที่ฟัน แต่ผู้พูดออกเสียงเป็น [ch] พยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง มีลม เกิดที่เพดานแข็ง และหน่วยเสียงสุดท้ายคือวรรณยุกต์ [1] ออกเสียงเป็น [0] คือวรรณยุกต์ที่ปลายเสียงลดต่ำลง ซึ่งเป็นวรรณยุกต์ระดับเหมือนกันมีระดับต้นเสียงไล่เลี่ยกัน แต่ระดับปลายเสียงของวรรณยุกต์ [1] ลดต่ำลงกว่าวรรณยุกต์ [0] เล็กน้อย

ออกเสียงเป็น มะเภา [ma³ phaw⁰]

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นคำ 2 พยางค์ ซึ่งพยางค์ที่ 2 คือพยางค์ที่พรีกริชาว เกาหลิมี่ลักษณะการออกเสียงเปลี่ยนเสียง 3 หน่วย หน่วยเสียงแรกคือสระ [aa] ออกเสียงเป็น [a] ซึ่งหน่วยเสียงสระทั้งสองมีฐานการเกิดเสียงในตำแหน่งเดียวกันคือสระกลาง ต่ำ ริมฝีปากไม่ห่อ แต่ผู้พูดเปลี่ยนการออกเสียงจากเสียงยาวเป็นเสียงสั้น หน่วยเสียงที่สองคือพยัญชนะต้นควบ [p^hr] ออกเสียงเป็น [ph] กล่าวคือผู้พูดออกเสียงเพียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง ไม่มีลม เกิดที่ ริมฝีปาก แต่ไม่ใช้ลิ้นส่วนปลายสัมผัสกับเพดานให้เกิดเสียงรัวตรงบริเวณหลังฟันบนตามมา และหน่วย

เสียงสุดท้ายคือวรรณยุกต์ [3] ออกเสียงเป็น [0] คือผู้พูดออกเสียงเปลี่ยนจากวรรณยุกต์ระดับสูงเป็นวรรณยุกต์ระดับกลาง

- มะเขือ [$ma^3 khua^4$] ออกเสียงเป็น บ่า น เขี อ [$baan^2 khua^4$]

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นคำ 2 พยางค์ ซึ่งพยางค์แรกคือพยางค์ที่พิธีกรชาวเกาหลีมีลักษณะการออกเสียงเปลี่ยนเสียง 3 หน่วย หน่วยเสียงแรกคือสระ [a] ออกเสียงเป็น [aa] โดยหน่วยเสียงสระทั้งสองมีฐานการเกิดเสียงในตำแหน่งเดียวกัน แต่ผู้พูดเปลี่ยนการออกเสียงจากเสียงสั้นเป็นเสียงยาว หน่วยเสียงที่สองคือพยัญชนะต้นเดี่ยว [m] ออกเสียงเป็น [b] โดยพยัญชนะทั้งสองเป็นพยัญชนะเสียงก้อง เกิดที่ริมฝีปากเหมือนกัน แต่ผู้พูดเปลี่ยนการออกเสียงจากพยัญชนะนาสิกคือไม่ให้ลมออกทางจมูกเป็นพยัญชนะระเบิดแทน อีกทั้งมีการเพิ่มหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย [ŋ] ซึ่งเป็นพยัญชนะนาสิก ก้องเช่นเดียวกัน แต่มีฐานการเกิดเสียงโดยใช้ลิ้นยกขึ้นมากก้มไว้ที่ตรงฟันบน และหน่วยเสียงสุดท้ายคือวรรณยุกต์ [3] ออกเสียงเป็น [2] คือผู้พูดเปลี่ยนการออกเสียงช่วงปลายเสียงของวรรณยุกต์จากที่จะค่อย ๆ สูงขึ้นเป็นลดลงอย่างรวดเร็ว

- ครับ [$khra^3 p^3$] ออกเสียงเป็น คา [$khaa^0$]

คำตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีลักษณะการออกเสียงเปลี่ยนเสียง 3 หน่วย หน่วยเสียงแรกคือสระ [a] ออกเสียงเป็น [aa] ซึ่งหน่วยเสียงสระทั้งสองมีฐานการเกิดเสียงในตำแหน่งเดียวกัน แต่ผู้พูดเปลี่ยนการออกเสียงจากเสียงสั้นเป็นเสียงยาว หน่วยเสียงที่สองคือพยัญชนะต้นควบ [khr] ออกเสียงเป็น [kh] กล่าวคือผู้พูดออกเสียงเพียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง มีลม เกิดที่เพดานอ่อน แต่ไม่ใช้ลิ้นส่วนปลายสัมผัสกับฟันให้เกิดเสียงรัวตรงบริเวณหลังฟันบนตามมา และหน่วยเสียงสุดท้ายคือวรรณยุกต์ [3] ออกเสียงเป็น [0] คือผู้พูดเปลี่ยนการออกเสียงวรรณยุกต์ช่วงปลายเสียงจากที่ต้องเพิ่มระดับขึ้นเป็นลดระดับลง

จากตัวอย่างการออกเสียงหน่วยเสียงสระของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยวแสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงสระที่ต่างจากระบบเสียงภาษาไทย 2 ลักษณะ ได้แก่ ความบกพร่องด้านเสียงสระเสียงเดียวและความบกพร่องด้านเสียงสระร่วมกับเสียงอื่น ซึ่งไม่ว่าจะเป็นความบกพร่องลักษณะใดก็ตามการออกเสียงลักษณะหนึ่งที่น่าประหลาดใจมากที่สุดคือการออกเสียงสลับกันระหว่างการออกเสียงหน่วยเสียงสระเสียงยาวเป็นเสียงสั้น เช่น การออกเสียงสระ “อา [aa]” เป็นเสียงสระ “อะ [a]” กับ การออกเสียงหน่วยเสียงสระเสียงสั้นเป็นเสียงยาว เช่น การออกเสียงสระ “อะ [a]” เป็นเสียงสระ “อา [aa]” ทั้งนี้มีสาเหตุมาจากการแทรกแซงของภาษาเกาหลี เพราะภาษาเกาหลีสระเสียงสั้นยาว

ไม่ปรากฏในหน่วยเสียงและไม่มีผลต่อการเปลี่ยนความหมายของคำ (ชูเคียง แบ, 2538, น. 67) แต่ลักษณะหน่วยเสียงสระเสียงสั้นยาวในภาษาไทยมีหน้าที่แยกความหมายของคำซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะอย่างหนึ่งของภาษาไทย

ผลการวิเคราะห์ความบกพร่องด้านเสียงสระร่วมกับเสียงอื่น พบข้อน่าสังเกต 2 ประเด็น ประเด็นแรกคือบกพร่องหลายเสียงแล้วส่งผลให้กลายเป็นคนละคำ เช่น ลุง [luŋ⁰] ออกเสียงเป็น ลืม [luum⁰] ซึ่งอาจทำให้ผู้ฟังเข้าใจผิดได้ และประเด็นที่สองคือบกพร่องแล้วยังมีเสียงที่ใกล้เคียงหรือคล้ายเสียงเก่า หากได้ยินก็สามารถคาดเดาได้ เช่น ผม [phom⁴] ออกเสียงเป็น ผ่อม [phoom¹]

1.2 พยัญชนะ

หากพิจารณาการปรากฏของหน่วยเสียงพยัญชนะในระบบเสียงภาษาไทยจะพบว่าทั้งหมด 3 ประเภท ได้แก่ หน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว หน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบ และหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย จากการศึกษาวเคราะห์ข้อมูลการออกเสียงภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว พบว่ามีลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะที่ต่างจากระบบเสียงภาษาไทยทั้ง 3 ประเภท ซึ่งผู้วิจัยได้สรุปจำนวนและค่าร้อยละการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะของพิธีกรชาวเกาหลีที่ต่างจากระบบเสียงภาษาไทย ดังนี้

ตาราง 10 แสดงจำนวนและค่าร้อยละการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะของพิธีกรชาวเกาหลีที่ต่างจากระบบเสียงภาษาไทย

หน่วยเสียง	ความถี่ (n=197)	ร้อยละ
พยัญชนะต้นเดี่ยว	95	48.22
พยัญชนะต้นควบ	58	29.44
พยัญชนะท้าย	44	22.34

จากตาราง 10 แสดงให้เห็นว่าประเภทข้อบกพร่องด้านการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะของพิธีกรชาวเกาหลีที่พบมากที่สุดคือหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว คิดเป็นร้อยละ 48.22 รองลงมาคือหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบ คิดเป็นร้อยละ 29.44 และน้อยที่สุดคือหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย คิดเป็นร้อยละ 22.34

1.2.1 พยัญชนะต้นเดี่ยว

ผลการวิเคราะห์การออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวของพิธีกรชาวเกาหลี พบว่ามีลักษณะการออกเสียงที่ต่างจากระบบเสียงภาษาไทย 16 หน่วย เรียงตามลำดับความถี่ที่พบจากมากไปหาน้อย ได้แก่ /r/ /k/ /b/ /d/ /ph/ /th/ /ch/ /kh/ /m/ /n/ /ŋ/ /l/ /j/ /c/ /ʔ/ /s/ ซึ่งผู้วิจัยได้สรุปจำนวนและค่าร้อยละการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวของพิธีกรชาวเกาหลีที่ต่างจากระบบเสียงภาษาไทย ดังนี้

ตาราง 11 แสดงจำนวนและค่าร้อยละการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวของพิธีกรชาวเกาหลีที่ต่างจากระบบเสียงภาษาไทย

หน่วยเสียง	ความถี่ (n=95)	ร้อยละ	หน่วยเสียง	ความถี่ (n=95)	ร้อยละ
/r/	61	64.21	/m/	2	2.11
/k/	4	4.20	/n/	2	2.11
/b/	4	4.20	/ŋ/	2	2.11
/d/	4	4.20	/l/	2	2.11
/ph/	3	3.16	/j/	2	2.11
/th/	2	2.11	/c/	1	1.05
/ch/	2	2.11	/ʔ/	1	1.05
/kh/	2	2.11	/s/	1	1.05

จากตาราง 11 แสดงให้เห็นความถี่และค่าร้อยละของข้อบกพร่องด้านการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวของพิธีกรชาวเกาหลี หน่วยเสียงที่พบข้อบกพร่องมากที่สุดคือหน่วยเสียง /r/ คิดเป็นร้อยละ 64.21 รองลงมาคือหน่วยเสียง /k/ /b/ /d/ คิดเป็นร้อยละ 4.20 ลำดับที่สามคือหน่วยเสียง /ph/ คิดเป็นร้อยละ 3.16 ลำดับที่สี่คือหน่วยเสียง /th/ /ch/ /kh/ /m/ /n/ /ŋ/ /l/ /j/ คิดเป็นร้อยละ 2.11 และน้อยที่สุดคือหน่วยเสียง /c/ /ʔ/ /s/ คิดเป็นร้อยละ 1.05 ผลการวิเคราะห์การออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวของพิธีกรชาวเกาหลีพบว่ามีลักษณะที่ต่างจากระบบเสียงภาษาไทย 2 ลักษณะ ได้แก่ การเปลี่ยนเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวเสียงเดียว และการเปลี่ยนเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวกับวรรณยุกต์ร่วมกัน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.2.1.1 การเปลี่ยนเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวเสียงเดียว หมายถึง ลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวต่างจากระบบเสียงภาษาไทยเพียงเสียงเดียว ผลการวิเคราะห์พบว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีข้อบกพร่องด้านการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวในลักษณะนี้ทั้งหมด 13 หน่วย ได้แก่ /r/ /b/ /d/ /k/ /n/ /c/ /ʔ/ /ph/ /th/ /kh/ /ŋ/ /l/ /j/

1.2.1.1.1 หน่วยเสียง /r/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะรัว ก้อง เกิดบริเวณโกลีฟัน (dental rolled) ในการออกเสียงใช้ลิ้นส่วนปลายสัมผัสโดยตรงบริเวณหลังฟันบน ลักษณะข้อบกพร่องที่พบคือพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียง /l/ ตัวอย่างเช่น

- รด [rot ³]	ออกเสียงเป็น	ลด [lot ³]
- รอ [row ⁰]	ออกเสียงเป็น	ลอ [low ⁰]
- รู้ใจ [ruu ³ caj ⁰]	ออกเสียงเป็น	ลู้ใจ [luu ³ caj ⁰]
- เรืองราว [ruan ² raaw ⁰]	ออกเสียงเป็น	เล็ อ ง ล า ว [luan ² laaw ⁰]

1.2.1.1.2 หน่วยเสียง /b/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ก้อง ไม่มีลมเกิดที่ริมฝีปาก (voiced unaspirated bilabial plosive) ลักษณะข้อบกพร่องที่พบคือพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียง /p/ /ph/ ตัวอย่างเช่น

- ปีบ [biip ¹]	ออกเสียงเป็น	ปีบ [piip ¹]
- แบบ [bæp ¹]	ออกเสียงเป็น	แปบ [pæp ¹]
- บาง [baaŋ ⁰]	ออกเสียงเป็น	ฟาง [phaaŋ ⁰]

1.2.1.1.3 หน่วยเสียง /d/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ก้อง ไม่มีลมเกิดที่ปุ่มเหงือก (voiced unaspirated alveolar plosive) ลักษณะข้อบกพร่องที่พบคือพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียง /t/ /ʔ/ ตัวอย่างเช่น

- เต็ด [det ¹]	ออกเสียงเป็น	เต็ด [tet ¹]
- ดอก [dook ¹]	ออกเสียงเป็น	ตอก [took ¹]
- ดีกว่า [dii ⁰ kwaa ¹]	ออกเสียงเป็น	อิกว่า [ʔii ⁰ kwaa ¹]

1.2.1.1.4 หน่วยเสียง /k/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง ไม่มีลมเกิดที่เพดานอ่อน (voiceless unaspirated velar plosive) ลักษณะข้อบกพร่องที่พบคือพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียง /p/ /kh/ ตัวอย่างเช่น

- เกาหลี [kaw ⁰ lii ⁴]	ออกเสียงเป็น	เปาลี [paw ⁰ lii ⁰]
- โกหก [koo ⁰ hok ¹]	ออกเสียงเป็น	โคหก [khoo ⁰ hok ¹]

1.2.1.1.5 หน่วยเสียง /n/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะนาสิก ก้อง เกิดที่ฟัน (dental nasal) ลักษณะข้อบกพร่องที่พบคือพิริกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียง // ตัวอย่างเช่น

- นับถือ [nap³ thuu⁴] ออกเสียงเป็น ลัับถือ [lap³ thuu⁴]
 - นายแบบ [naaj⁰ bεεp¹] ออกเสียงเป็น ล าย แ บ บ [laaj⁰

bεεp¹]

1.2.1.1.6 หน่วยเสียง /c/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง ไม่มีลม เกิดที่เพดานแข็ง (voiceless unaspirated palatal plosive) ลักษณะข้อบกพร่องที่พบคือพิริกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียง /ch/ ตัวอย่างเช่น

- จิง [ciŋ⁰] ออกเสียงเป็น ชิง [chiŋ⁰]

1.2.1.1.7 หน่วยเสียง /ʔ/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง ไม่มีลม เกิดที่ช่องระหว่างเส้นเสียง (voiceless unaspirated glottal plosive) ลักษณะข้อบกพร่องที่พบคือพิริกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียง // ตัวอย่างเช่น

- อาข้า [ʔaa⁰ khaa¹] ออกเสียงเป็น ลาคา [laa⁰ khaa⁰]

1.2.1.1.8 หน่วยเสียง /ph/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง มีลม เกิดที่ริมฝีปาก (voiceless aspirated bilabial plosive) ลักษณะข้อบกพร่องที่พบคือพิริกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียง /p/ ตัวอย่างเช่น

- ผิด [phit¹] ออกเสียงเป็น ปิด [pit¹]

1.2.1.1.9 หน่วยเสียง /th/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง มีลม เกิดที่ ฟัน และ ปุ่มเหงือก (voiceless aspirated dental and alveolar plosive) ลักษณะข้อบกพร่องที่พบคือพิริกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียง /ch/ ตัวอย่างเช่น

- ธรรมชาติ [tham⁰ ma³ chaat²] ออกเสียงเป็น ชาม ะชาติ [cham⁰ ma³ chaat²]

1.2.1.1.10 หน่วยเสียง /kh/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง มีลม เกิดที่เพดานอ่อน (voiceless aspirated velar plosive) ลักษณะข้อบกพร่องที่พบคือพิริกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียง /k/ ตัวอย่างเช่น

- พริกขี้หนู [phrik³ khii² nuu⁴] ออกเสียงเป็น พริกกี้หนู [phrik³ kii² nuu⁴]

1.2.1.1.11 หน่วยเสียง /ŋ/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะนาสิก ก้อง เกิดที่เพดานอ่อน (velar nasal) ลักษณะข้อบกพร่องที่พบคือพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียง /j/ ตัวอย่างเช่น

- เจียบ [ŋiap²] ออกเสียงเป็น เยียบ [jiap²]

1.2.1.1.12 หน่วยเสียง /l/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะข้าง ก้อง เกิดที่ฟันและปุ่มเหงือก (voiced lateral) ลักษณะข้อบกพร่องที่พบคือพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียง /r/ ตัวอย่างเช่น

- ลาน [laan⁰] ออกเสียงเป็น ราน [raan⁰]

1.2.1.1.13 หน่วยเสียง /j/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะครึ่งสระ ก้อง เกิดที่เพดานแข็ง (voiced palatal semi-vowel) ลักษณะข้อบกพร่องที่พบคือพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียง /ʔ/ ตัวอย่างเช่น

- ยี่ [jii²] ออกเสียงเป็น อี้ [ʔii²]

1.2.1.2 การเปลี่ยนเสียงพยัญชนะต้นเดียวกับวรรณยุกต์ร่วมกัน หมายถึงลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดียวกับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ต่างจากระบบเสียงภาษาไทยร่วมกัน ผลการวิเคราะห์พบว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีข้อบกพร่องด้านการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดียวกับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในลักษณะนี้ 12 หน่วย ได้แก่ /r/ /d/ /k/ /ph/ /th/ //ch/ kh/ /b/ /m/ /ŋ/ /s/ /j/

1.2.1.2.1 หน่วยเสียง /r/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะรัว ก้อง เกิดบริเวณโกล์ฟัน (dental rolled) ในการออกเสียงใช้ลิ้นส่วนปลายสัมผัสโดยตรงบริเวณหลังฟันบน ลักษณะข้อบกพร่องที่พบคือพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียง // /ʔ/ ตัวอย่างเช่น

- เหยียน [rian⁴] ออกเสียงเป็น เลียน [lian⁰]

- เรียก [riak²] ออกเสียงเป็น เหลียก [liak¹]

- อรั๋ย [ʔa¹ rɔj¹] ออกเสียงเป็น อลั๋ย [ʔa¹ lɔj²]

- ระวัง [ra³ waŋ⁰] ออกเสียงเป็น อะวัง [ʔa¹ waŋ⁰]

1.2.1.2.2 หน่วยเสียง /d/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ก้อง ไม่มีลมเกิดที่ปุ่มเหงือก (voiced unaspirated alveolar plosive) ลักษณะข้อบกพร่องที่พบคือพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียง /t/ /th/ ตัวอย่างเช่น

- ได้ [daaj²] ออกเสียงเป็น ไต [taj⁰]

- เด็ด [det¹] ออกเสียงเป็น เท็ด [thet³]

1.2.1.2.3 หน่วยเสียง /k/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง ไม่มีลม เกิดที่เพดานอ่อน (voiceless unaspirated velar plosive) ลักษณะข้อบกพร่องที่พบคือพิธิกรชาว เกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียง /kh/ ตัวอย่างเช่น

- เก่า [kaw¹] ออกเสียงเป็น เคา [khaw⁰]

1.2.1.2.4 หน่วยเสียง /ph/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง มีลม เกิดที่ริมฝีปาก (voiceless aspirated bilabial plosive) ลักษณะข้อบกพร่องที่พบคือพิธิกรชาว เกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียง /phr/ ตัวอย่างเช่น

- ผสม [pha¹ som⁴] ออกเสียงเป็น พ ระ ช ม [phra³ som⁰]

1.2.1.2.5 หน่วยเสียง /th/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง มีลม เกิดที่ ฟัน และปุ่มเหงือก (voiceless aspirated dental and alveolar plosive) ลักษณะข้อบกพร่องที่พบคือพิธิกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียง /k/ ตัวอย่างเช่น

- เทียว [thiaw²] ออกเสียงเป็น เกียว [kiaw⁰]

1.2.1.2.6 หน่วยเสียง /ch/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง มีลม เกิดที่เพดานแข็งส่วนหน้าใกล้ทางปุ่มเหงือก (voiceless aspirated alveopalatal plosive) ลักษณะข้อบกพร่องที่พบคือพิธิกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียง /th/ /s/ ตัวอย่างเช่น

- ดอกชมจันทร์ [dɔɔk¹ chom⁰ can⁰] ออกเสียงเป็น ดอกสมจันทร์ [dɔɔk¹ som⁴ can⁰]

1.2.1.2.7 หน่วยเสียง /kh/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง มีลม เกิดที่เพดานอ่อน (voiceless aspirated velar plosive) ลักษณะข้อบกพร่องที่พบคือพิธิกรชาว เกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียง /ph/ ตัวอย่างเช่น

- คน [khon⁰] ออกเสียงเป็น ผน [phon⁴]

1.2.1.2.8 หน่วยเสียง /b/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ก้อง ไม่มีลม เกิดที่ริมฝีปาก (voiced unaspirated bilabial plosive) ลักษณะข้อบกพร่องที่พบคือพิธิกรชาว เกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียง /p/ ตัวอย่างเช่น

- ปีบ [biip¹] ออกเสียงเป็น ปีม [piim⁰]

1.2.1.2.9 หน่วยเสียง /m/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะนาสิก ก้อง เกิดที่ ริมฝีปาก (bilabial nasal) ลักษณะข้อบกพร่องที่พบคือพิธิกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียง /b/ ตัวอย่างเช่น

- หมะบุ [ma² buu¹] ออกเสียงเป็น บ๊ะบุ [ba¹ buu¹]

1.2.1.2.10 หน่วยเสียง /ŋ/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะนาสิก ก้อง เกิดที่เพดานอ่อน (velar nasal) ลักษณะข้อบกพร่องที่พบคือพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียง /l/ ตัวอย่างเช่น

- เหงื่อ [ŋwa¹] ออกเสียงเป็น เลื่อ [lwa⁰]

1.2.1.2.11 หน่วยเสียง /s/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะเสียดแทรก ไม่ก้อง เกิดที่ฟัน (voiceless dental fricative) ลักษณะข้อบกพร่องที่พบคือพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียง /ch/ ลักษณะเดียว ตัวอย่างเช่น

- สิ [siŋ¹] ออกเสียงเป็น ชี [chiŋ⁰]

1.2.1.2.12 หน่วยเสียง /j/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะครึ่งสระ ก้อง เกิดที่เพดานแข็ง (voiced palatal semi-vowel) ลักษณะข้อบกพร่องที่พบคือพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียง /ʔ/ ตัวอย่างเช่น

- หยิบ [jip¹] ออกเสียงเป็น อีบ [ʔip³]

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวของพิธีกรชาวเกาหลีที่ต่างจากระบบเสียงภาษาไทยทั้ง 16 หน่วย ผลการวิเคราะห์พบว่าลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียง [r] เป็นหน่วยเสียง [l] เป็นลักษณะการออกเสียงที่มีความถี่มากกว่าหน่วยเสียงอื่น ๆ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะหน่วยเสียง /r, l/ ในภาษาเกาหลีจัดเป็นหน่วยเสียงเดียวกัน (ปัก ชัง แฮ, 1990, น. 28 อ้างถึงใน ฌองส์ ฮวัน ชึง, 2536, น. 53) จึงส่งผลให้พิธีกรชาวเกาหลีหลงลืมหรือละเลยในการออกเสียงหน่วยเสียง /r/ กับหน่วยเสียง /l/ ในภาษาไทยให้แตกต่างกันอย่างชัดเจน

1.2.2 พยัญชนะต้นควบ

ผลการวิเคราะห์การออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบของพิธีกรชาวเกาหลีพบว่ามีความถี่ของการออกเสียงที่ต่างจากระบบเสียงภาษาไทย 10 หน่วย เรียงตามลำดับความถี่ที่พบจากมากไปหาน้อย ได้แก่ /kr/ /kl/ /khr/ /pr/ /pl/ /phr/ /phl/ /tr/ /khl/ /khw/ ซึ่งผู้วิจัยได้สรุปจำนวนและคำร้อยละการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบของพิธีกรชาวเกาหลีที่ต่างจากระบบเสียงภาษาไทย ดังนี้

ตาราง 12 แสดงจำนวนและค่าร้อยละการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบของพิธีกรชาวเกาหลีที่ต่างจากระบบเสียงภาษาไทย

หน่วยเสียง	ความถี่ (n=58)	ร้อยละ	หน่วยเสียง	ความถี่ (n=58)	ร้อยละ
/kr/	9	15.52	/phr/	7	12.07
/kl/	9	15.52	/phl/	4	6.90
/khr/	8	13.79	/tr/	3	5.17
/pr/	7	12.07	/khl/	3	5.17
/pl/	7	12.07	/khw/	1	1.72

จากตาราง 12 แสดงให้เห็นความถี่และค่าร้อยละของข้อบกพร่องด้านการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบของพิธีกรชาวเกาหลี หน่วยเสียงที่พบข้อบกพร่องมากที่สุดคือหน่วยเสียง /kr/ /kl/ คิดเป็นร้อยละ 15.52 รองลงมาคือหน่วยเสียง /khr/ คิดเป็นร้อยละ 13.79 ลำดับที่สามคือหน่วยเสียง /pr/ /pl/ /phr/ คิดเป็นร้อยละ 12.07 ลำดับที่สี่คือหน่วยเสียง /phl/ คิดเป็นร้อยละ 6.90 ลำดับที่ห้าคือหน่วยเสียง /tr/ /khl/ คิดเป็นร้อยละ 5.17 และน้อยที่สุดคือหน่วยเสียง /khw/ คิดเป็นร้อยละ 1.72 ผลการวิเคราะห์การออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบของพิธีกรชาวเกาหลีพบว่า มีลักษณะที่ต่างจากระบบเสียงภาษาไทย 3 ลักษณะ ได้แก่ การไม่ออกเสียงพยัญชนะต้นควบ การเปลี่ยนเสียงพยัญชนะต้นควบ และการไม่ออกเสียงพยัญชนะต้นควบกับพยัญชนะท้ายร่วมกัน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.2.2.1 การไม่ออกเสียงพยัญชนะต้นควบ หมายถึง ลักษณะการออกเสียงพยางค์ที่มีหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบโดยไม่ออกเสียงพยัญชนะต้นควบ กล่าวคือออกเสียงเพียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวเท่านั้น ผลการวิเคราะห์พบว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีข้อบกพร่องด้านการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบในลักษณะนี้ 10 หน่วย ได้แก่ /kr/ /kl/ /khr/ /pr/ /pl/ /phr/ /phl/ /khl/ /tr/ /khw/

1.2.2.1.1 หน่วยเสียง /kr/ ลักษณะข้อบกพร่องที่พบคือพิธีกรชาวเกาหลีไม่ออกเสียงพยัญชนะต้นควบในตำแหน่งที่ 2 คือหน่วยเสียง /r/ โดยออกเสียงเป็นพยัญชนะต้นเดี่ยว ตัวอย่างเช่น

- กรรไกร [kan⁰ kraj⁰] ออกเสียงเป็น กรรไก [kan⁰ kaj⁰]

- กระต่าย [kra¹ taaj¹] ออกเสียงเป็น กระต่าย [ka¹ taaj¹]
- กรุงเทพมหานคร [krun⁰ theep²] ออกเสียงเป็น กุ่ ง เท พ ช [kun⁰ theep²]
- จักรยาน [cak¹ kra¹ jaan⁰] ออกเสียงเป็น จักกะยาน [cak¹ ka¹ jaan⁰]

1.2.2.1.2 หน่วยเสียง /k/ ลักษณะข้อบ่งชี้ที่พบคือพิธีกรชาวเกาหลี ไม่ออกเสียงพยัญชนะต้นควบในตำแหน่งที่ 2 คือหน่วยเสียง /l/ โดยออกเสียงเป็นพยัญชนะต้นเดี่ยว ตัวอย่างเช่น

- กลิ่น [klin¹] ออกเสียงเป็น กิ่น [kin¹]
- กลม [klom⁰] ออกเสียงเป็น กม [kom⁰]
- แก้ว [kleɯ²] ออกเสียงเป็น แก้ว [keɯ²]
- กลมกล่อม [klom⁰ klom¹] ออกเสียงเป็น ก ล ม กั อ ม [klom⁰ kom¹]

1.2.2.1.3 หน่วยเสียง /khr/ ลักษณะข้อบ่งชี้ที่พบคือพิธีกรชาวเกาหลี ไม่ออกเสียงพยัญชนะต้นควบในตำแหน่งที่ 2 คือหน่วยเสียง /r/ โดยออกเสียงเป็นพยัญชนะต้นเดี่ยว ตัวอย่างเช่น

- ครบ [khrop³] ออกเสียงเป็น คบ [khop³]
- ครับ [khrap³] ออกเสียงเป็น คับ [khap³]
- ตะไคร้ [ta¹ khraj³] ออกเสียงเป็น ตะไค้ [ta¹ khaj³]
- ครอบครัว [khrwop² khrua⁰] ออกเสียงเป็น ครอบควั [khrwop² khua⁰]

1.2.2.1.4 หน่วยเสียง /pr/ ลักษณะข้อบ่งชี้ที่พบคือพิธีกรชาวเกาหลี ไม่ออกเสียงพยัญชนะต้นควบในตำแหน่งที่ 2 คือหน่วยเสียง /r/ โดยออกเสียงเป็นพยัญชนะต้นเดี่ยว ตัวอย่างเช่น

- เปรี๊ยว [priaw²] ออกเสียงเป็น เปี้ยว [piaw²]
- ประมาณ [pra¹ maan⁰] ออกเสียงเป็น ปะ ม า ณ [pa¹ maan⁰]
- ประทับใจ [pra¹ thap³ caj⁰] ออกเสียงเป็น ปะทับใจ [pa¹ thap³ caj⁰]

- ลูกประคบ [luuk² pra¹ khop³] ออกเสียงเป็น ลูกปะคบ [luuk² pa¹ khop³]

1.2.2.1.5 หน่วยเสียง /p/ ลักษณะข้อบ่งชี้ที่พบคือพิธีกรชาวเกาหลี ไม่ออกเสียงพยัญชนะต้นควบในตำแหน่งที่ 2 คือหน่วยเสียง /p/ โดยออกเสียงเป็นพยัญชนะต้นเดี่ยว ตัวอย่างเช่น

- แปล [pleɛ⁰] ออกเสียงเป็น แป [pɛɛ⁰]
 - ปลอม [plɔm⁰] ออกเสียงเป็น ปอม [pɔm⁰]
 - แปลกใจ [plɛɛk¹ caj⁰] ออกเสียงเป็น แปกใจ [pɛɛk¹ caj⁰]
 - ปลอดภัย [plɔt¹ phaj⁰] ออกเสียงเป็น ป อ ด ภัย [pɔt¹ phaj⁰]

1.2.2.1.6 หน่วยเสียง /phr/ ลักษณะข้อบ่งชี้ที่พบคือพิธีกรชาวเกาหลี ไม่ออกเสียงพยัญชนะต้นควบในตำแหน่งที่ 2 คือหน่วยเสียง /r/ โดยออกเสียงเป็นพยัญชนะต้นเดี่ยว ตัวอย่างเช่น

- พริก [phrik³] ออกเสียงเป็น พิก [phik³]
 - พร้อม [phrɔm³] ออกเสียงเป็น พ้อม [phɔm³]
 - สมุนไพร [sa¹ mun⁴ phra⁰] ออกเสียงเป็น สมุนไผ [sa¹ mun⁴ pha⁰]

- พระอาทิตย์ [phra³ ʔaa⁰ thit³] ออกเสียงเป็น ผะอาทิตย์ [pha¹ ʔaa⁰ thit¹]

1.2.2.1.7 หน่วยเสียง /phl/ ลักษณะข้อบ่งชี้ที่พบคือพิธีกรชาวเกาหลี ไม่ออกเสียงพยัญชนะต้นควบในตำแหน่งที่ 2 คือหน่วยเสียง /l/ โดยออกเสียงเป็นพยัญชนะต้นเดี่ยว ตัวอย่างเช่น

- ผลัก [phlak¹] ออกเสียงเป็น ผัก [phak¹]
 - ไพล [phlaj⁰] ออกเสียงเป็น พาย [phaaj⁰]
 - พลาด [phlaat²] ออกเสียงเป็น พาด [phaat²]
 - พลัปลึง [phlap³ phluŋ⁰] ออกเสียงเป็น พ ั บ พื ง [phap³ phuŋ⁰]

1.2.2.1.8 หน่วยเสียง /khl/ ลักษณะข้อบกพร่องที่พบคือพิธีกรชาวเกาหลี ไม่ออกเสียงพยัญชนะต้นควบในตำแหน่งที่ 2 คือหน่วยเสียง // โดยออกเสียงเป็นพยัญชนะต้นเดี่ยว ตัวอย่างเช่น

- คลุก [khluk ³]	ออกเสียงเป็น	คุก [khuk ³]
- เคล้า [khlaw ³]	ออกเสียงเป็น	เคา [khaw ⁰]
- คล้าย [khlaaj ³]	ออกเสียงเป็น	คาย [khaaj ⁰]

1.2.2.1.9 หน่วยเสียง /tr/ ลักษณะข้อบกพร่องที่พบคือพิธีกรชาวเกาหลี ไม่ออกเสียงพยัญชนะต้นควบในตำแหน่งที่ 2 คือหน่วยเสียง /r/ โดยออกเสียงเป็นพยัญชนะต้นเดี่ยว ตัวอย่างเช่น

- ตรง [tron ⁰]	ออกเสียงเป็น	ตง [ton ⁰]
- เติ๋ยม [triam ⁰]	ออกเสียงเป็น	เต๋ยม [tiam ⁰]

1.2.2.1.10 หน่วยเสียง /khw/ ลักษณะข้อบกพร่องที่พบคือพิธีกรชาวเกาหลี ไม่ออกเสียงพยัญชนะต้นควบในตำแหน่งที่ 2 คือหน่วยเสียง /w/ โดยออกเสียงเป็นพยัญชนะต้นเดี่ยว ตัวอย่างเช่น

- ความ [khwaam ⁰]	ออกเสียงเป็น	คำ [kham ⁰]

1.2.2.2 การเปลี่ยนเสียงพยัญชนะต้นควบ หมายถึง ลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบในตำแหน่งที่ 1 หรือตำแหน่งที่ 2 หรือทั้งสองตำแหน่ง โดยการเปลี่ยนเป็นหน่วยเสียงอื่น ผลการวิเคราะห์พบว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีข้อบกพร่องด้านการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบในลักษณะนี้ 6 หน่วย ได้แก่ /tr/ /phr/ /pl/ /kl/ /khr/ /khw/

1.2.2.2.1 หน่วยเสียง /tr/ ลักษณะข้อบกพร่องที่พบคือพิธีกรชาวเกาหลี เปลี่ยนการออกเสียงพยัญชนะต้นควบทั้ง 2 ตำแหน่ง คือ จากหน่วยเสียง /tr/ เป็นหน่วยเสียง /th/ /ch/ ตัวอย่างเช่น

- มิตรภาพ [mit³ tra¹ phaap²] ออกเสียงเป็น มิตะถภาพ [mit³ tha¹ phaap²]
- มิตรภาพ [mit³ tra¹ phaap²] ออกเสียงเป็น มิตะชภาพ [mit³ cha³ phaap²]

1.2.2.2.2 หน่วยเสียง /phr/ ลักษณะข้อบกพร่องที่พบคือพิธีกรชาวเกาหลี เปลี่ยนการออกเสียงพยัญชนะต้นควบในตำแหน่งที่ 2 คือจากหน่วยเสียง /r/ เป็นหน่วยเสียง // และเปลี่ยนการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบ /phr/ เป็นหน่วยเสียง /th/ ตัวอย่างเช่น

1.2.2.3.2 หน่วยเสียง /khr/ ลักษณะข้อบกพร่องที่พบคือพิธีกรชาวเกาหลีไม่ออกเสียงพยัญชนะต้นควบในตำแหน่งที่ 2 คือหน่วยเสียง /r/ อีกทั้งไม่ออกเสียงเป็นพยัญชนะท้ายคือหน่วยเสียง /p/ ตัวอย่างเช่น

- ครับ [khrap³]

ออกเสียงเป็น คะ [khaɾ³]

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นลักษณะข้อบกพร่องด้านการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบของพิธีกรชาวเกาหลี 3 ลักษณะ ลักษณะแรกคือการไม่ออกเสียงพยัญชนะต้นควบในตำแหน่งที่ 2 ได้แก่ หน่วยเสียง “ร /r/ ล /l/ ว /w/” โดยพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเพียงพยัญชนะต้นเดี่ยวเท่านั้น ลักษณะที่สองคือการเปลี่ยนเสียงพยัญชนะต้นควบ ปราบกฎทั้งการเปลี่ยนเสียงในตำแหน่งที่ 1 หรือตำแหน่งที่ 2 หรือทั้งสองตำแหน่ง และลักษณะที่สามคือการไม่ออกเสียงพยัญชนะต้นควบกับพยัญชนะท้ายร่วมกัน กล่าวคือผู้พูดออกเสียงเพียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นกับสระเท่านั้น อย่างไรก็ตาม หน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบเป็นลักษณะเฉพาะของระบบเสียงภาษาไทยประการหนึ่ง ดังนั้น จึงเป็นสาเหตุให้พิธีกรชาวเกาหลีไม่คุ้นเคยกับการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบในระบบเสียงภาษาไทย

1.2.3 พยัญชนะท้าย

ผลการวิเคราะห์การออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายของพิธีกรชาวเกาหลีพบว่า มีลักษณะการออกเสียงที่ต่างจากระบบเสียงภาษาไทย 8 หน่วย เรียงตามลำดับความถี่ที่พบจากมากไปหาน้อย ได้แก่ /t/ /n/ /k/ /ŋ/ /p/ /m/ /j/ /w/ ซึ่งผู้วิจัยได้สรุปจำนวนและค่าร้อยละการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายของพิธีกรชาวเกาหลีที่ต่างจากระบบเสียงภาษาไทย ดังนี้

ตาราง 13 แสดงจำนวนและค่าร้อยละการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายของพิธีกรชาวเกาหลีที่ต่างจากระบบเสียงภาษาไทย

หน่วยเสียง	ความถี่ (n=44)	ร้อยละ	หน่วยเสียง	ความถี่ (n=44)	ร้อยละ
/t/	9	20.46	/p/	5	11.36
/n/	8	18.18	/m/	4	9.09
/k/	7	15.91	/j/	4	9.09
/ŋ/	6	13.64	/w/	1	2.27

จากตาราง 13 แสดงให้เห็นความถี่และค่าร้อยละของข้อบกพร่องด้านการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายของพิกิรชาวเกาหลี หน่วยเสียงที่พบข้อบกพร่องมากที่สุดคือหน่วยเสียง /t/ คิดเป็นร้อยละ 20.46 รองลงมาคือหน่วยเสียง /n/ คิดเป็นร้อยละ 18.18 ลำดับที่สามคือหน่วยเสียง /k/ คิดเป็นร้อยละ 15.91 ลำดับที่สี่คือหน่วยเสียง /ŋ/ คิดเป็นร้อยละ 13.64 ลำดับที่ห้าคือหน่วยเสียง /p/ คิดเป็นร้อยละ 11.36 ลำดับที่หกคือหน่วยเสียง /m/ /j/ คิดเป็นร้อยละ 9.09 ซึ่งโดยส่วนใหญ่อยู่ในระดับใกล้เคียงกัน ยกเว้นหน่วยเสียง /w/ ที่พบน้อยที่สุดคือ คิดเป็นร้อยละ 2.27 ผลการวิเคราะห์การออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายของพิกิรชาวเกาหลีพบว่า มีลักษณะที่ต่างจากระบบเสียงภาษาไทย 3 ลักษณะ ได้แก่ การออกเสียงผิดมาตรา การไม่ออกเสียงพยัญชนะท้ายในคำที่มีตัวสะกด และการออกเสียงพยัญชนะท้ายในคำที่ไม่มีตัวสะกด ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.2.3 .1 การออกเสียงผิดมาตรา หมายถึง การออกเสียงพยัญชนะท้ายของพิกิรชาวเกาหลีที่ไม่ตรงกับหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในมาตรานั้น ๆ ตามระบบเสียงภาษาไทย ผลการวิเคราะห์พบว่าพิกิรชาวเกาหลีมีลักษณะข้อบกพร่องด้านการออกเสียงผิดมาตรา 7 มาตรา ได้แก่ /n/ /p/ /t/ /m/ /ŋ/ /k/ /j/

1.2.3 .1.1 หน่วยเสียง /n/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะนาสิก ก้อง เกิดที่ฟัน (dental nasal) ลักษณะข้อบกพร่องที่พบคือพิกิรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียง /m/ /ŋ/ ตัวอย่างเช่น

- จีน [ciin ⁰]	ออกเสียงเป็น	จิง [ciin ⁰]
- เป็น [pen ⁰]	ออกเสียงเป็น	เป็ม [pem ⁰]
- นพพร [nop ³ phoɔn ⁰]	ออกเสียงเป็น	น พ พ ม [nop ³

phom⁰]

- เครื่องบิน [khrwan ² bin ⁰]	ออกเสียงเป็น	เครื่องบิง [khrwan ²

bin⁰]

1.2.3 .1.2 หน่วยเสียง /p/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะเสียงกัก เกิดที่ริมฝีปาก ไม่ก้อง [p⁰] ในกรณีที่มีเสียงก้องตามมาอย่างกระชั้นชิด เสียง [p⁰] อาจจะมีเสียงก้องได้บ้าง ลักษณะข้อบกพร่องที่พบคือพิกิรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียง /t/ /m/ /k/ ตัวอย่างเช่น

- ปีบ [biip ⁰]	ออกเสียงเป็น	ปีม [piim ⁰]
- พับ [phap ³]	ออกเสียงเป็น	พั๊ด [phat ³]

- สุขภาพ [suk¹ kha¹ phaap²] ออกเสียงเป็น สุขภาด [suk¹ kha¹ phaat²]

- ลูกประคบ [luuk² pra¹ khop³] ออกเสียงเป็น ลูกประคก [luuk² pra¹ khok³]

1.2.3 .1.3 หน่วยเสียง /t/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายเสียงกัก ไม่ก้อง [t'] ลักษณะข้อบกพร่องที่พบคือพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียง /k/ /s/ ตัวอย่างเช่น

- มิตร [mit³] ออกเสียงเป็น มิก [mik³]
 - ตลอด [ta¹ lot¹] ออกเสียงเป็น ตลอดก [ta¹ lok¹]
 - รสชาติ [rot³ chaat²] ออกเสียงเป็น รสจก [rot³ chak²]
 - พระอาทิตย์ [phra³ ʔaa⁰ thit³] ออกเสียงเป็น พระอาทิส [phra³ ʔaa⁰ thit³s]

1.2.3 .1.4 หน่วยเสียง /m/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะนาสิก ก้อง เกิดที่ฟัน (dental nasal) ลักษณะข้อบกพร่องที่พบคือพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียง /n/ /p/ ตัวอย่างเช่น

- รวม [ruam⁰] ออกเสียงเป็น รวน [ruan⁰]
 - ชำนาญ [cham⁰ naan⁰] ออกเสียงเป็น ชน น ำ ญ [chan⁰ naan⁰]
 - สิ่งแวดล้อม [sin¹ weet¹ loom³] ออกเสียงเป็น สิ่งแวดลบ [sin¹ weet¹ lop³]

1.2.3 .1.5 หน่วยเสียง /ŋ/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะนาสิก ก้อง เกิดที่เพดานอ่อน (velar nasal) ลักษณะข้อบกพร่องที่พบคือพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียง /m/ /n/ ตัวอย่างเช่น

- ช่าง [chan²] ออกเสียงเป็น ช้น [chan³]
 - ลุง [luŋ⁰] ออกเสียงเป็น ลิ้ม [luum⁰]
 - ทรงจำ [son⁰ cam⁰] ออกเสียงเป็น ท ร ม จ ำ [som⁰ cam⁰]

1.2.3 .1.6 หน่วยเสียง /k/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายเสียงกัก ไม่ก้อง [k'] ลักษณะข้อบกพร่องที่พบคือพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียง /w/ /ŋ/ ตัวอย่างเช่น

- เรียว [riak²] ออกเสียงเป็น ริ้วว [riaw²]

- สวิก⁴ [sa¹ wik³] ออกเสียงเป็น สะวิง [sa¹ win⁰]

1.2.3.1.7 หน่วยเสียง /j/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะครึ่งสระ ก้อง เกิดที่เพดานแข็ง (voiced palatal semi-vowel) ลักษณะข้อบกพร่องที่พบคือพิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงเป็นหน่วยเสียง /t/ ตัวอย่างเช่น

- ไรซ์ เบอริ ¹ [rajs³ bxx⁰ ri²] ออกเสียงเป็น ราช เบอริ ¹ [raats³ bxx⁰ ri²]

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นข้อบกพร่องด้านการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในลักษณะผิดมาตราของพิธีกรชาวเกาหลี โดยพิธีกรชาวเกาหลีพูดออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายจากหน่วยเสียงหนึ่งเป็นอีกหน่วยเสียงหนึ่งซึ่งไม่ถูกต้องตามระบบเสียงภาษาไทย

1.2.3.2 การไม่ออกเสียงพยัญชนะท้ายในคำที่มีตัวสะกด หมายถึง การไม่ออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในคำที่มีตัวสะกดตามระบบเสียงภาษาไทย ผลการวิเคราะห์พบว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีข้อบกพร่องด้านการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในลักษณะนี้ 8 มาตรา ได้แก่ /k/ /t/ /n/ /ŋ/ /j/ /p/ /m/ /w/

1.2.3 2.1 หน่วยเสียง /k/ ตัวอย่างเช่น

- ปลุก [pluuk ¹]	ออกเสียงเป็น	ปู่ [pu ¹]
- มาก [maak ²]	ออกเสียงเป็น	มะ [ma ³]
- <u>แตกต่าง</u> [tɛk ¹ taan ¹]	ออกเสียงเป็น	<u>แต</u> ต่าง [tɛ ¹ taan ¹]
- ข้าว <u>ปัก</u> [khaaw ² puk ³]	ออกเสียงเป็น	ข้า ว <u>ปุ้</u> [khaaw ²

pu³]

1.2.3 2.2 หน่วยเสียง /t/ ตัวอย่างเช่น

- ผิด [phit ¹]	ออกเสียงเป็น	พิ [phi ³]
- โกรธ [kroot ¹]	ออกเสียงเป็น	โก [koo ⁰]
- รส <u>ชาติ</u> [rot ³ chaat ²]	ออกเสียงเป็น	รส <u>ฉั</u> ะ [rot ³ cha ²]
- สะ <u>บัด</u> ชัย [sa ¹ bat ¹ chaj ⁰]	ออกเสียงเป็น	สุ <u>ภา</u> ะชัย [su ¹ pha ¹

chaj⁰]

1.2.3 2.3 หน่วยเสียง /n/ ตัวอย่างเช่น

⁴ ชื่อของแซกรับเชิญคนไทย

- หนุน [nun ³]	ออกเสียงเป็น	นุ [nu ³]
- ร้อน [roon ³]	ออกเสียงเป็น	รอน [roo ³]
- ขน <u>ม</u> <u>จ</u> ิน [kha ¹ nom ⁴ ciin ⁰]	ออกเสียงเป็น	ข น ม <u>จ</u> ิ [kha ¹ nom ⁴

cii⁰]

1.2.3 2.4 หน่วยเสียง /ŋ/ ตัวอย่างเช่น

- ย่ำ <u>ข</u> าง [jam ² khaaŋ ⁴]	ออกเสียงเป็น	ย่ำ <u>ข</u> า [jam ² khaa ⁴]
- พ่อ <u>ห</u> ล <u>ว</u> ง [phoo ² luan ⁴]	ออกเสียงเป็น	พ่อ <u>ห</u> ล <u>ว</u> [phoo ² lua ⁴]

1.2.3 2.5 หน่วยเสียง /j/ ตัวอย่างเช่น

- ด้อย [duaj ²]	ออกเสียงเป็น	ด้อย [dua ²]
- กระ <u>ต</u> าย [kra ¹ taaj ¹]	ออกเสียงเป็น	กะ <u>ต</u> ะ [ka ¹ ta ¹]

1.2.3 2.6 หน่วยเสียง /p/ ตัวอย่างเช่น

- ครั <u>บ</u> [khrap ³]	ออกเสียงเป็น	คะ [kha ³]

1.2.3 2.7 หน่วยเสียง /m/ ตัวอย่างเช่น

- สาม [saam ⁴]	ออกเสียงเป็น	ซะ [sa ³]

1.2.3 2.8 หน่วยเสียง /w/ ตัวอย่างเช่น

- กัว <u>ซ</u> า [kua ⁰ saa ⁰]	ออกเสียงเป็น	โก <u>ซ</u> า [koo ⁰ saa ²]

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นข้อบกพร่องด้านการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในลักษณะที่พิจิตรชาวเกาหลีไม่ออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายให้ครบถ้วน และถูกต้องตามระบบเสียงภาษาไทย

1.2.3.3 การออกเสียงพยัญชนะท้ายในคำที่ไม่มีตัวสะกด หมายถึง การที่พิจิตรชาวเกาหลีเลือกออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในคำที่ไม่มีตัวสะกดตามระบบเสียงภาษาไทย ผลการวิเคราะห์พบว่าพิจิตรชาวเกาหลีมีข้อบกพร่องด้านการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในลักษณะนี้ทั้งหมด 3 มาตรา ได้แก่ /t/ /j/ /ŋ/

- ลี <u>ซ</u> ู [lii ⁰ suu ⁰]	ออกเสียงเป็น	ลี <u>ซ</u> ุด [lii ⁰ sut ³]
- <u>น</u> อ <u>ก</u> เณ <u>น</u> ิก [ʔoo ⁰ keɛ ⁰ nik ¹]	ออกเสียงเป็น	<u>น</u> อ <u>ก</u> เณ <u>น</u> ิก [ʔuu ⁰ keɛ ⁰

nik¹]

- น้ำ <u>ย</u> า <u>ป</u> า [naam ³ jaa ⁰ paa ¹]	ออกเสียงเป็น	น้ำ <u>ย</u> า <u>ป</u> าง [naam ³

jaa⁰ paaŋ⁰]

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นข้อบกพร่องด้านการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในลักษณะที่พืธีกรชาวเกาหลีออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในคำที่ไม่มีตัวสะกดตามระบบเสียงภาษาไทย

ระบบเสียงภาษาไทยมีหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย 9 หน่วย ได้แก่ /p/ /t/ /k/ /ʔ/ /m/ /n/ /ŋ/ /j/ /w/ ส่วนระบบเสียงภาษาเกาหลีมีหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย 8 หน่วย ได้แก่ /p/ /t/ /k/ /ʔ/ /m/ /n/ /ŋ/ /l/ (ฌองส์ ฮวัน ซึง, 2541?, น. 26) เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายของทั้งสองภาษาพบว่าระบบเสียงภาษาเกาหลีไม่มีหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายเหมือนระบบเสียงภาษาไทย 2 หน่วย คือ /j/ /w/ แต่ผลการวิเคราะห์หกลับพบว่าหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายทั้ง 2 หน่วยนี้มีลักษณะเป็นข้อบกพร่องอยู่ในระดับต่ำคือคิดเป็นร้อยละ 9.09 กับ 2.27 ตามลำดับ ในขณะที่หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายที่มีเหมือนกันในระบบเสียงของทั้งสองภาษากลับพบว่ามีลักษณะเป็นข้อบกพร่องอยู่ในระดับสูง ได้แก่ หน่วยเสียง /t/ คิดเป็นร้อยละ 20.46 หน่วยเสียง /n/ คิดเป็นร้อยละ 18.18 หน่วยเสียง /k/ คิดเป็นร้อยละ 15.91 และหน่วยเสียง /ŋ/ คิดเป็นร้อยละ 13.64 ทั้งนี้อาจมีปัจจัยเกิดจากพัฒนาการการเรียนรู้ภาษาไทยของผู้พูดชาวเกาหลียังไม่สมบูรณ์ (developmental errors)

1.3 วรณยุกต์

วรรณยุกต์ เป็นหน่วยเสียงที่สำคัญและเป็นลักษณะเฉพาะประการหนึ่งในระบบเสียงภาษาไทย เพราะการพูดออกเสียงคำในภาษาไทยที่มีระดับเสียงสูงต่ำต่างกันจะทำให้คำมีความหมายไม่เหมือนกัน การศึกษาข้อบกพร่องด้านการออกเสียงหน่วยเสียงวรรณยุกต์ของพืธีกรชาวเกาหลีในงานวิจัยนี้พิจารณาการออกเสียงในลักษณะของข้อความ เพราะการใช้ภาษาของพืธีกรชาวเกาหลีในการดำเนินรายการนั้น ผู้พูดมักกล่าวเป็นประโยคหรือข้อความที่พูดติดต่อกันอย่างต่อเนื่อง ซึ่งการออกเสียงลักษณะนี้ส่งผลให้หน่วยเสียงวรรณยุกต์มีการเปลี่ยนแปลงได้ต่างจากการพูดออกเสียงเป็นคำ ๆ ผู้วิจัยได้สรุปจำนวนและค่าร้อยละการออกเสียงหน่วยเสียงวรรณยุกต์ของพืธีกรชาวเกาหลีที่ต่างจากระบบเสียงภาษาไทย ดังนี้

ตาราง 14 แสดงจำนวนและค่าร้อยละการออกเสียงหน่วยเสียงวรรณยุกต์ของพืธีกรชาวเกาหลีที่ต่างจากระบบเสียงภาษาไทย

หน่วยเสียง	ความถี่ (n=183)	ร้อยละ	หน่วยเสียง	ความถี่ (n=183)	ร้อยละ
จัตวา /4/	40	21.86	สามัญ /0/	36	19.67

เอก /1/	39	21.31	โท /2/	30	16.39
ตรี /3/	38	20.77			

จากตาราง 14 แสดงให้เห็นความถี่และค่าร้อยละของข้อบกพร่องด้านการออกเสียงหน่วยเสียงวรรณยุกต์ของพิธีกรชาวเกาหลี หน่วยเสียงที่พบข้อบกพร่องมากที่สุดคือหน่วยเสียงวรรณยุกต์จัตวา /4/ คิดเป็นร้อยละ 21.86 รองลงมาคือหน่วยเสียงวรรณยุกต์เอก /1/ คิดเป็นร้อยละ 21.31 ลำดับที่สามคือหน่วยเสียงวรรณยุกต์ตรี /3/ คิดเป็นร้อยละ 20.77 ลำดับที่สี่คือหน่วยเสียงวรรณยุกต์สามัญ /0/ คิดเป็นร้อยละ 19.67 และน้อยที่สุดคือหน่วยเสียงโท /2/ คิดเป็นร้อยละ 16.39 ผลการวิเคราะห์การออกเสียงหน่วยเสียงวรรณยุกต์ของพิธีกรชาวเกาหลีที่ต่างจากระบบเสียงภาษาไทยโดยจำแนกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มวรรณยุกต์ระดับ (level tone) และกลุ่มวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ (contour tone)

1.3.1 กลุ่มวรรณยุกต์ระดับ (level tone)

ลักษณะการออกเสียงพยางค์ในกลุ่มวรรณยุกต์ระดับจะมีระดับความถี่ของเสียงค่อนข้างคงที่ตลอดทั้งพยางค์ หรือหากมีความแตกต่างก็แตกต่างเพียงเล็กน้อย กลุ่มวรรณยุกต์ระดับประกอบด้วยหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 3 เสียง ได้แก่ วรรณยุกต์เอก วรรณยุกต์ตรี และวรรณยุกต์สามัญ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.3.1.1 วรรณยุกต์เอก เป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์ระดับต่ำ (low tone) ตัวเลขบอกเสียงวรรณยุกต์แทนรูปเครื่องหมายคือ /1/ หน่วยเสียงวรรณยุกต์นี้สามารถปรากฏในพยางค์ได้ทุกชนิด ลักษณะข้อบกพร่องด้านการออกเสียงหน่วยเสียงวรรณยุกต์เอกของพิธีกรชาวเกาหลีตามความถี่ที่ปรากฏคือออกเสียงเป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์สามัญ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ตรี หน่วยเสียงวรรณยุกต์โท และหน่วยเสียงวรรณยุกต์จัตวาตามลำดับ ตัวอย่างเช่น

- ผั่ง [faŋ ¹]	ออกเสียงเป็น	ฟั่ง [faŋ ⁰]
- เกิด [krɯt ¹]	ออกเสียงเป็น	เก็ด [krɯt ³]
- เหล่า [law ¹]	ออกเสียงเป็น	เหล้า [law ²]
- เสน่ห์ [sa ¹ nee ¹]	ออกเสียงเป็น	เสนห์ [sa ¹ nee ⁴]

1.3.1.2 วรรณยุกต์ตรี เป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์ระดับสูง (high tone) ตัวเลขบอกเสียงวรรณยุกต์แทนรูปเครื่องหมายคือ /3/ หน่วยเสียงวรรณยุกต์นี้ไม่ปรากฏในพยางค์ที่ประสมด้วยสระเสียงยาวที่มีพยัญชนะท้ายเป็นเสียงกัก ลักษณะข้อบกพร่องด้านการออกเสียง

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ตรีของพิธีกรชาวเกาหลีตามความถี่ที่ปรากฏคือออกเสียงเป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์เอก หน่วยเสียงวรรณยุกต์สามัญ หน่วยเสียงวรรณยุกต์โท และหน่วยเสียงวรรณยุกต์จัตวาตามลำดับ ตัวอย่างเช่น

- ละ [laʔ ³]	ออกเสียงเป็น	ละ [laʔ ²]
- แท้ [thæ ³]	ออกเสียงเป็น	แท้ [thæ ⁰]
- แล้ว [læw ³]	ออกเสียงเป็น	แล้ว [læw ⁴]
- เมื่อ <u>ก็</u> [mwa ² kii ³]	ออกเสียงเป็น	เมื่อ <u>ก็</u> [mwa ² kii ¹]

1.3.1.3 วรรณยุกต์สามัญ เป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์ระดับกลาง (mid tone)

ตัวเลขบอกเสียงวรรณยุกต์แทนรูปเครื่องหมายคือ /0/ หน่วยเสียงวรรณยุกต์นี้ไม่ปรากฏในพยางค์ที่มีเสียงกัก ลักษณะข้อบกพร่องด้านการออกเสียงหน่วยเสียงวรรณยุกต์สามัญของพิธีกรชาวเกาหลีตามความถี่ที่ปรากฏคือออกเสียงเป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์โท หน่วยเสียงวรรณยุกต์เอก หน่วยเสียงวรรณยุกต์ตรี และหน่วยเสียงวรรณยุกต์จัตวาตามลำดับ ตัวอย่างเช่น

- ยัง [jaŋ ⁰]	ออกเสียงเป็น	ยัง [jaŋ ¹]
- เกลือ [klwa ⁰]	ออกเสียงเป็น	เกลือ [klwa ²]
- อิน <u>ทรี</u> [ʔin ⁰ sii ⁰]	ออกเสียงเป็น	อิน <u>สี</u> [ʔin ⁰ sii ⁴]
- เว <u>ลา</u> [wee ⁰ laa ⁰]	ออกเสียงเป็น	เว <u>ล้า</u> [wee ⁰ laa ³]

1.3.2 กลุ่มวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ (contour tone)

ลักษณะการออกเสียงพยางค์ในกลุ่มวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับจะมีระดับความถี่ของเสียงเปลี่ยนแปลงมาก กลุ่มวรรณยุกต์ระดับประกอบด้วยหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 2 เสียง ได้แก่ วรรณยุกต์จัตวา และวรรณยุกต์โท ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.3.2.1 วรรณยุกต์จัตวา เป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนขึ้น (rising tone)

ตัวเลขบอกเสียงวรรณยุกต์แทนรูปเครื่องหมายคือ /4/ หน่วยเสียงวรรณยุกต์นี้ไม่ปรากฏในพยางค์ที่มีพยัญชนะท้ายเป็นเสียงกัก ลักษณะข้อบกพร่องด้านการออกเสียงหน่วยเสียงวรรณยุกต์จัตวาของพิธีกรชาวเกาหลีตามความถี่ที่ปรากฏคือออกเสียงเป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์สามัญ หน่วยเสียงวรรณยุกต์โท หน่วยเสียงวรรณยุกต์เอก และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ตรีตามลำดับ ตัวอย่างเช่น

- สี [sii ⁴]	ออกเสียงเป็น	สี [sii ⁰]
- ผม [phom ⁴]	ออกเสียงเป็น	ผ้ม [phom ²]
- เหม <u>อน</u> [mwan ⁴]	ออกเสียงเป็น	เม <u>้อ</u> น [mwan ³]

- หอยขม [hoj⁴ khom⁴]

ออกเสียงเป็น ห อ ย ขี ม [hoj⁴

khom¹]

1.3.2.2 วรรณยุกต์โท เป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนตก (falling tone)

ตัวเลขบอกเสียงวรรณยุกต์แทนรูปเครื่องหมายคือ /2/ หน่วยเสียงวรรณยุกต์นี้ไม่ปรากฏในพยางค์ที่มีสระเสียงสั้นและมีพยัญชนะเสียงกักเป็นพยัญชนะท้าย ลักษณะข้อบกพร่องด้านการออกเสียงหน่วยเสียงวรรณยุกต์โทของพิธีกรชาวเกาหลีตามความถี่ที่ปรากฏมี 3 ลักษณะคือออกเสียงเป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์เอก หน่วยเสียงวรรณยุกต์สามัญ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ตรีตามลำดับ ตัวอย่างเช่น

- กี้ [koo²]

ออกเสียงเป็น กือ [koo³]

- บ่าน [baan²]

ออกเสียงเป็น บาน [baan⁰]

- กระตุน [kra¹ tun²]

ออกเสียงเป็น กระตุน [kra¹ tun¹]

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นลักษณะข้อบกพร่องด้านการออกเสียงหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ต่างจากระบบเสียงภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลี ผลการวิเคราะห์พบว่ามีลักษณะข้อบกพร่องทุกระดับเสียง ซึ่งแต่ละระดับเสียงก็มีค่าความถี่ที่ใกล้เคียงกันดังแสดงในตาราง 14 ข้างต้น อย่างไรก็ตาม ข้อบกพร่องด้านการออกเสียงหน่วยเสียงวรรณยุกต์ของพิธีกรชาวเกาหลีไม่สามารถหาลักษณะที่ต่างจากระบบเสียงภาษาไทยได้อย่างเป็นระบบ ดังนั้น เพื่อให้เห็นภาพชัดเจนขึ้นผู้วิจัยจึงคิดเป็นคำร้อยละตามอักษรไตรยางศ์ เพราะอักษรไตรยางศ์เป็นการจัดหมวดหมู่อักษรไทยตามลักษณะการผันวรรณยุกต์ ดังนี้

ภาพประกอบ 1 แสดงคำร้อยละข้อบกพร่องด้านการออกเสียงหน่วยเสียงวรรณยุกต์ของพิธีกรชาวเกาหลีที่ต่างจากระบบเสียงภาษาไทยตามอักษรไตรยางศ์

จากแผนภูมิ 1 แสดงให้เห็นว่าอักษรต่ำคือกลุ่มคำที่พิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงวรรณยุกต์ต่างจากระบบเสียงภาษาไทยมากที่สุดคือร้อยละ 52.26 ส่วนอักษรกลางกับอักษรสูงอยู่ในระดับใกล้เคียงกันคือร้อยละ 24.52 กับ 23.22 ตามลำดับ

2. ข้อบกพร่องระดับคำและถ้อยคำ

จากการศึกษาข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว นอกจากพบข้อบกพร่องระดับเสียงที่ได้กล่าวไปก่อนหน้านี้แล้ว ผลการวิเคราะห์พบข้อบกพร่องอีกลักษณะหนึ่ง คือ ข้อบกพร่องระดับคำและถ้อยคำซึ่งเป็นหน่วยทางภาษาที่ใหญ่กว่าข้อบกพร่องระดับเสียง ข้อบกพร่องระดับคำและถ้อยคำของพิธีกรชาวเกาหลีจำแนกได้ 6 ลักษณะ ได้แก่ การใช้คำหรือถ้อยคำผิดหน้าที่ การใช้คำหรือถ้อยคำผิดความหมาย การเพิ่มคำหรือถ้อยคำที่ไม่จำเป็น การขาดคำหรือถ้อยคำที่จำเป็น การเรียงลำดับคำหรือถ้อยคำไม่ถูกต้องตามตำแหน่ง และการใช้คำหรือถ้อยคำพ้องรูปพ้องเสียงที่ก่อให้เกิดความคลาดเคลื่อนทางความหมาย

2.1 การใช้คำหรือถ้อยคำผิดหน้าที่

ภาษาไทยเป็นภาษาคำโดด ดังนั้น เมื่อนำคำมาเรียงต่อกันเป็นประโยค คำเหล่านั้นจะมีหน้าที่หรือชนิดทางไวยากรณ์กำหนดไว้อยู่ ผลการวิเคราะห์การใช้คำหรือถ้อยคำผิดหน้าที่ของพิธีกรชาวเกาหลีจำแนกได้ 3 ชนิด ได้แก่ การใช้คำลักษณนามไม่ถูกต้อง การใช้คำสันธานไม่ถูกต้อง และการใช้คำอาการนามไม่ถูกต้อง

2.1.1.1 การใช้คำลักษณนามไม่ถูกต้อง หมายถึง การใช้คำเรียกหรือบอกลักษณะของคำนามไม่ถูกต้องตามหลักภาษา ได้แก่ อัน ตัว ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1 แล้วตัวนี้อันนี้คือ, ไช้เจียว.

(ตอนสุขพอดี้ - ชุมชนประมงบางละมุง)

จากตัวอย่างที่ 1 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีใช้คำลักษณนามเรียกไช้เจียวที่อยู่ในจานว่า “ตัว” กับ “อัน” ซึ่งเป็นการใช้คำลักษณนามที่ไม่ถูกต้องตามหลักภาษา เนื่องจากคำว่า “ตัว” เป็นลักษณนามใช้เรียกสัตว์และสิ่งของที่มีรูปทรงหรือส่วนประกอบเทียบได้กับร่างกายมนุษย์ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556, น. 486) เช่น ตะปู ใต้ตะ กางเกง ส่วนคำว่า “อัน” เป็นลักษณนามใช้เรียกสิ่งของที่มีลักษณะเป็นชิ้น (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556, น. 1395) โดย

คำลักษณนามที่ใช้เรียกแทนคำนาม (ไข่เจียวที่อยู่ในจาน) ที่ถูกต้องตามหลักภาษาไทยคือการใช้คำเรียกตามภาษาชนที่บรรจอาหารได้ว่า “แล้วจานนี้คือ, ไข่เจียว.”

ตัวอย่างที่ 2 พี่วันดีคะอันนี้คืออะไรอะคะ?

(ตอนร้อยเส้า เล่าเรื่อง - ชุมชนตะเคียนเตี้ย)

พิธีกรชาวเกาหลีถามแขกรับเชิญคนไทยดังประโยคคำถามข้างต้นเมื่อการแสดงลำตัดจบลง แสดงให้เห็นว่าผู้พูดใช้คำลักษณนามคำว่า “อัน” เรียกแทนการแสดงลำตัด ซึ่งเป็นการใช้คำลักษณนามที่ไม่ถูกต้องตามหลักภาษาไทย เพราะการใช้คำลักษณนามที่ไม่ได้เจาะจงลักษณะ หรือชนิด และจำนวน สามารถใช้คำนาม (การแสดง) คำนั้นเป็นลักษณนามได้ (พระยาอุปกิตศิลปสาร, 2545, น. 76) ดังนั้นประโยคตัวอย่างข้างต้นจึงกล่าวได้ว่า “พี่วันดีคะ การแสดงนี้คืออะไรอะคะ?”

ตัวอย่างที่ 3 พ่อหลวงครับอันนี้คือที่ไหนครับ?

(ตอนหอมลมหายใจ)

จากประโยคตัวอย่างที่ 3 แสดงให้เห็นได้ชัดเจนว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีเจตนาสอบถามเกี่ยวกับสถานที่ แต่มีการใช้คำลักษณนามคำว่า “อัน” ซึ่งไม่ถูกต้องตามหลักภาษาและไม่สอดคล้องกับบริบท เพราะคำว่า “อัน” เป็นลักษณนามใช้เรียกสิ่งของที่มีลักษณะแบนยาวหรือเป็นชิ้น (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556, น. 1395) เช่น ไม้ 3 อัน ส่วนคำลักษณนามบอกสถานที่คือคำว่า “ที่” ดังนั้นประโยคตัวอย่างข้างต้นสามารถกล่าวโดยใช้คำลักษณนามให้ถูกต้องได้ว่า “พ่อหลวงครับที่นี่คือที่ไหนครับ?”

ตัวอย่างที่ 4 ผิดผิคิดว่าภาษาเกาหลีคิดไม่ออก. แต่หมายถึงว่าผม=

=คิดว่าอันนี้คือใกล้ ๆ กันกับ, ห้าม, หรือทำพิทำ, ผิด.

(ตอนความสุข...ที่ไม่ต้องพิสูจน์ -

ชุมชนบ้านโคกและชุมชนบ้านดงเย็น)

พิธีกรชาวเกาหลีกล่าวถ้อยคำในตัวอย่างที่ 4 ในบริบทที่ต้องการเทียบเคียงคำศัพท์คำว่า “ผิดผิ” ในภาษาไทยกับความหมายในภาษาเกาหลี โดยในประโยคตัวอย่างดังกล่าวปรากฏว่าพิธีกรชาวเกาหลีใช้คำลักษณนามเรียกแทนคำนาม (คำศัพท์) ว่า “อัน” ซึ่งคำลักษณนามคำนี้มักใช้กับคำนามที่เป็นชิ้นมีคุณลักษณะเป็นรูปธรรม แต่คำนาม (คำศัพท์) มีคุณลักษณะเป็นนามธรรม คำลักษณนามที่ถูกต้องตามหลักภาษาและสอดคล้องกับบริบทคือคำว่า “คำ”

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นลักษณะการใช้คำลักษณนามที่ไม่ถูกต้องตามหลักภาษาหรือไม่สอดคล้องกับบริบท ผลการวิเคราะห์พบว่ามีข้อบกพร่องด้านการใช้

คำลักษณนามในภาษาไทย 2 คำ ได้แก่ อัน ตัว อย่างไรก็ตาม ภาษาเกาหลีก็มีการใช้คำลักษณนามเช่นเดียวกับภาษาไทย (สิทธิณี ธรรมชัย, 2560, น. 193) ดังนั้น ในกรณีที่พิธีกรชาวเกาหลีพยายามใช้คำลักษณนามคำดังกล่าวแต่ยังไม่ถูกต้องตามหลักภาษาไทยหรือไม่สอดคล้องกับบริบทมีสาเหตุมาจากพัฒนาการทางภาษายังไม่สมบูรณ์ (developmental errors)

2.1.1.2 การใช้คำสันธานไม่ถูกต้อง หมายถึง การใช้คำเพื่อเชื่อมคำ วลี หรือประโยคเข้าด้วยกันแต่ไม่ถูกต้องตามหลักภาษา ผลการวิเคราะห์พบว่าพิธีกรชาวเกาหลีใช้คำสันธานคำว่า “แต่” ในลักษณะที่ไม่สอดคล้องกับเนื้อความหรือไม่สอดคล้องกับบริบทเพียงคำเดียว ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 5 วันนี้เป็นครั้งแรกที่ผมมา, ทำขนมจีน. แต่รู้สึก, สนุก.

(ตอนเมืองโบราณที่มีชีวิต)

จากตัวอย่างที่ 5 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีใช้คำสันธานคำว่า “แต่” ในข้อความที่มีลักษณะคล้ายตามกัน ดังนั้นการใช้คำสันธานข้างต้นจึงไม่ถูกต้องตามหลักภาษาไทย เพราะคำว่า “แต่” เป็นคำสันธานที่ใช้เชื่อมความให้แย้งกัน ซึ่งเมื่อพิจารณาโครงสร้างประโยคตัวอย่างข้างต้นพบว่าถึงแม้จะไม่มีการใช้คำสันธานเพื่อเชื่อมความก็ไม่ส่งผลให้ใจความเปลี่ยนไป

ตัวอย่างที่ 6 ครึ่งนี้ผมมีโอกาสมาเชียงใหม่ด้วยนะครับทุกคน.

แต่เมื่อก่อนผมเคยมาเชียงใหม่ด้วยนะครับ.

(ตอนหอมลมหายใจ)

เมื่อพิจารณาถ้อยคำในตัวอย่างที่ 6 พบว่าพิธีกรชาวเกาหลีใช้คำสันธานคำว่า “แต่” เพื่อเชื่อมความระหว่างประโยคที่มีใจความสอดคล้องกัน กล่าวคือการมาเชียงใหม่ในปัจจุบันกับการเคยมาเชียงใหม่ในอดีต ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่าตัวอย่างข้างต้นเป็นการใช้คำสันธานผิดลักษณะเพราะเนื้อความของทั้ง 2 ถ้อยคำไม่ได้มีใจความแย้งกันแต่อย่างใด ตามหลักภาษาการใช้คำสันธานเพื่อเชื่อมความที่มีเนื้อความสอดคล้องกัน เช่น คำว่า “และ” ซึ่งจะถูกต้องและเหมาะสมกับบริบทข้างต้น อย่างไรก็ตาม การกล่าวถ้อยคำข้างต้นหากไม่ปรากฏการใช้คำสันธานในตำแหน่งดังกล่าวก็ไม่ส่งผลต่อใจความ

ตัวอย่างที่ 7 ทุกคนครับหลังจากผมดูหมู่บ้านลีซุนะครับ. แล้วผมก็=

=เดินเล่นดู ๆ. แต่ผมเห็นอีกอย่างหนึ่งครับของแปลกมาก.

(ตอนเผ่ากลางเมือง)

จากถ้อยคำในตัวอย่างที่ 7 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีกล่าวประโยคที่มีใจความคล้ายตามกัน แต่พิธีกรชาวเกาหลีใช้คำสันธานคำว่า “แต่” ซึ่งเป็นการใช้คำสันธานผิด

ชนิดเพราะคำสันธานดังกล่าวใช้เพื่อเชื่อมความให้แย้งกัน และเมื่อพิจารณาถ้อยคำตัวอย่างข้างต้นพบว่าถึงแม้จะไม่มีการใช้คำสันธานดังกล่าวก็ไม่ส่งผลต่อใจความ

นอกจากการใช้คำสันธานทำหน้าที่เชื่อมคำ หรือวลี หรือประโยคให้เกี่ยวเนื่องกัน ดังตัวอย่างข้างต้นแล้ว ผลการวิเคราะห์พบการใช้คำสันธานอีกหน้าที่หนึ่ง คือ คำขึ้นต้นเพื่อโอกาสในการพูด ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 8 แต่วันเนี่ยะXXอยาก ๆ เล่น, สอน ๆ จังหะให้XXหน่อยคะ.

(ตอนร้อยเส้า เล่าเรื่อง - ชุมชนตะเคียนเตี้ย)

หลังจากแซกรับเชิญคนไทยกล่าวเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการแสดงพื้นบ้านลำตัดกับวิถีชีวิตของชาวบ้านในชุมชนจบลง พิธีกรชาวเกาหลีจึงกล่าวถ้อยคำตัวอย่างดังกล่าวโดยเริ่มต้นด้วยคำสันธานคำว่า “แต่” ทั้ง ๆ ที่ถ้อยคำก่อนหน้านี้ไม่ได้มีความสัมพันธ์กับถ้อยคำตัวอย่างข้างต้น ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าการใช้คำสันธาน “แต่” ในถ้อยคำนี้ไม่ได้มีหน้าที่เชื่อมความ แต่ทำหน้าที่เป็นคำขึ้นต้นเพื่อโอกาสให้ตนได้พูดและเป็นการดึงความสนใจจากคู่สนทนาคนไทย (สุภาณี เทียรเจริญ, 2530, น. 34)

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นลักษณะการใช้คำสันธานในภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีที่ไม่ถูกต้องตามหลักภาษาหรือไม่สอดคล้องกับบริบท และจากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีลักษณะข้อบกพร่องด้านการใช้คำสันธานผิดชนิด คือ ใช้คำว่า “แต่” ในถ้อยคำที่มีใจความคล้ายตามกัน อย่างไรก็ตาม ภาษาเกาหลีเป็นภาษาที่มีการใช้คำเชื่อมเพื่อเชื่อมความเหมือนกับภาษาไทย ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่าลักษณะการใช้คำสันธานในถ้อยคำที่ไม่จำเป็นหรือในบริบทที่ไม่เหมาะสมของพิธีกรชาวเกาหลีมีสาเหตุมาจากพัฒนาการทางภาษายังไม่สมบูรณ์ (developmental errors) ซึ่งอาจจะเกิดจากความสับสนหรือความพลั้งเผลอ

2.1.1.3 การใช้คำอาการนามไม่ถูกต้อง คำอาการนามเป็นคำนามชนิดหนึ่งที่เกิดจากการใช้คำว่า “การ” หรือ “ความ” นำหน้าคำกริยาหรือคำวิเศษณ์ ผลการวิเคราะห์การใช้คำอาการนามของพิธีกรชาวเกาหลีพบว่ามีการใช้คำว่า “ความ” นำหน้าคำนามซึ่งเป็นลักษณะการสร้างคำอาการนามที่ไม่ถูกต้องตามหลักภาษาไทย ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 9 ความรสชาติที่, หวานแบบหวานมาก.

(ตอนสุขพอดี - ชุมชนประมงบางละมุง)

จากตัวอย่างที่ 9 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีใช้คำอาการนามไม่ถูกต้องตามหลักภาษาไทย โดยเติมคำว่า “ความ” นำหน้าคำว่า “รสชาติ” ซึ่งเป็นคำนามอยู่แล้ว ทั้งนี้อาจ

เกิดจากผู้พูดไม่ทราบหรือพลังแผลงเรื่องชนิดของคำหรือที่เรียกว่าพัฒนาการทางภาษายังไม่สมบูรณ์ (developmental errors)

ตัวอย่างที่ 10 ที่เห็นความสวยงามและ**ความ**ธรรมชาติแบบนี้ทุกวันค่ะ.

(ตอนสุขพอดี - ชุมชนประมงบางละมุง)

เมื่อพิจารณาประโยคตัวอย่างที่ 10 พบว่ามีการสร้างคำอาการนาม 2 ตำแหน่ง ตำแหน่งแรกเป็นการสร้างคำอาการนามที่ถูกต้องตามหลักภาษาไทยคือคำว่า “ความ” เติมหน้าคำวิเศษณ์ (สวยงาม) แต่การสร้างคำอาการนามในตำแหน่งที่สองไม่ถูกต้องตามหลักภาษาไทยเพราะคำว่า “ธรรมชาติ” เป็นคำนามอยู่แล้ว ลักษณะข้อบกพร่องนี้สะท้อนให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีละเมิดกฎเกณฑ์ของภาษา (ignorance of rule restrictions) คือการนำสิ่งที่รู้แล้วไปใช้ในสภาพการณ์ใหม่ได้ไม่ถูก หรือการเทียบเคียง (analogy) ที่ไม่ถูกต้อง

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นลักษณะการใช้คำอาการนามไม่ถูกต้องตามหลักภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลี โดยเติมคำว่า “ความ” ในตำแหน่งหน้าคำนาม ลักษณะข้อบกพร่องนี้สะท้อนให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีเรียนรู้การสร้างคำอาการนามในภาษาไทยแล้ว แต่ยังไม่เข้าใจหรือสับสนเรื่องชนิดของคำในภาษาไทยอยู่ โดยมีสาเหตุสำคัญ 2 ประการที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่องลักษณะนี้ได้แก่ ความไม่สมบูรณ์ด้านพัฒนาการทางภาษา (developmental errors) และการสรุปเกินการ (overgeneralization)

2.2 การใช้คำหรือถ้อยคำผิดความหมาย

จากการวิเคราะห์การใช้คำหรือถ้อยคำผิดความหมายของพิธีกรชาวเกาหลีพบว่า เป็นลักษณะการใช้คำชนิดเดียวกันและมีความหมายใกล้เคียงกัน แต่ยังไม่ถูกต้องตามหลักภาษาหรือไม่สอดคล้องกับบริบท ผลการวิเคราะห์พบการใช้คำหรือถ้อยคำผิดความหมายจำนวน 12 คำ ได้แก่ กลัว ขา จับ ตลอดเวลา นักร้อง บ้าน เผา วาง วิ่ง หัว หยิบ ไหน ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 11 เป็นได้ไงผมเคยเห็นชิงช้ามันจะไปแบบ**วิ่ง**เป็นสี่เหลี่ยม.

(ตอนเผ่ากลางเมือง)

ประโยคตัวอย่างที่ 11 ปรากฏในบริบทที่พิธีกรชาวเกาหลีเห็นการเล่นชิงช้าของชาวชนเผ่าที่แตกต่างจากชิงช้าโดยทั่วไป ในประโยคตัวอย่างข้างต้นพิธีกรชาวเกาหลีต้องการสื่อถึงลักษณะการเคลื่อนไหวของชิงช้าที่เคยเห็นแล้วตามด้วยรูปทรงของชิงช้าคือเป็นสี่เหลี่ยม โดยพิธีกรชาวเกาหลีใช้คำที่สื่อถึงลักษณะการเคลื่อนไหวของชิงช้าว่า “วิ่ง” เป็นคำที่หมายถึงการเคลื่อนที่ไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว ซึ่งเป็นการใช้คำผิดความหมายเพราะการเคลื่อนไหวของชิงช้าคือ “หมุน” แนวโค้งเป็นวงกลม

ตัวอย่างที่ 12 บ้าน ๆ แถวนี่แบบเขากินกันอย่างนี้แบบ**ตลอดเวลา**หรือคะ?

(ตอนสุขพоди - ชุมชนประมงบางละมุง)

จากตัวอย่างที่ 12 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีข้อบกพร่องด้านการใช้คำผิดความหมาย 2 คำ คำแรกคือคำว่า “บ้าน ๆ” เป็นคำที่หมายถึงสิ่งปลูกสร้างสำหรับเป็นที่อยู่อาศัยของมนุษย์ ในบริบทดังกล่าวพิธีกรชาวเกาหลีควรใช้คำว่า “ชาวบ้าน” ซึ่งหมายถึงผู้ที่อาศัยอยู่ในพื้นที่นั้น ๆ แต่เมื่อพิจารณาความหมายของคำทั้งสองพบว่ามีความหมายใกล้เคียงกันและมีคำว่า “บ้าน” เหมือนกัน โดยคำว่า “บ้าน” เป็นคำพยางค์เดียว แต่คำว่า “ชาวบ้าน” เป็นคำประสมสองพยางค์ และข้อบกพร่องการใช้คำผิดความหมายอีกคำหนึ่งคือคำว่า “ตลอดเวลา” เพราะอาจส่งผลให้ตีความได้ว่าชาวบ้านกินอาหารทุกช่วงเวลาตลอดทั้ง 24 ชั่วโมง ดังนั้นเพื่อความถูกต้องและเหมาะสมกับบริบทข้างต้นจึงควรใช้คำว่า “สม่ำเสมอ” ซึ่งหมายถึงความเป็นปกติ ส่วนปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่องการใช้คำผิดความหมายในลักษณะดังกล่าวอาจเกิดจากผู้พูดเกิดความสับสนหรือพลังเผลอจนส่งผลให้กล่าวคำไม่ครบถ้วนและเลือกใช้คำที่ตีความหมายได้ไม่ถูกต้องตามลำดับ

ตัวอย่างที่ 13 ไม่เคยเห็นคนแบบ**เผา**ชาตัวเองแล้วมาเหยียบ ๆ ๆ ๆ ให้ผมเลยอะ.

(ตอนหอมลมหายใจ)

พิธีกรชาวเกาหลีกล่าวว่าประโยคตัวอย่างที่ 13 ในบริบทที่คนนวดใช้ฝ่าเท้าลงไฟก่อนจะเหยียบลงบนร่างกายของตน ดังนั้น การใช้คำว่า “เผาชา” ในประโยคตัวอย่างข้างต้นจึงเป็นการใช้คำผิดความหมายทั้ง 2 คำ คำแรกคือคำว่า “เผา” หมายถึงการทำให้สุกหรือไหม้ด้วยไฟ แต่คำที่เหมาะสมกับบริบทข้างต้นคือคำว่า “น” หมายถึงการชงไฟเพื่อให้ผิวหนังรู้สึกร้อน และคำที่สองคือคำว่า “ชา” คืออวัยวะตั้งแต่สะโพกถึงข้อเท้า แต่ในบริบทดังกล่าวคนนวดใช้เพียง “ฝ่าเท้า” คืออวัยวะส่วนล่างของเท้าเท่านั้น

ตัวอย่างที่ 14 บริบท: พิธีกรชาวเกาหลีจะเริ่มกดแป้งลงในน้ำร้อนเพื่อทำเส้นขนมจีน

พิธีกรชาวเกาหลี: ถ้าผมทำไม่ได้ก็อย่า**กลัว**ผมนะครับ.

แขกรับเชิญคนไทย: ไม่โกรธไม่โกรธอยู่แล้วครับ.

(ตอนเมืองโบราณที่มีชีวิต)

จากตัวอย่างที่ 14 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีใช้คำกริยาคำว่า “กลัว” เพื่อจะสื่อถึงอาการหรือความรู้สึกในด้านลบที่แขกรับเชิญคนไทยอาจจะมีต่อตนหากตนทำเส้นขนมจีนไม่ได้ แต่เมื่อแขกรับเชิญคนไทยผู้เป็นเจ้าของภาษาได้ยินการใช้คำกริยาดังกล่าว่าไม่ถูกต้อง จึง

ตอบกลับโดยแก้ไขการใช้คำกริยาให้ว่า “โกรธ” โดยกล่าวซ้ำสองครั้งเพื่อเป็นการเน้นย้ำการใช้คำกริยาที่ถูกต้อง เมื่อพิจารณาความหมายของคำกริยาทั้งสองคำดังกล่าวจะพบว่าคำว่า “กลัว” เป็นคำที่มีความหมายในลักษณะอาการรู้สึกหวาดหวั่นเพราะคาดว่าจะประสบสิ่งไม่ดี ส่วนคำว่า “โกรธ” เป็นคำที่มีความหมายในลักษณะอาการรู้สึกไม่พอใจหรือขุ่นเคืองใจ นั้นแสดงให้เห็นว่าคำกริยาทั้งสองคำนี้เป็นคำที่แสดงอาการของนามคนละลักษณะอาการกัน อย่างไรก็ดี การใช้คำของพิธีกรชาวเกาหลีแสดงให้เห็นว่าเลือกใช้คำได้ถูกชนิดและมีลักษณะความหมายทางด้านลบเหมือนกัน แต่ยังไม่ถูกต้องตามหลักภาษาและไม่สอดคล้องกับบริบทซึ่งมีสาเหตุมาจากพัฒนาการทางภาษายังไม่สมบูรณ์ (developmental errors)

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นข้อบกพร่องด้านการใช้คำผิดความหมายของพิธีกรชาวเกาหลี ซึ่งปัจจัยสำคัญที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่องลักษณะนี้คือพัฒนาการทางภาษายังไม่สมบูรณ์ (developmental errors) เพราะเมื่อพิจารณาการใช้คำพบว่าพิธีกรชาวเกาหลีสามารถใช้คำชนิดต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องตามหลักภาษา เพียงแต่อาจจะไม่เข้าใจคำที่มีความหมายใกล้เคียงกันดีพอจึงส่งผลให้เกิดการเลือกใช้คำผิดความหมาย

2.3 การเพิ่มคำหรือถ้อยคำที่ไม่จำเป็น

การเพิ่มคำหรือถ้อยคำที่ไม่จำเป็น หมายถึง การกล่าวประโยคโดยเติมคำหรือถ้อยคำที่ไม่สำคัญหรือไม่ถูกต้องตามหลักภาษาไทย จนส่งผลให้เป็นประโยคที่มีลักษณะแตกต่างจากหลักการใช้ประโยคภาษาไทย ผลการวิเคราะห์พบการเพิ่มคำหรือถ้อยคำที่ไม่จำเป็นจำนวน 12 คำ ได้แก่ กัน คือ จัง ได้ ทำ บาน เป็น ไป พา มา มี ให้ ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 15 พี่จะช่วยให้ผมใช้ไหมครับ?

(ตอนความสุข...ที่ไม่ต้องพิสูจน์ -

ชุมชนบ้านโคกและชุมชนบ้านดงเย็น)

พิธีกรชาวเกาหลีกล่าวประโยคตัวอย่างที่ 15 ในบริบทที่แขกรับเชิญคนไทยจะช่วยเหลืองานบ้านจรรย์านโบราณแก่ตน โครงสร้างประโยคดังกล่าวผู้พูดมีสถานะเป็นกรรมโดยปรากฏการใช้คำกริยาสองคำซ้อนกันคือ “ช่วย” กับ “ให้” ซึ่งด้วยลักษณะโครงสร้างประโยคดังกล่าวพิธีกรชาวเกาหลีอาจเข้าใจว่าตนเป็นผู้รับจึงเพิ่มคำว่า “ให้” ในประโยคโดยไม่จำเป็น สาเหตุของข้อบกพร่องลักษณะนี้เรียกว่าพัฒนาการทางภาษายังไม่สมบูรณ์ (developmental errors)

ตัวอย่างที่ 16 ก็มันจะอร่อยครับมันจะมีได้กลิ่นครับ.

(ตอนเผือกกลางเมือง)

ประโยคตัวอย่างที่ 16 แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าพิธีกรชาวเกาหลีกล่าวถึงการรับรสสองช่องทาง ได้แก่ ปาก (อวัยวะ) และจมูก (กลิ่น) การกล่าวถึงการรับรสทางจมูกพบว่าพิธีกรชาวเกาหลีใช้คำกริยา 2 คำซ้อนกัน คือคำว่า “มี” กับ “ได้” ซึ่งมีลักษณะเพิ่มคำโดยไม่จำเป็นและไม่ถูกต้องตามหลักภาษาเพราะในบริบทและโครงสร้างประโยคดังกล่าวผู้พูดสามารถเลือกใช้คำใดคำหนึ่งได้ซึ่งไม่ส่งผลกระทบต่อใจความของประโยค ทั้งนี้อาจมีสาเหตุเกิดจากคำว่า “มี” กับ “ได้” เป็นคำชนิดเดียวกันและมีความหมายใกล้เคียงกันในลักษณะการรับรู้ว่าไม่ว่างเปล่า ดังนั้นพิธีกรชาวเกาหลีจึงอาจเกิดความสับสนหรือพลั้งเผลอในการเลือกใช้คำทั้งสองคำ

ตัวอย่างที่ 17 แล้วชุมชนบ้านก็ดูแลรักษาการณแบบนี้เรื่อย ๆ ปะคะ?

(ตอนสุขพอดี - ชุมชนประมงบางละมุง)

จากตัวอย่างที่ 17 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีกล่าวประโยคที่มีลักษณะคำเกินโดยไม่จำเป็นคือคำว่า “บ้าน” เพราะคำว่า “ชุมชน” ก็เป็นคำที่มีความหมายครอบคลุมกลุ่มคนที่ปลูกสร้างบ้านเพื่ออยู่อาศัยในบริเวณเดียวกัน ดังนั้นตัวอย่างข้อบกพร่องนี้จึงสะท้อนให้เห็นว่าพัฒนาการทางภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลียังไม่สมบูรณ์ (developmental errors) ในลักษณะของการเลือกใช้คำที่มีความหมายครอบคลุมกัน

ตัวอย่างที่ 18 ตกลงขนมจีนอันนี้ไม่ใช่เป็นขนมมาจากประเทศจีนหรือครับ?

(ตอนเมืองโบราณที่มีชีวิต)

จากตัวอย่างที่ 18 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีใช้คำกริยาคำว่า “เป็น” หลังคำปฏิเสธ (ไม่ใช่) ซึ่งอิwasaki และอิงคาภิรมย์ (Iwasaki และ Ingkaphirom, 2005, P. 17) ได้อธิบายการใช้ประโยคปฏิเสธในภาษาไทยว่าสามารถใช้คำว่า “ไม่” วางไว้หน้าคำกริยาเพื่อแสดงการปฏิเสธได้ เช่น เขาไม่มา แต่คำกริยาคำว่า “เป็น” และ “คือ” ไม่สามารถใช้คำปฏิเสธ “ไม่” วางไว้หน้าคำได้โดยตรง ซึ่งถ้าต้องการเปลี่ยนเป็นประโยคปฏิเสธมักใช้คำว่า “ไม่ใช่” หรือ “ไม่ได้เป็น” เช่น เขาไม่ใช่คนไทย อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาการใช้คำปฏิเสธของพิธีกรชาวเกาหลีพบว่าสามารถวางตำแหน่งคำปฏิเสธได้ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคภาษาไทย ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าผู้พูดได้เรียนรู้การใช้คำปฏิเสธและตำแหน่งการวางคำปฏิเสธในประโยคภาษาไทยแล้ว แต่อาจเกิดความสับสนหรือพลั้งเผลอในการเปลี่ยนรูปคำปฏิเสธหรือที่เรียกว่าความไม่สมบูรณ์ด้านพัฒนาการทางภาษา (developmental errors) ประโยคตัวอย่างดังกล่าวจึงยังปรากฏการใช้คำว่า “เป็น” โดยไม่มีการเปลี่ยนรูปคำ

2.4 การขาดคำหรือถ้อยคำที่จำเป็น

การขาดคำหรือถ้อยคำที่จำเป็น หมายถึง การกล่าวประโยคที่มีลักษณะขาดคำหรือถ้อยคำสำคัญจนส่งผลให้เป็นประโยคที่มีข้อบกพร่องด้านโครงสร้างประโยค การนำเสนอตัวอย่างข้อบกพร่องด้านการขาดคำหรือถ้อยคำที่จำเป็นของพิธีกรชาวเกาหลี ผู้วิจัยใช้เครื่องหมาย “๐” ในตำแหน่งของการขาดคำที่จำเป็น ผลการวิเคราะห์พบการขาดคำหรือถ้อยคำที่จำเป็นจำนวน 11 คำ ได้แก่ กับ ต้องการ เตรียม ที่ ทำ นำ เป็น มา ว่า ใส่ อยาก ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 19 ก็วันนี้พาม๐ทำไมเหรอครับ?

(ตอนความสุข...ที่ไม่ต้องพิสูจน์ -

ชุมชนบ้านโคกและชุมชนบ้านดงเย็น)

ประโยคตัวอย่างที่ 19 ปรากฏในบริบทที่พิธีกรชาวเกาหลีกล่าวถามแขกรับเชิญคนไทยเกี่ยวกับจุดประสงค์ที่พาดนมาสวนผักเกษตรอินทรีย์ เมื่อพิจารณาโครงสร้างประโยคตัวอย่างข้างต้นพบว่ามีความผิดปกติข้อบกพร่องด้านการขาดคำที่จำเป็นคือคำว่า “มา” ซึ่งทำหน้าที่บอกทิศทางของคำกริยา อย่างไรก็ดี พิธีกรชาวเกาหลีสามารถเรียงลำดับคำได้ถูกต้องตามหลักภาษาไทย ดังนั้น ความพลั้งเผลอของผู้พูดเองอาจเป็นสาเหตุที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่อง

ตัวอย่างที่ 20 แบบเกิดมาไม่เคยเห็น๐ไหนเลยแบบไปจีนไปเกาหลีไปทุก=
=ประเทศ.

(ตอนหอมลมหายใจ)

จากตัวอย่างที่ 20 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีกล่าวประโยคโดยขาดคำที่จำเป็นคือคำว่า “ที่” เพื่อบอกกล่าวเกี่ยวกับสถานที่ซึ่งเห็นได้ชัดเจนว่าในช่วงท้ายประโยคพิธีกรชาวเกาหลีได้กล่าวยกตัวอย่างสถานที่ (จีน, เกาหลี) ที่ตนเคยไป ประกอบกับคำว่า “ไหน” ในประโยคตัวอย่างข้างต้นเป็นคำวิเศษณ์มีหน้าที่ใช้ต่อท้ายคำนามเพื่อแสดงการถาม เช่น ที่ไหน คนไหน อันไหน ประโยคตัวอย่างดังกล่าวปรากฏในบริบทที่พิธีกรชาวเกาหลีกล่าวด้วยอัตราความเร็วที่ค่อนข้างเร็วกว่าปกติจึงอาจส่งผลให้ผู้พูดเกิดความพลั้งเผลอได้

ตัวอย่างที่ 21 บางคนบอกว่าถ้า๐พูดภาษาไทยเก่งขึ้น. ต้องอยู่กับ, คนไทย=
=เยอะ ๆ.

(ตอนความสุข...ที่ไม่ต้องพิสูจน์ -

ชุมชนบ้านโคกและชุมชนบ้านดงเย็น)

ตัวอย่างที่ 21 เป็นประโยคเงื่อนไข (ถ้า...ต้อง) เมื่อพิจารณาโครงสร้างประโยคพบว่าขาดคำช่วยหน้ากริยาคำว่า “อยาก” หรือ “ต้องการ” ซึ่งมีความหมายลักษณะเดียวกันเพื่อแสดงความประสงค์หรือความปรารถนาอันเป็นเหตุ โดยลักษณะการขาดคำในตัวอย่างข้างต้นก็อาจส่งผลให้ความหมายเปลี่ยนด้วย และหากพิจารณาถ้อยคำข้างต้นพบว่าเป็นถ้อยคำที่ไม่ยาวมากนัก สามารถกล่าวจบได้โดยใช้จังหวะการหยุดพูดเพียงหนึ่งครั้ง แต่ถ้อยคำข้างต้นพบว่าผู้พูดใช้จังหวะการหยุดพูดสองครั้ง โดยจังหวะการหยุดพูดครั้งที่สอง (ต้องอยู่กับ,) ไม่จำเป็นต้องหยุดก็ได้เพราะเป็นถ้อยคำเพียง 3 พยางค์ อย่างไรก็ตาม ลักษณะการหยุดพูดดังกล่าวผู้พูดอาจใช้เพื่อการคิดถ้อยคำหรือเรียบเรียงถ้อยคำที่จะกล่าวต่อไป ซึ่งสะท้อนให้เห็นระดับความรู้ความสามารถด้านการใช้ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศของพิธีกรชาวเกาหลี และอาจเป็นปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่องดังกล่าว

ตัวอย่างที่ 22 ผมเป็นนักศึกษาชาวเกาหลี. ออกเดินทางท่องเที่ยว, เพื่อพร้อม=
=ความรู้ทางด้านภาษาไทย.

(ตอนเมืองโบราณที่มีชีวิต)

จากตัวอย่างที่ 22 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีต้องการจะบอกจุดมุ่งหมายของการออกเดินทางท่องเที่ยว โดยส่วนท้ายของถ้อยคำที่กล่าวถึงจุดมุ่งหมายพบว่าขาดพยางค์ที่จำเป็นของคำว่า “เตรียมพร้อม” ซึ่งเป็นคำ 2 พยางค์ แต่พิธีกรชาวเกาหลีกล่าวเพียงพยางค์หลัง (พร้อม) ไม่ได้กล่าวพยางค์หน้า (เตรียม) การใช้ประโยคตัวอย่างข้างต้นจึงมีลักษณะข้อบกพร่องเรื่องการกล่าวคำไม่ครบพยางค์ โดยอาจมีปัจจัยเกิดจากความพลั้งเผลอของผู้พูดเพราะลักษณะการเรียงถ้อยคำถูกต้องตามหลักภาษาไทย

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นข้อบกพร่องด้านการขาดคำหรือถ้อยคำที่จำเป็นของพิธีกรชาวเกาหลี ซึ่งบางข้อบกพร่องอาจจะส่งผลต่อใจความของประโยค หรือบางข้อบกพร่องอาจคาดเดาคำสำคัญที่ขาดหายรวมถึงใจความของประโยคได้ อย่างไรก็ตาม ข้อบกพร่องด้านการขาดคำหรือถ้อยคำที่จำเป็นก็เป็นข้อบกพร่องลักษณะหนึ่งที่ไม่ถูกต้องตามหลักการใช้ภาษาไทย ส่วนปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่องลักษณะนี้มักเกิดจากความพลั้งเผลอหรือพัฒนาการทางภาษายังไม่สมบูรณ์ (developmental errors) เพราะเมื่อพิจารณาโครงสร้างประโยคภาษาไทยที่พิธีกรชาวเกาหลีใช้พบว่าไม่มีความซับซ้อนแต่อย่างใด อีกทั้งการใช้คำประกอบเข้าเป็นประโยคหรือการใช้รูปประโยค เช่น ประโยคถาม ประโยคเงื่อนไข พบว่าผู้พูดสามารถใช้ได้ถูกต้องตามหลักการใช้ภาษาไทย

2.5 การเรียงลำดับคำหรือถ้อยคำไม่ถูกต้องตามตำแหน่ง

ภาษาไทยเป็นภาษาคำโดด (Isolating Language) คือคำแต่ละคำมีความหมายสมบูรณ์อยู่แล้ว การสร้างประโยคในภาษาไทยจึงสามารถนำคำมาเรียงลำดับตามลักษณะทางวากยสัมพันธ์ได้โดยไม่ต้องเปลี่ยนแปลงรูปคำ ลักษณะพื้นฐานทางวากยสัมพันธ์ในประโยคภาษาไทยคือ ประธาน-กริยา-กรรม (subject-verb-object หรือ SVO) ซึ่งแต่ละส่วนอาจมีส่วนขยายอยู่ในตำแหน่งต่อท้ายคำที่ต้องการขยาย ดังนั้นตำแหน่งของคำในประโยคภาษาไทยจึงมีความสำคัญเพราะหากเรียงลำดับคำไม่ถูกต้องก็จะส่งผลให้เป็นประโยคที่ผิดไวยากรณ์ ผลการวิเคราะห์ข้อบกพร่องด้านการเรียงลำดับคำที่ต่างจากลักษณะพื้นฐานทางวากยสัมพันธ์ในประโยคภาษาไทยดังกล่าวพบ 6 ลักษณะ ได้แก่ โครงสร้าง SOV, โครงสร้าง V + S, โครงสร้าง O + V, การวางส่วนขยายกริยาผิดตำแหน่ง, การวางส่วนขยายกรรมผิดตำแหน่ง และการวางคำบอกทิศทางกริยาผิดตำแหน่ง ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 23 ผมภาษาไทยไม่รู้, ครับ.

(ตอนเมืองโบราณที่มีชีวิต)

เมื่อพิจารณาการเรียงลำดับคำของประโยคตัวอย่างที่ 23 พบว่าเริ่มต้นด้วยประธาน (ผม) ตามด้วยกรรม (ภาษาไทย) โดยมีคำปฏิเสธกับคำกริยาอยู่ช่วงท้ายประโยค (ไม่รู้) และจบด้วยคำลงท้าย (ครับ) เพื่อแสดงความสุภาพของผู้ชาย การเรียงลำดับคำในประโยคลักษณะนี้ไม่ใช่ลักษณะทางวากยสัมพันธ์ตามโครงสร้างประโยคภาษาไทย (SVO) แต่เป็นโครงสร้างประโยคภาษาเกาหลี (SOV) ที่คำกริยามักอยู่ตำแหน่งท้ายประโยค (ฅองส์ ฮวัน ซึ่ง, 2536, น. 22) ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่าข้อบกพร่องด้านการเรียงลำดับคำในประโยคดังกล่าวเกิดจากการแทรกแซงจากภาษาแม่ของพิธีกรชาวเกาหลี

ตัวอย่างที่ 24 ก็เคยเห็นผมบ้านอาชานี้แบบนอนด้วยกันไม่ได้.

(ตอนเผือกกลางเมือง)

พิธีกรชาวเกาหลีกล่าวประโยคตัวอย่างที่ 24 ในบริบทการโต้แย้งคู่สนทนา ลักษณะการใช้ภาษาจึงเป็นการพูดด้วยอัตราความเร็วที่มากกว่าปกติ อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาการเรียงลำดับคำของประโยคดังกล่าวพบว่าพิธีกรชาวเกาหลีวางตำแหน่งประธาน (ผม) อยู่หลังกริยา (เห็น) ซึ่งเป็นลักษณะการเรียงลำดับคำที่ไม่ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคภาษาไทย แต่ต่างจากภาษาเกาหลีที่สามารถย้ายประธานไปอยู่หลังกริยาได้ เพราะคำในภาษาเกาหลีแต่ละคำเป็นคำไม่สำเร็จรูป ต้องมีการเติมวิภัติปัจจัยเพื่อบอกความสัมพันธ์ของคำก่อนเข้าประโยค เช่น ตัวชี้ประธาน (Subject Particle) ส่วนท้ายคำกริยา (Verb Ending) (ฅองส์ ฮวัน ซึ่ง, 2541?, น. 151-

154) ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่าสาเหตุของข้อบกพร่องในประโยคตัวอย่างข้างต้นอาจเกิดจากความพลั้งเผลอผนวกกับการแทรกแซงของภาษาแม่

ตัวอย่างที่ 25 เดียวคีนเนียXXจะเก็บหอยแล้วก็ไปทำกับข้าวดีกว่า.

(ตอนสุขพอดี - ชุมชนประมงบางละมุง)

หากตีความจากประโยคตัวอย่างที่ 25 โดยไม่ทราบบริบทการสนทนาอาจทำให้ผู้อ่านเข้าใจว่าพิธีกรชาวเกาหลีจะไปเก็บหอยในช่วงเวลากลางคืนเพื่อนำไปทำกับข้าว ทั้งนี้เป็นเพราะพิธีกรชาวเกาหลีวางคำบอกเวลา (คีนเนียะ) ไว้ในตำแหน่งหลังคำบอกกำหนด (เดียว) ซึ่งไม่สอดคล้องกับสถานการณ์จริงที่พิธีกรชาวเกาหลีไปเก็บหอยในช่วงก่อนมืดแล้วนำไปทำกับข้าว ตอนคำ ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่าประโยคตัวอย่างมีลักษณะเป็นข้อบกพร่องด้านการเรียงลำดับคำ โดยสามารถแก้ไขให้ถูกต้องได้ว่า “เดียวXXจะเก็บหอยแล้วคีนเนียะก็ไปทำกับข้าวดีกว่า.” โดยข้อบกพร่องนี้อาจมีปัจจัยมาจากความพลั้งเผลอหรือความไม่สมบูรณ์ด้านพัฒนาการทางภาษาของพิธีกรชาวเกาหลี (developmental errors) เพราะการเรียงเรียงคำในประโยคถูกต้องตามหลักภาษา เพียงแต่ผู้พูดวางคำบอกเวลาผิดตำแหน่ง

ตัวอย่างที่ 26 ถ้าเปรียบเทียบ, บ้านลาวครึ่ง, คนอยู่ใช้เวลาด้วยกันได้เยอะกว่า, เอบ้านเกาหลีเพราะมีแต่ห้องเดียว.

(ตอนความสุข...ที่ไม่ต้องพิสูจน์ -

ชุมชนบ้านโคกและชุมชนบ้านดงเย็น)

ประโยคตัวอย่างที่ 26 แสดงให้เห็นข้อบกพร่องด้านการเรียงลำดับคำของพิธีกรชาวเกาหลี โดยการสลับตำแหน่งระหว่างคำกริยา 2 คำ คือคำว่า “ใช้เวลา” กับคำว่า “อยู่” ซึ่งการเรียงลำดับคำในประโยคภาษาไทยตามหลักภาษาคือต้องใช้คำว่า “ใช้เวลา” ขึ้นก่อน แล้วตามด้วยคำว่า “อยู่” ประกอบหลังคำกริยาเพื่อแสดงว่ากำลังเป็นอยู่ในขณะนั้น ดังนั้นประโยคที่ถูกต้องจึงควรแก้ไขเป็น “คนใช้เวลาอยู่ด้วยกันได้เยอะกว่า,” ข้อบกพร่องลักษณะนี้อาจเกิดจากของพิธีกรชาวเกาหลีสับสนหรือพลั้งเผลอซึ่งเป็นลักษณะหนึ่งของความไม่สมบูรณ์ด้านพัฒนาการทางภาษา (developmental errors)

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นข้อบกพร่องด้านการเรียงลำดับคำของพิธีกรชาวเกาหลี ซึ่งมีปัจจัยสำคัญที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่อง 2 ปัจจัย ได้แก่ การแทรกแซงจากภาษาแม่ (L1 interference) เช่น การใช้โครงสร้างประโยคภาษาเกาหลี (SOV) การวางตำแหน่งประธานไว้หลังกริยา (V + S) และความไม่สมบูรณ์ด้านพัฒนาการทางภาษา (developmental errors) เช่น ผู้พูดเกิดความสับสนหรือพลั้งเผลอ

2.6 การใช้คำหรือถ้อยคำพ้องรูปพ้องเสียงที่ก่อให้เกิดความคลาดเคลื่อนทาง ความหมาย

การใช้คำหรือถ้อยคำพ้องรูปพ้องเสียงที่ก่อให้เกิดความคลาดเคลื่อนทางความหมายเป็นลักษณะการใช้ภาษาอย่างหนึ่งที่ผู้พูดใช้เพื่อกระชับความสัมพันธ์ ความสนิทสนม หรือสร้างอารมณ์ขันระหว่างการสนทนากับผู้ฟัง ผลการวิเคราะห์การใช้คำหรือถ้อยคำพ้องรูปพ้องเสียงที่ก่อให้เกิดความคลาดเคลื่อนทางความหมายสำหรับพิธีกรชาวเกาหลีพบว่ามี 2 ฐานะ ได้แก่ ผู้ส่งสาร และผู้รับสาร ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 27 บริบท: พิธีกรชาวเกาหลีสอบถามแขกรับเชิญคนไทยเกี่ยวกับกิจกรรมที่กำลังทำอยู่

พิธีกรชาวเกาหลี: พี่กำลังทำอะไรอยู่ครับ?

แขกรับเชิญคนไทย: อ้อกำลังหล่อเหรียญครับ.

พิธีกรชาวเกาหลี: หล่อ. อะชมผม. ชมผมใช่ไหมครับ?

แขกรับเชิญคนไทย: อ้อไม่ใช่ครับหล่อเหรียญครับหล่อเหรียญ.

(ตอนเมืองโบราณที่มีชีวิต)

จากตัวอย่างที่ 27 แสดงให้เห็นว่าการสื่อสารเกิดการติดขัดหลังจากแขกรับเชิญคนไทยตอบคำถามในผลัดที่ 2 ว่า “อ้อกำลังหล่อเหรียญครับ.” โดยใช้รูปประโยคสอดคล้องกับเจตนาคือบอกให้ทราบ แต่เมื่อพิธีกรชาวเกาหลีได้ฟังคำตอบดังกล่าวก็มีเจตนาใช้คำว่า “หล่อ” เป็นคำพ้องรูปและพ้องเสียงเพื่อก่อให้เกิดความคลาดเคลื่อนด้านความหมายในการกล่าวชมตนเองดังที่กล่าวในผลัดที่ 3 ว่า “หล่อ. อะชมผม. ชมผมใช่ไหมครับ?” แต่แขกรับเชิญคนไทยไม่ให้ความร่วมมือในการทำความเข้าใจเจตนาที่พิธีกรชาวเกาหลีต้องการสื่อจึงกล่าวตอบในผลัดที่ 4 ว่า “อ้อไม่ใช่ครับหล่อเหรียญครับหล่อเหรียญ.” ซึ่งเป็นการยืนยันว่าตนไม่ได้มีเจตนากล่าวชมพิธีกรชาวเกาหลี และเน้นย้ำถึงความหมายของคำว่า “หล่อ” ที่เป็นคำกริยาหมายถึงการเทโลหะที่ร้อนลงในแม่พิมพ์ แล้วทิ้งให้เย็นจนแข็งเป็นรูปตามแบบ ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่าการใช้คำพ้องรูปและพ้องเสียงที่ก่อให้เกิดความคลาดเคลื่อนด้านความหมายในประโยคตัวอย่างข้างต้นเป็นข้อบกพร่องด้านการสื่อเจตนาของพิธีกรชาวเกาหลี

ตัวอย่างที่ 28 บริบท: พิธีกรชาวเกาหลีสอบถามแขกรับเชิญคนไทยเกี่ยวกับผลกำไรจากการทำโครงการธนาคารปู

พิธีกรชาวเกาหลี: แล้วพี่ได้กำไรไหมอะ?

แขกรับเชิญคนไทย: ก็ได้สตาจันะฮะกำไรเราไม่ได้เอา.

พิธีกรชาวเกาหลี: ทำไมอะคะ?

แขกรับเชิญคนไทย: ก็เราจะเอาแต่สแตงค์กำไลเราไม่เอา.

(ตอนสุซพอดี้ - ชุมชนประมงบางละมุง)

หลังจากแขกรับเชิญคนไทยตอบคำถามพิธีกรชาวเกาหลีในผลัดที่ 2 ว่า “ก็ได้สแตงค์นะสแตงค์กำไลเราไม่ได้เอา.” แขกรับเชิญคนไทยมีเจตนาเล่นคำพ้องเสียงที่ก่อให้เกิดความคลาดเคลื่อนด้านความหมายในลักษณะการออกเสียงคำว่า “กำไร” [kam⁰ raj⁰] เป็น [kam⁰ laj⁰] ซึ่งเป็นคำที่มีลักษณะโครงสร้างเหมือนกันและการออกเสียงในพยางค์ที่สองต่างกันเพียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้น “ร /r/” กับ “ล /l/” ตามลำดับ โดยกำไรหมายถึงเงินที่ได้เงินจากต้นทุน ส่วนกำไลหมายถึงเครื่องประดับที่มีลักษณะเป็นวงกลม มีทั้งใช้สำหรับสวมข้อมือและข้อเท้า จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีไม่เข้าใจการใช้คำพ้องเสียงที่ก่อให้เกิดความคลาดเคลื่อนด้านความหมายของแขกรับเชิญคนไทยซึ่งเห็นได้ชัดในผลัดที่ 3 ที่พิธีกรชาวเกาหลีถามซ้ำว่า “ทำไมอะคะ?” โดยแขกรับเชิญคนไทยก็ตอบคำถามในลักษณะเดิมอีกครั้งหนึ่งในผลัดที่ 4 ว่า “ก็เราจะเอาแต่สแตงค์กำไลเราไม่เอา.” หลังจากนั้นพิธีกรชาวเกาหลีจึงเข้าใจการใช้คำพ้องเสียงที่ก่อให้เกิดความคลาดเคลื่อนด้านความหมายของคู่สนทนาคนไทย ขอบกพร่องนี้จึงสะท้อนให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีไม่สามารถเข้าใจได้อย่างทันทีทันใดหรือคาดไม่ถึงเกี่ยวกับการใช้คำพ้องเสียงที่ก่อให้เกิดความคลาดเคลื่อนด้านความหมายจนส่งผลให้การสนทนาในช่วงแรกเกิดการติดขัด

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นขอบกพร่องการใช้คำหรือถ้อยคำพ้องรูปพ้องเสียงที่ก่อให้เกิดความคลาดเคลื่อนทางความหมาย 2 ลักษณะ ลักษณะแรกคือพิธีกรชาวเกาหลีไม่สามารถใช้คำพ้องรูปพ้องเสียงที่ก่อให้เกิดความคลาดเคลื่อนทางความหมายให้คู่สนทนาคนไทยเข้าใจและให้ความร่วมมือได้ และลักษณะที่สองคือพิธีกรชาวเกาหลีไม่สามารถเข้าใจการใช้คำพ้องเสียงที่ก่อให้เกิดความคลาดเคลื่อนทางความหมายของแขกรับเชิญคนไทยได้ ทั้งนี้อาจมีปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดขอบกพร่องจากความไม่สมบูรณ์ด้านพัฒนาการทางภาษาของพิธีกรชาวเกาหลี (developmental errors) อย่างไรก็ดี ลักษณะการใช้คำหรือถ้อยคำพ้องรูปพ้องเสียงที่ก่อให้เกิดความคลาดเคลื่อนทางความหมายอาจสะท้อนสมรรถภาพด้านการใช้ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศของพิธีกรชาวเกาหลีทั้งในฐานะผู้ส่งสารและผู้รับสาร

3. ปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดขอบกพร่อง

จากการศึกษาวิเคราะห์ลักษณะขอบกพร่องการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยวเกี่ยวกับขอบกพร่องระดับเสียง และขอบกพร่องระดับคำ

และถ้อยคำ ผลการวิเคราะห์พบว่าปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่องจำแนกได้ 2 ประเภท ได้แก่ ปัจจัยภายในภาษา และปัจจัยภายนอกภาษา

3.1 ปัจจัยภายในภาษา

ปัจจัยภายในภาษา หมายถึง เหตุที่มีความเกี่ยวข้องกับภาษาโดยตรง ซึ่งอาจจะเป็น ภาษาใดภาษาหนึ่ง หรืออาจจะสัมพันธ์ทั้งภาษาแม่และภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะลักษณะที่ไม่ สอดคล้องกันระหว่างภาษาแม่กับภาษาต่างประเทศ โดยจำแนกตามลักษณะของความสัมพันธ์ ทางภาษาได้ 2 ประเภท ได้แก่ ข้อบกพร่องระหว่างภาษา (interlingual error) และข้อบกพร่อง ภายในภาษา (intralingual error) ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 15 ปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของพหุภาษาเกาหลีในรายการ โทรศัพท์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว

ปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่อง	เสียง	คำและถ้อยคำ
1. ข้อบกพร่องระหว่างภาษา (interlingual error)		
การแทรกแซงจากภาษาแม่ (L1 interference)	✓	✓
2. ข้อบกพร่องภายในภาษา (intralingual error)		
การสรุปเกินการ (overgeneralization)		✓
การพลั้งปาก (slip of the tongue)		✓
การละเมิดกฎเกณฑ์ของภาษา (ignorance of rule restrictions)	✓	✓
การใช้ภาษาเบี่ยงเบนจากมาตรฐาน (incomplete application of rules)		✓
ข้อบกพร่องด้านการพูด (speech error)	✓	
การสรุปกฎเกณฑ์ในภาษาเป้าหมายผิด (false concepts hypothesized)		✓
กลวิธีการสื่อสาร (communication strategy)		✓

จากตาราง 15 แสดงให้เห็นปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของ
 พิธีกรชาวเกาหลีทั้ง 2 ระดับภาษา ได้แก่ 1) ข้อบกพร่องระดับเสียง มีปัจจัยที่ส่งผลให้เกิด
 ข้อบกพร่อง คือ การแทรกแซงจากภาษาแม่ การละเมิดกฎเกณฑ์ของภาษา และข้อบกพร่องด้าน
 การพูด และ 2) ข้อบกพร่องระดับคำและถ้อยคำ มีปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่อง คือ การ
 แทรกแซงจากภาษาแม่ การสรุปเกินการ การพลั้งปาก การละเมิดกฎเกณฑ์ของภาษา การใช้
 ภาษาเบี่ยงเบนจากมาตรฐาน การสรุปกฎเกณฑ์ในภาษาเป้าหมายผิด และกลวิธีการสื่อสาร

3.1.1 ข้อบกพร่องระหว่างภาษา (interlingual error)

ข้อบกพร่องระหว่างภาษา (interlingual error) คือ ข้อบกพร่องที่เป็นผลมาจาก
 การแทรกแซงของภาษาแม่ (L1 interference) หรือการถ่ายโอนภาษาเชิงลบ (negative transfer)
 ต่อการใช้ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ เช่น การออกเสียงสระเสียงสั้นกับสระเสียงยาว
 สลับกัน การออกเสียงพยัญชนะท้ายไม่ถูกต้อง การใช้คำกริยา “คือ” กับ “เป็น” ซ้อนกัน การ
 เรียงลำดับคำตามโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์ของภาษาเกาหลีคือ ‘ประธาน-กรรม-กริยา (SOV)

3.1.2 ข้อบกพร่องภายในภาษา (intralingual error)

ข้อบกพร่องภายในภาษา (intralingual error) คือ ข้อบกพร่องที่เป็นผลมาจาก
 การใช้ภาษาไทยไม่ถูกต้องในลักษณะอื่น ๆ นอกเหนือจากการแทรกแซงของภาษาแม่ หรือที่
 เรียกว่า “ความไม่สมบูรณ์ด้านพัฒนาการทางภาษา” (developmental errors) ซึ่งประกอบด้วย
 ปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่อง 6 ปัจจัย ได้แก่

3.1.2.1 การสรุปเกินการ (overgeneralization) เป็นการใช้กฎไวยากรณ์หรือ
 คำศัพท์ให้ครอบคลุมเกินวงที่ยอมรับกัน ส่วนมากเป็นการทำให้คำหรือโครงสร้างเข้าพวกกันกับคำ
 หรือโครงสร้างที่เป็นไปตามกฎเกณฑ์ ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 29 แล้วอันนี้เรียกว่าอะไรครับ?

(ตอนเผือกกลางเมือง)

พิธีกรชาวเกาหลีใช้คำลักษณนามคำว่า “อัน” ในตัวอย่างที่ 29 เพื่อเรียก
 แทนการแสดงที่เพิ่งจบลง ซึ่งเป็นการใช้คำลักษณนามให้ครอบคลุมเกินวงที่ยอมรับกันเพราะคำ
 ลักษณนามคำว่า “อัน” มักใช้กับสิ่งของที่มีลักษณะเป็นชิ้น ส่วนคำลักษณนามที่ถูกต้องในบริบท
 ดังกล่าวคือการใช้ซ้ำกับคำนามว่า “การแสดง”

3.1.2.2 การพลั้งปาก (slip of the tongue) เป็นการพูดผิดโดยไม่ตั้งใจหรือ
 การใช้ถ้อยคำที่ไม่ตรงกับที่ต้องการจะพูด อาจเกิดจากความไม่ระมัดระวัง การเร่งรีบ ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 30 อยากให้เป็นอย่างนี้ตลอดเวลา. ตลอดไปไม่ใช่ตลอดเวลา.

(ตอนสุขพอดี - ชุมชนประมงบางละมุง)

จากตัวอย่างที่ 30 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีการพลั้งปากในลักษณะการใช้คำผิดความหมายในคำว่า “ตลอดเวลา” แต่เมื่อพูดจบผู้พูดก็สามารถรู้และแก้ไขให้ถูกต้องได้ด้วยตนเองว่า “ตลอดไป”

3.1.2.3 การละเมิดกฎเกณฑ์ของภาษา (ignorance of rule restrictions) เกิดจากการนำสิ่งที่รู้แล้วไปใช้ในสภาพการณ์ใหม่ได้ไม่ถูก หรือจากการท่องจำ หรือการเทียบเคียง (analogy) ที่ไม่ถูกต้อง ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 31 ที่เห็นความสวยงามและความธรรมชาติแบบนี้ทุกวัน=
=ค่ะ.

(ตอนสุขพอดี - ชุมชนประมงบางละมุง)

จากตัวอย่างที่ 31 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีสร้างคำอาการนาม 2 คำ คำแรกใช้คำว่า “ความ” นำหน้าคำวิเศษณ์ (สวยงาม) ได้ถูกต้อง แต่คำที่สองใช้คำว่า “ความ” นำหน้าคำนาม (ธรรมชาติ) ในลักษณะของการนำสิ่งที่รู้แล้วไปใช้ในสภาพการณ์ใหม่หรือการเทียบเคียงที่ไม่ถูกต้อง

3.1.2.4 การใช้ภาษาเบี่ยงเบนจากมาตรฐาน (incomplete application of rules) เป็นการดัดแปลงกฎทางไวยากรณ์แต่ทำได้ไม่สมบูรณ์ ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 32 หวานแต่ดีกับสุขภาพผมก็นับถือได้ครับ.

(ตอนหอมลมหายใจ)

พิธีกรชาวเกาหลีกล่าวประโยคในตัวอย่างที่ 32 เพื่อกล่าวถึงสรรพคุณของผักในความคิดเห็นของตน แต่ผู้พูดเลือกใช้คำว่า “นับถือ” ซึ่งเป็นคำที่มักใช้กับศาสนาหรือบุคคลที่เคารพยกย่อง แต่ในบริบทข้างต้นควรจะใช้คำว่า “ยอมรับ” จึงจะเหมาะสมกว่า ดังนั้นลักษณะการเลือกใช้คำผิดความหมายข้างต้นจึงเป็นการใช้ภาษาเบี่ยงเบนจากมาตรฐาน

3.1.2.5 การสรุปกฎเกณฑ์ในภาษาเป้าหมายผิด (false concepts hypothesized) เป็นการเข้าใจข้อแตกต่างของกฎหรือหน่วยภาษาไม่ถูกต้อง ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 33 เป็นผีดี ๆ ใช่มั้ยครับ? ไม่ใช่เป็นกลัว.

(ตอนความสุข...ที่ไม่ต้องพิสูจน์ -

ชุมชนบ้านโคกและชุมชนบ้านดงเย็น)

จากตัวอย่างที่ 33 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีใช้ประโยคปฏิเสธโดยวางคำปฏิเสธ (ไม่ใช่) นำหน้าคำกริยา (เป็น) ซึ่งไม่ใช่ลักษณะการใช้ประโยคปฏิเสธในภาษาไทยที่

ถูกต้อง โดยถ้าต้องการเปลี่ยนเป็นประโยคปฏิเสธมักใช้คำว่า “ไม่ใช่” หรือ “ไม่ได้เป็น” อีกทั้งไม่ปรากฏคำประกอบหน้ากริยาในคำว่า “(น่า) กลัว” ด้วย ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่าผู้พูดสรุปกฎเกณฑ์ในภาษาเป้าหมายผิด

3.1.2.6 กลวิธีการสื่อสาร (communication strategy) เป็นวิธีที่ใช้สื่อความหมายในภาษาต่างประเทศ ขณะที่ความรู้ความสามารถในภาษาเป้าหมายของผู้เรียนอยู่ในวงจำกัด ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 34 เราก็จะเอาไปอย่างด้วยแล้วก็ใส่ที่ต้มแล้วก็ใส่อะไรนะใส่=
=พวกแบบบั้งมีแบบอุ้งอะไรอย่างเนี่ยคะแล้วก็แบบกิน=
=กัน.

(ตอนสุซพอดี้ - ชุมชนประมงบางละมุง)

จากตัวอย่างที่ 34 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีพยายามที่จะสื่อสารให้แขกรับเชิญคนไทยเข้าใจ ด้วยการใช้คำว่า “ที่ต้ม” แทนคำศัพท์คำว่า “หม้อ” เพื่อการสื่อสารให้ทันเวลาที่โดยเป็นกลวิธีหาทางชดเชยความรู้ด้านไวยากรณ์หรือคำศัพท์ที่ขาดไปชั่วคราว

3.2 ปัจจัยภายนอกภาษา

ปัจจัยภายนอกภาษา หมายถึง เหตุที่ไม่เกี่ยวข้องกับภาษาโดยตรง แต่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่องในการเรียนรู้หรือการใช้ภาษา อาทิ การเลียนแบบ การปฏิสัมพันธ์กับเจ้าของภาษา เป็นต้น

3.2.1 การเลียนแบบ

การเลียนแบบ (imitation) เป็นวิธีหนึ่งที่ผู้เรียนภาษาใช้ในการเรียนรู้ภาษา (Brown, 2007) เช่น การเลียนแบบการออกเสียงจากเจ้าของภาษา ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 35 บริบท: แขกรับเชิญคนไทยกล่าวถามความรู้สึกของพิธีกรชาวเกาหลีจากการร่วมกิจกรรมผลิตขนมจีน

แขกรับเชิญคนไทย: คุณXวันนี้มาเลียนทำขนมจีนกับผม, สนุกไหมได้=

[khun⁰ X wan⁰ nii³ maa⁰ lian⁰ tham⁰ kha¹ nom⁴ ciin⁰

kap¹ phom⁴, sa¹ nuk¹ maj³ daaj²=

=อะไลบ้าง?

=la¹ lai⁰ baan²?]

พิธีกรชาวเกาหลี: ออวันนี้เป็นคั้งแลกที่ผมมา, ทำขนมจีน. แต่รู้สึก, สนุก.

[ʔwɔ⁰ wan⁰ nii³ pen⁰ khan³ leek² thii² phom⁴ maa⁰,

tham⁰ kha¹ nom⁴ ciin⁰. tɛɛ¹ luu³ suw¹, sa¹ nuk¹.

แล้วก็, คนที่นี้, ทุกคนทำเก่งมาก ๆ คับ.

leɛw³ koo², khon⁰ thii² nii², thuk³ khon⁰ tham⁰ ken¹ =
=maak² maak² khap³.]

แขกรับเชิญคนไทย: ออเฉพาะเขามีฟามชำนาญ.

[ʔoo⁰ phə³ khaw³ mii⁰ faam⁰ cham⁰ naan⁰.]

พิธีกรชาวเกาหลี: ฟามชำนาญ.

[faam⁰ cham⁰ naan⁰.]

(ตอนเมืองโบราณที่มีชีวิต)

จากตัวอย่างที่ 35 แสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีลักษณะการออกเสียงที่ต่างจากระบบเสียงภาษาไทย 2 ลักษณะ ลักษณะแรกคือการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว “ร [r]” เป็น “ล [l]” ได้แก่ คำว่า “ครั้งแรก [khran³ reɛk²]” ออกเสียงเป็น “คั้งแลก [khan³ leɛk²]” และคำว่า “รู้ลึก [ruu³ suw¹]” ออกเสียงเป็น “ลู้ลึก [luu³ suw¹]” และลักษณะที่สองคือการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบเป็นพยัญชนะต้นเดี่ยว ได้แก่ คำว่า “ครั้งแรก [khran³ reɛk²]” ออกเสียงเป็น “คั้งแลก [khan³ leɛk²]”, คำว่า “ครับ [khrap³]” ออกเสียงเป็น “คับ [khap³]” และคำว่า “ความ [khwaam⁰]” ออกเสียงเป็น “ฟาม [faam⁰]” เมื่อพิจารณาลักษณะการออกเสียงที่ไม่ถูกต้องของพิธีกรชาวเกาหลีพบว่าคล้ายคลึงกับการออกเสียงของแขกรับเชิญคนไทยผู้เป็นเจ้าของภาษา ซึ่งบริบทการสนทนานี้เป็นบริบทที่ไม่เป็นทางการ ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่าตัวอย่างการออกเสียงข้างต้นเป็นตัวอย่างหนึ่งที่สะท้อนให้เห็นว่าลักษณะการใช้ภาษาสัมพันธ์กับบริบทการสนทนา

3.2.2 การปฏิสัมพันธ์กับเจ้าของภาษา

การปฏิสัมพันธ์กับเจ้าของภาษาเป็นตัวแปรสำคัญอีกอย่างหนึ่งที่ส่งผลต่อลักษณะการใช้ภาษาของพิธีกรชาวเกาหลี เพราะพิธีกรชาวเกาหลีที่มีระยะเวลาพำนักรในประเทศไทยนานมากเท่าไรก็จะมีลักษณะการใช้ภาษาใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากเท่านั้น อาทิ การเว้นวรรคในการพูด การใช้คำ ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 36

ตอนแรกผมจะมาแค่, อ่ามาเที่ยวเฉย ๆ. แต่, ผม, ได้เจอ
เอ๋องาน, ที่บานบ้านโคก. อ่าพวกเขาเซเลเบรทจะ=
=เป็นพระ. ผมก็ออกดีใจด้วยแล้วก็ไปเดินด้วยครับ.

(ตอนความสุข...ที่ไม่ต้องพิสูจน์ -

ชุมชนบ้านโคกและชุมชนบ้านดงเย็น)

ข้อความในตัวอย่างที่ 36 ประกอบด้วยประโยคเรียงต่อกัน 4 ประโยค ซึ่งเป็นข้อความที่ไม่ยาวมากนัก แต่เมื่อพิจารณาลักษณะการหยุดพูดพบว่าประโยคที่ 2 คือ “แต่, ผม, ได้เจอ, เอ่องาน, ที่บ้านบ้านโคก.” ปรากฏความถี่ในการหยุดมากกว่าประโยคอื่น ๆ และมากกว่าลักษณะการพูดของคนไทยโดยทั่วไป ซึ่งส่งผลให้จังหวะการพูดไม่เป็นธรรมชาติเหมือนเจ้าของภาษาหรือชาวเกาหลีที่พำนักอยู่ในประเทศไทยเป็นเวลานาน อีกทั้งข้อความตัวอย่างยังพบข้อบกพร่องด้านการออกเสียงหน่วยเสียงวรรณยุกต์ว่า “บ้าน [baan⁰]” ก่อนจะออกเสียงได้ถูกต้องว่า “บ้าน [baan²]” ตามลำดับ และปรากฏการใช้คำปนภาษาอังกฤษคำว่า “เซเลเบรท (celebrate)” แทนคำว่า “แห่แหนค” ในภาษาไทย ลักษณะข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีทั้ง 3 ลักษณะนี้สะท้อนให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีคนนี้อยู่ในประเทศไทยได้ไม่นานนัก เพราะหากผู้เรียนชาวต่างชาติมีระยะเวลาอยู่ประเทศไทยนานเท่าไรก็ยิ่งมีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับเจ้าของภาษามากเท่านั้น ซึ่งการเรียนรู้ภาษาในบริบทที่ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาเพื่อการปฏิสัมพันธ์กับเจ้าของภาษาจะมีบทบาทสำคัญในการช่วยส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ (ชลธิชา บำรุงรักษ์, 2554, น. 27)

จากการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยวพบว่ามี 2 ปัจจัย ได้แก่ ปัจจัยภายในภาษา และปัจจัยภายนอกภาษา โดยปัจจัยภายในภาษาประกอบด้วยข้อบกพร่องระหว่างภาษา (interlingual error) คือข้อบกพร่องที่เกิดจากการแทรกแซงของภาษาแม่ (L1 interference) และข้อบกพร่องภายในภาษา (intralingual error) ได้แก่ การสรุปเกินการ (overgeneralization) การพลั้งปาก (slip of the tongue) การละเมิดกฎเกณฑ์ของภาษา (ignorance of rule restrictions) การใช้ภาษาเบี่ยงเบนจากมาตรฐาน (incomplete application of rules) ข้อบกพร่องด้านการพูด (speech error) การสรุปกฎเกณฑ์ในภาษาเป้าหมายผิด (false concepts hypothesized) และกลวิธีการสื่อสาร (communication strategy) ส่วนปัจจัยภายนอกภาษาอาจมีได้หลายปัจจัย อาทิ การเลียนแบบ (imitation) การปฏิสัมพันธ์กับเจ้าของภาษา ซึ่งมักจะมีความสัมพันธ์กับบริบทหรือรูปแบบการสนทนาและสภาพแวดล้อมการใช้ภาษาของผู้ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ร่วมด้วย

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การศึกษาการใช้ภาษาไทยและข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาลักษณะการใช้ภาษาไทยและลักษณะข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยวตามแนวความคิดวิเคราะห์ข้อบกพร่อง (errors analysis)

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีโดยบันทึกเสียงการออกอากาศเป็นภาษาไทยควบคู่กับสัทอักษร (phonetic) ซึ่งคัดลอกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงจากรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว รายการลอง Stay จำนวน 6 ตอน ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ ตามลำดับดังนี้

สรุปผลการวิจัย

งานวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมาย 2 ประการ ประการแรกคือเพื่อศึกษาการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว และประการที่สองคือเพื่อศึกษาข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว ดังนั้นผู้วิจัยจึงสรุปผลการวิจัยตามลำดับ ดังนี้

1. การใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว

จากการวิเคราะห์ลักษณะการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยวพบลักษณะการใช้ภาษาไทย 2 ลักษณะ ได้แก่ การใช้ภาษาไทยระดับเสียง และการใช้ภาษาไทยระดับคำและถ้อยคำ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.1 การใช้ภาษาไทยระดับเสียง ผลการวิเคราะห์ลักษณะการออกเสียงภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีจำแนกได้ 2 ลักษณะ ได้แก่ การออกเสียงภาษาไทย และจังหวะในการพูดภาษาไทย

1.1.1 การออกเสียงภาษาไทย จากการวิเคราะห์ข้อมูลการออกเสียงภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีพบว่ามี 2 ลักษณะ ลักษณะแรกคือการออกเสียงถูกต้องตามระบบเสียงภาษาไทย ประกอบด้วยหน่วยเสียง 2 หน่วย หน่วยเสียงแรกคือหน่วยเสียงสระมี 6 หน่วย ได้แก่ /ia/ /ua/ /u/ /o/ /oo/ /r/ และหน่วยเสียงที่สองคือหน่วยเสียงพยัญชนะ โดยพิจารณาตาม

ตำแหน่งที่ปรากฏ คือ หน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวมี 5 หน่วย ได้แก่ /t/ /h/ /p/ /w/ /f/ และหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบ มีเพียงหน่วยเสียงเดียว คือ /kw/

ส่วนลักษณะที่สองคือการออกเสียงไม่ถูกต้องตามระบบเสียงภาษาไทย ประกอบด้วยหน่วยเสียง 3 หน่วย ได้แก่ หน่วยเสียงสระ หน่วยเสียงพยัญชนะ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ ซึ่งหน่วยเสียงสระมี 15 หน่วย ได้แก่ /aa/ /a/ /oo/ /εε/ /ii/ /uu/ /e/ /o/ /u/ /ee/ /xx/ /ua/ /i/ /ε/ /uuu/ หน่วยเสียงพยัญชนะ แบ่งย่อยตามตำแหน่งที่ปรากฏเป็นหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวมี 16 หน่วย ได้แก่ /r/ /k/ /b/ /d/ /ph/ /th/ /ch/ /kh/ /m/ /n/ /ŋ/ /l/ /j/ /c/ /ʔ/ /s/ หน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบมี 10 หน่วย ได้แก่ /kr/ /kl/ /khr/ /pr/ /pl/ /phr/ /phl/ /tr/ /khl/ /khw/ และหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายมี 8 หน่วย ได้แก่ /p/ /t/ /k/ /m/ /n/ /ŋ/ /j/ /w/ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ จำแนกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มวรรณยุกต์ระดับ (level tone) ประกอบด้วยหน่วยเสียงวรรณยุกต์ระดับต่ำหรือวรรณยุกต์เอก /1/, หน่วยเสียงวรรณยุกต์ระดับสูงหรือวรรณยุกต์ตรี /3/ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ระดับกลางหรือวรรณยุกต์สามัญ /0/ และกลุ่มวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ (contour tone) ประกอบด้วยหน่วยเสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนขึ้นหรือวรรณยุกต์จัตวา /4/ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนตกหรือวรรณยุกต์โท /2/ ซึ่งจากสถิติการเก็บข้อมูลพบว่าจำนวนค่าของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่พิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงไม่ถูกต้องตามแต่ละระดับเสียงนั้นมีจำนวนใกล้เคียงกัน อีกทั้งลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงวรรณยุกต์ของพิธีกรชาวเกาหลีที่ไม่ตรงระดับเสียงนั้นมีลักษณะไม่สัมพันธ์กันอย่างเป็นระบบลักษณะใดลักษณะหนึ่งอย่างชัดเจน ดังนั้น เพื่อให้เห็นลักษณะที่ชัดเจนขึ้นผู้วิจัยจึงคิดเป็นคำร้อยละตามอักษรไตรยางศ์พบว่าอักษรต่ำคือกลุ่มคำที่พิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงวรรณยุกต์ไม่ชัดเจนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 52.26 รองลงมาคืออักษรกลาง คิดเป็นร้อยละ 24.52 และน้อยที่สุดคืออักษรสูง คิดเป็นร้อยละ 23.22

1.1.2 จังหวะในการพูดภาษาไทย การพิจารณาจังหวะในการพูดภาษาไทยต้องอาศัยองค์ประกอบสำคัญ 3 ประการ คือ ความสั้นยาวของพยางค์ (syllable duration) การลงเสียงหนักเบา (stress) และการหยุด (phonological pause) ผลการวิเคราะห์สามารถจำแนกลักษณะจังหวะในการพูดภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีได้ 2 ลักษณะ ได้แก่ จังหวะในการพูดภาษาไทยที่สอดคล้องกับภาษาไทย และจังหวะในการพูดภาษาไทยที่ไม่สอดคล้องกับภาษาไทย

พิธีกรชาวเกาหลีมีจังหวะในการพูดภาษาไทยสอดคล้องกับภาษาไทย 4 ลักษณะ เรียงลำดับตามความถี่ที่ปรากฏจากมากไปหาน้อย ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงเสียงสระและวรรณยุกต์ในพยางค์ลดรูป การไม่ลงเสียงหนักคำไวยากรณ์ การเน้นลงเสียงหนักพยางค์ท้าย และ

การลงเสียงหนักคำไวยากรณ์เพื่อรักษาจังหวะ ในขณะที่จังหวะในการพูดภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีไม่สอดคล้องกับภาษาไทยมี 7 ลักษณะ เรียงลำดับตามความถี่ที่ปรากฏจากมากไปหาน้อย ได้แก่ การลงเสียงหนักคำไวยากรณ์ การลงเสียงหนักผิดตำแหน่ง การไม่ลงเสียงหนักตามเกณฑ์ การไม่ลงเสียงหนักเกิน 5 พยางค์ การหยุดผิดจังหวะ การไม่หยุดพูดในตำแหน่งที่ควรหยุด และการเปลี่ยนแปลงเสียงสระและวรรณยุกต์ในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก

1.2 การใช้ภาษาระดับคำและถ้อยคำ ผลการวิเคราะห์ลักษณะการใช้ภาษาระดับคำและถ้อยคำของพิธีกรชาวเกาหลีจำแนกได้ 2 ลักษณะ ได้แก่ การใช้ภาษาระดับคำและการใช้ภาษาระดับถ้อยคำ

1.2.1 การใช้ภาษาระดับคำ ผลการวิเคราะห์ลักษณะการใช้คำของพิธีกรชาวเกาหลีพบว่ามี 3 ลักษณะ ได้แก่ ลักษณะแรกคือการใช้คำภาษาต่างประเทศ ประกอบด้วย การใช้คำปนคือการใช้คำภาษาต่างประเทศทั้ง ๆ ที่ภาษาไทยก็มีคำนั้นใช้อยู่แล้ว ผลการวิเคราะห์พบ 2 ภาษา ได้แก่ คำปนภาษาอังกฤษ และคำปนภาษาเกาหลี และการใช้คำทับศัพท์ เป็นการใช้คำภาษาต่างประเทศเพราะภาษาไทยไม่มีคำนั้นใช้หรือไม่มีคำที่ให้ความหมายสมบูรณ์เหมือนคำทับศัพท์คำนั้นได้ อย่างไรก็ดี ลักษณะการใช้คำภาษาต่างประเทศเป็นปรากฏการณ์ที่มักเกิดขึ้นกับผู้รู้ภาษาดั้งแต่สองภาษาขึ้นไป ลักษณะที่สองคือการใช้คำสแลง ซึ่งสะท้อนวัย เพศ และลักษณะของการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร และลักษณะที่สามคือการใช้คำภาษาถิ่น แสดงให้เห็นการใช้ภาษาเพื่อสร้างความเป็นกันเองและบ่งบอกความเป็นพวกเดียวกัน

1.2.2 การใช้ภาษาระดับถ้อยคำ ผลการวิเคราะห์ลักษณะการใช้คำของพิธีกรชาวเกาหลีพบว่ามี 3 ลักษณะ ได้แก่ ลักษณะแรกคือการใช้ดัชนีปริจเฉท (discourse markers) จำแนกการใช้ตามหน้าที่ได้ 9 หน้าที่ เรียงตามลำดับความถี่ที่ปรากฏจากมากไปหาน้อย ได้แก่ หน้าที่โยงความที่มีเนื้อความต่อเนื่อง หน้าที่โยงความที่มีเนื้อความเพิ่มเติม หน้าที่โยงความที่มีเนื้อความอธิบาย หน้าที่โยงความที่มีเนื้อความขัดแย้ง หน้าที่โยงความที่มีเนื้อความแสดงเงื่อนไข หน้าที่โยงความที่มีเนื้อความแสดงเหตุ หน้าที่โยงความที่มีเนื้อความแสดงจุดมุ่งหมาย หน้าที่โยงความที่มีเนื้อความให้เลือก และหน้าที่โยงความที่มีเนื้อความแสดงผล นอกจากนั้นผลการวิเคราะห์ยังพบการใช้ดัชนีปริจเฉทที่เป็นลักษณะเฉพาะของพิธีกรชาวเกาหลีประการหนึ่ง คือ พิธีกรชาวเกาหลีมักใช้คำว่า “แบบ” ทำหน้าที่เป็นดัชนีปริจเฉทโยงความเนื้อความ ซึ่งมี 2 ลักษณะ ลักษณะแรกคือใช้คำว่า “แบบ” เพียงคำเดียว และลักษณะที่สองคือใช้คำว่า “แบบ” ประสมกับดัชนีปริจเฉทคำอื่น เช่น ที่แบบ คือแบบ ถ้าแบบ แล้วก็แบบ ลักษณะที่สองคือการใช้วัจนกรรมจำแนกได้ 4 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มบอกเล่า กลุ่มชี้แนะ กลุ่มกล่าวแสดงออก และกลุ่มผูกมัด โดยแต่ละ

กลุ่มจำแนกลักษณะย่อยได้ 2 ลักษณะ ด้วยการพิจารณารูปภาษากับเจตนาว่าสอดคล้องกันหรือไม่ หากสอดคล้องกันเรียกว่า “วัจนกรรมตรง” แต่หากรูปภาษากับเจตนาไม่สอดคล้องกันเรียกว่า “วัจนกรรมอ้อม” และลักษณะที่สามคือการสลับภาษา เป็นการใช้ภาษาต่างประเทศตั้งแต่ระดับวลีขึ้นไปสลับกับภาษาไทย ผลการวิเคราะห์พบว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีลักษณะการสลับภาษา 2 ลักษณะ ได้แก่ การสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ และการสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกับภาษาเกาหลี

2. ข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว

ผลการวิเคราะห์ลักษณะข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว จำแนกได้ 3 ประเด็น ได้แก่ ข้อบกพร่องระดับเสียง ข้อบกพร่องระดับคำและถ้อยคำ และปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่อง

2.1 ข้อบกพร่องระดับเสียง การวิเคราะห์ข้อบกพร่องด้านการออกเสียงในงานวิจัยนี้พิจารณาตามลักษณะการออกเสียงพูดเพื่อการสื่อสารคือการออกเสียงพูดยาวเป็นประโยคหรือข้อความอย่างต่อเนื่อง ซึ่งส่งผลให้หน่วยเสียงสระและหน่วยเสียงวรรณยุกต์เกิดการเปลี่ยนแปลงได้ ผลการวิเคราะห์พบว่าพิธีกรชาวเกาหลีมีข้อบกพร่องด้านการออกเสียงทั้ง 3 กลุ่มหน่วยเสียง ได้แก่ หน่วยเสียงสระ หน่วยเสียงพยัญชนะ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์

2.1.1 สระ ผลการวิเคราะห์ข้อบกพร่องด้านการออกเสียงสระของพิธีกรชาวเกาหลีพบว่า มีลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงสระไม่ถูกต้องตามระบบเสียงภาษาไทย 15 หน่วย เรียงลำดับตามความถี่ที่ปรากฏจากมากไปหาน้อย ได้แก่ หน่วยเสียง /aa/ /a/ /ɔɔ/ /εε/ /ii/ /uu/ /e/ /o/ /ee/ /ɤɤ/ /u/ /ua/ /i/ /ε/ /uuw/ เมื่อพิจารณาลักษณะที่ต่างจากระบบเสียงภาษาไทยพบว่ามี 2 ลักษณะ ลักษณะแรกคือความบกพร่องด้านเสียงสระ จำแนกลักษณะย่อยออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ การออกเสียงสระเสียงยาวเป็นเสียงสั้น การออกเสียงสระเสียงสั้นเป็นเสียงยาว และการออกเสียงสระเปลี่ยนเสียง ส่วนลักษณะที่สองคือความบกพร่องด้านเสียงสระร่วมกับเสียงอื่น จำแนกลักษณะย่อยออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ การเปลี่ยนเสียงสระกับพยัญชนะร่วมกัน การเปลี่ยนเสียงสระกับวรรณยุกต์ร่วมกัน และการเปลี่ยนเสียงสระ พยัญชนะ และวรรณยุกต์ร่วมกัน

2.1.2 พยัญชนะ จำแนกตามตำแหน่งการปรากฏได้ 3 ประเภท ได้แก่ หน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว หน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบ และหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย

2.1.2.1 หน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว ผลการวิเคราะห์การออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวของพิธีกรชาวเกาหลีพบว่า มีลักษณะการออกเสียงที่ต่างจากระบบ

เสียงภาษาไทย 2 ลักษณะ ลักษณะแรกคือการเปลี่ยนเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวเสียงเดียวมี 13 หน่วย ได้แก่ /r/ /b/ /d/ /k/ /n/ /c/ /ŋ/ /ph/ /th/ /kh/ /ŋ/ /l/ /j/ และลักษณะที่สองคือการเปลี่ยนเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวกับวรรณยุกต์รวมกันมี 12 หน่วย ได้แก่ /r/ /ch/ /d/ /m/ / k/ /ph/ /th/ /kh/ /b/ /ŋ/ /s/ /j/

2.1.2.2 หน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบ ผลการวิเคราะห์การออกเสียง หน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบของพิธีกรชาวเกาหลีพบว่ามีลักษณะที่ต่างจากระบบเสียงภาษาไทย 3 ลักษณะ ลักษณะแรกคือการไม่ออกเสียงพยัญชนะต้นควบมี 10 หน่วย ได้แก่ /kr/ /kl/ /khr/ /pr/ /pl/ /phr/ /phl/ /khl/ /tr/ /khw/ ลักษณะที่สองคือการเปลี่ยนเสียงพยัญชนะต้นควบมี 6 หน่วย ได้แก่ /tr/ /phr/ /pl/ /kl/ /khr/ /khw/ และลักษณะที่สามคือการไม่ออกเสียงพยัญชนะต้นควบกับพยัญชนะท้ายรวมกันมี 2 หน่วย ได้แก่ /kr/ /khr/

2.1.2.3 หน่วยเสียงพยัญชนะท้าย ผลการวิเคราะห์การออกเสียง หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายของพิธีกรชาวเกาหลีพบว่ามีลักษณะที่ต่างจากระบบเสียงภาษาไทย 3 ลักษณะ ลักษณะแรกคือการออกเสียงผิดมาตรามี 7 มาตรา ได้แก่ /n/ /p/ /t/ /m/ /ŋ/ /k/ /j/ ลักษณะที่สองคือการไม่ออกเสียงพยัญชนะท้ายในคำที่มีตัวสะกดมี 8 มาตรา ได้แก่ /k/ /t/ /n/ /ŋ/ /j/ /p/ /m/ /w/ และลักษณะที่สามคือการออกเสียงพยัญชนะท้ายในคำที่ไม่มีตัวสะกดมี 3 มาตรา ได้แก่ /t/ /ŋ/ /j/

2.1.3 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ ผลการวิเคราะห์การออกเสียงหน่วยเสียงวรรณยุกต์ของพิธีกรชาวเกาหลีที่ต่างจากระบบเสียงภาษาไทย จำแนกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มแรกคือกลุ่มวรรณยุกต์ระดับ (level tone) ได้แก่ เสียงวรรณยุกต์เอก /1/, เสียงวรรณยุกต์ตรี /3/ และเสียงวรรณยุกต์สามัญ /0/ และกลุ่มที่สองคือกลุ่มวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ (contour tone) ได้แก่ เสียงวรรณยุกต์จัตวา /4/ และเสียงวรรณยุกต์โท /2/ ซึ่งค่าสถิติความถี่ที่ปรากฏพบว่าข้อบกพร่องด้านการออกเสียงหน่วยเสียงวรรณยุกต์ของพิธีกรชาวเกาหลีแต่ละระดับเสียงมีจำนวนใกล้เคียงกัน และผลการวิเคราะห์พบว่าไม่สามารถระบุลักษณะข้อบกพร่องของการออกเสียงหน่วยเสียงวรรณยุกต์อย่างเป็นระบบได้ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงคำนวณเป็นค่าร้อยละตามอักษรไตรยางศ์ ผลลัพธ์พบว่าอักษรต่ำคือกลุ่มคำที่พิธีกรชาวเกาหลีออกเสียงวรรณยุกต์ต่างจากระบบเสียงภาษาไทยมากที่สุดคือร้อยละ 52.26 ส่วนอักษรกลางกับอักษรสูงอยู่ในระดับใกล้เคียงกันคือร้อยละ 24.52 กับ 23.22 ตามลำดับ

2.2 ข้อบกพร่องระดับคำหรือถ้อยคำ ผลการวิเคราะห์พบข้อบกพร่องระดับคำหรือถ้อยคำของพิธีกรชาวเกาหลี 6 ลักษณะ ได้แก่ 1) การใช้คำหรือถ้อยคำผิดหน้าที่ ประกอบด้วย

คำลักษณนาม คำสันธาน และคำอาการนาม 2) การใช้คำหรือถ้อยคำผิดความหมาย 3) การเพิ่มคำหรือถ้อยคำที่ไม่จำเป็น 4) การขาดคำหรือถ้อยคำที่จำเป็น 5) การเรียงลำดับคำหรือถ้อยคำไม่ถูกต้องตามตำแหน่ง และ 6) การใช้คำหรือถ้อยคำพ้องรูปพ้องเสียงที่ก่อให้เกิดความคลาดเคลื่อนทางความหมาย

2.3 ปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่อง ผลการวิเคราะห์จำแนกได้ 2 ประเภท ได้แก่ ปัจจัยภายในภาษา และปัจจัยภายนอกภาษา

2.3.1 ปัจจัยภายในภาษา คือ เหตุที่มีความเกี่ยวข้องกับภาษาโดยตรง ซึ่งอาจจะเป็นภาษาใดภาษาหนึ่ง หรืออาจจะสัมพันธ์ทั้งภาษาแม่และภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะลักษณะที่ไม่สอดคล้องกันระหว่างภาษาแม่กับภาษาต่างประเทศ ส่งผลให้การใช้ภาษามีการแทรกแซงจากภาษาแม่ จำแนกได้ 2 ลักษณะ ได้แก่ ลักษณะแรกคือข้อบกพร่องระหว่างภาษา (interlingual error) เกิดจากการถ่ายโอนภาษาเชิงลบ (negative transfer) เป็นการนำลักษณะหรือกฎเกณฑ์ของภาษาแม่ (L1 interference) มาใช้ในการเรียนรู้หรือใช้ภาษาต่างประเทศ และลักษณะที่สองคือข้อบกพร่องภายในภาษา (intralingual error) เป็นการเรียนรู้หรือใช้ภาษาเป้าหมายได้ไม่สมบูรณ์ โดยมีลักษณะไม่เกี่ยวข้องกับการถ่ายโอนเชิงลบจากภาษาแม่ ผลการวิเคราะห์พบ 7 ลักษณะย่อย เรียงลำดับตามความถี่ที่ปรากฏ ได้แก่ การสรุปเกินการ (overgeneralization) การพลั้งปาก (slip of the tongue) การละเมิดกฎเกณฑ์ของภาษา (ignorance of rule restrictions) การใช้ภาษาเบี่ยงเบนจากมาตรฐาน (incomplete application of rules) ข้อบกพร่องด้านการพูด (speech error) การสรุปกฎเกณฑ์ในภาษาเป้าหมายผิด (false concepts hypothesized) และกลวิธีการสื่อสาร (communication strategy)

2.3.2 ปัจจัยภายนอกภาษา คือ เหตุที่ไม่เกี่ยวข้องกับภาษาโดยตรง แต่เป็นพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนเอง ซึ่งเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลให้เกิดข้อบกพร่องในการเรียนรู้หรือการใช้ภาษา อาทิ การเลียนแบบ (imitation) ผู้ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ เช่น การออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว “ร [r]” เป็น “ล [l]” การไม่ออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบ “ร /r/, ล /l/, ว /w/” ในบริบทการสนทนาถึงทางการหรือไม่เป็นทางการ การนิยมใช้คำลักษณนามคำว่า “อัน” เรียกแทนคำนามหรือสิ่งของหลายลักษณะ อีกทั้งอาจเกี่ยวเนื่องกับระดับความรู้ความสามารถของผู้ใช้ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศซึ่งอาจสัมพันธ์กับระยะเวลาที่อยู่ที่ประเทศไทย หรือปฏิสัมพันธ์กับเจ้าของภาษา

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาการใช้ภาษาไทยและข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยวมีประเด็นที่น่าสนใจควรนำมาอภิปรายดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ข้อจำกัดของข้อมูล รายการลอง Stay เป็นรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยวที่มีพิธีกรหลากหลายชนชาติ ซึ่งในจำนวนพิธีกรที่หลากหลายนั้นพิธีกรชาวเกาหลีมีจำนวนมากที่สุด ดังนั้นเพื่อให้การศึกษามีเอกภาพผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาเฉพาะพิธีกรชาวเกาหลี โดยลักษณะการเป็นผู้ดำเนินรายการของพิธีกรของชาวเกาหลีในรายการลอง Stay มี 2 ลักษณะ ได้แก่ การเป็นพิธีกรเดี่ยว คือดำเนินรายการคนเดียว และการเป็นพิธีกรคู่ คือดำเนินรายการร่วมกันกับพิธีกรอีกคนหนึ่ง ซึ่งลักษณะการเป็นผู้ดำเนินรายการดังกล่าวมีลักษณะการใช้ภาษาที่แตกต่างกัน ด้วยจุดมุ่งหมายหลักของงานวิจัยนี้คือมุ่งวิเคราะห์การใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารกับเจ้าของภาษา โดยพิจารณาความสามารถทั้งในฐานะผู้ส่งสารและผู้รับสาร ดังนั้นข้อมูลที่พิธีกรชาวเกาหลีพูดคุยกันเองจึงไม่นำมาใช้ในการศึกษาครั้งนี้

เมื่อศึกษาแผนผังรายการลอง Stay พบว่าพิธีกรชาวเกาหลีที่เป็นพิธีกรเดียวนั้นมีจำนวนตอนออกอากาศไม่เท่ากัน น้อยที่สุดคือจำนวน 2 ตอน ดังนั้นเพื่อให้การศึกษเป็นระบบจึงเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง จากพิธีกรจำนวน 3 คน คนละ 2 ตอน รวมจำนวน 6 ตอน ซึ่งงานวิจัยนี้ไม่ได้มุ่งเน้นการใช้ภาษาและข้อบกพร่องเฉพาะตัวบุคคล แต่มุ่งศึกษาการใช้ภาษาไทยของชาวเกาหลีที่พูดภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศโดยมีพิธีกรทั้ง 3 คนเป็นกรณีศึกษา ส่วนเกณฑ์การคัดเลือกตอน ผู้วิจัยพิจารณาจากระยะเวลาที่ใช้ออกอากาศที่ใกล้เคียงกันคือประมาณ 24 นาที และแต่ละตอนก็อยู่ในช่วงเวลาออกอากาศที่ใกล้เคียงกัน ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 6 ตอน ได้แก่ 1) ตอน “ความสุข...ที่ไม่ต้องพิสูจน์ - ชุมชนบ้านโคกและชุมชนบ้านดงเย็น” ออกอากาศวันที่ 10 เดือนเมษายน พ.ศ. 2559 2) ตอน “เมืองโบราณที่มีชีวิต” ออกอากาศวันที่ 17 เดือนเมษายน พ.ศ. 2559 3) ตอน “สุขพอดี - ชุมชนประมงบางละมุง” ออกอากาศวันที่ 24 เดือนเมษายน พ.ศ. 2559 4) ตอน “ร้อยเสา เล่าเรื่อง - ชุมชนตะเคียนเตี้ย” ออกอากาศวันที่ 1 เดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2559 5) ตอน “หอมลมหายใจ” ออกอากาศวันที่ 19 เดือนมิถุนายน พ.ศ. 2559 และ 6) ตอน “เผ่ากลางเมือง” ออกอากาศวันที่ 26 เดือนมิถุนายน พ.ศ. 2559 จากเกณฑ์การเลือกกลุ่มตัวอย่างข้างต้นส่งผลให้ได้กลุ่มตัวอย่างที่ไม่หลากหลายเท่าใดนัก ซึ่งผู้วิจัยมีความเห็นว่าถ้าข้อมูลมากกว่านี้อาจได้ผลการวิจัยที่หลากหลายขึ้น

2. การถ่ายทอดเสียงพูด งานวิจัยนี้เก็บรวบรวมข้อมูลการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการลอง Stay ซึ่งเป็นรายการโทรทัศน์ ด้วยกลวิธีการนำเสนอเนื้อหาของรายการโทรทัศน์ที่นอกจากการถ่ายทอดภาพนิ่งหรือภาพเคลื่อนไหวแล้ว มักจะมีเสียงดนตรีประกอบเพื่อสร้างหรือส่งเสริมให้ผู้รับชมมีอารมณ์คล้อยตามภาพและเนื้อหาที่รายการนำเสนอ รวมทั้งเสียงจากการทำกิจกรรมต่าง ๆ ในรายการด้วย ประกอบกับบริบทในรายการลอง Stay เป็นการสนทนาโต้ตอบระหว่างพิธีกรชาวเกาหลีกับแขกรับเชิญคนไทยซึ่งการสนทนาบางครั้งมีการพูดแทรกและทับซ้อนกันเกิดขึ้น ส่งผลให้ไม่สามารถใช้เครื่องมือทางด้านสัทศาสตร์หรือโปรแกรมวิเคราะห์เสียงเพื่อการถ่ายทอดการออกเสียงภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีได้ เพราะฉะนั้นจึงกล่าวได้ว่าทั้งเสียงดนตรีประกอบ เสียงดำเนินกิจกรรมในรายการ และการพูดแทรกและทับซ้อนกันถือว่าเป็นเสียงรบกวน (noise) ดังนั้น ผู้วิจัยจึงถ่ายทอดการออกเสียงของพิธีกรชาวเกาหลีโดยบันทึกเสียงการออกอากาศเป็นภาษาไทยควบคู่กับสัทอักษร (phonetic) แล้วทวนสอบความถูกต้องอีกครั้งโดยการสุ่มคำเพื่อทำใบประเมินการออกเสียงของพิธีกรชาวเกาหลีให้คนไทยผู้เป็นเจ้าของภาษาจำนวน 3 ท่าน เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องและน่าเชื่อถือ

3. ลักษณะการใช้ภาษากับรูปแบบและจุดประสงค์ของรายการ ผลการวิเคราะห์การใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีสะท้อนให้เห็นว่าลักษณะการใช้ภาษาขึ้นอยู่กับรูปแบบและจุดประสงค์ของรายการเป็นสำคัญ กล่าวคือรายการลอง Stay เป็นรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยวที่มีพิธีกรชาวต่างชาติเป็นผู้ดำเนินรายการโดยลงพื้นที่เที่ยวชมชีวิตความเป็นอยู่และร่วมกิจกรรมต่าง ๆ กับชาวบ้านในชุมชนเพื่อสร้างความแปลกใหม่ให้กับรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว ซึ่งมีจุดประสงค์เพื่อชักชวนโน้มน้าวใจให้ผู้รับชมรายการโทรทัศน์ทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติลองไปเที่ยวชมชีวิตความเป็นอยู่ของชาวบ้านในชุมชนนั้น ๆ โดยมีลักษณะการใช้ภาษาเป็นแบบกึ่งทางการกับไม่เป็นทางการ 2 ลักษณะร่วมกัน เพื่อสร้างความรู้สึกแบบเป็นกันเองให้กับผู้ร่วมรายการ (ชาวบ้าน) และผู้รับชมรายการโทรทัศน์ ซึ่งสัมพันธ์กับรูปแบบรายการที่นำเสนอชีวิตความเป็นอยู่ของชาวบ้านในชุมชน

4. การใช้ภาษาแบบผสมผสาน ลักษณะการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยวเป็นทั้งกึ่งทางการและไม่เป็นทางการ ลักษณะการใช้ภาษาไทยแบบกึ่งทางการ ได้แก่ การกล่าวเปิดรายการ การกล่าวปิดช่วงรายการ การกล่าวเปิดช่วงรายการ และการกล่าวปิดรายการ เพราะการสื่อสารแบบกึ่งทางการในช่วงเวลาดังกล่าวเป็นการสื่อสารกับผู้รับชมรายการโทรทัศน์ซึ่งมีความหลากหลายทางด้านเพศ วัย ระดับการศึกษา ฯลฯ ส่วนลักษณะการใช้ภาษาไทยแบบไม่เป็นทางการ ปรากฏในช่วงการดำเนินรายการโดยพิธีกรชาว

เกาหลีใช้กล่าวสนทนากับชาวบ้านซึ่งมีลักษณะการใช้ภาษาเหมือนภาษาพูดเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยผลการวิเคราะห์พบการใช้คำปนภาษาหรือการสลับภาษาต่างประเทศ 2 ภาษา ร่วมด้วย ภาษาแรกคือภาษาอังกฤษในบริบทที่พิธีกรชาวเกาหลีนี้คำศัพท์ภาษาไทยไม่ออก หรืออาจเลียนแบบการใช้คำปนและคำทับศัพท์ตามคนไทย หรือเพื่อสร้างความแปลกใหม่สะดุดหู คู่สนทนาหรือผู้ชมรายการ และภาษาที่สองคือภาษาเกาหลีเพื่อถ่ายทอดอัตลักษณ์ของตนผ่านการใช้ภาษาเพราะผู้พูดมีภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่ รวมถึงความเป็นวัยรุ่นที่นิยมใช้ศัพท์คำสแลง และคำภาษาถิ่นซึ่งเกิดการเรียนรู้และเลียนแบบตามแซกซ์เซียมคนไทยเพื่อสร้างความสนิทสนมเป็นกันเอง ด้วยลักษณะการใช้ภาษาดังกล่าวข้างต้นจึงกล่าวได้ว่าพิธีกรชาวเกาหลีเป็นผู้หลายภาษา (multilingual)

5. ลักษณะการใช้ภาษากับวัจนลีลา ผลการวิเคราะห์พบว่าลักษณะการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีสอดคล้องกับวัจนลีลาภาษาพูดของผู้พูดชาวไทย ซึ่งหลายลักษณะสอดคล้องกับงานวิจัยของอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (Prasithrathsint, 1988 อ้างถึงใน อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2556, น. 174-176) ที่ได้ศึกษาความแตกต่างทางวากยสัมพันธ์ระหว่างวัจนลีลาภาษาพูดกับวัจนลีลาภาษาเขียนของคนไทย ตัวอย่างแสดงลักษณะวัจนลีลาภาษาพูดของพิธีกรชาวเกาหลีเช่น

ที่ ๆ กรุงเทพฯ มีแต่, ตึกใหญ่ ๆ, สูง ๆ, แต่ที่เนี่ยะ, มีต้นไม้ก็เยอะ. คนก็น้อย. Ø ก็เลยชอบมาก ๆ.

(ตอนความสุข...ที่ไม่ต้องพิสูจน์ -
ชุมชนบ้านโคกและชุมชนบ้านดงเย็น)

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงลักษณะวัจนลีลาภาษาพูด 2 ลักษณะ ลักษณะแรกคือการซ้ำคำ ได้แก่ “ที่ ๆ, ใหญ่ ๆ, สูง ๆ, มาก ๆ” ลักษณะที่สองคือการละประธานในประโยค “(ผม)ก็เลยชอบมาก ๆ” หรืออีกลักษณะหนึ่งที่อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์กล่าวไว้คือ การให้กรรมเป็นหัวเรื่อง (Topicalization of the object) ตัวอย่างเช่น

ขนมจีนผมชอบมาก ๆ.

(ตอนเมืองโบราณที่มีชีวิต)

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีกล่าวโดยใช้กรรม (ขนมจีน) ขึ้นต้นประโยคซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าผู้พูดต้องการเน้นกรรม

วัจนลีลาภาษาพูดของพิธีกรชาวเกาหลีอีกลักษณะหนึ่งที่สอดคล้องกับงานวิจัยของสุภา ชดเชย (Chodchoey, 1988 อ้างถึงใน อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2556, น. 172) ซึ่งกล่าวถึงสัมพันธสารการพูดในภาษาไทยลักษณะหนึ่งคือการใช้คำลงท้าย (particles) ตัวอย่างเช่น

สวยมากเลยค่ะพี่นพพร. คือจริง ๆ แล้วถ้าพูดถึงจุดตรงนี้, เราเรียกว่าจุดชมวิว, ของเกาะนกได้เลยค่ะ. หนูจินตนาการพี่นพพรมาเลยอะค่ะ, ที่เห็นความสวยงามและความธรรมชาติ แบบนี้ทุกวันค่ะ.

(ตอนสุขพอดี้ - ชุมชนประมงบางละมุง)

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นลักษณะการใช้คำลงท้ายของพิธีกรชาวเกาหลีเพศหญิงซึ่งเป็นคำลงท้ายที่ใช้เพื่อบอกให้ทราบอย่างสุภาพ นอกจากนี้ยังพบว่าพิธีกรชาวเกาหลีใช้บุรุษสรรพนามว่า “หนู” ซึ่งผู้พูดเพศหญิงมักใช้เรียกแทนตัวเองเพื่อให้ฟังดูน่ารักน่าเอ็นดูในบริบทที่สนทนากับแขกรับเชิญคนไทยที่อาวุโสกว่าตน สอดคล้องกับที่สุภาณี เทียรเจริญ (2530, น. 27-28) กล่าวว่าปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรมมีอิทธิพลต่อลักษณะการใช้ภาษา ซึ่งผู้พูดมักจะเน้นหรือให้ความสำคัญเรื่องการเสริมสร้างความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง กล่าวคือสังคมไทยเป็นสังคมที่ให้ความสำคัญเรื่องความอาวุโส ทั้งในด้านวัยวุฒิ คุณวุฒิ ส่งผลให้ลักษณะการใช้ภาษาไทย เช่น คำ มีระดับภาษาที่แปรตามความสัมพันธ์หรือสถานะระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ซึ่งลักษณะการใช้ภาษาของพิธีกรชาวเกาหลีดังกล่าวสะท้อนให้เห็นการลดฐานะตนหรือแสดงความเป็นผู้อาวุโสน้อยกว่าคู่สนทนาคนไทย

อย่างไรก็ดี ผลการวิเคราะห์พบลักษณะการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีลักษณะหนึ่งที่ไม่สอดคล้องกับวัจนลีลาภาษาพูดของผู้พูดชาวไทยคือการใช้ดัชนีปริจเฉทคำว่า “แบบ” ทำหน้าที่เชื่อมความซึ่งปรากฏความถี่มากกว่าวัจนลีลาภาษาพูดของผู้พูดชาวไทยโดยทั่วไป เช่น

แล้วเขาก็เล่นกีตาร์เล่นกันคือแบบ, เขาแบบเฟรนด์ลี่มากมีความสุขมาก. เวลาทำกินข้าวอะไรเขาก็จะทำเองช่วยด้วยกัน. พอได้เล่นซิงซ์เขาก็แบบมีเพื่อนมาช่วยผลักดัน. ที่ผมไม่เคยเห็นมาก่อนแบบเขาเอาข้าวครีมาทูป ๆ ทำกินกันคือแบบ, ดูธรรมชาติมากคือแบบ, ผมรู้สึกว่ามันดีนะครับเพราะว่าเขายังไม่ลืมหาดดินนอลของเขาครับ. แบบบ้านสันลมจอยนี้แบบ, โหเขาดูกันแบบมีความสุขมาก ๆ ครับ.

(ตอนเผือกกลางเมือง)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีใช้ดัชนีปริจเฉทคำว่า “แบบ” จำนวน 9 ครั้ง ถือว่าเป็นความถี่ที่มากกว่าวัจนลีลาภาษาพูดของผู้พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่ อย่างไรก็ตาม หากข้อความข้างต้นไม่ปรากฏการใช้ดัชนีปริจเฉทคำว่า “แบบ” ก็ไม่ส่งผลต่อความหมายหรือใจความของข้อความแต่อย่างใด

6. การเรียนรู้และความสามารถของพิธีกรชาวเกาหลี ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่าการออกเสียงภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีบางลักษณะสัมพันธ์กับระดับความรู้ความสามารถด้านการใช้ภาษา อย่างที่กล่าวว่าหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบเป็นลักษณะเฉพาะประการหนึ่งของระบบเสียงภาษาไทย ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการออกเสียงภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยวพบว่าบางครั้งพิธีกรชาวเกาหลีสามารถออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบได้ถูกต้องตามระบบเสียงภาษาไทย ตัวอย่างเช่น

บริบท: พิธีกรชาวเกาหลีกล่าวถึงขั้นตอนการทำขนม

พิธีกรชาวเกาหลี: แล้วผสมมะพร้าวกับเกลือแล้ว,

[lɛw³ pha¹ som⁴ ma³ phraaw³ kap¹ klwa⁰ lɛw³,]

(ตอนความสุข...ที่ไม่ต้องพิสูจน์ -

ชุมชนบ้านโคกและชุมชนบ้านดงเย็น)

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าพิธีกรชาวเกาหลีได้เรียนรู้และสามารถออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบได้ 2 หน่วย คือ หน่วยเสียง “พร /phr/” ในคำว่า “มะพร้าว [ma³ phraaw³]” กับหน่วยเสียง “กล /kl/” ในคำว่า “เกลือ [klwa⁰]” ได้ถูกต้องตามระบบเสียงภาษาไทย ซึ่งการออกเสียงลักษณะนี้สะท้อนระดับความรู้ความสามารถในการออกเสียงภาษาไทยของผู้พูดชาวเกาหลีที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองได้อีกลักษณะหนึ่ง อีกทั้งอาจจะสัมพันธ์กับระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในประเทศไทยเป็นเวลานานจึงส่งผลให้สามารถออกเสียงได้ถูกต้องและชัดเจนกว่าคนที่เพิ่งย้ายมาอยู่ในประเทศไทย

7. ข้อบกพร่องที่ไม่สัมพันธ์กับงานวิจัยอื่น ๆ ในขณะทำการวิเคราะห์และเปรียบเทียบระบบหน่วยเสียงภาษาไทยกับภาษาเกาหลีเพื่อการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศแก่ผู้เรียนชาวเกาหลีของซูเคียง แบ (2538, น. 74) พบว่าหน่วยเสียงในระบบเสียงภาษาไทยบางหน่วยไม่มีในระบบเสียงภาษาเกาหลี อาทิ หน่วยเสียงสระ /ɤ/ หน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว /f/ โดยทำนายว่าหน่วยเสียงดังกล่าวจะเป็นปัญหาแก่ผู้เรียนชาวเกาหลีและส่งผลให้ออกเสียงได้ยากมาก แต่งานวิจัยนี้พบว่าพิธีกรชาวเกาหลีสามารถออกเสียงหน่วยเสียงดังกล่าวได้ถูกต้องตามระบบเสียงภาษาไทย เช่น หน่วยเสียงสระ /ɤ/ ในคำว่า เงิน [ŋɤŋ⁰] เกอะ [thɤʔ¹] เยอะ [jɤʔ³] เป็นต้น หน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว /f/ ในคำว่า ฝาก [faak¹] ฟุ่น [fun¹] ฟัง [fan⁰] เป็นต้น

8. ลักษณะข้อบกพร่องกับการสื่อสาร หมายถึง ข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีที่สัมพันธ์กับประสิทธิภาพของการสื่อสาร ผลการวิเคราะห์พบว่าลักษณะ

ข้อบกพร่องที่สัมพันธ์กับการสื่อสารมี 2 ลักษณะ ลักษณะแรกคือข้อบกพร่องที่สื่อสารได้เป็นลักษณะการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีที่ไม่ถูกต้องตามหลักภาษาหรือไม่สอดคล้องกับบริบท แต่ยังคงสามารถสื่อสารให้คู่สนทนาหรือผู้ชมคนไทยเข้าใจได้ ตัวอย่างเช่น การออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้น “ร [r]” เป็น “ล [l]” การใช้คำอาการนามผิดหลักภาษาไทย การเรียงลำดับคำตามโครงสร้างประโยคภาษาเกาหลี (SOV) ส่วนลักษณะที่สองคือข้อบกพร่องที่สื่อสารไม่ได้เป็นลักษณะการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีที่ไม่ถูกต้องตามหลักภาษาหรือไม่สอดคล้องกับบริบท อีกทั้งไม่สามารถสื่อสารให้คู่สนทนาหรือผู้ชมคนไทยเข้าใจได้ ตัวอย่างเช่น การใช้คำปนภาษาต่างประเทศทั้งภาษาอังกฤษและภาษาเกาหลี การใช้คำผิดหน้าที่และความหมายบางลักษณะ การสลับภาษาระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษและภาษาไทยกับภาษาเกาหลี ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีที่สำคัญที่สุดคือข้อบกพร่องที่สื่อสารไม่ได้ เพราะพิธีกรชาวเกาหลีมีลักษณะการใช้ภาษาไทยไม่ถูกต้องตามหลักภาษา อีกทั้งไม่สามารถสื่อสารให้ผู้รับสารคนไทยเข้าใจได้หรือเข้าใจคลาดเคลื่อนส่งผลให้การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารไม่มีประสิทธิภาพและไม่เกิดประสิทธิผล

การศึกษาข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยวในงานวิจัยนี้ หากพิจารณาตามแนวคิดการวิเคราะห์ข้อบกพร่อง (error analysis) ถือว่าเป็นข้อบกพร่องทางไวยากรณ์ แต่ไม่ใช่ข้อบกพร่องด้านการพูดเพื่อการสื่อสาร เพราะวัจนลีลาภาษาพูดมีลักษณะเฉพาะหลายลักษณะดังที่กล่าวข้างต้น ประกอบกับวัจนลีลาภาษาพูดไม่เคร่งครัดไวยากรณ์เหมือนวัจนลีลาภาษาเขียน เนื่องจากความหมายของภาษาพูดไม่ได้อยู่ที่ถ้อยคำเพียงอย่างเดียว แต่การตีความต้องอาศัยบริบท น้ำเสียง ท่าทาง และความรู้ร่วมกันระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังด้วย

ข้อเสนอแนะ

1. การวิจัยนี้ทำให้ทราบลักษณะการใช้ภาษาไทยและลักษณะข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยว ซึ่งสามารถนำผลการวิจัยเป็นแนวทางในการวางแผนการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองให้แก่ผู้เรียนชาวต่างชาติ
2. ผลการวิจัยนี้แสดงให้เห็นลักษณะการใช้ภาษาไทยและลักษณะข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยของพิธีกรชาวเกาหลีในรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีท่องเที่ยวทั้งในเรื่องการออกเสียง การใช้คำ และการใช้ประโยค ดังนั้นการวิจัยในอนาคตอาจสร้างแบบฝึกการใช้ภาษาไทยใน

ทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารสำหรับผู้พูดภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่เพื่อให้ผู้พูดชาวเกาหลีสามารถใช้ภาษาไทยได้ถูกต้องตามหลักภาษาและสอดคล้องกับบริบทต่าง ๆ อย่างหลากหลายเพื่อให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น

3. การวิจัยต่อไปควรศึกษาการใช้ภาษาไทยและข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารของชนชาติอื่น เช่น อเมริกัน ออสเตรเลีย แคนาดา หรือบริบทการใช้ภาษาอื่น ๆ เช่น การใช้ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองเพื่อการสื่อสารระหว่างชาวต่างชาติด้วยกันเอง ทั้งชาวต่างชาติที่ใช้ภาษาแม่ภาษาเดียวกัน หรือชาวต่างชาติที่มีภาษาแม่คนละภาษา เพื่อขยายขอบเขตการวิจัย

บรรณานุกรม

- Brown, H. D. (2007). *Principles of Language Learning and Teaching*. New York: Pearson Longman.
- Corder, S. P. (1981). *Error Analysis and Interlanguage*. New York: Oxford University Press.
- Dulay, H., Burt, M., และ Krashen, S. (1982). *Language two*. New York: Oxford University Press.
- Ellis, R. (1994). *The Study of Second Language Acquisition*. New York: Oxford University Press.
- Iwasaki, S., และ Ingkaphirom, P. (2005). *A Reference Grammar of Thai*. New York: Cambridge University Press.
- Odlin, T. (1989). *Language Transfer: Cross-linguistic influence in language learning*. New York: Cambridge University Press.
- Richards, J. C. (1994). A Non-Contrastive Approach to Error Analysis. In *Error analysis : perspectives on second language acquisition*. London: Longman.
- Schiffrin, D. (1987). *Discourse Marker*. New York: Cambridge University Press.
- กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2558). ยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวไทย พ.ศ. 2558 - 2560. สืบค้นจาก https://www.mots.go.th/ewt_dl_link.php?nid=7114
- กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2562). สถิตินักท่องเที่ยว. สืบค้นจาก https://www.mots.go.th/old/more_news.php?cid=411
- กาญจนา นาคสกุล. (2556). ระบบเสียงภาษาไทย (พิมพ์ครั้งที่ 7): กรุงเทพฯ : โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไขสรี ปรามาช ญ อยุธา. (2518). การศึกษาวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย ของนิสิตคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2515 และ 2516. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- จิตตภา สารพัฒน์ ไขปัญญา. (2562, พฤษภาคม-สิงหาคม). ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย ของนิสิตชาวกำแพงเพชร มหาวิทยาลัยบูรพา: ศึกษากรณีการใช้คำและการสร้างประโยค. วารสารวิชาการมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา, 27(54), 168-193.
- จินดารัตน์ ธรรมรุ่งฤทธิ์. (2553). ข้อบกพร่องเชิงวัจนปฏิบัติศาสตร์ในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม:

- กรณีศึกษาการใช้ภาษาไทยของผู้พูดชาวอเมริกันและชาวจีน. (วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ภาควิชาภาษาไทย. (2523). รายงานวิจัยเรื่องสมรรถภาพในการใช้
ภาษาไทยชั้นต่างๆ ของคนไทยโครงการปีที่ 1: ข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของนิสิตอักษร
ศาสตร์. กรุงเทพฯ: ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชลธิชา บำรุงรักษ์. (2554, มกราคม-มิถุนายน). ภาษาไทยในฐานะภาษาที่สอง: การเรียนภาษาเชิง
ปฏิสัมพันธ์ในบริบทไทย. วารสารภาษาและภาษาศาสตร์, 29(2), 27-44.
- ชัชวดี ศรลัมพ์. (2558). ระบบความหมาย. ใน ดิอู ศรินราววัฒน์ และ ชลธิชา บำรุงรักษ์ (บ.ก.), ภาษา
และภาษาศาสตร์ (หน้า 169-196). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ชูศรี ศรีแก้ว. (2527). การศึกษาเปรียบเทียบข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ 1
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2525. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- ชูเคียง เป. (2538). การวิเคราะห์และเปรียบเทียบระบบหน่วยเสียงภาษาไทยกับภาษาเกาหลีเพื่อ
การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศแก่ผู้เรียนที่เป็นคนเกาหลี. (วิทยานิพนธ์
ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- ฌองส์ ฮวัน ซึง. (2536). การวิเคราะห์เปรียบเทียบระบบโครงสร้างภาษาไทยและภาษาเกาหลี.
(วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, ปัตตานี.
- ฌองส์ ฮวัน ซึง. (2541?). ภาษาเกาหลีเบื้องต้น. ฮัลลาม่าฮัล, เกาหลี: ชัมจิซา.
- ณัชชา เงินธรรม. (2557). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในประโยคภาษาไทยของผู้เรียนเกาหลี. (ปริญา
นิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- ดิอู ศรินราววัฒน์. (2558). ภาษากับสังคม. ใน ภาษาและภาษาศาสตร์. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ทองธรรม อินทจักร. (2558). ภาษากับการสื่อสาร. ใน ดิอู ศรินราววัฒน์ และ ชลธิชา บำรุงรักษ์ (บ.ก.),
ภาษาและภาษาศาสตร์. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ธิดา โมสิกรัตน์; และคนอื่นๆ. (2561). การใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีน: กรณีศึกษาปัญหาการเขียน
ของนักศึกษาจีน หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษา
ที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ. สมุทรปราการ: ศูนย์บรรณสารสนเทศ
มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ.
- ธีระพันธ์ เหลืองทองคำ. (2545). จังหวะในภาษาไทย. ใน เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย 3 หน่วย

- ที่ 1-6 (พิมพ์ครั้งที่ 10, หน่วยที่ 6, น. 283-325). นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
 นวลทิพย์ เพิ่มเกษร. (2551, พฤศจิกายน). ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทย
 ในฐานะภาษาต่างประเทศ. วารสารวรรณวิทัศน์, 8, 146-159.
- ปณิธาน บรรณาธิการ. (2555). รายงานการวิจัยเรื่องนักศึกษาจีนกับข้อผิดพลาดในการเขียน
 ภาษาไทย. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- ประไพพรรณ พิงฉิม. (2542). กลวิธีการถามในบริบทการสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์สองประเภท.
 (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- ปราณี กุลละวณิช; และคนอื่นๆ. (2537). ภาษาทัศน์ (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: โครงการตำรา
 คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เพียรศิริ วงศ์วิภาณนท์. (2547). ความหมาย. ใน เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย 3 หน่วยที่ 7-15
 (พิมพ์ครั้งที่ 11). นนทบุรี: สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ภาสพงศ์ ผิวพอใช้. (2550). การศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาลาวระดับ
 บัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยอุบลราชธานี. ใน เรื่องเติมการประชุมทางวิชาการของ
 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ครั้งที่ 45: สาขาศึกษาศาสตร์ สาขาเศรษฐศาสตร์และ
 บริหารธุรกิจ สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ: สำนักหอสมุด
 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 (พิมพ์ครั้งที่ 2).
 กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชันส์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2557). พจนานุกรมศัพท์ภาษาศาสตร์ (ภาษาศาสตร์ประยุกต์) ฉบับ
 ราชบัณฑิตยสถาน (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.
- ราตรี ธีรवारช, และ อนันต์ เหล่าเลิศวรกุล. (2552). ประโยค. ใน หนังสืออุเทศภาษาไทย ชุดบรรทัด
 ฐานภาษาไทย เล่ม 3 : ชนิดของคำ วลี ประโยคและสัมพันธ์สาร. กรุงเทพฯ: สถาบัน
 ภาษาไทย.
- รุ่งอรุณ ทัชชหุณหะเกียรติ. (2528, สิงหาคม). ความผิดพลาดและความบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของ
 นักศึกษาเกาหลี. มนุษยศาสตร์สังคมศาสตร์ (มหาวิทยาลัยขอนแก่น), 4(2), 70-78.
- วัชรพล บุญนิมิตร. (2539). ดัชนีประจักษ์ในบทสนทนาแบบกันเองของผู้พูดภาษาไทยกรุงเทพฯ.
 (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- วารุณี เสวตาลัย. (2523). การศึกษาวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดด้านภาษาในวิทยุสารประจำวัน ปี
 พ.ศ. 2520. (ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.

- วิจิตร ภาณุพงศ์. (2552). ชนิดของคำ. ใน หนังสืออุเทศภาษาไทย ชุดบรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม 3 : ชนิดของคำ วลี ประโยคและสัมพันธ์สาร. กรุงเทพฯ: สถาบันภาษาไทย.
- วิภาวรรณ อยู่เย็น. (2540, กรกฎาคม-ธันวาคม). การศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่าง ภาษาไทยกับภาษาลาว และข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาลาวที่ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. วิทยาการเกษตรศาสตร์ สาขาสังคมศาสตร์, 18(2), 172-183.
- ศรีวิไล พลมณี. (2545). ภาษาและการสอน (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: สุกัญญา.
- सानฟ้า. (2559). ลอง Stay. สืบค้นจาก <http://www.sanfah.com/on-air/%E0%B8%A5%E0%B8%AD%E0%B8%87-stay>
- สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. (2562). สถิติอุดมศึกษา. สืบค้นจาก http://www.info.mua.go.th/info/index_user.php
- สิทธิณี ธรรมชัย. (2560). ไวยากรณ์เกาหลีระดับต้น (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ภาษาและวัฒนธรรม สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น).
- สุจิตลักษณ์ ดีมดุง. (2552). วัจนปฏิบัติศาสตร์เบื้องต้น (พิมพ์ครั้งที่ 2). นครปฐม: สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สุจิตรา กลิ่นเกษร. (2538, เมษายน-มิถุนายน). บัญญัติศัพท์และศัพท์บัญญัติ. สารสถาบันภาษาไทย, 2(2), 39-46.
- สุภาณี เทียรเจริญ. (2530, ภาคปลายปีการศึกษา). การเปรียบเทียบภาษาพูดและภาษาเขียนของไทยในแง่मुखของภาษาสังคมศาสตร์. วารสารภาษาปริทัศน์, 8(2), 27-36.
- สุริยรัตน์ บำรุงสุข. (2553, มกราคม-มิถุนายน). ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชาวต่างประเทศที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์: กรณีศึกษานักศึกษาชาวเกาหลี. วารสารมนุษยศาสตร์ (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์), 18(1), 113-126.
- สุริยวรรณ เสถียรสุคนธ์. (2553). ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีน: กรณีศึกษา มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ปีการศึกษา 2551-2552. กรุงเทพฯ: คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2556). ภาษาศาสตร์สังคม (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: ภาควิชาภาษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อุปกิตศิลปสาร, พ. (2545). หลักภาษาไทย : อักษรวิธี วจวิภาค วากยสัมพันธ์ ฉันทลักษณ์ (พิมพ์ครั้งที่ 11). กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	ชัยเชษฐ จิตต์ประสงค์
วัน เดือน ปี เกิด	04 ตุลาคม 2531
สถานที่เกิด	ระนอง
วุฒิการศึกษา	พ.ศ. 2553 ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย จากมหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ. 2564 ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ที่อยู่ปัจจุบัน	กรุงเทพมหานคร

